¾ d’aixeta

9 març 2007

noliejant 60 tones

Seixanta anys té el gamarús

Seixanta anys fotent lo mec
I cap suc de re no en trec.

Sóc tan tòtil com abans;
A la mort, com més m’hi atans,
Més em sap greu del que tinc;
Si ara no tingués ni cinc
Tampoc no perdria res,
Fugiria sense haver après
El dolor de perdre-ho tot.

No cal l’ull clínic d’un xot
Ni el barrisc del borinot:
Com més omplies el bot
Més durament t’enfonsaves.

Tantes de ciències xuclaves,
El cervell et fa de sorra,
Per què el bot del cos s’ensorra.

Viu molt millor el ruc qui és ruc
Que no el ruc que d’ésser ruc
Diu que prou pot deixar d’ésser.

Tot tort i el que és tort adreça
Amb l'ull clínic d'una peça
I entre les ciències es bressa…

Fins que cau de cul pel trau
De l'hamaca per on cau
Com qui diu d'un espetec.

Seixanta anys fotent lo mec
Que se'n van per l'eixidiu
De la foscor sense ull viu.

Ullcluc el ruc a la sínia
Poc sirga pensant-se en línia,
Com m'he cregut com un ruc
Seixanta anys que crec que puc.

Que puc anar dret em crec,
I anava rodant, i cec.

Caic, i obr els ulls, i renec:
Seixanta anys fotent lo mec!

Dalt es fonen les clarors,
Dalt hi roden els voltors.

Té un forat l'hamaca on rac,
Sota, on m'esmuny, hi ha el brac:
Il·lusòria realitat,
L'únic ver n'és el forat.
Seixanta anys fotent lo mec
I s'hi escolen sense frec.

Et perds per la línia eterna
Del forat de la cisterna.

Bona nit per sempre pus,
Seixanta anys fotent l'estruç.

1 març 2007

el mestre de Toluges coneix un tram

3 instantànies en l'ofici força eficaç del poeta

1. **minyonetes rebeques llavors amorosament dretureramen atraçades**

daltabaixos
terrabastalls
amb els coixins
durs com pedres
llençats
a la babalà.

"la presó de Lleida"
i "la cançó del presoner"
(versió Mompou)
quan són adormides
tocant.

quan són ujades
esteses
migdiadejant.

i així doncs
per mitjans suaus
acomboiant-les
aconduint-les
al bon

amorós
capteny.

– – –

2. **vibrisses se t’eixoriveixen**

vibrisses, sí, fa treure
l’immillorable Gratulls
qui infoses el detecten.

tot hi és joia
elles amb elles.

tenia penellons a les potes
per aventurar’s massa lluny
a cruspir’s astrònoms crus
l’aranya històrica
qui es deia Lalanda.

i si llavors ballava la gaia tarantel·la
en acabat d’haver
fet veure mons inèdits
als astrònoms faducs
de qui aritjolava les ulleres d’atans
ho feia
amb tendra vibració
de vibrissa tendra.

de vulvar a vaginal
(*and counting*)
pugnaç escorpí
gai àgnat ariet
per cap altra atzagaiada llampat
per cap embús esglaiat
pitja amunt
mucílag al cul, mucílag als dits.

xereca lletjor
oblidada als bolquers.

som els de menys
els pus opulents
en refinat retast.

– – –

3. **tram net del duad**

el mestre de Toluges
coneix un tram del duad
on els morts hi baixen drets
i condrets i prou adrets
i flairosos de salut
i resplendents de vivor.

no hi baixen pas de qualsevol manera
fastigosament esguerrats
a bocins, nus i pudents
i esfereïdorament estesos
a la babalà
en estesa d'esglai constant
cap a la cataracta
del pou infinit de la foscor.

hi baixen en aquest tram exprés
dempeus
comcals i tot nets
endiumenjats
i caminant animadament
en un passeig assolellat
a bon pas, i vestits de moda
amb vestits
blancs, blaus, grocs, vermells…

el mestre de Toluges
pot anar un o dos camins

de riba a riba
llavors
bo i esmunyint-se d’esbiaix entre la gent
amb una mà aturant els amables boldrons
d’elegants caminants qui caminen
passeig avall, el passeig
infinit dels morts qui hi
davallen, mudats
i no pas muts; a l’inrevés, educadament
enraonant
i molt animadament.

a l’altre cantó
el mestre de Toluges
no hi va pas a llegir-hi antics patracols
ni a desxifrar-hi pedres antigues
mig cremades
a gratar-hi estalzins de segles ha
a desempolsegar-hi
papirs i palimpsests
més sonsos i fats amb el pas dels anys
no hi va pas, no
a morir-s’hi d’arnat fàstic.

hi va a conèixer-hi nous mots
per a un poema que escriu.

i, si torna amb un nou mot
tot escaient, sap que
per a això
per a aquest descobriment
és per què l’instant
ha estat oscat per l’escarpre de l’enginy
en la pedra diamantina, gens propícia
ni prou esgarrapable
de l’eternitat.

i pot aturar amb una mà benvolent
per indrets
l’atapeïda rierada de bells cossos mudats
relluents, gens esviudats
(no pas ja doncs de carronyes a mig desfer
de tots els morts haguts fins ara
i llurs femtes
i sobreeixides i expectoracions
com fóra el cas una mica més amunt
o més avallet
del tram que el mestre coneix)
i pot anar entre ribes
fent-se camí de gairell
ara i adés
damunt el passeig sec i net
bo i estroncant un instantet
el davallament incessant
(car tots els bells morts caminen devers un punt
ningú qui empudegui venint
del cantó oposat)
pot estroncar durant un no-res
d’instant que ell els passa davant
la rierada de gent gentilment
abillada, excel·lentment
educada, coherentment
discursiva.

pot trobar en les converses
(car deixaven d’ésser muts
ara que anaven mudats
en aquest tram precís
que el mestre coneix)
pot trobar-hi
en les animades converses dels vianants
tan decents
certs de mots molt escaients
que potser hi mancarien
en un poema que fa.

26 febrer 2007

n’Irvinet se’t carda la dona

Írwin Roplega se’m carda la dona

Fent cap sense cap mèrit a un capítol sorprenent, la meua vida es torna feliç d’allò pus. N’Irví se’m fot la dona assíduament, i la satisfà plenament, i em puc doncs dedicar a la ciència i a l’esquí. I a la ciència de l’esquí (que encara m’alta pus que no pas les altres a les quals la vida esmerç). Esquiant amb l’esguard i el llambrec part damunt els trets d’una persona, endevín qui és: *És qui…?* Aquesta és la ciència de l’esquí. Em deman: *Aquest és qui…? I aquest altre és qui…?* I, tret per tret, tots els desxifr. Fil per randa. Sense errades. Ja no sé què em meresc. Tinc una tècnica infal·lible, i, el que dic, qui no s’ho creu, la caga.

N’Írwin Roplega era d’un d’aqueixos pels quals, no fa pas gaire, també en romanguí pregonament subjugat. Personatges si fa no fa estatuescs, per qui la fascinació se m’esmolava.

A ell, pel fet que és jugador d’escacs, m’era relativament fàcil d’esquiar-li amb l’esguard part damunt els cims abruptes i les valls bonyegudes dels trets del seu sempre atent vult. L’estudi, la disciplina, la dedicació, el fixar-s’hi molt i l’aïllar’s del món… En això (en un pinyol) constitueix la vida de l’escaquista. La victòria en acabat t’ompl d’urc – saps que reeixires absolutament, ço que no es pot dir que es pugui dir gaire a la vida, potser com gairebé només en casos on

occeixes, mates, desfàs el contrincant és el cas. En escacs destrueixes l'enemic, i així i tot no s'hi veuen limfes brollants ni ulls desorbitats ni nervis entortolligats ni pells esportellades ni budells vessats… Molt més polit, molt més net. I tanmateix la vençó tan definitiva i anorreadora, com quan et travessen al camp de lliça i t'arrenquen el cor, i la donzella amb la penyoreta se'l menja cru, sense sal ni re. I els viltinguts vassalls, a sobre, es pelen les mans aplaudint…

Quan em vaig embarcar en el projecte de descobrir qui era, n'Írwin (nom qui al meu fur intern, tendrament, sempre he familiaritzat en Irví), n'Irvinet, doncs, era víctima d'un maligne experiment.

Els de l'equip de l'estat capitalista qui anaven contra el nostre havien llogats els experts de l'exèrcit per a fer'l tornar boig amb ultrasons i infrallums. Maleïts armats de la merda…! Sempre mirant de fotre mal. D'espatllar totdéu. De fer'ns la breu vida fastigós fel.

Vaig fotre una cosa. Vaig segrestar'l; me'l vaig endur amb els ulls embenats a un mas llunyà que tinc. Les parets part de dins hi són totes folrades de capes de plom de metre i mig d'amplària, envernissades amb vernissos antiverins. Hi tinc la dona, i tres minyones per al servei. N'Irví a poc a poc se les va anar cardant totes.

I n'Irví ja no ha guanyat cap altre torneig. És massa feliç cardant pels descosits. La gent feliç no fot mai res d'aquelles collonades risibles que després et fan sortir als diaris. Com ara ensopegar't cap remei contra el càncer, o escriure el millor, més aclaridor llibre, o sortir de president d'algun estat de merda, o, com dic, guanyar un campionat de quelcom o altre. Els qui som feliços no hem de demostrar pas res més. Al contrari, més val que ens amaguem, o els desgraciats, els infeliços, els qui han de jurcar a ésser, a esdevindre i figurar, t'apedreguen pel carrer i tot.

Prou me n'adon que aquesta historieta és massa curta. Per xo la complicaré. Amb cardar i nodrir's (com fa la dita?), amb menjar, beure, ficar i treure, no n'hi ha dissortadament prou. Al cap d'estona… Cal també, com ho diré?, presumir. Defecte humà, la genètica ens hi empeny.

N’Irví, al cap dels mesos al mas paradisíac, cuinava i recuinava les fades anècdotes dels seus anys de campionat. On era tan celebrat i reverit. Quin palimpsest de proeses no rajava! La dona se me n’ujava. La meua pau perillava…

No volia pas tornar a fotre vida de marit, ja us ho diré. A mi, allò que m’alta és la ciència, i au. La ciència i prou – satisfacció divinal, nyac.

No pas per no res sóc científic. Vaig empescar’m un mou o mètode a través del qual n’Irví prenyés la meua dona. Ara tindrien un fill per a estar tot ocupats – i si se’ls moria millor – els caldria passar el dol, i consolar’s mútuament, i tot allò. I potser ho diríem al món. I el món portaria dol pel campió – tan devot a l’amant que havia abandonada la competició per a fer-li un fill, i llavors enterrar’l!

Magnífica pensada. I de cor a pensa, i de pensa al fet, i au.

La meua dona la veies prenyada fins als ulls, i n’Irví encara més feliç. Ja veia el seu fill campió. L’ensinistraria a casa mateix d’ençà que obrís els ulls, i als tres anys o menys ja guanyaria el pàmfil campió corrent. I, si li sortia una filla, tant se valia, també. Encara no ens havíem fets musulmans. Encara vivíem en la llordesa del món pagà.

Jo, l’Írwin, me l’estudiava ara més atentament, curosa: car no solament els seus trets havien canviats (ço que significava que el seu tarannà i doncs la seua personalitat també eren altres), havien canviats tràgicament. I no solament els trets. Li estudiava el fibló d’entre cames, i li havia crescut fins a proporcions monstruoses (ço que eixorivia molt les minyones que li demanaven que se les cardés encara més sovint). Tot allò em tornava esplenètic.

M’enfellonia sovint. Reptava les minyones: Se’ls corcaven les viandes a la cuina. Tothom cardant massa i no fent pas la feina ni el sopar. Per donar’ls una lliçó i perquè tenia gana, un vespre, amb els corcs qui corcaven les viandes, vaig haver de fer’m una truita de corcs – collonuda, hum. Ara ens en cruspim sovint. Els savis trobem nous viaranys al bon viure encara que no ens hi fiquem de ferm; com qui diu l’encertem i l’endevinem, ni tirant d’esme; d’esquitllèbit i tot, com qui poc vol la cosa, toquem el bell centre del fitó.

Finalment, tanmateix, allò de casa nostra no podia durar. Ara tenia totes les minyones prenyades amb el virot gegantí d'en Roplega. I l'infanticidi sempre m'ha fet cosa. Un estómac no prou ferri, ca…?

Tant se val, la qüestió que, per molt científic que fos, no sabia escatir la solta adequada al tripijoc. *Com t'ho faràs ara, capdecony* – em reptava, sever. Omplirem el mas de Ropleguets i tots voldran ésser campions, i encara tindré més feina que no pas al començament.

Podria fer veure que m'he mort… Canviar'm novament l'identitat, i que s'ho fotessin… Mes com reproduiria tots els laboratoris que tinc ara ben replegats al mas…? La vida no és prou llarga per anar recomençant gaires de vegades. No val a badar.

Europa m'és ja terreny vedat – cada govern m'hi vol de mal. M'he cagades en massa de religions i de "democràcies" – i els meus invents científics n'han desfets massa de governs. Massa de polítics retratats cardant-se'm [d'estranquis creien, il·lusos!] la dona, i tractant-la a baqueta, amb deixuplines i sangs, i drogues interdites, i merdes d'aquelles… Cadascuna de les meues personalitats al ban – tants de noms i de domicilis malaguanyats! – i, damunt, condemnat a moltes de morts – "in absentia" és clar.

El Roplega tingué com aquell qui diu d'espetec quatre filles de quatre mares diferents. Una de les mares la meua dona; així que tècnicament una de les xicotelles era "meua". Potser hauria d'haver-la remuda, pobra noia. El Roplega no les deixava respirar de feina: les feia estudiar escacs pel cap baix catorze hores diàries.

Sort que l'any següent els creixents grumolls agafatosos de musulmans feren els governs interdir la pràctica escaquera perquè havien descoberta, en el text aquell carallot que sempre estudiaven, una coma mal ficada – i els escacs ara eren ofici del maligne, i merda així… Sempre se n'esdevenen de noves i crespes. Món astorador clafert de sòmines. Això rai.

Tret que ara tenia por que n'Irví no se'm suïcidés… Ai, merda, merda, merda. L'estudi científic demana tants de sacrificis! No cansaré el lector amb la meua vida privada, massa sonsa. Massa fragmentària, repetitiva,

adotzenada, farcida amb les mateixes xanxes ràncies. Només compta la ciència…, i, per a mi, el fibló encara en estat de creixença del pobre Roplega, qui, com més es reprimia el neguit de competició i el cervell, sense estímul, doncs, se li deteriorava, més li creixia el virot.

Calia assassinar-l'hi, vull dir, el virot aquell que se li menjava el cervell… Tret que la dona no m'ho perdonaria mai. I no cal dir les criades. Però les criades que se'n vagin a la merda. Només gent d'upa compta.

Amb tota Europa cremada, el mas meu a l'extrem oriental de la Sibèria (si fa no fa), la producció científica que n'eixia, amb tantes de preocupacions, minvava i minvava. I enlloc no n'arribava retrunys. A cap de les capitals capitalistes el meu nom ja no sonava. No em cauria cap altre prèmit d'aquells, els Nobels, els altres…

Teníem tothom la carrera encallada. N'Irví a la "meua" filla li havia ficat el nom lletgíssim d'Escacosa. Doncs bé, l'Escacosa, gens badoc, el cervell molt desvetllat ja de nadona amb els escacs ara interdits, es posà per comptes a escriure llibres sobre història. És clar, allò de l'història tothom sap que són romanços per a la canalla: rucadetes escrites per llepaculs estiracordetes només per afalagar els més brutals qui han gosades d'emprar les armes més assassines, i així han guanyada efímerament certa porció de terreny on hi maneguen amb la bestialitat palesa de tostemps. La veu dels morts no la sent ningú; dels perdedors, ningú no en sap mai més gall ni gallina: de fet, en sap només les mentides més coents. Però què hi farem, l'Escacosa era un gènit, com son pare. I atès que com dic els escacs els musulmans els prohibien, ara contava històries als acadèmics. Esdevingué la primera xicotella de cinc anys a guanyar el prèmit dels històrics. I hom la considerava una candidata excel·lent no gaire més envant per a presidenta del çoviet suprem a l'ombra i tot, jotflic.

A la coberta del seu darrer llibre ja ho diu ben clar: "–Al camp de batalla s'il·lumina l'estratègia, l'il·luminat hi triomfa, l'art hi resplendeix, la ciència s'hi aplica, i el cervell humà hi creix, tret que t'hi obrin el crani. És la guerra el joc immortal on el qui guanya guanya, i l'altre desapareix – s'esvaeix, pitjor que no escarnufat, anònim,

esfumat, ni mai existit… Al manicomi hi ha pler de Napoleons i dissortats per l'estil. Són els generals qui, perquè els havien de treure l'apèndix en un atac d'apendicitis que amenaçava peritonitis, la diada els trobà a mancar, tràgica mancança, mancaren a la batalla, i ara no s'ho saben pair: remembren el joc i no s'hi troben, i no reben mai cap medalla, i no apareixen anomenats a cap llibret d'història. Maleït gambit d'apèndix que el contrincant, en no declinar'l, t'obliga ara a la defensa Nimzo-Índia de l'haver de córrer al quiròfan per comptes de rebre un cop de sabre al ventre, d'on te n'hauria pervinguda (qui sap!) manta de glòria. El general boig és el perennement escac-matat fins que esdevé escac-mort; i d'aquella operació cesariana al ventre, per a més vergonya, no li n'ix cap infantó – aital ignomínia et duu adu al suïcidi amb el primer bolígraf que t'enfonses al melic a un racó de les comunes."

En va vendre un pilot, d'aquell llibre d'història per a la canalla. La canalla, l'infant: boca per on tota la merda hi entra. L'infant i la mentida tot és u; l'infant, pel fet d'ésser infant, és a dir, de parla nàquissa, per comptes de dir paraules, les rep; i, perquè és un receptacle tan magnífic i faitís, en rep de totes les colors: mentides, monçònegues, estrafolles, mites, religions, de verdes i madures, doloroses i picants, acaronadores i punyents, tot de nyepes, tot de fentes, a lliuradors, fiquem-n'hi, ensarronades, gallofes, i renuncis rai, i au – un sac, el seu cos, de bullents butllofes.

En contrasemble, no hi ha adult amb dos dits de cervell que es cregui aqueixes ninotades, titellades, espantaocellades de l'història. Ara, a la canalleta què els has de dir…? Jo els diria les veritats perquè sóc científic, mes la voluda infame els conta historietes d'història, de déus, de pàtries, d'esperits, de fantasmes nadalenques, de merdegades a bocois… Cal conservar'ls l'innocència, és a dir, la virginitat, no fos cas que els la llevés el pobre; la virginitat per al ric: al ric li agraden els regalets ben embolicadets, li agrada encetar coses, li agrada trencar tels – ves, manies rai que tenim la gent.

Ah, i sabíeu que, mercès segurament al material genètic i encefàlic heretat de n'Irví (car la meua dona ruc rai), l'Escacosa als sis anys s'espavilà que l'enviessin a Mercuri…? No m'hi estendré gaire.

L’anècdota put a allò que en diem “ciència fantàstica”, una branca de l’història encara més tediosa que no les altres. Especulació per a favots. Mes, això s’esdevingué: Transformà, en una nova història, o diguem-ne llibre d’història (tot el mateix), aquell català qui es deia Armstrong i qui fou el primer a trepitjar Mart, i en féu un çoviètic musulmà, amb tota la nova documentació impecable. Com a prèmit la trameteren a Mercuri. Es veu que allà baix s’hi va ensopegar, com un altre Gúl·liver fatxenda, tot de personatges estranys qui li donaren anys a vindre força teca a pouar per a la seues novelles narracions històriques. No n’he llegides mai cap; poc són el meu recapte.

Mes tornem al mas. Que se’n vagi a la merda l’Escacosa mocosa. Això dels fills, quina altra enganyifa de l’estany malaltís de la genètica on la personalitat s’ofega, quin jou que t’enjova al fer la cosa a jova, i no pas a gratcient, a lleure, perquè vols, inspirat, a lloure, com et rota, a cient, al teu pas, a cient, a cient, a cient… Són els altres humans massa ximplets per a comprendre tot això…? Continuen de fotre fills, i acceleradament, perquè no els romangui mica d’estona per a perfeccionar la fugaç unitat d’un cos qui com bòlit es disgrega sense conèixer al capdavall on té re altre que la faduga titola, com dicta l’esclavitzaire genètica.

Els veterans de les guerres són els més datspelcul de tots. La tropa és per definició imbecil, enze, talossa – altrament no fóra tropa, fóra qualsevol cosa de mig profit, no pas instrument per al profit dels brutals aprofitats. Ara, els veterans encara excedeixen en imbecil·litat la tropa. En sents a dir de grosses, massa tocats pels neguits i angoixes del combat, a part que com sabem els exèrcits només recluten la púrria més inepta. N’hi ha qui diuen, reunits ens escamots molt dogmàtics de pressió, que voldrien extradir “déu” per a dur’l al jutjat – es troben ofesos perquè hom els ha ensarronats tan vilment, i ho ha de pagar “déu”…? Per què doncs no ho foten pagar als qui els empraven d’armes de destrucció del proïsme només per ço que els comerciants fotessin més calers…? Perquè són uns gèl·leres i uns tòtils triplicats, per això. I encara pengen la puta bandera del patriotisme…! Quin vòmit de veure banderes quan l’únic que demostraria una mica d’ardidesa o d’amor propi fóra de tindre prou collons de mostrar la bandera de l’enemic!

Capficat pregonament per les espirals degeneratives on el món es perd, tot de sobte me n'adon que n'Irví se m'ha escapat. El ministre de "justícia" italià li ha ofert un salconduit i ara n'Irví representarà els fideus molt fidels al musulmà als campionats del món de la blasfèmia, de la flastomia, de l'antipapisme.

L'antipapisme, ara que això dels pontífexs els musulmans ho han trepitjat fins a fer'n la caguerada més repel·lent (no pas que no ho hagués estat abans, tret que la gent no ho sabia, com ara no saben que el que els fa empassar's el musulmà és la mateixa merda papista d'ans, tret que amb moltes de guturals esborronadores afegides al "llatí", guturals esborronadores de gos escanyat semblants a allò que adés se'n deia l'algaraví xarnec que ara ha estat totalment esborrat per al bé de tot lo món), l'antipapisme, dic, arreu hi és de moda, i el qui la diu més grossa, tocant a les obscenitats i malvestats dels apostolis, i aquell fallit carallot creuclavat qui adoraven adés, guanya un prèmit. I n'Irví als prèmits n'és addicte, i a això s'escarrassa ara i hi esmerça cada segon, d'on que la dona em demani i m'empestiferi, i em toqui els collons, i no em deixi fer la feina.

Quina merda, doncs; m'he convertit a l'islam, i resulta que amb el que tinc puc permetre'm unes vuit-centes mullers. Quan el que voldria és vuit-cents "eunucs" qui em fessin contentes les quatre (les vuit si hi afegim les sengles filles, tret que és cert que una la tinc a "Mercuri") qui ja em ronden per casa, per tal de poder'm llavors dedicar amb totes les forces a l'esquí, i a les ciències doncs concomitants.

Ca que he dit filles…? Filles i, en tot cas, verges molt minyones i jovencelles: Ves, fóra, si doncs me les tirés, només donar aquiescència a una típica afecció de vell. Encara no hi sóc. Ara, un llegidor poc familiar amb els costums darrers podria trobar-ho estranyet. Mes és llei de la genètica i de la corresponent esponera fàl·lica. No pas cap crim ni vilorda pareguda. No hi ha crim que valgui. Tots els crims han estats inventats pels "civilitzats" i d'altres musulmans.

Ho volen les lleis de la genètica: De ben jovenet t'abelleixen els conys ben fets i peludets i flairosets: els de les padrines, els de les àvies i besàvies. D'adolescent, t'abelleixen els conys de mare, com més

madureta millor. De grandet, el vector es capgira. Com més grandet, més t'abelleix allò jovenet. De vell, doncs, els millors conys trobes que són els de xicotella de cap a set o vuit cap avall. El mite aquell de: *Les sis dècades: sis anys; set dècades: cinc anys; vuit dècades: quatre anys*…, etcètera, decreixent…, *nou dècades: tres anys*…, que et trobes a milions de llibres, articles i serioses, feixugues entrevistes amb tota mena de savis i sufís, no és pas cap mite, o gairebé: els subproductes de la "genètica" no són pas cap ciència exacta, o, en tot cas, el cervell humà no és pas fet per a comprendre'ls, com d'altra banda gairebé res, peces qui som de carn mig podrida si fa no fa pensant, més rucs que els pobres rucs, qui si més no saben que l'únic que s'interposa davant llur felicitat és el bíped més ruc, qui no sap que el que s'interposa a la seua felicitat és ell mateix, el seu cervell naquis, corrupte, purulent, sempre inventant nous crims i repressions sense solta ni volta, per comptes de jurcar a descobrir dreceres cap a la felicitat, jurcar a destruir obstacles cap a l'objectiu del gaudir com un camell, assenyaladament cardant sense recança ni mirament ni càstig ni por ni "crim" conys a doll, el cony de cada amuntegament orgànic o inorgànic, sòlid o eteri, concret o abstracte, existent o no. Cony de pedra, cony d'arbre, cony de pluja, cony d'aire, cony d'ocell, cony de mosquit, cony de cadira, cony de coixí, cony de llet, cony de glaç, cony de violí, cony de paraigua, cony de samfaina, cony d'alena, cony d'aixada, cony d'angúnia, cony d'eufòria, cony d'ababol, cony d'albergínia, cony…

Ara, la raó que ningú no arribi mai als cent quaranta anys, les catorze dècades; vull dir, ningú entre els humans, és a dir, els homes (les dones no compten per a altre que per la raó que són portadores d'un cony oldà i especial, no pas com a persones, doncs, i encara que arribessin als tres mil anys, ens en fotríem com d'una cuca de la llum qui, per comptes de fer llum, no en fes – ei, no som pas musulmans per no re!), la raó que ningú no faci els cent quaranta, dic, és per fet que l'equació es fa malbé, se t'estronca… Dius: *Deu dècades: dos anys; onze dècades: un; dotze dècades: cap; tretze dècades: menys u…!* Recollons! La "ratio" es trenca: entrem al món de l'absurd…! Com et pots cardar un cony d'algú encara no pas concebut…? No diem pas fetus ni embrió, diem concebut. I doncs, ningú no arriba als cent quaranta, no. I això sol demostra que la proposició és vera, no pas cap mite. El dia que fóssim capaços, pels mitjans científics que fos, de poder'ns cardar conys

encara no concebuts, llavors allargaríem la vida. Mentrestant ens l'haurem d'espinyar i fer fotre.

Ara com ara, no hi ha remei: la cigala ultramorta del l'home de cent quaranta no es carda ni el cony d'una xicotelleta de menys un any… Pitjor menys dos, pitjor menys tres, etcètera… Una impossibilitat. Només boqueix, pobrissó, el forat negre de l'absurd.

D'altra banda, hum. Hò. Longevitat i duració: tot es correspon. Tot roda a l'eix del cardar. Quina tensió, *quin trempament fo-na-men-tal!* L'univers depèn del virot en perxa! Si afluixa, tot s'esbalça; l'ésser mateix es ret, s'ensorra.

Rebia, ara no fa dos dies, de part del cèlebre n'Irví Roplega, un e-mail. Hi deia: "–Sóc al punt on el virot se'm rebaixa, oidà. Impromptu, el suc del cervell que me'l nou, no me'l nou pus. Em sembla que el suc s'aturava de rajar; ara em cal tot el suc per a pensar-me'n de bones. Ara, a canvi, els ossos se m'afluixen, es fan els ofesos no sé pas per què – potser vós qui sou científic, mestre n'Iu, ho escatireu, vull dir, en acabat d'esbrinar-ho durant tres o quatre anyets, és clar. Prou sé com és de complicada la recerca!"

Em vaig aixecar llambresc com un tigre de muntanya. Una agilitat que no hauríeu sospitat d'un cos de cinc dècades i mitja. Vaig anar a donar la bona nova a tot l'harem. *A n'Irví se li rebaixa el virot…! Ara us cabrà a totes, fins i tot les més estretes*.

La dona niga llavors, i de futris rai. Emprenyada, botzinada, xeringada, rebotegada, empiulada d'allò pus. Més val que si mai sou vora seu no se us ocorregués d'esmentar mai el mot "txador" – ara no pot ensenyar cuixa i pits, ni el cony quan badava els genolls asseguda entre els coneguts, i això la priva de la joia més alta. Que és d'ensenyar a totdéu lo cony. La neguitejava oimés, d'afegitó ara, el fet que ara que el seu amant més fix potser tornés al mas a guarir's l'empiocament, allò dels ossos fotuts, amb no prou suc, no pogués demostrar-li, altre que al llit, que ben conservada que estava, fotent gimnàstica i ballet i prenent el Solell i rebent massatges molt adients d'eunuc…

Mes em sembla que m’esgarrii del subjecte. Vaig tornar a l’ordinador a continuar llegint-hi el missatge de n’Irví. “–Això de la flastomia se m’espatlla, mestre. Hi ha, es veu, sectes de quatre mig-morts, ressentits clandestins de les antigues religions judeocristianes, qui s’eixconxorxen en cèl·lules terroristes trameses als quatre signes de l’abecedari, vull dir, els quatre vents cardinals, els quatre caus de l’escaquer de l’ésser, els trameten pertot a Roma, i de la seca a la meca, només per a ajusticiar’m de cop-descuit, pobre de manguis…! Ah, maleïts terroristes cristians, pretenent ara que llur punt de vista té cap mena de vàlua, mereix cap mena de tolerància per part dels qui ara abasseguem el poder! M’agradaria agafar’n algun per la pelleringa del coll i dir-li: M’escoltes, infidel! Els musulmans ens en cansem, saps? Som bona gent (la millor del món), mes tot té un límit.”

Vet-ací, em deia, un home acomplert. Un home qui quan més li queien els pantalons i ja se li veia, rònec, el cul, s’ha agafada la corretja, ha estrebat el cinyell, ha estretit el budellam, ha embotida la sivella fins a foradets mai ans atesos, i s’ha aixecat ben dret! D’una immensa vergonya del viure, amb la seua reputació d’antic campió d’un joc diabòlic mal i empaitant-lo s’amagués on s’amagués, com en Lincoln, i els altres bons comunistes, ha fet de la seua vida ara un exemple a seguir. D’ací a uns anys, barrant cap “relliscada” del terrorisme cristià internacional, la seua biografia resplendirà (un producte llor, mes robust precisament pel fet del seu barreig ideològic) com resplendeixen els cans i la canalleta fets de moltes de races; la seua biografia, dic, claferta de picaresca, mite, exageració i sobretot revelació d’uns secrets cabdals per al manteniment ja no dic de la societat, de l’univers, es vendrà com es venen els remeis contra la constipació intestinal. Car, com el seu mestre, n’Irví, amb els seus trets garneus i tanmateix mascles, espiarà, un jorn o altre, per la fenella de l’accident, la realitat! Això sembla segur. O ell o jo (més probablement el tit, car no és pas el tit, no sóc pas, vull dir, el mestre per no res, però de casualitat belleu ell i tot), bo i traient el nas per les brèndoles de la nostra gàbia antisèptica que tanmateix ens vol esclaus de la citologia preprogramada per la genètica esclavatgista, amb els ulls de l’intel·ligència (el tit o ell, dic, o belleu per astrugança ambdós ensems) clavarem un tascó al vernís de la mentida dels ulls sensuals i veurem a la pantalla del cel desenvolupar’s les notícies autèntiques.

No ho diguéssim a ningú, no ho esbombéssim pas, no fos cas, però és segur que ni els musulmans hi endevinen, en re, una merda. A canvi, els nostres ulls en òrbita seran els nous objectes no identificats altre que per naltres mateixos i, pioners aeronàutics per les esferes inoïdes, sentirem els xafardeigs dels déus sobtats de les casualitats. Des de Roma tramesos amb el carburant del cervell a trenar galàxies com qui trena, desvagat, pèls de cony. I allò de cardar'ns els àngels (aspiració de tots els autèntics poetes condemnats a la gàbia terràqüia), ens en fotrem, ens n'esclafirem com colossos, car cardarem i ens entromparem i farem les mil i una millor: justament amb els nous déus sobtats de la casualitat! Car l'univers al cap i a la fi és un collons d'escaquer si fa no fot gegantí. La qüestió és fer mat al qui juga i guanya en aquest instant precís.

Continuava el missatge de l'avantatjat meu deixeble: "–Allò que m'entristeix, tanmateix, és que es veu que ni la pena s'han presa d'estudiar's a fons els meus insults als pontificats i els datspelcul qui els presidiren. Que em vulguin matar és una proposició que trob totalment raonable, mestre n'Iu, mes que ho vulguin fer sense abans haver exposades les contra-raons als meus arguments…! La civilització se'n va en orris si el diàleg fa figa. Això li deia a un clandestí desarmat l'altre dia dins una cel·la pudent on la bòfia musulmana me'l torturava: *–Us haig de guaitar esparverat, amic terrorista clandestí cristià qui em voleu assassinar amb tota la mònita ans puteria; com em plauria que mestre n'Iu Oblit fos ací per a esquiâ'us part damunt aqueixos trets que teniu tan umflats i botxinejats a la carota, aquests ulls de velluts, aqueixes nafres i sangtraïts, i xiribecs i sobreeiximents i bonyots – ell endevinaria els vostres motius, i amb quatre mots us adreçava i guaria*."

Les veritats que dius, n'Irví, n'Irvinet del cor…! Que ben ensenyadet que et tinc! Amb el tit, tots els terroristes cristians tornaven a mare, se n'adonaven de llurs errors astoradors i es plegaven al viure lleuger, i al cardar musulmà dels serralls il·limitats, on les verges passen pels adreçadors quatre-centes ensems, i apa, prous escarafalls, jotfot; som-hi per feina; això del cardar és un quiquiriquic al cel, i au, res d'importància, res a morir-hi en crims passionals i merdegades d'aqueixes dels anys de la complicació sense solta ni volta. El món és

prou capible, copsable al capdarrer, atès que ningú ni res carallot te n'interrompi la dreta, recta, escleta especulació.

"–Els llavis fets malbé del condemnat es bellugaren en l'ombra d'un murriet somriure. Segur que es veia màrtir, el malparit, íntimament celebrat a les catacumbes amb misses satàniques i tota aquella escaguitxosa vilorda recurrent dels qui no són re i, més tard, com les truites es capgiren, ho abasseguen tot, i es captenen, amb el poder a la punta del ceptre trempat, amb la mateixa malparidesa i crueltat que empraven els qui manaven adés, i qui ara són els clandestins qui es desficien per terroritzar la bleda població… Ewige Wiederkunft dels collons. L'ombra del somriure es tornà una mitja rialla i tot. No li romania dent ni queixal a les genives qui regalaven limfa, sang i pus. I llavors, impensable, se'n rigué, s'esclafí, escarafallosament, sorollosa. I els bòfies en acabat em van treure a corre-cuita i em va felicitar: *L'has fet riure*, em van dir, completament sorpresos, *hem despeses hores i setmanes tractant que se'n rigués, cosa que llur déu els prohibeix, car això d'ésser cristià clandestí s'ha tornat mortalment seriós, i tu véns i només amb la teua carota el fas fer's un panxot. Deu ésser que ets més lleig i grotesc, i tens l'ànima més llorda i albardana que cap de naltres*."

Quin cop, pobre Írwin. Maleïts clandestins: els únics qui no tenen res a perdre per així poder dir la veritat sense por. En el tumult, qui no té res, ni llengua, és l'únic qui paga la pena oir.

"–Mestre n'Oblit, no hauria estat millor que mai no hagués oberta la boca…? Qui collons em pens qui só…? Per què collons vull convèncer ningú, si sé que tot el que dic és invent de la meua personalitat d'avui. Que els meus trets, com me'ls esquii al mirall cada matí, denuncien un home diferent, de qui les creences i dogmes d'ahir en escreix han caducades, i ara creu en ximpleries i betzolades diferents, i sovint no creu en re, només en arribar a demà per a veure's a l'espill com va la sútzea neu del vult, i si és gaire agradívola d'esquiar o no gens."

Quina por no em fa que ja hagi fet tard. Que estigui llegint la missiva pòstuma d'un difunt qui per pròpia mà morí assassinat. El seu cristià matant el seu musulmà. El seu flastomaire el seu escaquista. Ai! Viure

és un art que costa tant de mestrejar. Malastrucs tots plegats! Empaitats a tothora per les eixordadores paitides del patiment! Quan serem tots prou rics i prou generosos per ço que les mateixes lleis que defensen ara exclusivament els rics i brutals ens defensin a tots…? M'he d'arregussar les mànigues i ficar'm al microscopi i al telescopi; feina rai per al savi qui sóc. Això de fer el ploramiques deixeu-m'ho als cagats i als suïcides i als religiosos. Les conseqüències del meu esmerç les sentirà la població romanent. Doneu-me la joguineta del poder únic damunt els elements i seré doncs l'únic mai qui, despitat, capriciós, carrincló, ridícul i afamegat, no la trencarà. No caldrà pas aquesta vegada que ningú vingui a reclamar-la: tothom viurà massa feliç cardant al seu serrall, quatre-cents conys ensems cardats pel mateix virot multiplicat a les esferes dels mons paral·lels… M'he de ficar a pencar… M'he de ficar a pencar de valent… L'univers espera els meus resultats i veig que se m'aixeca novament…!

Truquen insistentment abaix. Trec el nas per la finestra, i veig que és n'Irvinet qui ha tornat! Davall els esglaons de dos i mig en dos i mig, amb perill doncs d'estrompar'm. –Has tornat! La dona, les minyones, les nines… que contentes estaran…! Em fa que són totes fora; les fot al carrer de tant en tant, a caçar bolets, a cercar tresors sota el permafrost… És que a casa se'm panseixen, volen que me les cardi a cada segon. I la feinada que tinc. Ara sí que m'ajudaràs…!

–Sóc lleig, mestre n'Iu!

–Ets lleig…? Quines coses de dir, Irvinet? Com et treus els calçotets, ets el déu més resplendents de tots els inventats per la sobtada casualitat a totes les esferes de l'aiguabarreig fonamental!

No pensis mai més (vaig pensar), i que et creixi el fibló de la felicitat! I encetí amb tota l'il·lusió el definitiu programa. I li netegí i li fiquí en cunç el mas, que esdevingué un illa beneïda on l'era post-humana era inaugurada amb tot el rebombori que només senten els éssers eteris, com ara en Lincoln i els altres comunistes qui no sé pas encara per quins filtres citològics no gaire lògics atenyien l'immortalitat del fantasma adorat per cada orbe amb cara i ulls.

Ara un lapse. Uf.

Dic això: que les nostres vides ara caldria pus tost narrar-les en capítols alterns. Ell d'eunuc de virot de campionat servint el meu serrall on les xiquetes noves el fan augmentar de mida (el serrall) que hem hagudes d'afegir ales i ales al mas. El científic de jo al capítol seriós i tragicòmic de la vida del savi comès. Anticristià, antijueu, islamofòbic, tractant d'empescar'm un vaccí contra la pitjor infecció que afecta els bípeds, ximpanzés glabres corromputs per un cervell pron a les emocions fallides del creure's únic i dependre directament d'un déu tan malparit qui et castiga per néixer!

Com els musulmans hem resolt el tap de la prostitució fent que tota dona sigui sense excepcions cony a usar per qualsevol virot a qualsevol moment, així potser el savi resoldrà el tap molt pitjor de la religió, convertint totdéu en forat negre d'on si t'hi fiques no en n'ixes altre que d'exemplar exòtic de zoo australià, on qualsevol cocodril deprimit et pot fotre queixalada per a més diversió de la canalla present.

Exemplar catatònic estudiat pels pediàtrics amb pler de tubets de goma i de plàstic i d'acer que t'emboteixen pels esfínters i et fan menjar cadàver per veure si ets carnívor, i la canalla t'aplaudeix quan et confesses de pecats dels quals mai no n'has sabut ni el nom, car els encarregats de la gàbia se te'ls acaben d'empescar a lloc. Impromptu del pecat absurd. Abusat per tothom en espectacle revoltant, ara et penedeixes d'haver't fotut al forat negre del cul de cap déu. Millor t'hauria anat fotent-te al forat burell del cul d'un llangardaix gros. Al forat rosa del cul d'una gallina a mig pondre. Al trau irisat d'una rinoceronta, d'una hipopòtama, d'una estruça, i, en fi, és de ruc d'estendre-s'hi – a qualsevol altre esfínter no pas metafísic, teològic, camandulaire, falorniós ni romancer.

Ha tustat amb els artells a la porta del meu estudi n'Irvinet i li dic que s'hi faci.

–Mestre, un e-mail d'ultratomba. La federació mundial d'escacs ha ressuscitat amb totes les pompes i glòries d'en Llucifer mateix! Amnistia Internacional ha torturat als seus ergàstuls uns quants

d’aiatol·lahs, i aqueixos molt honorables ara veien i se n’adonaven i hi pujaven dempeus cent per cent que hò, sí, i tant, que aquella coma d’adés tan malposada, ara encara hi era posada pitjor, d’on que se la fotessin al cul. El text sagrat amb un coma de menys i un palter més damunt, car serà paper de torcaculs d’ara endavant. I els clandestins cremant-s’hi les celles i ensumant-ne el tuf. I els escacs seran de moda de seguida, faran més de forrolla que, ara no feia gaire, no fotien els txadors i les burkes i el nus gordià a la pixa i els claus rovellats als collons!

Quin desbost, doncs! Quina mala nova: eixjuguladora, anorreant! Maleïts capsdecony de l’Amnistia Internacional, sempre atupant, i insultant i humiliant, i mortrint els pobres imperdonables! Tanta d’hipocresia…!

Car ara què fotrem, amb aqueixa nova religió dels escacs als món…, ja hi tornarem a ésser, ocupats els mascles prou aprofitables en afers de balafiament intensiu – i ambtant la meua dona i les altres qui se les cardarà…? Se m’acaben els fons, no tinc prous pistrincs per a fer totdéu content…

Ja hi som. Ara… Aquest darrer diàleg amb el meu protegit Irví aparegué al diari el tres de novembre de l’any passat. Així que no m’hi estendré. Hi enraonàvem de la revolució musulmana i que l’atans pugilístic als problemes societals havia ocasionat que massa de gent caminés macada de cara pels carrers. A Qum mateix, fins fa poc melic del món, a Qum, doncs, una dona descalça i tapada amb el txador de cap a peus, com era obligatori, s’havia fet tanmateix un foradet a la roba a l’alçada del cony, de tal faisó que, si mai s’asseia, el cony feia acte de presència gairebé immediatament. Ran de què hi van haver milions de morts. Un cony fora serrall, allò ultrava els ulls ultratjats dels fidels. Després parlàrem de per què era raonable que només existís un diari a tot l’imperi. Així l’oposició envejosa i els avantatjosament posicionats podien fotre les pròpies raons cara a cara, fotre-se-les a l’esfinx com pedrotes, i no pas en paperots diferents sempre comprats pels ja addictes, i de tant en tant per aquells flascs, fastigosos batracis plens de nyaps i llúpies tuixegoses dits els neutres o neutrals, els menfotistes sense partit. Trobàrem collonut que ambtant tota minoria hagués siguda

sumàriament executada. Les minories l'únic que foten és ficar bastons a les rodes del carro del progrés cap enlloc. I ara tots els aiatol·lahs encara vius eren a les garjoles de l'Amnistia Internacional, d'on no n'eixirien altre que cadàvers profusament botxinejats. Tant n'Irví com jo hi defensàvem aferrissadament aqueixes pràctiques dels amnistiadors internacionals, encara que, com sempre, la professó ens anés per dintre. Després, per si hi havia amnistiadors prou amples i amb les orelles prou netes, hi afegíem humilment les nostres solucions: promovíem l'eliminació total dels conys de les dones; no de les dones, car sempre ens caldrien servents, mes sí dels conys – instruments brutals de domesticació del mascle, de l'escaquista i del savi ensems – i trobàvem doncs que fóra intel·ligent i humà si el nou règim anul·lava tot cony, i tothom qui se'n servís, inclòs l'home qui estimés, o fins i tot els qui se'ls estimés, fos afusellat sense contemplacions. Els nous fidels havíem d'ésser més rigorosets i impol·luts que no pas els fallits antics, és clar.

En acabat, el vaig beneir i se'n va anar a les capitals escaqueres. Me n'arriba escadusserament el ressò. És campió regional de no sé quin länder teutó.

La meua dona en canvi no m'ha perdonat el diàleg filosòfic publicat al diari. No historiaré pas les seues rebel·lions. Ja he dit que no hi ha llibre d'història que no sigui equivalent a les petarrufes irrisòries del nyec aviciat, sovint gasòfia impaïble, altre que, o tret de vegades que, t'ho guaitis com a ficció millor o pitjor confegida. Tret que ara, mercès als amnistiadors, les dones manen prou, manen massa. Maleïdes femelles: sense religió, totes anarquistes. Menades pel cony i les seues pulsions de cardar-ho (és a dir, esmorteir-ho, escanyar-ho, ofegar-ho, matar-ho) tot. Són les dones les qui porten els collons. I executen mascles a tort i a dret. Per això no dic res, ni piu, i sóc qui frega el terra, i renta els plats i es deixa cardar el cul amb bisbes de metre i mig. Mes m'he apuntat al Moviment Clandestí de la Renaixença. I tothom sap que amb la renaixença, tindrem i vindrem els modernistes, i els noucentistes, i tota la gent ferma novament. La generació dels setanta, qui se sacsà com pelleringa enverinada (ço que ni l'Hèrcules, ni l'Hèrcules d'Alacant, mai no foren capaços de fotre) l'atzunar de nit tanàtica, tetànica, de la religió del franquisme, especialment! Una generació de 70 savis: la

millor que hi ha haguda mai al món! I doncs, amb semblants atots, els qui ara som en presó, serem els qui cantarem més dolçament i dura, com papagalls alliberats qui apreníem com tot de debò rutlla durant anys i panys de foscor. Sóc un àvid pensador, un elucubraire de pronòstic, cada guisa que em disfressa amb atzunar de mort en realitat em serveix de closca closa davall la qual m'enforteixc – quaix renat, renascut, a pleret, dins l'ou secret, amb la dent al bec gratant part de dins i asclant la closca, albirant gairebé la llum qui ve – i hi tornc doncs a ésser un infant qui somia d'heroïcitats i proeses, i qui sap que la natura salvatge dels nous religiosos mereix d'ésser esclafada amb renovat antifeixisme. Ah fal·lera d'esdevindre! Sóc ja als meus teguments un heroi deliciós qui es retalla lluminós al sinistre rerefons de foc de catàstrofe absoluta. Prop, totes les dones m'estimen; deixeu que les femelles se m'atansin: vénen a acaronar'm i a acotxar'm ben acotxadet, i a contar'm aventures on carden amb baronívols cavallers de virots extremats, de cigales que donen un rampeu a les de llurs vigorosos corsers: cigales de cavall qui boqueixen conys de femella aimada, ah, això sempre em pacifica, em reconcilia amb la brofegor i l'aspror de l'existència. Carden pels descosits amb herois de llongs matrassos i m'ho diuen a cau d'orella bo i acaronant-me, ben tèbies, l'entrecuixet amb ungles delicades… Això és somiar. Món alternatiu qui apunta i caplleva a l'alba del sent demà. Llas, no pas doncs com ara (efímer, incoherent, entremès malèfic), on l'únic que foten les dones és dar'm pel cul, i refregar's cony i sés cagats al meu musell esquerp i tanmateix silent. Tot arribarà. Coratge i cor-dur, això em dic, aquest és el prec que tramet al meu esperit heroic cada nit on em deixen clapar en un racó fred de la cuina, amb els escarbats i els altres gatets capats.

Les "meues" innombrables filles les més malparides, brutals. No em bombardegen a floretes (les autèntiques i les de boca, és a dir, els aparells sexuals de les flors, i les dolceses i afalacs dites per afecte filial o el que fos); no, res; em bombardegen a cagallons. M'embruten el terra i les parets, i els mobles, em fan malbé el menjar que l'haig de llençar tot, amb cagallons a l'olla barrejada, o entre les xixines dels fideus, i haig de tornar a començar, i llavors la dona i les minyones m'escridassen que no sóc prou eficient, i que si em pas el sant dia gratant-me els pollosos collons. No em roman ni el remei de refugiar'm

a la mosquea. Els maleïts dogmàtics amnistiadors les han anorreades totes.

Ara, tant se val, valent, el tit. No sentireu del tit ni un gemec, ni un singlot, ni un sanglot. Cap queixa. Composant en el meu poderós cervell el programa per a la renaixença, amb cada dogma nou i alliberador confegit a carxots – tothom en rebrà el mastegot, abassegat d'admiració, aclaparat de meravella, dient: *Qui era aquest savi fosc qui ara il·lumina aquest cantó d'univers qui reneix…?* Hò, i espereu's. El fat em reserva allò que reserva als néts dels senadors més esclarits. I mon padrí fou una beutat (una mica pitof) qui caminà pels corredors del parlament de ca la Tònia amb una cara esculpida en ciment armat. Ara em ve a l'esment que com jo de nyec era al bressol un vespre s'hi va repenjar a ficar-hi la cairada tarota. Em pensava, petitó que era, mes ja amb un cervell pel cap baix aitan desenvolupat com el de qualsevol president de la república o aiatol·lah ara, llas, desenfaldillat, em creia, dic, que una estàtua colossal m'esguardava, i assenyaladament l'estàtua del cap d'en Lincoln a Rushmore. Així era mon padrí, de qui ara n'heret l'estatuesca duresa de marbre o sílex guspirejant.

Sentireu doncs del tit grans coses i proeses; si ja fou famós precoçment, imagineu's un instant de vellarra, amb l'experiència de tants de canvis de règim…!

Tothom espera amb candeletes la meua solució als problemes del món, i llavors als de l'univers, i llavors als altres. Només us cal paciència, no fotéssim. No cal empènyer. Tot baixa sol. Tranquil·litat, i bons aliments. A part que paga molt viure a la cuina. Hom hi esdevé el nou alquimista, el nou químic, el nou físic nuclear, el nou rebenta-constel·lacions, el nou descobridor d'inoïts espais una mica més amunt dels deserts exhaurits de l'ultraenlloc…

Aviat en sentireu a tornar a piular i garranyigar, aviat m'hi sentireu refilar desengabiat i surant com alosa estesa, com còndor tort, qui desfigura i quasi es cruspeix el Solell asfixiat. Aviat, aviat…

Aviat, us dic; i per aquestes, cordons!

22 febrer 2007

Estanislau

Darrer bleix de n’Estanislau Alafitor, arquitecte empaitat

N’Estanislau era sol a casa; el seu pis de dalt era lluminós, molt intel·ligentment cairat; dissenyat per ell mateix, com la casa sencera.

Dos noiets, de cap als set, vuit, anys, li van entrar a casa. Havien trucat, havien dit hola sense trair cap mena d’ànsia ni neguit, havien pujades les escales sense gaire feina tot i l’alçada dels graons, i s’havien endinsats a la cambra. Semblaven conèixer el pis, com si ja hi haguessin estat; sabien on era el televisor, la cuina, les revistes per a mascles benestants…

N’Estanislau volia demanar’ls per què hi eren. S’havien errats de pis…? T’entren a casa com si són de la família, com si són amiguets dels fillets qui no tens – els dónes gelat…, els prepares coixins perquè es trobin millor, els dius: *Qui espereu…?* I només se’t guaiten sense fer cap paper, musclegen, fan l’orni, endrapen el gelat, ditegen les revistes…

S’han estirats damunt la catifa, l’han enllordada amb taques de gelat de maduixeta. Els dos s’han trets els pirulinets pels xaps. Desbraguetats. Els pirulinets tots trempats. Es veu que tracten de seduir’t. Tu els bentractes tant com pots, sense tocar’ls ni res, només parlant-los suaument per tal de no espantar’ls. És cert que sents un pessigolleig a la carranxa; són tan procaços…!

Qui et té sota sospita que potser ets un pedòfil…? Ara tu sospites d'ells. T'han entrat a casa i han començat d'encaterinar't amb magarrufes mig serioses mig jocoses. Deuen dur micròfons i cameretes amagats. Volen que els la xuclis, ells se la xuclen mútuament, però segurament això en acabat ho esborraran i el jutge només veurà el que els empaitadors voldran. Els vols descamisar per veure què amaguen, i llavors foten un bot i et fugen de casa esperitats. Baixes com un boig. Veus que, bo i esperant-los dins un cotxe, hi ha un altre noiet fora, un noiet d'uns catorze anys, al capdamunt del cotxe hi ha una antena que recull cada so i imatge que potser després aniran manipulant per tal d'incriminar't.

Vols aturar el cotxe… Crides cap als policies que hi ha al voltant, voludes de buls desenfeinats: No te'n foten cap cas; tots indiferents. Era allò una operació d'emtrampament…? Inventada només pels infants…? O amb suport de la repressora policia, qui sembla no tindre d'altra feina que d'amargar la vida als ciutadans…?

Et tires davant el cotxe per tal d'aturar'l, i el cotxe t'aixafa. Hò, ara ets tot de tendrums ensangonats espargits pel carrer.

Foradaven la neu els safranets al jardinet que n'Estanislau Alafitor tenia davant casa seua. N'hi havia típicament de grocs, car n'Estanislau era afeccionat a la ciència de l'origen de les paraules: l'etimologia – i el safranet groc s'hi esqueia un munt.

S'esqueia que llavors passés pel carrer, i hi vaig veure n'Estanislau agonitzant. Ningú no en feia cas. Em sembla que algú l'havia arraconat, fora del mig del carrer perquè el trànsit transcorregués sense nyaps ni taps. Me li vaig agenollar davant i li vaig dir què voldria que fotés per a ell, si volia re d'urgent… Em va dir: *Re. Em volen mort. Quin remei!*

Allò em va fer cavil·lar una estoneta. L'intolerància envers els pobres pedòfils em deixava astorat. Maleïda propaganda dels assassins de l'esperit, ja no saben on fotre el nas mocós de mocs infectats…! Així es morissin tots abans el món no fos de tot invivible…!

Em va tustar l'esquena un policia: *Els nivells de tolerància del món actual no permeten que ajudeu un moribund si és suspecte d'altar's per la canalla. Si no voleu anar a la presó, on sereu de mantinent*

esbudellat, foteu lo camp, us recoman. Si permetíem cap pedòfil, ni que fos només latent, un pedòfil del pensament…, potser llavors desembarcarien a les nostres costes milions i milions de pedòfils, i la nostra pàtria sobreeixiria de pedòfil, i no hi hauria canalla per a la resta de naltres, i sobretot per als qui ens paguen.

Li vaig dir: *No entenc re. L'Estanislau pagava trinco-trinco tota mena d'exaccions*.

–Ah sí…?

–Era un molt famós arquitecte.

–Ah. Doncs hi ha degut haver una equivocació de les màquines. Què hi fotrem.

Se'n va anar el policia. Em vaig tornar a tombar al moribund.

–Un mal càlcul per part de les autoritats, Estanislau. Mira si és mala sort!

Em va xiuxiuejar a cau d'orella, amb el seu darrer bleix: *No acceptis les mistificacions ni les manies obreptícies dels moderats. Els moderats te la foten part davant, part darrere, i d'improvís àdhuc de gairell. Totes les versions de la llei són merda pura. Hom ho redacta tot perquè beneficiï el comerciant. Si beneficiés el comerciant que l'excepció fos la regla, cada regla fóra excepció. Els càlculs matemàtics de les probabilitats diuen que les de més de mares ja tenen una certa edat. Doncs bé, si llaurar ventres de mares per a fer-hi créixer llavors d'un arbust amb propietats medicinals donés prou, de sobte fóra permès llaurar ventres de mares*.

–Vols dir…?

–Creu-t'ho. I si la llibertat donés, la llibertat fóra llei. Tret que donen molt més les repressions, i les prohibicions i les religions, els apocalipsis i totes aquelles merdegades de les prediccions econòmiques i catastròfiques. Em morc cagant-me en aquesta societat de venedors i compradors. Els bons som tan pocs! Tan tràgicament pocs…!

–Encara viu…? – va dir un dels policies, bo i bellugant-lo amb la bota ferrada.

Respongué n'Estanislau: *Senyor metge, així et morissis*.

Tot xiroi se'n va tornar el bul carallot pensant-se que hom l'havia promogut a metge. Se'n va anar a presumir de metge amb els altres buls, tots tan curts de gambals com ell. Els vaig veure somriure i vaig abaixar les parpelles de n'Estanislau no fos cas que fos cas que encara hi veiés, i s'endugués la visió molt fastigosa del bul feliç. Ell, com jo, sempre hem volguts veure els buls trepitjats per rodes immenses i plenes de punxes, fotuts tots tendrums espargits pels carrers. Allò fóra gaudi i festeig…!

–Saps què són els positrons…? – em va demanar abans de morir.

Ara ho sé, perquè ho he guaitat als diccionaris, però llavors, tot i que em sonava, no ho sabia ben bé. No volia tanmateix enviar'l a l'eternitat amb el dubte d'aquella paraulota abstrusa.

Vaig respondre: I tant. Positró és l'immigració en general. Positiva, i tanmateix amb l'advertència redubtable del tro. La demostració que l'anar de casa pròpia a la d'altri, amb el perill que el moviment pot dur al col·lapse de les vies de comunicació, ja ve amb la veritat de la frase: "*Positró: propòsit de setrill amb el broc trufat*." I vol dir que, on el setrill és d'oli, el que raja és vidre. I qui es vol amanir la pròpia cultura amb un excés de vidre…! No hi ha déu que la tasti, encara menys que provi de menjar-se-la.

–Ah, em morc en pau – va dir.

Un altre bul repel·lent s'havia atansat. Havia fotut el canó de la seua metralladora a repenjar's feixugament al meu clatell. Les pessigolles em neguitejaven.

–Aixeca't, capdecony – va dir –. T'acusem d'haver'l pelat.

I en aquell instant tornà a tronar ben fort.

Ara observava la jutgessa qui en condemnava a mort. Per conservar la calma, anava dreçant al recambró secret del meu enteniment l'arbre dels meus avantpassats. Amb honestedat que hauria fet caure de cul tots els qui es trobaven en aquella farsa de juí, reconeixia que, entre els meus, hi havien haguts, a part els no-ningús de sempre, pler d'assassins i de malparits, i de prostitutes i de gent així, valent i decidida, qui ara admirava panteixant.

–Sóc més honest segurament del que caldria – vaig piular, sense que m'ho demanés ningú.

–Nihilista – bordà la jutgessa. I es va estripar la bata aquella, tota plena de les taques dels menstrus i les lleterades de qui sap qui, per mostrar l'enfellonida que la posava amb els meus mots rebecs.

–La vida que portem tots plegats és tan mentidera que fa cagar. Els sentimentals i els devots escanyen aquest món amb llurs urpes bestials.

La meua brutal lucidesa em mereixé trempar i tot. La mort tan eròtica ara, quan, sense l'Estanislau ni jo, només quedarien al món idiotes rai. I els trempaires i trempats, i cardaires i cardadors, i gens cardats, sallant entre les cendres mocalloses del no-re!

Em vaig ficar a passejar pel corredor, mentre la jutgessa predicava, i tots els parroquians, en respondre-li la missa, pregaven merdes rai. Me'n record de tants de detalls per l'importància del moment. Hom discorria sobre quina mena d'execució fóra més convenient. Fora hi queien gotes. Les dones duien totes els caps mullats, la roba flonja i pudent; semblaven ocellots malalts, mig plomats, mullats fins als ossos, tremolencs, repugnants, i pregaven tan fanàticament, tan penosa, tan mesquina, tan rebregada, encarcarada, escarransida…!

Caminant, caminant, pensiu, me n'adoní que no hi veia cap paraigua. Em sembla (em vaig dir) que les autoritats han trobat que era un objecte massa eròtic, i doncs pecaminós, i n'han prohibit tot empre.

M'havia quedat sense paraules. Els diaris que embolicaven els entrepans de pa amb llard es veu que vantaven la decisió de les autoritats amb opinions extàtiques. *Que emocionant de trobar's d'una*

puta vegada amb una decisió que excita una visió de la civilització que duu a les darreres conseqüències de la lògica mercantil les irritacions de la divinitat! – això deien (pel que veia), això i betzolades semblants – cap ni un dels crítics ni periodistes gens espantat de donar la raó als dictadors d'una manera com més furient i descordada millor, i ardits doncs, ells, com sempre, lluitant contra els ultratges morals que rep la víctima (la societat) quan el paraigua es desplega com es desplega un carall qui es distén o una vagina qui dóna a néixer…

El conservadorisme venjatiu volia que la família fos ara integrada pel burgès i tots els seus paràsits. Els culpables: els inevitables enverinadors de paràsits. Amb fruits excessius en fruïen els més brillants criminals: inflamaven amb llurs esquers roents les criades i, tot i que fossin cuineres excel·lents, a l'hora de fer el dinar hi afegien verins. Les salsitxes, els fideus, les trumfes i els pastissets amb pinyons i síndria confitada, i llavors els xampanys, tot hi venia escopinat pels immigrants. Els paràsits, en general gossos i rats, alhora ferotges i elegants, tastaven les llepolies i s'hi quedaven, erts.

Amb mi, jutjaven alhora molt d'immigrant escopinaire. Valia la pena de seguir el que deien els empaitadors. No pas quan s'empatollaven sobre l'hivern etern i crepuscular on ens havíem fotuts per culpa de comprar massa debades, i haver'ns menjat cada arbre al món… Ans quan deien allò que els cecs rai, els més feliços, ara que tot hi era fosc, sobretot als barris dels pobres. I que la culpa era de l'immigració i de la gent qui portava les ulleres no pas als ulls, als cabells, per a presumir d'ulleres tot i que no els calguessin, entre d'altres motius perquè tot hi era fosc.

Ja no hi havien pollastres al món. Ja no hi havien cuixes ni pits. Ni carpons. I els gossos en ganyolaven: enyoraven punyentment els anys on rebien amb cura extremada bocinets escollits de pollastre. L'humanitat se n'hauria d'avergonyir. Per això els immigrants havíem de pagar amb la vida. Sacrificats al déu fosc i emprenyat qui anihilava els pollastres i feia ganyolar el gossam.

Portava un jersei de llana arnat. Portava una faldilla de xeviot amb pler de sets i filagarses. Portava uns mitjons foradats de senyoreta eixelebrada. Així vestit, els altres presoners m'havien xiulat amb xiulets

qui-sap-lo suggestius. Les dones però portaven cremalleres rovellades als conys sempre closos: era la nova moda. Un periodista d'uns setze anys portava pantalons de vespre. Potser se n'anava al teatre en acabat de la funció.

Vaig guaitar escales amunt. Les relíquies dels sants penjaven com penjolls podrits a les parets. Hi havia peces de les parts més sucoses del cos. Els pits de certes verges. Les natges de certs bisbes i monjos. Els estómacs de molts de frarets. No me n'agradava cap. Veure'ls, i vindre-me'n basca, tot era u. Bocins de carn fastigosos, per molt miraculosos que fossin. D'elements molt virtuosos, plens de virtuts exemplars i resplendents, com ara ésser heroi en les pitjors circumstàncies; amb coratge ferotge lluitant contra els qui posseïen una certa voluntat pròpia, o els qui mai foren capaços de dir quelcom que anés contra l'establert i el permissible… O els qui vantessin les forces vitals en qualsevol manera, ni que fos per equivocació, sense voler… Pecats d'immigrant, sense prou sofisticació, cultura, destresa… Molt bé. Però que no esperessin pas que me n'encomanés a cap, per molt que m'hi barregessin.

Hi havien així mateix penjats a les parets, escalotes amunt, troncs corcats d'un creuclavat qualsevol. No feia gaire, en una avinentesa on en Perseu Onofre i jo fèiem un torcebraç, el persa Perseu i jo vam caure a terra encara amb les mans dretes enllaçades, el torcebraç no pas resolt. El cas és que què iem formant creu, i alguns dels altres presoners se'n reien dient si cardàvem en creu, d'on que em vingués avinent de demanar-li al persa que em digués com es deia en persa "creuclavat". En Perseu em diu que allò dels creuclavats és de fet l'imatge antiga i deturpida d'un carall trempat. Els braços oberts del creuclavat un desenvolupament del cercle al voltant del capoll de la cigala. Ens vam treure tots plegats els caralls, i tots vam veure que, efectivament, el cercle al voltant del capoll i els braços estesos del creuclavat s'adeien d'allò millor. En Perseu Onofre, després, en persa, perorà sobre els pebrots. Però m'interessava més l'imatge del carall trempat tornat crucifix. Ho trobava un pèl emperplexidor. Diu en Perseu: *No; és una evolució del "fal·lus" dels grecs, de la "fascinació" dels romans, dels caps de collons a l'illa de Pasqua, dels tòtems, dels dallò dels xinesos, dels dallò dels japonesos, i dels hindús, i dels perses i dels morots, i,*

dels negres, pitjor. Els yin, els linga, els inro i netsuke, els què em sé jo… Tothom adora el virot. I com més antropomòrficament endarrerit més l'adora, ja està. I els bisbes dels cristians són l'encarnació del fal·lus. Evident. Els objectes fàl·lics d'ençà de tostemps molt colts pels primitius – el primitiu és el qui es deixa guiar pel puta material genètic (l'esperit darrere la màquina descartable del cos) que li fa fotre fills com un escarràs fins que, buit, ja és pot morir, i prou, au. La mentalitat femenina (i marieta) – dominada pels esfínters – ho troba sempre tan eròtic, i "penetrant"; les pudibundes, les puritanes, les fanoques i beates…, sempre plenes de fal·lus en crucifix. Les monges amb això pelant-se-la pels descosits. I el mite de la resurrecció (digué el persa n'Onofre, qui havia estudiat molt, com els de més dels perses, i era bontròs filosop) *ve del mateix: L'eix de tota cultura, i per extensió l'eix on volta la concepció humana de l'eternitat, és la titola ben trempada. I el mite de la resurrecció en neix. De l'atzep que després de "mort" torna a viure (a trempar!). En acabat del destrempament o mort post-coital, post-orgàsmica, torna a donar senyals de vida, torna a créixer, torna a esperonar's en tota la seua ufanor!*

Sempre s'aprenen coses, a la presó. No hi ha nyèbit ni capsigrany qui no sigui un pou de saviesa en una branca de la ciència o altra, per molt abstrusa i fada que et semblés o que fos.

Sense adonar-me'n, ambtant, el procediment prenia lloc, seguia el seu curs ineluctable, i tot allò. Aleshores… Un dels empaitadors em sembla que bombejà l'opció de deixar'm viu. Aquella opció va rebre tímids aplaudiments d'una part del públic. No sabia ni que hi tenia culers…! Algú de l'indústria de l'espectacle em va abraçar una mica d'esquitllentes i tot. L'amanit d'una mica de llibertat individual (sempre molt severament castigada cap al capdarrer), la ridiculització de la joventut per part de vells savis com jo, i la destrucció amb manoquella flonja dels símbols judeocristians amb un martellet d'aquells de metge per veure si el genoll s'aixeca a l'hora…, són una mena de nova revolució sexual que eixoriveix el mercat.

–I llavors et destruirem amb més raó – va afegir, tornant a seure sota l'esguard fonedor de la jutgessa esfereïda.

Els gossos aleshores van bordar a l'uníson. Érem a setembre i fotia un fred que quallava la llet als collons. El meu "defensor" (un dels goril·les o guardaesquenes de la jutgessa, analfabet i mus com un maó d'aquells rodons) s'havia adormit "llegint" una altra novel·la "històrica" on un immigrant segrestava uns quants d'infants i els feia tornar negrets, d'on una malaltia els prenia i es morien, a desgrat dels treballs dels metges de la cultura ambient.

El millor capítol d'aquella magnífica novel·la mobilitzava els argues de la nau dels nòlits il·lícits amb una força inesperada, i durant un breu període (esdevingut cap als darrers anys trenta del segle passat) tot es tornava una farsa entranyable. Les mones o monuments de la via dolorosa de la creu del poble on érem, molt patriòticament es poblaven d'íncoles vestits amb robes folklòriques, i tothom en parlava (els espectadors a les vores, els immigrants bons), sorpresos per aquell escunç tan encantador.

Vaig sentir un dits que em pujaven per les cuixes i em cercaven el virot. Encontinent, em vaig fotre a trempar. Era una monja amb cara de fava, i ho feia tot d'amagatotis, d'estranquis, amb una mà tremolenca, mentre damunt la falda hi teniu dues altres mans, i calia creure que una n'era protètica o de per riure, no fotéssim, vós, car no crec que ja fessin monges amb tres braços i mans. No pas encara.

Ompliria ara pàgines i pàgines de descripcions pornogràfiques amb masturbacions per procuració, amb dones xuclaires fins al canibalisme, i forats de cul que s'obren com sèsams al primer goteig de secreció lubricant; amb colònies sexuals que inspiren les dones embruixades a tornar's vagines cavalcants, amb catorze o quinze pixes que les foraden sant-sebastianencament…, però collons, deixem-ho córrer, d'altres feines tinc. Com ara salvar el coll.

Dalt l'estrada la jutgessa i la seua amant cardaven pels descosits. Allò era estrany. Quin mal exemple per a les criades!

Ara, els tribunals sempre seran un subjecte d'emmeravellament. Te l'etziben com menys t'ho esperes. I quin excel·lent subjecte de conversa. Et moques, per exemple, i tothom es pensa que t'estàs torcant

una lleterada. Malpensats! La qüestió que l'endemà tothom diu: *I l'acusat se la pelava quan el condemnaven a mort!* I s'ho creu totdéu. Car prou és escrit, i per plomes oficials.

La gent començà de despullar's. Semblava mentida, amb el fred que fotia a la sala! Ja no n'esbrinava el significat. Anava perdut. O potser era un altre dels moviments de la missa – un d'inventat darrerement, i fet dogma mig de prova, leri-leri com qui diu entre el trivial i l'essencial.

Ei, i en tost de pa d'hòsties repartien peix cru congelat. Hum. Aquelles misses, quin catàleg d'imbecil·litats…!

Em vingué a l'esment en Xopi. Les seues ficcions són plenes d'exclamacions sobre el patir del viure, i la crueltat de qui no ens mata prou aviat, i de l'absurditat de no penjar's a la mateixa cel·la i tot, ans l'acte del botxí, fent-li la guitza, pobrissó.

Aquells dos marrecs qui havien entrat al pis de n'Estanislau Alafitor, i l'altre brètol (el del cotxe) i tot, ja es devien haver fets grandets. Potser tenien vint anys i tot. Vells com jo, o més. Probablement morts. Vaig guaitar girientorn. Vaig enunciar llurs noms. Cap rèplica. Què hi farem. M'hauria abellit d'agrair'ls el favor.

Ara n'hi ha qui servien trumfes crues. Tothom hi queixalava amb ferotgia. El meu defensor s'eixoriví. S'havia adormit "llegint" aquella novel·la de ninots. Va dir: *Aquesta obra d'art del gènit humà m'ha transformada l'existència. Tot i que no m'ho hauria cregut mai, ve-li: D'un feixista anti-immigrant, m'he tornat islamita fastiguejat i molt virulent. Ja tenia prous dubtes més o menys enraonats sobre l'augment del fonamentalisme anti-morot. La púrria i rampoina cristiana i llur mania de veure tot el que és diferent amb revulsió visceral… I sobretot llur necessitat de nous enemics. Ara aquesta obra m'ha oberts els ulls, i el somni que he tingut, on m'he vist cara a cara amb molt d'antipàtic trinxeraire inexpert qui es creu els dictats del púlpit assassí*. "Inx-al·lah, capdeconys", *els he dit, amb una maça amb un clau rovellat enmig – i he descobert que, com els partia el crani de mig a mig, els dos bocins de cervell eren pintats amb les colors carrinclones dels croats de l'any*

de la picor. Un filferro comunicava el vermell de la creu amb el blanc del camp erm. I el vermell dictava al blanc (amb pler d'espetarrecs i guspires si fa no fa elèctriques o neuronals, com se'n diu, sinàptiques) que calia arraconar l'immigrant a cada raconet, i allí rostir'l de viu en viu. I que la sang de la verge taqués el llençol.

–Quina verge…? – vaig dir. –La verge qui el moro es tira, és clar!

–Ah. Per això t'has convertit? Perquè els moros toquen més cuixa, estan menys reprimits…?

–No; perquè m'estic tornant vell i he de mirar pel meu futur. I el futur serà crepuscular, amb una lluna mig somorta i ni figa ni raïm damunt un camp tot verd. Tres quarts de lluna i ja no goteja sinó sang… I el camp verd s'estén com taca d'oli de greix de motor atrotinat… El desert torna a florir… El desert torna a guanyar la seua respectabilitat d'antany. I les glaceres s'empassen els reialmes bacius dels croats. Per això tothom està tan neguitós, i empoixevolit, i rabiüt.

Ni a la jutgessa ni al jurat ni al públic del galliner no els deia re aquell crit del goril·la per la llibertat.

–Vés-te'n a la merda, vols, gamarús? – el féu callar la jutgessa. I el meu defensor aixantà la mui. Ara no em salvava nidéu.

–Abans, els procediments judiciaris es feien amb més de seny – vaig escatainar –. Es feien amb més d'amor propi, i més de timidesa, més de precaució. No pas esgaripant. No pas dient: *Fes-te fotre, et condemnem perquè així ens rota*. No voldria avergonyir ni aontar aquest tribunal, però, com el meu defensor, sóc molt llegit, i ara mateix llegia a la sala d'espera la revista *Actualitats roents*, i hi havia l'article que deia que "*L'Amor és feta de Fusta*", signat per un tal Sant Jaumet. A l'indret de més de pes, l'article parlava dels dictadors sudamericans, tots plegats uns maleïts taral·lirots sense puta idea mai del que diuen, i menys el que foten. Doncs bé, així i tot, insistia l'articulista, aquells sacs de farina amorfs (o vagament antropomòrfics), claferts d'encenalls de barrut i de bandarra, per moltes de castanyes que etzibin a tort i a dret, encara dictaminen amb receptes apreses a les cuines de llurs mares, qui els deien de faldilletes, i llavors, com a càstig, els donaven pel cul amb el

corró enfarinat. I és que els dictadors sudamericans han rebuda tanta d'amor de mare (amor de fusta, sobretot) que llur governar és al capdavall una mena de pastís, fet amb carns i tendrums ensangonats espargits pels estadis i les presons i els camps de concentració, mes que imagineu-vos si, per comptes dels generals qui hi manen, hi manessin de debò bocins de fusta, com ara el vantat tronc de nadal qui caga joguines abans de cagar carbó, o àdhuc el corró mateix que pasta merda als rectes dels infants, o el garrot mateix, que estrangula tanta gent de bé a les presons franquistes…! Allò sí que fóra un desastre. D'on – enllestia l'articulista, molt intel·ligentment i múrria –, d'on que el que tenim ja és d'agrair. D'on, que això digui jo, sa senyoria, vull dir, la seua honor, vull dir, eh…, jutgessa pontífex, vull dir, pontifectriu, mare superiora, això dic, que, per molts d'errors i taps i nyaps que no fotéssiu en els vostres veredictes molt respectables, encara n'endevinareu alguna o altra, ço que cap bocí de fusta no sabria fotre, d'on que, amb una mica d'oli d'oliva al foradet del cul, tot allò que m'administreu ho rebré bocabadat i tan agraït que, atès que no duc, sota la faldilleta, altre que unes calcetes de cotó esfilagarsadet, i que no tinc enllà dels trenta, i que el meu cos no és gens colrat ans blanquet com ciri, i tinc pitets florejats, i unes natgetes suaument corbades… Vull dir, si em prenguéssiu per amant lèsbica, no us en penediríeu pas mai, a fe! – i me li atansí i li prenguí la maneta (i ella havia fet "*halt*" a tots els goril·les qui se m'atansaven a garrotejar'm) i l'hi fiquí (la maneta de vella de noranta anys) damunt la meua fusta.

Va dir la jutgessa: *Em sembla que el mes passat t'havia estripats els papers, t'havia presa la nacionalitat, t'havia declarat immigrant. D'on que, sense paperots de ciutadà, hi fotessis el paperot rai, i doncs encara et toqués de rebre més de valent. Tant se val, ara me'n desdic, collons, bo i citant certes irregularitats (que romandran secretes per no entretocar els enemics), certes irregularitats de forma i de fons, i, per comptes de la presó o el mur dels afusellats, te'n vas de dret a l'asil dels daurats orats, au.*

Vaig caure-li davant de genollons, immensament agraït de debò.

Una mà de gambirots sedecs de sang es posà a protestar. Els goril·les actuaren, però, i tot tornà a mare.

Fa deu anys tothom havia sentit anomenar el gran arquitecte Estanislau Alafitor; ara ningú no se'n recordava. Ara, amb prou lleure al manicomi, esdevinguí doncs l'autor molt traçut de certs poemes que en cantaven les obres encara si fa no fa dretes. Perquè tinc mentalitat de cagalló, i m'abelleix de rebolcar'm ans de rabejar'm en la sacrosanta escatologia, els meus poemes fan una certa pudoreta, i només els llegeixen els qui són bruts com jo, vull dir, els immigrants. El primer de tots fou el més barroer, cotorba i collerat. Es deia: *Una dècada més tard*.

"–Desapareixes, única evidència del que existí enllà dels edificis. Residires als texts que són fets de murs i finestres, d'escletxes i cornises, i frisos i xamfrans. No crec que hi romanguin humans com els d'abans. Amb tu es fongué el darrer. Alafitor, Estanislau, el teu camí que abans empraren Plutó i Homer ara no duu enlloc, ni a les latrines, que eren firetes on la gent s'agrumollava fins que calia cagar dret i a lloc, i tothom hi trepitjava merda, i els moralistes hi ploraven perquè tanta de merda que hauria poguda femar els enciams es malaguanyava. Mes amb què vinc, amb aqueixos oldans, arcaics, sentiments…? Les ruïnes dels teus edificis s'acceleren, Eugeni, vull dir, Estanislau, com més anem, i, mentrestant, els superflus epígons, mig home, mig cagalló de fireta sobreïxent, què hi fem…? Amagar'ns-hi cagats per l'envaïment de l'immigrant, de qui les mosquees rellueixen, emètiques."

Qui se'n recordava ja de les cagarrinetes patrístiques d'en Sartre i en Camús, de les benediccions eclesiàstiques d'en Céline, de les favades compassives d'aquell altre autor celebradíssim, en Hítler…? Tots els gegants s'havien esgrunats com estàtues fetes de copròlits ara esquerdades pels terratrèmols ocasionats pels trepigs de l'obscena immigració balladora de flamencs amb bellugueigs de melics i sacsons.

L'asil sulfurava amb personatges "històrics" de qui les proposades revenges i les enyorades rectituds fotien vindre por fins i tot als goril·lencs infermers. Personalment i cultural, de qui més proper em sentia era dels "pares" d'un tal Profeta Redemptor. Tant ell com "ella" eren emblemàtics pel que feia a l'egoisme del qui "tingué" un fill qui reeixí. Si te'ls atansaves amb intencions sexuals, es revolucionaven: et

deien, molt plens de sofre i fum, que de fill com el llur ja ningú altre no en pariria cap.

Pel fet que era l'encarregat d'anar escombrant les sales dels boigs, vaig esdevindre el precursor d'un vast moviment a favor del retorn de les bruixeries. Predicava a cada raconet: Amb els mànecs de les escombres dissolguem tota unió matrimonial perquè mai més no hi neixin anticrists…

–Antiquè…? – fotien els folls, i cap no semblava sàpiguer de què collons m'enfangava.

Quina injustícia. Ningú no se'n recorda de l'arquitecte, mes tampoc d'aquell altre sobre el qual tant de paper de bíblia fou malaguanyat!

Volia que algú prou boig i prou forçut matés (com un boig) la "mare" i el pare del Profeta Redemptor. Potser perquè llur felicitat tan exclusiva m'eixorivia l'erupció apostematosa de l'enveja.

Sort que ningú mai no m'ha fotut gaire (o gens) de cas. Aviat fins els boigs em prenien per boig. I em deixaven fent mut xup-xup en els meus pecats de joventut (no gaires tampoc).

Torní als horribles poemes que vantaven l'arquitecte arruïnat. Cada vida acaba reduïda al mateix: masturbació i solitud. Què hi fotrem. Esguardava girientorn, i tothom hi era, entotsoladament enfeinat: pelant-se-la solitàriament.

Aleshores vaig escriure amb cagallons a les parets els poemes més excelsos de preança al meu amic oblidat pel món desagraït.

Els fenòmens que empobreixen les noves poblacions (a part l'influx d'immigrants molt més potents, qui poden prenyar alhora quinze o setze dones de serrall, com dic, amb una sola lleterada) són seqüela del mercat de l'immoble que en diuen – les cases es derroquen soles – els maons i daus de pedra cauen a les clepses dels impotents qui hi viuen, mentre que els propietaris dels serralls atapeïts, cada forat a la paret l'adoben amb pasta de canalla o de dona xorca, i llurs parets doncs no cauen mai. Aquesta és l'injustícia on qui mana exclusivament és qui

més ven…, o diguem-ho així: el que priva és la llei que diu que qui ven mana – el comerciant, el venedor, el mercader només pensa a fotre un profit – se'n fot de la qualitat de l'edifici, se'n fot dels caps damunt els quals els daus de pedra s'esbalcen a fotre-hi treps letals… Les fortunes fan forrolla al rampeu dels collons dels més collonuts. Els qui la fem petita i adu mitjana ens hem de fer fotre – ens malferim, ens abaltim, ens corsequem als estanys estantissos de les lleterades agres com si som els rancs, esbufegats espermatozous que s'hi neguen, incapaços d'escalar cap cuixa mig saludable, i, encara que hom (un de naltres, els nàquissos) l'escalés, llavors s'hi trobaria la cremallera rovellada o el tap ple de verdet que clou hermèticament el cony de les esglaiades, esfereïdes dones locals que la religió esbojarrada dicta de cloure's, no fos cas que cap lleterada d'immigrant la posseís per equivocació o amb bare garneueria… I qui en rep de retop som naltres, ja ho he dit.

Maleïts capellanots qui manen a cada govern i qui ens condemnem a la llibertat total de la masturbació entotsolada…! Aquest nou sistema sexual duu l'erotisme altruista a parir parteres. Les faldilles s'estenen fins a dominis d'ombra. La lluita per ço de ben amagar's els esquers és aferrissada. Els provocats anem al canyet, com el pobre Alafitor, o al manicomi, com jo.

La literatura contemporània es divideix doncs en tres branques: l'antiarquitectònica, on es recomana que només es puguin construir mosquees i serralls, i que tot altre edifici cal que hom l'enderroqui per mà de mitjans variats. Els llibres còsmics, on només es pot discutir la natura d'un invent risible apellat "déu". I la matèria sèxica, o de la xona i la cigala. La cigala cal eixorbar-la i eixorellar-la, i esnarigar-la, oidà, perquè mai no trobi el fitó, i la fufa (el fitó) cal idealitzar-la com si fos el cau de l'anticrist, d'on el maligne deuetó eixiria com cap catxap a sobrar i ataconar i desconfir, i deslllorigar i crodolar, el déu aquell xaró i carrincló dels estudis còsmics… Per xo ja només llegeixc el que escric.

On abans només les vaques i qualque animalot tòtem eren diguem-ne tabú o sagrades, ara els lúcids aiatol·lahs feien sagrades les dones qui es sacrificaven els ventres amb estaques de vampir. Els escorxadors enginyosament es veuen fets anàlegs als circs on els màrtirs adés hi fotien carrera immortal, alhora que s'ho passaven d'allò milloret. Les

dones locals, no pas les immigrades, qui prou feina tenen a cardar i deslliurar fornades senceres de canalla salvatge, s'atansen als botxins com vaques boges, que hom les esbudelli allí mateix per a fer'n botifarres beneïdes i portadores, per a qui se les cruspeix, d'estranys miracles. Jo mateix n'havia menjades forces, i podia doncs ficar la mà al foc que rutllaven meravellosament. Els miracles, estranyament, com dic, s'esdevenien als ulls: Tot ho veies diferent tantost les tastaves. Trobaves que els diners (els calers, els doblers) et ballaven girientorn com angelets de pius quadret: Àngels putets ensenyant-te el foradet del culet perquè hi fiquessis la llengua, i ficant-te al nas els pipinets que els penjaven llarguerudets perquè els hi xuclessis, com volia en Xopi, el més literat dels filosops quan l'estat del món no era tan ombrívol ni sinistre.

Deia en Xopi: *Tots aqueixos angelets tan còmics la rancúnia del viure t'esborren amb llurs penjollets i pelleringuetes flairoses; i aquells culets tan rodonets i lleugerament cagadets, hum, oidà, ambrosia i nèctar i tot allò massa deliciós perquè t'esvaeixis de pensar-hi i tot, jotflic*.

Els locals no anem enlloc, sempre embadocats amb els dictadors o führers, a veure on ens guien, a quins ergàstuls i a quines cangrís i garjoles no trien de fotre'ns fotre encara més escanyadores i opressives. Llur règim afavoreix només el venedor (afiliat al partit únic, i sostenidor i estintol i engonari i aixopluc del règim) i qui ens ven imatges perquè ens la pelem a l'uníson i tanmateix sempre aïllats, desolats i sol-i-verns. Recullen pèmpins a gavadals. I naltres esguardant les brutícies als teatres i a les sales.

Vagines esbocades colcaven els aparells qui brunzien i parrupaven, i s'estavellaven als envans si fa no fa blancs on els pampallugueigs dels projectors espetegaven.

Hi havia un boig cagant vora meu. Li volia demanar un cagalló seu per a continuar escrivint. Vaig dir-li: *Ja em perdonareu…!* Però es va fotre a esgaripar que el robava, i volia doncs que els infermers m'atupessin a mort ras a l'indret.

Vaig haver de deixar el poema inacabat. Una altra obra mestra escapçada. Guerau de Nerval, amb els seus nervis massa excitats, li'n passaven d'aqueixes ben sovint. Com a mi, doncs.

Si una cosa em sap greu és pensar que, com s'escau amb en Guerau, només els tocats del bolet ja em llegiran. Els plors em ragen galtes avall – galtes amunt quan faig la figuereta.

Faig sovint la figuereta perquè, fent-la, veig figues. Sobretot figues d'immigrant, les figues més alegroies i cofoies i xiroies que hi ha. Només per les figues de les immigrants val la pena de fotre't islamita o terrorista, o devot, o com collons en diguin ara els intel·lectuals addictes als führers dels venedors d'imatges de masturbació i de cases que s'enfonsen al primer orgasme o esternut.

Com era jove i era poeta publicat als diaris d'Istanbul, bo i emprovant-me unes faldilletes a una botigueta del suq, em vaig ensopegar al mateix vestidor amb la dona d'incògnit d'un dels führers, i me li vaig agenollar davant i li vaig xuclar el clítoris, i li vaig demanar un petit diàleg rimat per a poder publicar al meu diari, que me'l pagarien que em fotria d'or. La seua veu era suau i melòdica; em deia que no venia pas d'empassar's clares d'ou, que allò era un mite carallot; que allò que de debò rutllava eren les lleterades de tots els amics del seu marit, el führer molt gros. Però, és clar, que no provés de posar allò al diàleg rimat, que em tallaven encontinent el coll amb una simitarra d'argent molt esmolada.

L'existència més salvatge és la del corrector de textos, no solament els escapça, escapça l'escriptor si s'excedeix. És una feina que sempre he gruada amb candeletes. Mes mai no he sigut prou expert ni endollat (ni el nebot datpelcul de ningú prou feixuc) per a obtindre-la, vós. Cal fer's fotre, ja ho sé.

Quan hom escriurà la meua biografia, com escric la de n'Estanislau Alafitor, arquitecte d'efímera saó, hom s'autoritzarà, cal creure, a afegir al meu esdevindre tota mena de fenòmens destrempadors. Això és el que abelleix al públic lector (només dones i marietes; els homes mascles de totes les religions la literatura ens la porta fluixa d'allò pus), problemes mèdics i problemes romàntics en cambres romàtiques,

resclosides, estantisses, repel·lents… Tot hi ha d’ésser orgasme descordat, i en acabat recança escruixidora, i al capdavall el càncer que ho adoba tot i ompl el mocador de llàgrimes… Em vaig aixecar, em vaig torcar el cul, i vaig fer un cop de cap. Fugiria – n’estava fins més amunt, de boig i d’infermer, i de medecina marejadora, i de calcetes roses.

I ací començaria el segon i darrer capítol, si doncs no fos que sempre he admirat els escriptors com en Dostoievskiï, qui, morint-se de fàstic, confessa al primer capellà qui veu que les faldilles dels confessors només reïxen a fer’l trempar, i no pas les de les donotes, i doncs que el segon capítol serà el del rapte i estupre d’un capellà, i doncs tot seguit l’infern. D’ací que me n’estigui.

Vaig davallar als soterranis. Els rats, els ratolins, i els talla-robes i els muricecs hi corrien esverats – perquè no em coneixien i endevinaven el meu odi i la meua esquírria, i doncs les meues pèssimes intencions. Mesquines salvatgines, sabien segurament que anava a calar foc a l’asil. I que nidéu no n’eixia mig viu.

Els altres sempre són fanàtics sanguinaris, d’això me n’he adonat amb el primer evangeli llegit. La paia qui l’escrigué hi deia que les mosquees eren insidioses i xarones i esbarriaven verins lleigs… I tenia tota la raó, feien exactament el que havien fotudes les catedrals durant totes aquelles altres centúries de tortures, on t’escapçaven per escopinar damunt estàtues de verges i de creuclavats i d’altres ninots de repulsius. I les icones cremaven amb fruïció els capellans vencedors de cada deuetó desconfit. I els capellans pagans i les vestals de cada ídola desfeta eren espellats ans empalats allí mateix; i tothom festejant-hi com bolxevics de supermercat molt ben fornit ans proveït.

No hi ha nous evangelis sota la capa del Solell; sempre és el mateix amb la mateixa vilorda. Te’n llegeixes un, te’ls llegies tots. Superflu paperam, malaguanyats arbrets, balafi penós. El profeta o la vestal qui protagonitza el tripijoc pertany a aquell petit percentatge de pervertits qui es mouen en l’esqualidesa dels rònecs casalots on cova el ressentiment. Amb quin abandó, quan es veuen en la força de la primera adolescència, no etziben llur frustrat desig a pasturar pels camps on els

rics rauen, a sabotejar-ho tot. L'elegant panorama encès. Les creus que creixen a les vores dels camins, amb infants qui s'hi podreixen, per a terroritzar la pagesia sempre supersticiosa… El nihilisme instaurat a tot estrop. Fins que s'escola la paciència dels establerts, i hi envien els mil·lenaristes i els romans, els croats, els "demòcrates", armats amb els darrers invents de carxena a l'engròs. Maquinàries d'exterminació total. No cal especular gaire per veure qui és el superflu: L'heroi dels collons.

Quan l'agafen, els biòlegs se'l guaiten per cada cèl·lula i partícula, i el clonarien per a fotre'l en gàbia i castigar'l encara més lentament… Car l'humà, no hi ha re més religiós, i doncs cruel. Per xo més val no ésser gaire místic, i menys creure-se'n cap altre que el qui els führers posin de moda. Dius: *M'ho crec, m'ho crec*; mes penses: *I un colló de mico*.

Cada nova hipòtesi i teoria – quina enganyifa de desvagat torracollons!

Ara me'n recordava que abans d'espitxar-la n'Alafitor també m'havia dit: *No se n'adonen que tots hi som immigrats, en aquest món de les casualitats. Cada cèl·lula qui ens munta immigrada qui sap de quin collons de tuguri infecte; et toquen per lot a la loteria del caos disparat*.

Mes fóra injust de dir que alguns d'aquests evangelis no són prou còmics, si te'ls agafes pel bon costat: el costat hilari, jotflic. Els mascles hi són repel·lents d'excés de verriny ensuma-merdes, les femelles a canvi unes escarransides de cony estret. Les llets pugen i sobreïxen aforísticament. Els pits s'umflen i ragen, els virots igualment. El mugró ejacula prematurament, el virot es trenca com branquilló estellat pel llamp del Jou o Júpiter de torn, envejós sempre. És cansat i previsible, mes els detalls fan riure sovint.

A les plataformes de les estacions, al banc més pollós, sempre hi ha un homenic amb gavardina qui se la pela lentament. El profeta o la vestal en rep, de la sobtada lleterada, escatxics. I ara cal visualitzar el déu (o el seu representant amb cara de prunes agres o l'altre avatar femella amb roba de seda mig transparent) llençant a la via el vestit corromput. El déu o la deessa en calçotets. Els dolents del tren qui s'estimbarà a l'infern del cràter del volcà espontani ara rient i grunyint de satisfacció i

goig. I pelant-se-la d'ençà de les finestres del tren, traient-hi el nas tot i que hi ha senyals escrits que ho prohibeixen: "*És perillós de treure el nas per la finestra i fotre-se'n dels déus: és escrit*." Tant se val. No en foten cas. L'escarni es dobla. Se'n riuen en accelerada multiplicació de riallades apocalíptiques, catastròfiques. L'ultratge al despullat no hi ha qui l'aturi. La comèdia esdevé llorda, d'una vulgaritat de comediant de poblet on només el ruc del poble és prou intel·ligent. El profeta o la vestal, protagonista del tripijoc, vomitarà el verí de la seua sentència que preveu el futur immediat, predicció fatal, i collonades així. Nocions gens delicades, prou dic. L'alternativa fóra llegir-s'ho seriosament, però llavors caldria estar tocat.

Tocat, no pas com el qui escriu això, qui es guaita els escrits típics de l'antigor (i l'antigor és tot allò que el precedeix) i veu que els personatges són tots massa humits amb humitats suspectes. No els tocaria pas, ni els mascles ni les femelles. Només els infants (els infants no gamats ni gafs), però potser els infants són els més malèfics. Demaneu-li si doncs no al pobre Estanislau, tot i l'eximi arquitecte qui fou!

20 febrer 2007

Panderol

Jaume Panderol, de constructor a constrictor.

Afetgegava distretament la neu amb els meus xirucs quan vaig rebre un cop de colze al costellam. Se m'enfonsava el colze boterut d'un qui, bo i caminant pel meu costat, es veu que havia relliscat. Es va excusar. *Dispensi'm*, va dir. I, mentre em rebregava agenollat, em va ficar al

butxacó del dalt una targeta. Se n'anava ambtant de bracet amb una pelleringa de noieta rossa…

–Quin cassigall de xiqueta; a l'enyifa o canyeret hi han carcasses qui foten més goig i patxoca – vaig flastomar, clafert de la rectitud que l'agreujat de cop-sobte adquireix en aqueixa brava distòpia de món on xauxinem.

Quan vaig recobrar el bleix, vaig llegir la targeta. Hi deia *"Jaume Panderol, constructor. Sigui quina sigui la seua idea de paradís, amb manipulacions genètiques a la babalà, bateroles sexuals per donar i vendre, closques hermètiques de vidre on ningú no es torna vell ni estranyot, i on el lleure és ubic i omnipotent…, escolti, jo li ho faig. Truqui'm perquè quedem. Adiarem el jorn que més us convingui – sempre a la disposició de qui les idees més genials no té."*

–Quin paio més fastigós – vaig pensar –, alcavot per als més rics i rucs, i segurament massa viu per al seu bé; qualcun dels seus clients sexeferits, en un atac més de degradació, i ja gens indulgent amb la seua cara de malparit, descordadament se me'l fotrà al sarró en un acte més de capitalisme marxista.

En aquests temps post-ideològics, ja sé que tot val, sobretot per al jovent hereu qui s'ha trobats els diners fets, i els conys desbocats, mercès als costums malignes d'ara.

Per veure si rascava qualque pistrinc de restitució, el vaig trucar.

Em va convidar a la seua illa. Una illa qui, segons ell, era una Eivissa no pas encomanada amb les malalties tan repugnants de la contemporaneïtat. A l'inrevés, encara banyant en l'edat mitjana. Amb bruixes, i capellans i tota aquella merda.

Li vaig dir gràcies, i que segurament a la seua illa hi trobaria la felicitat, i que donava mercès als fats per haver rebut aquell cop de colze que m'havia intercanviades cinc o sis costelles de costat, de tal faisó que ara caminava de gairell, i tothom em deia que quin indret més carallot de fer créixer un gep.

Li vaig dir que vindria amb la Murtra, la meua dona, i ell va respondre que collonut, que ens esperaria amb el seu iot groc a la badia de Pals.

El iot era clafert de gentota milionària. Llurs cossos feien angúnia. La vessa del viure els feia anar amunt i avall desfets i enfonsats – i lents com aquells animals selvàtics que em sembla que en diuen quitzes, o plofis o culfarts o abúlics, o tastavins, i es desplacen de branca en branca, no pas com a farzes o senyalers en escacs, qui van en diagonal i sempre al dret, ans com a desdentegats menja-sopes jugadors a jutges. Ve el jutge, amb tots els seus llençols bruts embolicat, i decreta pastós la mort de totdéu. Quina talent sempre he tinguda de pujar a llur tron a cagar-m'hi (*a llur trona cagar-m'hi, hà!, com minyonet rebec*), només després que els he desenfaldillats i els he empalats amb el ceptre o el martellet que tenen per a imposar silenci (o per a trencar'ns el cap) als qui som pobrets.

La Murtra estava aquells dies que em volia deixar, que de mi n'estava tipa, i tot allò. Les lleis del mercat dictant que qui no duu teca al plat roman sense cony en avinentesa, faitís, amanós, a abast de carall, a tocar a mà…

El cert, ja us ho diré, és que tant em fotia que no em volgués; em posava a les cantonades a veure-hi passar al·lotelles i me la pelava a pleret sota la gavardina. Si em trobava qualque ralet escombrant l'escaleta, me n'anava amb qualque puta, com més jovencella millor. Sempre he sigut molt savi. La fatalitat m'ha dut a criticar el cony més fresc. Que hom s'imagini, si té prou estómac, el cony de la Murtra. Així que…, amb el coltellet a la màniga (el coltellet que en diem xifarot) i un condó foradat a la butxaca, i el ralet que m'he trobat dut enjòlit i amb urc entre dos dits, ben lluent, com m'etzib llavors cap a la puta, de qui els foradets (els foradets que en diem esfínters) m'esperen bavejant.

Quan veig un esfínter que em puc pagar, l'enyor envers tots els altres esfínters ensumats ans llepats em fa llagrimejar. Sóc així de vagament feliç – i retorn aleshores als jorns assolellats de la meua infantesa daurada, on hom m'emprava d'objecte sexual (hom, vull dir, els capellans, els mestres, els policies, les padrines, ma mare, les amigues de ma mare, les cosinetes, les tietes, les gitanetes de vora el braçal, i els

ferroviaris de l’abeurador). Voldria entrar en detalls, però no pas tothom qui vol, pot. Per dissort, el sistema econòmic, quan et fas grandet, trobes que ha canviat, s’ha degenerat esglaiadorament, llas. Ara ningú no et troba prou collonudet per a emprar’t d’objecte sexualet. T’has pansit, i has criats pèls, i fas una pudor d’adult, que és la pudor més fastigosa que hi ha per a un altre adult; per això tots els adults et cerquen d’objecte sexual com més jovenet ets.

Tant se val, l’aigua estantissa de la misèria em nega ara, i m’agafaré a l’agafatall o al gaiatell, o al com se’n diu, al salvavides que tingui més a prop o que ningú em vulgui llençar. Com ara aquell constructor acabalat, lo Panderol, lo Jaume.

Ja em perdonareu si sóc massa sentimental en matèries amoroses. Surar en el bassiot merdegós de la pobretat sembla fàcil, de lluny; mes de prop, i sense uniforme, és com pujar una muntanya ja no dic descalç ans amb cigrons crus entre la sola dels peus i el cresp intern dels fètids xirucs. Cada empremta un martiri sangonós. Per xo, somiar en amors dolcets amb xicotelles d’esfínters impol·luts m’estova tant.

Se m’estova el caràcter, el tarannà se m’engruna, se m’omplen els collons de l’aixaropet de la pietat, la solidaritat, la compassió, com si m’havia fotut un tec extraordinari, i un bon conyaquet, i deixava anar els pets i els rots a cor-què-vols. En un mot, com si era ric, i tenia prou de lleure per a permetre’m totes aqueixes capdeconyades.

La Murtra no hi cabia de contenta, quan li vaig dir que anàvem en iot a una illa de milionaris. Ja no volia trencar les nostres relacions, ni parlava de divorcis i adulteris i merdegades d’aquelles. Ni em retreia totes les putetes darreres. Ni deia res de la filla de la veïna qui sempre espiava pelant-me-la. Psicològicament, tot rutllava. Increïblement, adu, la Murtra, es perdia en exageracions – en tenia un talent especial, per a fotre el titella descordat, en moments d’emoció forta. Manifestacions primitives d’afecte li suraven al cresp bast i eczematós de la seua pell i se’t tirvaa damunt a donar’t pel cul amb el seu clítoris i tot. Tanta de cruesa en el seu capteny et repel·leix – fins i tot ara, en el remot record. En actes repetits de crueltat esclatant et manipulava els òrgans sexuals

com si te’n volia fotre xixines. Li havies de dir que ja n’hi havia prou, que t’estava emasculant.

El iot era ple de mascles estranyets. Com tothom sap, els milionaris són tots uns fastigosos marietes. Han vist tant de cony que n’acaben enfitats. Pels iots, les dones collonudes hi vaguen com espectres, mai tocades altre que per l’escàs mariner qui no és així mateix homosexual, cosa més estranya en un iot que de veure-hi un pobre arroplegat com jo, ara al súmmum de la seua felicitat, gairebé.

Em vaig fer amic del coc. Em va demanar d’espellar amb el meu xifarot una farnaca. El coc era un misantrop. Em deia: *Si podia, per comptes de cap catxap espellar, o, de cap faisà plomar, el cadàver d’un ric…!* Però jo li deia: Calla, home, calla; cal ésser bon home i amar el proïsme, i tota aquella merdegada. Atès que acabava de fotre’m un bon tip.

A coberta vaig conèixer una dama qui deia que em comprenia fil per randa. Dreta a la plataforma, amb el ventijol que li aixecava les faldilles fins al melic, d’on veies que no portava calces i duia el cony tot ragut, et contava els seus viatges per indrets exòtics on tothom es veu que carda pels descosits. Tailàndia, va dir, i l’illa de Pasqua. Doncs que bé, anava dient jo. Fins que va arribar el seu home i mig d’amagatotis em va proposar quinze mil doblers si me la cardava davant d’ell. Ço que fiu.

Tots hi som conservadors, tots hi som botiflers, tots hi som traïdors a cada causa treta la dels diners. Ací no s’ho amaga ningú. Societat òptima. Vull tornar-m’hi vell, en aquest iot harmònic, utòpic, qui salla tan suaument.

Ens van rebre els íncoles de l’illa tocant aires de jazz, Vaig dir: Doncs mira que bé.

Més tard m’assabentava que els indígenes es barallaven en guerres tribals de caire religiós, i que cadascun dels quinze o setze bàndols eren caníbals, i que es menjaven entre ells. I que tots eren conservadors, i botiflers i traïdors a cada causa treta la de l’anar fent diners, o en llur cas petxines en forma de cony, que en deien “cauris”, que en llur idioma volia dir cony. Ço que era palès, vull dir, el fet que anessin al negoci i

prou. I ajudava pler al fet que tothom s’entengués tan bé: els envaïts i els ocupants.

No sé si ja ho he dit, mes també jo m’hi trobava collonut, car sota la meua capa de radical i menjamonges sóc tan datpelcul com ells.

Ara vingueren les diatribes ideològiques, i les salvatges excursions intel·lectuals mentre visitàvem l’illa, i vèiem (i ens feien dentetes) els locals menjar’s els vençuts, dels quals al capdavall de fer’ns gruar ens en donaven a tastar, i tots acceptaven, car aitampoc no volíem pas fer’ls cap tort ni acte lleig, i de més a més aquella carn rostida, amb un bon vinet, davallava al pap d’allò milloret.

La novetat, que si això ho llegís ningú, excitaria com un boig el qui ho llegís, era que els insectes de l’illa eren molt bons nois – hi havia paràsits i vermina de totes menes, i formes, i gàlibs i pesos i fiblons i botris, i xucladors, i palps, i ulls quadriculats, i cames peludes, i tot allò, mes tots eren sòlidament amables, i se t’embolicaven com moixos i moixons, i quan t’atansaves a beure a les fonts els peixos i granotes et petonejaven lo nas.

Només els simis eren malparits. Els simis no cercaven amor ni cercaven de cardar amb els humans. Cercaven només a mossegar’t els ulls, el nas, la pixa… – els cagallons i tot si t’atrapaven cagant rere unes mates d’atzavara i tot. No en sentíem pocs, de plors, ni hi vèiem pocs mocadors xops en acabat de les mossades i mossegades i queixalades dels simis malèfics!

El cas és que compartíem, els humans i els simis, la mateixa forma – latents com espectres qui bateguessin en la penombra, ens esguardàvem els uns als altres i no sabíem mai qui collons era el simi i qui l’humà, i s’esqueia sovint que l’humà fugia de l’humà pensant-se que l’altre era un simi amb les dents ganudes, o que el simi mossegués el simi pensant-se que mossegava carn tendra d’humà.

Les emocions s’esmolaven en aquells viatges a l’interior selvàtic, com dic. Hom establia al capdavall que la premissa era que el món era un forat de cul solitari que més valia no entrevindre gaire a tall de solitària puça perduda en existencialismes i amors i aventures sexuals. Que el

millor era espiar per un foradet les jovencelles i alhora pelar-se-la a pleret.

A l'hora de sopar ens reuníem tots novament. La Murtra no sé què collons explicava, la qüestió que va fotre emprenyar un mariscal o almirall mig retirat. Molt marieta, com tots els uniformats, tenia un malgènit de caldéu. *Senyora* – acabà reptant-la, estrident i tanmateix força estossegós – *quines bestiades antipatriòtiques de dir* – i llavors la desafià – *l'arrameixc a un duel…!*

Em sembla que aquella carallot de dona meua el que deia era que els qui han estats bandejats de la festa de la vida, ço és, els pobrets, tenen tants de drets als ulls del senyor (quin senyor, això jo ni puta) com els més rics, qui tot i que amb mantegues i d'altres potingues poden passar pel cós d'una agulla, tampoc no cal fer'n un gra de massa, i s'asseuran a la dreta del magnífic al reialme del pel dessobre ben amunt, com qualsevol altre capdecony qui mai no ha viscut.

Què havia d'haver dit! El general, pregonament insultat, car convençut que al cel només hi tenen lloc reservat els rics i no pas la púrria pollosa, la comoní a barallar's a fora, on s'escau que hi fotia vent pluig.

Us estalviaré els detalls. La qüestió que la Murtra el pelà, i ara tothom ressentit contra la fava de la meua dona. De la qual, cal dir, dic a tothom, que n'estic com el gat i la rata, o qualque símil tan apropiat i esmolat i viu com aquest.

Em guaiten els de més amb una certa simpatia. *Aquest home és rigorós i com cal, i no nega pas l'autor dels seus jorns, amb qui qualque jorn gloriós serà assegut a la vora, gratant-se els collons* – diuen, pensius i elegants.

Les guerres entre els caníbals ens feien la vida una mica desagradable. Les possibilitats de l'illa perdien punts amb tanta de cerimònia de coure el caigut. I el fum i l'estalzí i la pudor de porc rostit…, a poc a poc allò t'omplia de fel els collons.

Va vindre a veure'm al recambró meu el constructor, l'amo de l'illa, el Panderol. *Em dius de Jaume* – em va dir, tustant-me el muscle –. *Saps*

què? Hauré de pelar la Murtra. No m'ho perdonarien mai els meus clients, altrament.

Vaig fer cara de babau. *Murtra…?* – vaig dir, musclejant i gratant-me el suc de la clepsa com un simi. Fent-li veure que ni me'n recordava d'haver mai estat casat amb la meua dona.

–Direm si per de cas ningú ho demana que s'ha suïcidat, massa penedida d'haver occit un oficial de tan altra graduació i entorxat ratat.

–Okay.

Li va fotre una cara a mastegots que semblava, es veu, un tomàquet esclafat, i li va fer una truita dels ovaris a puntades, i llavors la va escanyar. De constructor a constrictor, només una lletra. Per menys d'això mantes de guerres religioses entre caníbals han tingudes lloc tot al llarg de la (atxum!) història. Els arrians i els altres (els atanasians?) es van barallar durant centúries i hi hagué milions de morts només per una lletra jota. I els moros ara igual. Qui sabia fins i tot si les guerres santes entres els antropòfags aborígens d'allí mateix depenien d'una lletra, això posat que sabessin mica de llegir…? Hum. Tant se val. Me'n fot com d'un pià.

De paisà se m'atansà un altre mariscal, o almirall o general o la mare qui el va parir, i volia que el donés pel cul amb unes deixuplines ferrades per tal de fer's perdonar pel suïcidi de la meua dona ran la mort del seu company d'armes i tortures, i li vaig dir que okay però pagant. I no solament em va pagar llongament; volia, sobre, esdevenir el meu "company de per vida". Li vaig dir que pel fet que encara portava dol m'estalviés tantes de declaracions d'amor i que m'ho demanés passat el període de pena. Els conservadors som d'aqueixa mena refinada, gent de fiar, gent educada, gent pregona en els sentiments i la religiositat i merdegades així rai. Això ens fa entranyables i admirats per tot lo món, sempre a frec de dir l'inefable, infal·libles com aquell datpelcul qui mana els cristians, de qui les guerres de religions per una lletra o dues són llegendàries encara, fins i tot en endreçúries i verals tan desgraciats com aquells en aquella illa quasi-evissenca, tot i que aturada a l'edat mitjana.

Els ateus no és pas que ens la portin fluixa, és que ens fan trempar fins a límits descoratjadors. Els consols sexuals no els donen cap rampeu, vull dir, als èxtasis de trobar't un ateu – de trobar't un ateu, i atrapar'l, i lligar'l de peus i de mans, i d'espellar'l ans de plomar'l a la cuina – aquests actes sublims superen totes les amors universals. El final feliç de l'ateu coient en olles efervescents ens fa escórrer'ns amb profusió quaix il·limitada, com dic.

Venia a emprenyar'm cada dia el meu enamorat. Mira que li deia que allò del dol encara em durava, el general volia de totes totes que li fes un fill. No comprenia que necessitàvem una mare, com més betzola millor, si volíem que el fill fos tan capdecony com la mare (el general) i malparit com el pare (jo). Sort que es va morir, vull dir, el mariscal. I, sobre, em va deixar d'hereu. Deia el document, el testimoni, vull dir, el testament, hi deia: "*I al meu company de màrfega, el gros de la meua fortuna*." El datpelcul, bombardejant islamites, terroritzant budistes, s'havia fotut d'or.

El Jaume Panderol i jo ens vam asseure en conferència seriosa. Em va dir: *Els sobrevivents vol dir que en sabem, a l'engròs, bontròs més que els qui moren*.

Vaig dir: *Em sembla que hi toques, Jaume, si més no d'esquitllèbit*.

Després em sembla que ens vam ficar a enraonar de física quàntica, de partícules oldanes qui, sense ni com va ni com ve, fotien el camp a cardar qui sap per quins universos gens descoberts. El constrictor em va dir que si el volia ajudar a fer l'esborrany d'una nova constitució per a l'illa, que, veient que jo en sabia tant de tot, potser fóra capaç de dissenyar pactes a doll que posessin pau entre els salvatges si més no durant un parell de temporades, car es veu que la minva de població era dolenta per al manteniment de l'illa – no prous cadàvers, i sobretot en conseqüència no prou merda d'indígena, per a femar la vegetació on vivien els insectes de bon costou i els simis de mal eixamús – tant uns com altres atraccions singulars que duien les amistats, i doncs els clients, del constructor a visitar'l assíduament.

Li vaig dir que s’hi assegués bé i m’escoltés, i que el truc era seguir els consells del meu Carles Fourier, i doncs crear colònies sexuals, on cada perversió fos vista com la cosa més religiosa del món. Les colònies plenes de germans datspelcul farien competicions amb els menjaflames qui es donaven pel cul amb mànecs de destrals, i així anar fent, combinacions rai… En matèries de cul, tot s’hi valia. I que els aliments eren tots merda encara no prou processada, i que cada cos un cadàver encara no prou fet.

En Jaume m’escoltava fent ballar les brases de la foguereta on rostíem cacauets. Em va comentar que collons rostidets també són llepolia – que ho havia après dels seus vassalls. Em va confessar que la meitat dels indígenes eren llors, probablement fills seus, car els de més de convidats qui duia a l’illa (pel fet que eren rics de soca antiga o militars) ja els feia cosa i mania de cardar amb dona civilitzada, imagina’t doncs amb dona silvestre, mig símia.

Vaig consirar, seriós, i llavors parlí: *Hi ha molt de pervertit al món – potser les teues salvatges farien estels del cinema nu molt escollides. Omplirem les sales d’homenics encantats, enamorats fatalment amb els estels naturals, i proveirem vora cada seient mocadors de paper perquè hom pugui torcar’s les lleterades*.

El Panderol va creure que allò era una altra idea beneïda. Em va dir que quan jo renaixeria (car era d’aquells qui creien en aqueixes ximpleries de la reencarnació) ho faria de totes totes benaurat. Potser adu d’insecte a la mateixa illa.

–La veritat és que em veuria amb més de gust simi ganut, ja t’ho diré.

–Vols dir?

–I tant.

–Doncs sia – va fer, com si fos el collons de déu de la puta illa.

Després ens vam apujar les faldilles i vam comparar virots. El seu era molt més gros que no el meu, ço que estranyament el féu feliç; al tit el féu feliç que el seu pipinet fos més petit. Sí, ves, misteris de la biologia.

Férem un seixanta-nou, prerequisit per a conèixer's dos amics íntimament. Els capolls (seu i meu) i llurs corpuscles d'en Krause es tornaren vibrants i roents. Les endorfines fluïen per les circumval·lacions del cervell com flueixen els ossos dels menjats pels torrents.

Al cap d'estona, havíem perdut tot interès pels mutus genitals. Calia ésser realista. Un pipí a la boca…, qualsevol pot tindre un atac i d'una mossada toldre'l arran. Ens vam abaixar les faldilletes una mica sospitosos recíprocament.

Em va animar, dementre que ens preníem els conyaquets, a fer llors: *Afegeix el teu cabal genètic entre els indígenes, home. Haurà d'ésser una indubtable millora. I com més seran més riuran*.

–Al jovent els abelleix massa de cardar – vaig pontificar, i vaig veure que m'admirava.

–Ets parcialment un savi – va dir –. Segurament si t'hi fiquessis més seriosament podries construir mansions tu i tot.

Vaig jurar allí mateix que d'ençà d'aleshores m'ocuparia exclusivament en els estudis de construcció i que re altre no m'absorbiria tant com la geometria. Va dir que ben fet. Mes que no m'oblidés pas de dedicar la meua vida també a alliberar els mals esperits bo i exultant ara i adés en les cerimònies dels salvatges, al voltant de les fogueres on coïen els enemics. Que això feia un bé-de-déu de bé al cos, i a l'ànima encara més.

Em semblava que estava ple de collonades, pobre home. Vaig decidir en aquell instant d'assassinar'l.

Tendrament me li vaig atansar part darrere amb el xifarot a la mà esquerra i el pipinet trempat a la dreta. Una de les seues hurís el va avisar. *Mestre Iu us la vol clavar, senyor!* – la mala puta va dir, amb un bri d'alarma a la veu.

Maleïdes dones. Sempre m'han duta pega.

–No en fotis cas – vaig dir –. Maleïdes femelles, odien el sistema, en tot hi troben a retreure. Només pensen en cardar i no pas en construir ni en surar lluny de la pobretat i la misèria; quin embaràs per a l'humanitat, Jaume, no creus…?

Les hurís del Panderol només portaven tapada l'esquena. Així no se'ls veien les escares i les osques de les fuetades que els fotíem de nits. Massa lleig, el mapa. Altrament anaven amb cada esquer enlaire. Vaig agafar una altra hurí qui tenia més a mà i vaig començar a demostrar física quàntica estrebant-li els mugrons i el clítoris. Vaig dir quelcom com ara: *El suïcidi de les partícules s'acompleix en actes de brutalitat i velocitat altrament inigualades en cap altre món. El món dels quanta és el més cruel aesmable. Fa riure la folla, inconscient, crueltat dels quanta que et pixaries als calçotets si en portessis*.

Ni els salvatges religiosos no es suïciden al mateix ritme, ni pensaments.

Va fer una ganyota el Panderol. Modestament va dir: *Si no calles et mataré. M'estic enamorant desesperadament de tu*.

–Pel bé de la nació, discutim-ho una miqueta – fiu.

–Et tallaré les venes d'una en una – féu.

–Gossa repugnant, només dius mentides. Et cauran els queixalets corcats.

–Ah, vine amb mi al port. Avui arriben els Rothschild [em sembla que va dir, o els Rockerfel·lah o els Fel·lini, o els Onagres]. Direm que som marit i muller.

–Estava tan enllepolit amb una de les Rothschild! Cada vegada que em trobava una revista de rics per terra, la cercava ensenyant cuixa i me la pelava amb mandra exasperant mentre me la guaitava – me li despullí en aquesta revelació quasi sensacional.

La trobada fou tràgica. La meua enamorada havia envellida fins a límits de mòmia. Li fotríem un favor si li enverinàvem el conyaquet de ben

rebuda. Els anys són la càrrega més dura de dur. Portar'ls escruixeix – i no solament qui els porta, qui els veu dur.

–Tots a l'illa som profunds moralistes – vaig dir a l'hora de sopar.

En aquell moment ens rentàvem les cares bo i fregant-les als culs de les hurís dretes – no pas les hurís qui ens servien la teca, les hurís de qui els culs servien per a rentar'ns i torcar'ns les cares abans de menjar i mentre ho fèiem.

Àvidament em vaig menjar un conill sencer. Tothom se'n fotia creus.

–Que em mengi d'una mossada un conill sencer representa l'angoixa vençuda. Un cop ens vestim com persones ja no tindrem mai més por. Ni anirem conills ni com ells en serem tan porucs. Ara, no reveléssim pas aqueixa pregona veritat als indígenes.

Mes se n'assabentarien un dia o altre inevitablement. Com els pobres sabem (si més no si fa no fa) com viuen els rics, els rucs sabran (com aquell qui diu) com pensem els savis – tard o d'hora, un dia o altre. I llavors ja haurem beguts tots plegats oli. Car nidéu no treballarà, nidéu no guerrejarà, nidéu farà altre que pelar-se-la i beure conyaquet com un ronsa esteticista i epicúric, jotfot.

Amb ràbia s'immolaran els nous descobridors incapaços de viure sense dogmes. Això és el que fa aquest món tan interessant. D'altra banda, potser caldrà esperar massa i ja m'hauré mort. Els vils salvatges aprenen aitan a poc a poc! Collons, n'hi ha per a morir's de fàstic. La solució a la misèria del món és engendrar sistemes alternatius, on el sucre sigui amarg i el fel mel. Les deesses totes amb un pixot, els déus tots amb una fenella labiada.

Això és el que dic – i jo dins el meu iot blau marí, i el meu iot ancorat a la rada del meu illot carbassa, mentre me l'estic pelant amb nyerra incongruent. I qui no n'estigui content, al canyet.

Qui es belluga com peix hàbil entre les aigües estantisses d'un sistema que vilté, és capaç d'absorbir's també en l'estudi del primer mol·lusc que li cau a l'ull.

Els mexicans i d’altres indígenes religiosos s’assassinen entre ells a l’engròs, a cop de fusell, a cop de baioneta, a cop d’execució – qui treu el cap a protestar la bòfia feixista i els escamots de dretes, els paramilitars que en diuen, t’escapcen, com escapces canyuts si et passeges per la platja i els trepitges quan volen treure el nas. I fan nyec, escruixits.

La guerra és sempre divertida per a qui se l’esguarda pelant-se-la. I si dels paramilitars i de la bòfia te n’esmunys, això rai que t’espera a l’altre cantó del cercle d’espinacs de ferro l’exèrcit. Ah, l’exèrcit, quin invent meravellós de faldilletes datspelcul ensinistrats a matar a tort i a dret tot el que es viu…! Per tal de fer el món més escarit i doncs ample per als altres, qui, agraïts, els colem i reverim!

Es casen els faldilletes armats entre ells i tenen milions de fills, testimonis esverats de les irreversibles deterioracions dels cossos de llurs pares endimoniats, sense solució d’exorcisme. Llur cuca incomonible, inconjurable – què hi fotrem, massa tenyits de sangota, de la corrupció de la mort administrada a l’engròs i a tort i a dret.

Al meu illot no hi viu ningú, només els escorpins i jo. Els escorpins i jo tenim ara la mateixa visió del món: castiguem el fibló bo i esmolant-lo lentament, i afalaguem la joventut de les nostres cèl·lules qui com partícules suïcides es col·lapsarien si hom no els massatgés cosserament l’egoisme descordat.

Una cèl·lula és plena de merda i l’has d’anar gomboldant, no fos cas que emprenyada esclatés. Tard o d’hora, cauran víctimes del cruel sistema sexual que vol que qui hagi cardat prou hagi de morir, però si les agafes per la pelleringa tova del clatell i les arrossegues escales avall fins als cellers de l’impassibilitat més completa, la cèl·lula es creu morta i deixa de desitjar, i doncs d’envellir. Aquest és el secret i no pas cap hospital ple de cocs folls en cuines caòtiques. El millor cirurgià és el qui se’t despulla i se’t tallà un colló, i llavors un ull, i llavors un ronyó, i llavors un bocí de cervell, i llavors la melsa que deixa damunt la molsa perquè bategosa hi salti com un ratolí, sols per a demostrar’t la seua perícia, i llavors rient te’n vas, molt més lleuger.

Una bala vaig sentir xiular. El murmuri del xiulet em va dir d'amagar'm com tortuga o com cargol. Dins la closca hi escric aquest tractat de saviesa. Si mai ningú m'aixafa i sap llegir'n els padellassos, collons de déu el que aprendrà, car qui altre fou millor testimoni a la matança d'abans de l'era propera…?

Al meu illot l'adulteri no s'hi val. Potser per això les dones nàufragues des dels esculls em disparen. Un sistema sense adulteri desfà totes les estrafolles de les femelles. Diuen: *Com collons viurem! Sense romanç i sense romanços, i sense pel·liculetes i sense novel·letes d'enamoraments i punyetetes!*

Tret que a les dones sempre els he dit que se n'anassin a la merda. Només em serveixen per a pelar-me-la mandrosament, com si encara visc al segle dinou, de coltíssima memòria.

No m'obsedeix altre que existir en aquest indret de món on les gavines qui es fotrien els escorpins moren crivellades per les escopetes de les nàufragues qui en naufraigs colpidors naufraguen a l'escullera, màquina sexual molt cruel d'aqueixa mar assassina.

Amables dones, amb quina absurditat us heu tornades salvatges! Si us rofredéssiu una miqueta la fenella encesa potser esdeveníeu menys moralistes, i doncs ens deixàveu els escorpins i el tit resoldre les nostres qüestions sexuals, problema únic que només el més savi pot resoldre, segurament plegant-se únicament a l'argument que el que la natura vol i pretén és sempre fastigós – i molt dolent per al cos, una càrrega i un embalum insuportables.

Potser visitaré un dia d'aquests l'illa del constructor. Hi viuen ara moltes de boes. I hi ha pler de bars de nit amb milions de noies nues, i a les platges només hi volen nudistes, i als vells els és interdit d'entrar enlloc, ni a l'illa mateix, tret que puguin demostrar certes proeses que ni els atletes més desgraciats i monomaniàtics…

Esmolant ans febrint el meu fibló, ben tancat a la meua closca d'iot blau marí, us diré, per tal d'eixamplar la paradoxa exemplar on marinem, que és gairebé inenarrable la solució que em ve ara a l'esment, que és d'oferir a aqueixes dones un òrgan mascle per via genètica o protètica, i

alhora aïllar els òrgans sexuals mascles en illes d'òrgans sols, no fos cas que la rebel·lió s'establís on els òrgans adquirissin ulls i cames i fiblons…, però… potser… tot això…, en fi, ja ho he dit abans.

19 febrer 2007

titelles pudents al teatret

Sols guaitant el que hi ha, i au.

Com ho diràs?

–*Quina representació més dramàtica* – va dir, mimètic, sense oferir més resistència.

La ficció flaquejava a escena; adu els llums fluixejaven. Comparativament, veure'l reaccionar a la peça era més interessant que la peça mateixa. Me'n recordava d'haver llegit a una revista la crítica de la peça; deia que hi sortia molta de cuixa i que els personatges els posseïa el verriny i la cardera. Tant se valia. El simple mecanisme que involucrava aquells tipus primitius, d'un físic bàrbar, ja me la feia repel·lent, com ara si l'ensumava, i en sentia la pudor. Les propietats dramàtiques de llurs àtoms enjòlits, que es desprenien de llur pells i s'envolaven cap a les llotges, com polsim metzinós, no suggerien al capdavall altre que brutícia, mala higiene i mala salut; per molta de visió moral que la peça afegís a tal bròfec paper d'embolicar, com qui diu, mai no fóra prou pregona, per a mi, que em permetés superar la catipèn que m'aesmava que els personatges ja feien: uns personatges, doncs, qui, en fer-me fàstic, deixaven d'interessar'm.

Així i tot, hi havia la diferència entre l'ambigüitat feraç i la confusió desarmant del joc ambivalent. S'hi deien coses que t'atrapaven

l’atenció, i alhora qui les deia t’era extremadament repugnant. La ficció realment era incoherent, zigzaguejant entre la crítica salvatge i qui sap les exegesis de texts obscurs. La ficció mateixa es col·lapsava en acabat d’un triomf instantani. Hom romania conscient que els objectes distants (no pas els fètids d’allí mateix) mereixien certa admiració per llur habilitat a sobreviure part damunt l’esquàlid embolcall. El principi d’en Hàmilton minimitza allò que hom en diu acció entre l’inici i la fi. Doncs bé, en aquest punt, l’unitat d’energia de la peça es multiplicava tantes de vegades com el pas més fàcil (de menys fricció) entre l’acció que anava de l’inici a la fi de la peça. Era un mínim que, comparat a allò que hom pensés sobre el cos del treball, la feia escandalosament vivent. La nova peça de l’autor aveïnava amb els camins més païts dels destins que hom connecta entre els usos d’aquest aparell cerebral humà (quan rutlla com cal, és clar, car normalment la voluda l’empra d’esponja per a xuclar idiotades, i au), aquest aparell cerebral que es capaç de mesurar totes les coses. Per trobar aquest pas d’acció mínima (el pinyol o lleterada del missatge de la peça), la mida de la roda, la circumferència de la roda d’un mecanisme que pugui dur a mesurar l’amplada del cercle bàsic de la natura on l’acció es belluga, on els àtoms de l’ésser només es puguin escanyar o reduir a un mínim estat amb l’acció de la constant d’en Planck on llavors esdevenen estables, calia fer rodar amb prou traça i mònita els ulls de la cara i els de l’enteniment.

El públic mateix fotia pudor. El meu company a la llotja em produïa nàusea. La munició de la mecànica quàntica assenyala que un senyal més ràpid encara que no la tramesa d’un sol indret un sol cop a la vegada, on els electrons fugen, en petites onades, ço que pot semblar una mica vague i una solució amb prou feines explicable, és possible per a una mentalitat superior, com ara la meua, alhora zigzaguejant entre l’ací pedestre i els cercles esclatants dels firmaments remots. El fàstic de l’autor de la peça pels excessos sexuals ara tan prevalents en certs cercles corruptes i el zel pornogràfic que hi ficava a documentar’ls (amb personatges cavernícoles de sobrepuig) es contrabalançaven, i no ho trobava pas malament del tot. Així carden els forats negres pels cels amb els planetes i els Solells, i adu les galàxies senceres, esdevingudes roents com capolls de caralls.

No es podia pas dir que l’autor fos un altra racista misogin, com la revista pretenia i mant altre crític es veia que deia (mes tothom prou sap que les al·legacions dels crítics són hipòcrites – un crític és un pobre desgraciat amb el fetge podrit i el fel que li sobreïx per cada cavitat, sobretot els ulls i les orelles). Ça com lla, cal dir que aquella ficció que guaitàvem participava massa fàcilment en la porqueria i l’orqueria que pretenia denunciar. Qui sap. La veritat és que em trobava furient, enfellonida d’allò pus. Les qualitats paleses de la meua resistència moral calia expressar-les d’una manera o altra. Vaig deixar anar una llufa.

Ningú a la llotja no va dir res. Supòs que creien que la fortor ja venia amb la peça, ambientant, com qui diu part de per les vores ençà, part de pels cortinatges de les bambolines, on els extres encara devien ésser més fastigosos i tot, cap a les llotges i la platea i el galliner.

Ujada per un tram soporífic, saltava, quànticament, a gronxar’m entre constel·lacions – la peça hi era allí més divertida, i la pudor inexistent. Les sorpreses de les informacions vénen limitades. Podria dir més, mes segurament qui em llegeix es fotria un embull de caldéu. Amb unes minses assumpcions simples sempre n’hi ha prou, sobretot si qui t’escolta és un ximplet, com el meu company a la llotja, o com qui ara em llegeix. Ni l’un ni l’altre ja no cardaran més. Els àtoms es passen l’estona intentant el col·lapse. Cada dia més pecs i nics, els àtoms – i degenerats. En el reialme dels quanta, la constant d’en Planck és com ara un enlluernament que desapareix en el físic de l’actor – com més lleig, pitjor. Jo, pel fet que sóc bella i asalta com una deessa, puc desplaçar’m entre estels i universos amb la velocitat de l’ió més inoït.

Si ells desapareixen (em dic, i tanc els ulls), esdevinc més i més lluminosa: un cos al cel qui batega com el nucli d’un altre tot tot incipient. Perfum de nafra rosa embauma l’existent. Vels de llenceria s’obren a l’inauguració estel·lar. El cor de la rosa, del cascall… esponcellat, vibra com clítoris a frec d’esclat.

Com ho diràs? Senties els corns i els anafils d’un altre inici corrent cap a la fi pel camí de la mínima fricció. L’orgasme dels àtoms suïcidats. La

constant del daltabaix. Aquell collons de teló semblava que no davallaria del tot mai.

17 febrer 2007

Bierce: umflat el trinxeraire

Ambrose **Bierce**: *The Power of the Scalawag* (1899)

Poder del trinxeraire

L'encarregat jurisdiccional dels boscs ha fet toldre un arbre gegantí, mes, tantost ha vist un home honest qui s'hi atansava, ha fugit – i l'assassí amb ell, deixant caure la destral del crim.

L'endemà, com, amb prous precaucions, tornaren a recobrar la destralota, es trobaren escrites aqueixes línies a la soca:

"**Ve un trinxeraire i, sense pensar-s'ho gaire,**
Lent miracle de la natura fot enlaire.

Malparit, que això li passi ben aviat:
Que caigui fet no-res com sigui més umflat."

15 febrer 2007

Damunt la tomba a la coneguda qui llongament se’m féu l’estreta

[Damunt la tomba a la coneguda qui llongament se’m féu l’estreta.]

Lletra d’amor d’en Corella a l’aimada.

“–Així serà, més endavant, com us moriu (i eu ja farà anys probablement que seré mort), així serà la vostra tomba, aimada. Aimada, qui ara gens no em corresponeu. Al monument hi serem, en marbre i alabastre, vós casta deessa, i eu penitent, al vostres peus encara. Amb honestedat em matàreu la vida somorta, i, morta vós doncs, tindreu al sepulcre, escrit en lletres d’or, aquesta mort en vida meua com un excel·lent triomf: **em fotéreu lluny del món amb la vostra fredor, i au**. Allí seré, com un estaquirot, al vostre monument – un titella esculpit per terra, agenollat, amb cara de favot – d’on tothom en romandrà tocat emocionalment – i adu alguns diran: “*–Cruel la paia, ca? Aitan virtuosa que no es deixà tocar ni mica pel gest tan humil d’aqueix pobre carallot, qui l’amà com el fènix crema, ablamat amb més força tantost convertit en cendra*.” Sereu vós, al vostre monument, estàtua copiada del viu, la vera imatge de la bellíssima Helena, i portareu al dit anul·lar un maragde, i a l’altra mà una branqueta florida d’aloc **on una tórtora es plany**. I farà el mot allà escrit, damunt verds lliris: “*–Si calia que algú fes malbé aitanta de virtut, oh, que hagués estat eu qui malbé la fes – tret que, és clar, qui mai vol el mal, malament pot esperar que cap bé en redundi*.” Ja sereu

morteta, llavors, i eu – en prostrada efígie i tot – impotent de fê'us reviure – no fos cas que ofengués tanta d'honestedat vostra – ara, patir rai – tothora pregant a déu que de la pregona presó infernal salvés el vostre esperit – i que amb el meu – amb el meu, pse! – amb el meu tant se valia. Com tothom llegirà això, n'hi haurà potser qui, mig emocionats, pensaran que fluctua llavors la meua forma de pedra i que adquireix doncs a pleret un gest més digne; potser diran: "–*Tot això vol dir que, per amor d'ella aprengué ell de plànyer*" – i ara no em doldrà ja aital vida trista com mení i que, mercès a vós, tanmateix despenguí sens pecar – manoi, oidà, com calia!"

13 febrer 2007

Na Djuna, de la gaia ciència

Djuna **Barnes**:

Dona "repulsiva" Cinquena Avinguda amunt (1915)

Qualque jorn sota l'estel
Dur i nu
Qui al lluny remot
Fa que lluu
Sabrem la dona qui ets
Que ets tu.

Car tot i que als fems et llencen
Extramurs
Amb les cuixes i les ruixes t'entrebanques
Mocador rus
De coll per on dius la bogeria
Del que pren curs.

T'hauríem de veure estesa
Ulls de lleixiu
T'hi tocaríem potser el cul
Sots el voraviu
I sentírem com t'esgaripes
Crits de perdiu.

No hi reeixíem pas. T'acollonies
Morta de fred
Mig tombada pels camps
A fer l'ullet
A qui reveles a cau d'orella
El lleig secret.

Veuríem llavors com molla
T'escalfes
I com baten la teua samarreta
I les calces
De tants de cors com secretaren
Al llit d'on t'alces.

I ara t'esbalces amb cabells esborifats
A xuclar
Dels llavis d'entrecuix el rou vague
De l'íntim salivar
Orgia en degoteig babilònic: harem
Sense paixà.

Abans no n'hauríem, d'eixa dona
Dita de tu
Abans, quan mig tombada damunt

El seu tors nu
Xuclares l'amarga llet de ta mare
Com qui menja cru.

Llençada amplament perquè caiguessis
De musell
Nua, femella, xiqueta fastiguejada
Fusell
Embussat – i, esborifat, sallant per la galàxia
El teu ventrell.

10 febrer 2007

Burroughs: Els americans regraciem (i tant) la providència

William S. **Burroughs**: *Thanksgiving Prayer* (1986)

Els americans regraciem (i tant) la providència

Mercès per tant de gall dindi
i tant de colomet migratori
fets per a esdevindre merda
garbellada pels molt comcals budells
dels americans.

Mercès per tot un continent
fet per a fotre malbé i enverinar.

Mercès per tant d'indi
fet perquè ens proveís amb una miqueta
de perill i dificultat.

Mercès per tots els vasts ramats de bisons
fets per a occir'ls i espellar'ls, i deixar'n
les carcasses que es podrissin.

Mercès per tant de coiot i de llop
fets perquè hom hi posés un preu
per a eliminar'ls.

Mercès pel somni americà
fet per a fotre-ho tot adotzenat i fals
fins que la mentida no hi claregi.

Ah, i mercès pel ku-klux-klan.

Mercès per tanta força d'ordre
qui pogués anar assassinant negrots
mentre ditejava les osques al revòlver.

Mercès per les molt decents
fanoques beates
amb llurs àvoles carotes
fastigoses, tibades, amargues.

Molt agraïts pels adhesius que diuen
"*Aixaféssim un marieta*
per tal d'honorar Crist."

Agraïts per la síndrome de la SIDA
dels bons laboratoris químics
triomfalment eixida.

Mercès per la prohibició
i per la "*guerra contra les drogues*".

Mercès per un poble on
ningú no té permís per a ocupar's
del propi nas.

Mercès per una nació de delators.

I tant, agraïts per les tendres memòries
d'antanyasses…

Mes ara, **ep!**

"Aixeca els braços, vejam on t'has punxat!

Sempre fores un maldecap
sempre fores un pagerol…!"

Mercès pel darrer i el millor
traïment del darrer i millor
somni dels humans.

7 febrer 2007

el cos com a disfressa esglaiadora

disfressa (el cos) d'esglai

duc doble vida
amb la professó per fora
la festa per dins.

en el somni s'obre el paisatge harmònic
prop el tresor colgat que ningú no ha de descloure.

només a la natura que es descorda
li és lleguda la desclosa.

com es despulla del corfoll
el nou papagai qui ix de l'ou
el llop marí qui llegà l'illa als seus descendents
es despullà ans la mort perquè la tempesta s'endugués
cada esdernec del seu ésser trossejat.

ascendí al fons de l'oceà
queixalejat per esquals.

ho sé perquè ho somiava.

ull-badat el glaç tenalla el greixum del crim
damunt els parracs ensangonats
l'assassí duu careta d'on el so surt més fort
el so i la fúria debades:
l'obsedit pandimoni de la realitat.

tothom entra marxant
cicló subreptici de fatus amb punxes armats
eixorc tremolor d'anyell jurat al sacrifici
esbaldregat ritu quotidià que basques
em promou.

diu el metge espectral, diu la mort esquelètica
disfressada de metge monstruós:
–què et fa mal avui?

–rere el cos
disfressa d'esglai
també la puta ànima malmesa.

el xitxarel·lo Nicolau torna a casa
damunt la passarel·la plena de neu
hi arrossega les seues pertinences
un altre trosdase datpelcul
pels malparits mitgesmerdes aporrinat.

rònec rènec qui es desprèn de la pell sarnosa
del despertar.

em penjaria amb la pereta del capçal
al capdavall dels dos fils de l'electricitat
entortolligats en forma de trena
la pereta em treu la llengua com carota
de carnestoltes: grotesc viure dels ensarronats.

la conversa amb vós m'ompl senyora
de joia íntima.

rallar amb vós és millor que cardar-hi
(o amb ningú).

alirets de joia
com ve el son i s'obre il·limitat
l'harmònic paisatge de la festa interior.

rallem, rallem, senyora
car
l'eternitat és jove encar.

5 febrer 2007

sense gaires fums

fet sense gaires fums, com tot el que prenc en horitzó

sóc jo qui es va adonar del foc a la casa del davant
el foc que amb flames rugents consumia el roure
davant la casa encesa.

sóc jo qui vaig entrar a la llibreria de vell
on les dones universitàries venien llibres
a preu molt reduït aquell diumenge especial.

sóc jo gràcies a qui sense gaires escarafalls
totes les dones i alguns llibres de més vàlua
es pogueren salvar de la cremada
i en tot cas del caòtic rebombori
que hauria pogut posar en perill
qualque vida o altra.

sóc jo qui amb prou posa rebí els agraïments
de les dones i minyones
sobretot d'una de les minyones
amb qui, convidat, amb el seu cotxe
més tard anàrem a guaitar les celebracions
del nou any xinès
amb milotxes gegantines que sallaven pel cel.

dracs i pseudoavions plans i acolorits plens
de focs d'artifici
glorioses esteses enjòlites surant
entre atmosferes, en formació i sense
com esquadrons de bombarders
i com ocellarres, com pterodàctils solitaris.

i parlàrem animadament
de dones i de mots, de llibres i de focs
i alhora pensava, acaronant-li
suaument
els ulls al cel
quina pell
quina pell de les cuixes més fineta!

2 febrer 2007

Així és com això rutlla

Així és com això rutlla

u per cinc

ets un vell entrant a l'asil
et cal una andola per a pagar't el llit
que has de tanmateix compartir amb un altre vell

al vell del darrere li dius que no tens canvi
si li podries manllevar una andola
que és el que accepten les infermeres

te la dóna, i tu a canvi li'n dones cinc, una malla de cinc andoles
esperes que et torni el canvi
mes muscleja i prou
així és com això rutlla, diu, *cinc per u*

i ara tots jaguts en parelles als llits de vànoves blavetes
veurem a la paret projectada la pel·lícula

això és així com rutlla
u per cinc
cinc per u
i la teua vida amb la dels altres a la paret nua

aquest és el mes on el meu padrí fa cent anys
mon pare en fa vuitanta
jo en faig seixanta
el meu fill quaranta
vint el meu nét

i tantost em mori
ens haurem morts tots cinc.

Vestits de taüts florals

Vestits de taüts florals

Perquè amb el nostre benèvol vistiplau
la casa se’ns ha anada omplint de bona gent
inclosos uns quants penjats
sense gaire dèria, corrupció ambulant
i ja més fresques noies fugides qui ujades
es giten pels racons
enfonyades en sacs de dormir
o colgades sota blaves flassades de llana
i àdhuc algun animal perillós i tot
he agafats els trastets
i me n’he anat a l’hotel on sojornen els rics.

Al començament hi sóc d'allò més ben rebut
per gent d'accent curiós, sovint lleugerament còmic i tot.

Aviat, tot i que em faig veure més que la mitjana
per exemple ocupant la cadira de rodes molt còmoda i allargada
(com qui diu anant amunt i avall en elegant gandula de coberta)
al capdavall comencen d'ignorar'm.

Si no em fan gaire més cas que jo no feia als qui em tregueren de casa
com acabarà el misteri?
se n'aniran…?
o què fotran a la direcció…? m'apujaran el preu…?
m'empenyeran a la porta…?
en tot cas, caldrà que faci una cosa o altra:
els convits i les invitacions
comencen de fer figa, aviat s'aturaran del tot
i llavors què hauré de fer per mantindre-m'hi
hauré de prostituir'm (les meues mans
de dits prims i forts
i d'ungles llongues, netes i coriàcies
que mai no han treballades altre que
"entrant tot gint" en la manipulació dels molls llavis
enamoren les matrones)
o hauré d'anar robant-los d'esquitllèbit
ara ací ara allà, ara a aquest ara a l'altre
petites quantitats que no es notin gaire
i així anar pagant l'estada
car s'hi està tan bé entre rics…!

I els buls de l'hotel això rai
de moment em deixen estar:
no saben si sóc ric genuí
o sóc potser, d'incògnit, un d'ells
d'una branca molt superior
car les proves sempre són insuficients
els taüts que ens vesteixen tots plegats
sempre massa ben dissimulats

car altrament qui custodiaria els qui custodien…?
sempre el mateix dilema
ja ho va dir en Juvenal.

I va dir, amb raó, que qui les dones custodia
les custodiades això fan: se'l tiren d'antuvi.

Així que em dic, ves, això faré
mentre
mentre duri
mentre duri el tripijoc:
sense cap mena d'enrenou
discret com el ventijol qui amb prou feines
si belluga les cortinetes
tastaré llurs hímens
ans no vulgueu casar-les
seriosos lladres rics
no fa?

8 gener 2007

dels 6 als 16 10

Dels sis als setze deu.

Estava pensant l'altre dia, a part de cardar, què altre ens interessa a les dones? Res més. Cardar és allò per què estem fetes, i ho notes quan cardes, que és l'únic moment on de debò ets. En majúscules: ETS. Car, sense orgasme, què val la vida? Un buit dolorós.

L’únic problema de fet és trobar cardaires prou fets al fet: i pocs que n’hi ha, no gaires. Només un nombre molt reduït de mascles sap el que cal fer. Els de més dels mascles no són capaços de fer ben fet el fet. Amb trempar i fotre poc n’hi ha prou. Cal atènyer els olis salutífers i plaïbles dels fitons qui esbrocats es vessen.

Ara, l’altre dia era a la botiga i va arribar l’estrany. No sé perquè, més de seguida me n’adoní que era un cardaire de primera. Em va comprar no sé pas què i em va dir que tornaria. Li vaig fer una cara de quan vulguis, fraret.

Em vaig assabentar que l’estrany s’hostatjava a l’hotelet del Capdamunt i que la filla de la patrona, l’Obdúlia, d’estranquis li deixava emprar també la cambra que hi havia davant per davant de la que l’estrany havia llogada. Així l’estrany gaudia als matins de la cambra on es llevava el Sol, i als vespres la cambra on es ponia. Només li calia agafar els trastets i travessar el corredor. Caminava damunt núvols l’Obdúlia. D’amagatotis se’l devia cardar desesperadament.

Va trigar l’estrany a tornar a la botiga. Era a morfondre’m al taulell. Les clientes es pensaven que patia qualque malaltia letal. I la veritat és que de les clientes me’n fotia com d’un all podrit. Tothom altre que el cardaire ens és a les dones enamorades indiferent. Insignificant. Els morts, els vius, els malalts i sans. No veiem ningú pel carrer ni enlloc, només hi veiem l’estrany i el seu carall quilomètric i actiu com un pistó incansable.

Com una boja em vaig llençar al carrer; necessitava cardar, necessitava ésser novament. Per les fosques avençava, els ulls a l’alt hotelet il·luminat. Per les fosques de l’escaguitx i l’esllenec, només hi veia el peix. Per l’esvellec de la realitat hi ullava, únic vivent, el vit. El vit alegroi i amb cara i ulls qui em travessés insistentment com si era un oceà a qui calgués la llavor posta pel peix del cardar per a reviure. Els oficials als aeroports, als restaurants, als hotels, eren tots gent desequilibrada, desolada, vells actors qui es lamentaven per les pèrdues i els dols dels llargs anys. Aneu-vos-en tots a la merda – els anava dient, com em començaven d’explicar llurs vides tristíssimes.

L’únic local que comptava era l’hotelet de l’Obdúlia, l’únic vit que volia travessant-me arrauxadament l’oceà era el de l’estrany qui havia vingut a la botiga.

Obdúlia! – cridí –. On el tens, part en vull!

L’estrany aparegué, de dol. L’Obdúlia se li havia morta cardant – d’un atac de cor ran de massa goig.

–Fes-m’ho també a mi! – me li vaig eixarrancar i en gaudia fins a esdevindre. Fins a esdevindre i prou. Car qui s’escorr és.

Vaig tindre curiositat de veure la morta, jo, la sobrevivent, i l’estrany, molt a la meu-meu, no fos cas que despertéssim la patrona, em va dur al soterrani, a un dels recambrons refrigerats.

Vaig tindre un mareig. Vaig veure fosfès – llums musicals.

Fosfès qui canten – dic –. En romanc perplexa, vós.

Me li agenollí davant i li llepí ans xuclí l’albergínia com mai cap altra no n’havia llepada. Remei excels.

L’estrany manà: Botiguereta, treu-te els esclops, posa’t els xirucs, i som-hi.

Em féu prendre l’Obdúlia mig esbotzada pels peus i ell la tenia pel cap. Avençarem per les polsegueres de les galeries. Es veu que el soterrani s’enfilava per tentacles subterranis fins al volcà somort. Quan eixírem entre les crestes del cràter tot tenia agalius d’espetegar. Roncava la terra, els engranatges tel·lúrics com qui diu es trobaven força enferritjats.

Doneu-me, estrany, un senyalet més del vostre amor – i me li arrapí a l’albergínia gegantina amb la qual em bitllà fins a l’exhauriment.

Què importa el que ets – pensí –. Només compta el que esdevens. I només esdevens cardant.

Plàcidament ens deportàvem al jardí de vora l’anus de foc. Cap gelosia no solcava el cos esquarteradet de l’Obdulieta – una noieta encara prou fresqueta, morta doncs als catorze anys.

No vols tindre contrincants en coses del cardar. El tap de llur rancúnia és sempre a frec d’esclatar. On dius àvol has de dir dolent, i on dius dolent àvol. Ja no saps si pateixen per malignes, o si són malignes per dolents.

Em rodava el cap. Se’m multiplicaven els vits qui se’m volien cardar, oidà.

Em pensava morta com l’Obdulieta i al paradís de les dones, on tot hi són vits disposats a boquir’t fins a l’exhauriment de l’ésser anihilat. (Només, és clar, per a tornar a començar ran d’una dormideta. Altrament allò no fóra paradís ni res.)

Allò adés familiar s’ha omplert d’estranys sedecs per a fotre-me-la amunt per cada forat. Ah, glòria! Les voretes dels traus de fer-hi rierols, adés tan pastorals i endormiscades, ara enfellonits ans rabiosos animals de circ hi bramaven, grocs, orelluts, tromputs. Tromputs, tromputs.

Sóc la metgessa mig nua qui sospesa collons i no se n’uja mai. La boca se li fa aigüetes. Xucla vits fins que en dessagna el qui cada vit trempadíssim no duia envant per a morir-hi escurat. Ah, paradís, prou dic!

L’ull de l’oracle cagava raigs de llum. Com pots viure vella si no hi tens estranys per a cardar’t…? Vull espitxar-la ara mateix. La vella (ma mare) s’indignava si aquell vell client li deia de cuqueta, coqueta, cosona, collonet, i de tresor i de sucrets i melmelades, i d’altres hipocorístics rebaixants.

Un estrany vell qui se li va treure el carall, l’hi desllorigà, i la llei encara li va donar la raó (a ella, l’agra cavallot). La llei més tard dugué el vell a morir en presó, perquè m’hi apiadava i amb només sis anys li treia el carallet bragueta enfora i l’hi feia esllenegar’s i la llei ho va veure, denunciats que fórem per la vella (ma mare) de gelosia rosegada.

Ara fregeix en sofre i plom desfet, a l'infern de les desagraïdes. A frec d'estirar la garra en rònec hospitalot, es gratava desesperadament el cony, volcà frustrat, i doncs cancerós.

Desava ara l'estrany els ormeigs. El cos de l'Obdúlia el volcà el cremava. El cos, encetat en text, en icor correcte el cos regalava. I deia, en pell de boïgues i xàldigues fetes instantànies i ventisses lletres, la joia de l'orgasme quan el foc se't carda. Deia oh, uf, ah, eh, en espeteguets de butllofa qui esclata.

I sabíem l'estrany i jo que allò eren petits ecos o retrunyets dels orgasmes celestials.

L'estrany, abans de desaparèixer, em va donar un altre caramelet, perquè tornés a casa saltironant i xuclant el caramelet i remembrant tanta de gaubança. Aleshores ja tenia setze anys i tot. Començava d'ésser vella, calia mai no perdre el temps en rucades – i tot ho era altre que cardar. Car, sense ésser, què hi ha…?

Vaig sentir una veu.

Sibil·la, on raus?

Rac on rac – vaig dir.

Sabia que era el tifa en Bel·ló. Aquell qui es pensava d'ésser tan bon cardaire, i no podia anar més lluny d'osques, pobrissó. Tot i que cardar, rai. Cardava conques i vídues i monges i sagristanes, i púrria així, i pencar mai gens, és clar.

De ben tosset, en Bel·ló havia après de fer de gigolò. Amb n'Iu Exprès, feien patotes vora l'escorxador, un el papallona, l'altre l'enganador, i tot era un front o diguem-ne façana per al negoci de sotamà. Tantost s'atansaven dones a jugar als daus trucats, s'esbraguetaven ells i mostraven llurs proes i en prometien doncs proeses. I així es com es guanyaven la vida cardant.

N'Iu perí a la coma del Cucut. El lloro català qui en Calders trobà a la cort de Birmània no hauria pas mai cantat tan clar i català com cantà

una vella gelosa, rosegada de rancúnia pel fet que ningú se la cardés ni pagant doble. El marit cuguç, un altre Plassí-Do-Dodò-Mingüin, cantant-torer, carrincló, pompós, fastigós, fart i anorc, estossinava traïdorencament n'Iu.

La massa ignorant viu en aorist (tot s'hi esdevé com sempre, en magma avial incanviat) i per tant trobà natural que, per cardar forallei, algú calgués que fos assassinat. La mort s'esdevingué en un gual, l'atac de l'ambigu qui com un boig corregué pous avall i rius amunt, i qui com aigües de fang que sovint pugen pels carrers costeruts i tot, i s'enduen panys de casa, i blocs de terreny, envaí cada racó de paisatge abans no trobà n'Iu Exprès esbaldint al gual calçotets amb marques de sangs d'hímens massa tendres (ho sé pel meu amic dibuixant, qui en dibuixà doncs cada detall), s'esdevingué de cop sobte. Caigué sobre n'Iu com el seu oncle (qui només pensava en desar diners i, en perdre'n un munt, s'estimà més penjar's que no continuar "vivint"), caigué, dic, damunt la víctima com no queia el seu oncle sobre les butxaques de la gent qui atacava a les fosques.

Fora la finestra estant, amagat rere un vagó, de res no serví a en Bel·ló la fona. El cuguç s'havia escanyat amb gingebre tou. La seua dona el volia convèncer de la seua amor immarcescible amb un pastís una mala fi estopenc.

Mes ja sé que m'estic empatollant, Bel·ló, així que més val que ho deixem córrer. Pots cardar'm fins al jorn del judici que diuen més el goig no em vindrà pas. El teu vit potser serveix de qualque substitut de feble bisbe per a conques, vídues i rates d'església, mes cardar, què hi fotrem, no en saps gens.

Una nosa a la gola. Atenallada de por me'l vaig guaitar. S'havia tornat groc, un groc que en la fosca gairebé lluïa.

Predestinats – em va dir –. Per mi tantes de dones s'han barallades, s'han esbarriades lletjament el cambuix; tantes de mestresses em cobejaven alhora la mestria i el matràs! I la teua aversió se'm reafegeix a l'agonia – veure-us totes patint… fins i tot tu, per causes oposades!

L’aversió mateixa ens predestina a aquesta aversió – ens posem a voler-la dominar; aquest esdevé l’objectiu de la vida – fútil esmerç – per comptes de viure amb la natura i no pas contra, ens obstinem a viure en flames qui ens consumeixen amb horror.

Vivim les dones en infern.

Sibil·la, adéu. Em tornaré l’estrany en vila altra – va dir. I de sobte ja no em semblava tan lleig.

Del silf qui se n’anava me n’espolsava el reble polsegós de la nyafa sementícia. No em romania estona per a esbrinar’n la composició genètica ni cap altra d’aqueixes merdegades d’anatomista boig.

Sense penediment en Bel·ló i la seua cua de paó se n’anaven com una ombra amb llur totterreny mentre es quallaven les lleterades qui no escalfaria pas. No fos pas que se sobreeixissin llavors i encara m’entequessin, no. No fóra pas lletovari al qual curés molla de tornar’m mai a amorrar. No hi ha perill.

Tost fóra dematí. Prou safranada, doncs. Calia obrir la botiga. La fredor em rostava els ossos. Se’m barrejaven les impressions. Allò d’ésser a frec del caire del cul bleïdor de la terra com parla. A caire de caure oimés al freu de la lava. Els vidres de l’escuma del ros que es congriava a l’olivet mentre tornava. Els records de la fi de n’Iu – per cucutesc baldragues baladrer estossinat. La pipeta del parruf de la seua dona – esca abrinada i roent del banyut i que n’Iu fregà es veu una mica massa…

Entrí a casa. Al resclum de la cambra, somiava, com sempre, estranys molt bemparits.

Trempa, esdevén-te’m, allibera’t – els esgarip.

I llavors la malenconia per l’absent ara contrastada al goig de les ètnies al port. L’encobert repenjat a la barana. S’accelera el jorn. Bales d’aigua solquen l’afrau, colquen la llambregada. Ens reconeixem!

Demà, el matalot groller desembarcarà. Amb un ventall de tendrum cru em ventarà. Damunt els blaus, continuarem de somiar. Gaudiré com cal, com sé, essent, pretast celest.

Sonà el despertador. Calia tornar-hi, taulell.

6 gener 2007

mots immortals

mots immortals rai

em cardava la seua dona
mentre el pretendent a l'immortalitat lliurava
el seu ponderós discurs
– encara tenia dos dits a la vagina de la seua amorosa muller
qui ara roncava amb el cap repenjat al meu muscle esquerre –
els panxells dels meus dos dits li pressionaven tendrament el punt G
– el punt Gratulls, per entendre'ns –
i amb l'altra mà (l'esquerra)
em vaig atansar la ràdio portàtil,
en vaig estendre el fil de l'auricular i me'l vaig ficar a l'orella,
vaig cercar l'emissora dels discursos ponderosos
i vaig encendre l'aparell.

el marit de la dona qui suara m'havia cardada
i qui encara burxava dolçament al punt Gratulls

(d’on, més que roncar, fes ro-rò com un gat o parrupés com una coloma calda),
deia en aquest moment,
ran de la qüestió d’un estudiant,
que era cert que en les seues obres històriques
copiava molt d’altres mestres;
ara, que en les obres “de creació” tot era seu,
i que era molt important d’ésser creatiu en les obres de creació
i que en les obres de creació
l’home s’elevava al cel,
i era com ara si feia punts per entrar al cel,
car tot el que creava equivalia a confessió d’ànima pregona,
i doncs a manifestació de divinitat
– talossades d’aqueixes, en jaquia rajar un munt.

en acabat de tant de discurs feixuc
era l’hora de lliurar el guardó del premi d’assaig.

va anomenar un altre talòs,
qui com ell es trobava a les últimes,
malaguanyades dones dels escriptors claupassats
(i n’hi ha, llas, a balquena),
d’escriptors escotifladets qui escriuen talossades sense caps ni peus,
i en tot cas ja d’inici marcades per a l’oblit
com daus de plom de la pega amarga.

que em cardés la seua dona i ell discursegés
amb veu flèbil
mes sense aparentment gens cansar’s,
em va dur a l’esment aquells dies on més jove
la meua dona i jo compartíem bústia amb els veïns.

vam arribar de fora un dia i el veí,
tan claupassat i bubianès com el pretendent a immortal,
va sortir a la porta i em va dir:
“justament destriava el correu d’avui.”

vaig ficar’m a ca seua
i ens posàrem a veure a qui pertanyia cada lletra i paquetet.

se n’adonà el vell taciturn que una lletra em retornava correus,
amb part de l’adreça retallada.

em va guaitar el feble jai interrogativament rai.

li vaig dir: és un original que trametia al diari europeu
per al qual escric un articlet setmanal.

justament l’ordinador s’havia refusat a escriure
aquesta mateixa part d’adreça que ara correus ha retallada.

“això”, em va dir el vell amb qui compartia bústia,
“és que hi posàveu, ni que fos amb llapis, un mot prohibit”.

un mot prohibit, em vaig estranyar, i on és la llista de mots prohibits?
no sabia ni que hi havia al món una llista de mots prohibits.

“és una llista secreta, i em fa que canvia caòticament de trast en trast;
de tota manera, si recordeu el mot o mots que us retallaren,
prou podeu,
ara en sabeu si més no un!”

li vaig dir quin era perquè me n’adonava
que el mesquí beneitó,
en la seua taciturnitat i modèstia,
també era un il·lús pretendent d’immortalitat,
i al cap i a la fi a tots us dec un favor o altre,
i també, oimés, a ell, amb qui,
com ara compartíem la bústia,
havíem compartida,
quan encara se n’anava a l’oficina,
la seua dona encara prou fresca
abans,
per amarga pega,
també no se’ns morís.

tornant a la clòtxina i passi-ho bé

torna a la closca, manoi

en acabat d’una llarga vida de crim
de crim
de crim
– feres d’antuvi de soldat i de militar més apujat, i llavors de bòfia –
te n’adones que t’has sobreviscut
t’has sobreviscut
t’has sobreviscut.

què hi fots pel món encara?

cap faç no reconeixes.

ni la faç de la teua dona…
qui és?

la teua filla…
what!

qui són tota aqueixa gent
amb cares arrugades
de cera lluent?

tanta de gent com has morta!
tanta qui en la teua llarga trajectòria

de mortridor
professional
no has sebollida
– i sovint en acabat desenterrada
per ço de canviar-la d'indret
si l'indret
si l'indret
si l'indret esdevenia compromès
no fos cas que corregués perill d'ésser descobert
com els cussos de l'altra bòfia
potser n'ensumaven l'aup…

i amb què se t'ocorr tanmateix de despatxar't
nit on ets el guardià
d'amples màquines en amples sales
altre que en un raconet
nocturn
de fàbrica solitària
amb un simple tornavís
que t'enfonses
sense por
entre dues costelles
fins que no t'esclata el cor
i et brolla la sang pels ulls
pel nas
per les orelles…?

31 desembre 2006

Culs nous en finestra al darrer mas

Culs nous en finestra al darrer mas

Hi havia dues serps al soterrani, n'hi havia una de petiteta, llefiscosa, nua. N'hi havia una altra de coriàcia, groga, llarguíssima, feia unes vint passes tot plegat, llonga com era, i era grasseta, ben nodrida, morta. En guaitàvem admirats la ferramenta; amb un burxó en destriàvem o esbrinàvem entre ullals i canins, o el que sigui, queixals i dents que fiblessin i fessin mal rai. En acabat, estrebant-la part la cua, la llençàvem fora. Amb la petita fèiem el mateix, fastiguejats, portant-la al bressol d'una pala i deixant-la lluny entre els matolls, que s'espavilés fora de casa.

Molt més difícil era desempallegar's dels "amicals" veïns – sempre fotent el nas on ningú no els demanava – "*–sí que compreu carn!*" – s'admiraven, perquè en volien bocí d'arròs, per a nodrir llurs bèsties, i les nostres que es fotessin doncs. "–Part en vull, part en vull!" – cridaven quan en feien saltar paquets amb un bastó, ja d'ençà de la porta del cotxe mateix, com si la bossa del boquer se'ns hagués esbotzada mentre caminàvem destrempadament cap a casa i els paquets empaquetats amb paper de maeller ens haguessin caiguts part terra. Lladres de merda. Molt somriure i molt fotre't part darrere.

Ens vam haver de vendre d'amagatotis, d'estranquis gairebé, la casa. Fugírem de nit per a no veure'ls més.

Arribats al camp, un gat salvatge ens va saltar prop. Amb el diari que duia el vaig calmar: amb els fulls erts li gratí cap i espinada. El mesquer només volia fer coneixença. No era gens repropiós. Devia haver-hi pler de rates de sèquia i de talps i de rabassos i d'esquirols pels feraços voltants…, teca doncs rai. Sabia potser que érem ell i el tit i de la mateixa jeia indòmita.

Qui ens va rebre encara millor foren els sembrats: totes aquelles plantes blaves que la marinada feia onejar: magnífiques per a tintar qualsevol cosa (ja no dic tela ni teixit) d'aquell blau tan pregon, d'aquell blau de cel molt blau i mar molt blava, on correm, embriacs de joia, en paisatge

doncs sense horitzó, car tant la terra blava com la mar blava com el cel blau són blaus d'un mateix blau…

Oírem llavors jeremiades que venien del çaplà. No sabíem si pujar. Ara, pel fet que el mas on anàvem era buit, i totes les mans del mas hi mancaven, deduírem que els carrinclons qui es planyien allà amunt eren els nostres fàmuls. Devien ésser gent de nàquisses facultats mentals. Prou, car es veu que era qualque festa religiosa i hi celebraven qui sap la merdegada.

Doncs au, cap al calm fent cametes. Els vam veure de lluny: cavant fosses pels ventegosos rasos. Disfressat de camaleó em vaig avençar. Dic: "–*Escosiré què*."

Mes un guardià em sorprèn. No sé què collons s'empatollava, parlava en un llenguatge oldà. Molia amb les dents les paraulotes.

–Què mols! – l'increpí.

El mans m'ensenyà les mans: hi duia els trofeus si fa no fot herculis de dos garrots plens de grops. Aixecà els dos garrots com si volia descarregar-me'ls damunt.

–No saps que sóc el nou mestre del mas, capdecony! – i alhora m'havia tret el revòlver.

S'agenollà de cop sobte. M'explicà, tremolant: "–Tots vivim comunalment i tots matem comunalment, inclosa la canalla. La canalla claferta de salut, rossa i rosada i somrient. Canalla qui barregem fins qui no sabem quina és la nostra exactament, car tota la nostra comunitat fot la mateixa cara – l'ortodoxament aprovada – la bemparida, l'angèlica, l'agradívola. I en canvi les víctimes, cavà vós que lletges! Cares de maleïda víctima: grisa, malalta, bruta, pudent, esquelètica, vergonyosa, després que l'hem botxinejada pel cap baix una setmana molt colta i sagrada."

–I doncs tota aquesta cerimònia al camp-sa? Qui sacrifiqueu avui?

–Només hi fem barrila en la salut de les herbes i els Solells, amb el porró i el selló a la vora i la botifarra i les llesques de fogasses.

–T'he manat que em diguis *qui* sacrifiqueu. No fos cas que en acabat no el trobem a mancar. No vull sentir a parlar de les amors celadòniques (molt finetes) que només ens pertanyen, exclusives per a nostra classe d'ens superiors. No te m'empatollis amb participacions de nicis. Sempre hi haurà llivells. I el llivell més gros entre els il·lustrats i els bruts de cervell, fangós ans emboirat. Per exemple, prou sé que les vostres amors, en canvi, de celadòniques molla, ans són transmutacions instantànies i ventisses d'odis salvatges. Les nostres, carallot, demanen cortesanes d'alta volada, amb cares enfarinadetes amb polseguimets d'arròs molt trit, i amb lleons ensinistrats qui al rerefons toquen arpes harmoniosos rai, amb urpes delicades… Mes eh! Que balafii mots per a un carbassot gent esclarit com el teu! Qui escabetxeu, capeixes…?

–Passa de ramat les filles qui té el bruixot, marededéu, no sé quantes, seixantes, norantes o milantes; al cortiol escombrat hom les met en reguitzell i llavors cal cerndre-les sense sarcasmes ni devessalls de renecs. Hom els toca bracets i cuixes i vagines, hom n'alfarrassa el gruix, la textura, la gerdor…, per a triar la més convenient per a passar-la per la pedra, i…

–Ja en tinc prou. Vinc a salvar-la.

–Heu fet collons tard, mestre. Ara, si voleu us deixarem rostar'n una costella…

Li guaití un instant les berruguetes cucades que solcaven la seua carota. Em feia pessigolles l'índex al gallet.

–El bruixot, ja el veureu, és (són?) tres germans fastigosos, comunistes a la força, car entre els tres només tenen una dent, un ull i un pipí – l'un porta la dent, l'altre l'ull, el tercer el vit de cardar-hi, de cardar's cada femella, filla o no pas, tant se val… El bruixot s'ha… Els tres s'han d'entendre per força; si no, malament rai. S'enganxen en triangle, les tres esquenes equilàteres. Lloada sempre sia, al fons de mon cor, la gelosia – ésser trinitat, això hagués volgut tota ma vida, i no pas ésser únic com só. Tantost sent el so de les mandolines, com ballaré, si el meu

pinyol essencial (*kokoro*, en japonès) només pot ballar sol-i-vern…? Augmenta el so qui eixorda fins que el creixent esdevé ditiràmbic i la dansaire, exhaurida, s'esbalça, somorta, per terra. Ja sé que qui balla sol, balla com vol, i peta i rota i fa el que… Mes l'essència dansarina em ve baldera, balla minúscula en embolcall aitan folgat – *ah, ésser tres!* – xifra alçaprem de l'ànima rebeca! Cada diàleg que tinc en el meu fur massa ample, dislocat i sull, en el meu si desert, és un diàleg escapçat, sense ningú qui el contesti ni hi fiqui el granet alat de l'esperit columbí ans hieràtic. Encara petoneja les brèndoles que tapen el pou on el presoner maleït, mig escapçat i tot, agònic hi rau.

–Quin presoner?

–El dimoni cavalca a l'arquet d'un violí, digué en Falstaff. I tenia raó. Car, quan sents la cobla tocar i la tenora refilar, i el tamborí tamborinar, la teua ànima ballarina instintivament i folla cerca parella com un altre tennista bord. Què us diré, patró? Qui que no sigui únic no ho ha sofert…? Hum, ja ho dic bé? Tant se val. La qüestió: amb empelts i unts s'atansa el fleuma a tothom bo i tractant de subornar un prospectiu jugador qui vulgui amb ell jugar-hi, mes els qui no el poden ni veure, per únic, li malmeten la raqueta, l'hi encolomen recte amunt. Mestre, n'oíssiu els gemecs, sobretot els sords i muts i ocults. Tots els efeminats volent cardar-se-li llavors aquell trau eixamplat, i de limfes i sangotes fet llisquent i faitís, amanós. Rifat, encara et pengen la llufa de talòs del ram. Vius d'ençà d'aleshores amb l'esglai que qualsevol mascle no et vulgui de cop-descuit prendre pel cul.

–Quin tarannà més grollerot veig que serves, betzol. I apama, sobre, que, si fossis tres, encara pitjor, més val sol que mal acompanyat; amb tants, molta fressa i poca endreça, carallot.

–Em dic Nunó Sanç, no pas carallot.

–Doncs te'n vas a la merda, Nunó. Si sol ja ets ruc, aesma't triplement! I li dius al capatàs que quan torneu, vull el sofà gegantí de baix de tot mogut a la corralina. D'ara ençà qui tingui ganes de barrila i d'ultratge i de noure l'ambient que ho faci amb els porcs.

–Hoc, mestre – féu el primitiu, tornant-se'n, desmanegat, mes tot fimbradís, presumida – amb caminar de cuereta – bellugant el cul.

Així s'enfonsés en les brees, preguí mentalment.

Torní amb els meus a la cruïlla, on el jull bategava harmoniós com un drapaire pels laberints cassigallosos de la follia, parracs de molts de colorets que sempre lliguen, on hom hi ensuma tothora paradís ni que hom s'estigui a mig ofegar dins el pou de la comuna.

–He parlat amb l'uixer – els comuniquí –. Ens garanteix que farà fondre malvins i rostirà castanyes i que rebrem de tot el servei mantes lloances i que demà ens amanirà el lleure amb estels de volar, papagalls, milotxes i altres volades de coloms. Així que…

Totes ens ponen. Cansats de veure culs arnats i antics a les finestres atrotinadotes de la vila ens n'anàrem a veure'n de nous i gerds al camp de les lluentors. I en vèiem, jotfot!

29 desembre 2006

Qui, asmàtic, a la cruïlla

Qui, asmàtic, a la cruïlla

Fet un embolic
Entre altres automòbils – ous metàl·lics
Malcovats, bullint de ràbia i odi.

El meu, asmàtic, perdut a la cruïlla.

Com eixir'n?

A l'eix on tots els raigs hi punxen amb esquírria
Entemats, quimèrics
I on els cafès només hi són per al verí
Covant-hi vells gargalls mefítics
Conreus de molts de nics microbis.

Qui hi fui, asmàtic
Rondant sense repòs per l'encolla
O fus on tots els dards
Hi coincideixen – faç exposada: ulls travessats
Per les rènegues arestes
Llàgrimes de sang i llepadums d'escleròtica.

I si mai n'ixes, perdut entre carrers
Laberints d'angoixa.

Erts dits, com rels de la mort
Se m'arraparen als budells.

Re no sura tret de l'arbre de la mort
Qui em creix de la despulla
Mentre camín, pels erms.

De més jove tractí de córrer
Amb peus llambrescs.

En quiasma monumental
Derelicte
Per les masses incultes pres ja per canfelip
I per indret d'angunioses perversions
(Un edifici adés blanc i ara color nafrat de bròfec gos com fuig)
Farcit de portes falses i de cambres cegues
On viu que el rat hi viu i hi rau la malaltia
M'equivoquí de porta.

I de porta, i de porta, i de porta…

Els qui hi caguen o hi fan d'altres orqueries
Em llambregaren amb disgust
I agafí al capdavall la porta errònia
Qui em duia si fa no fa al punt
D'eixida.

Mentre els altres corredors qui sap ja on paraven.

Ací se m'acabà l'empènyer.

En acabat, entre les cares llargues
(I de lluny en lluny sobtadament esbojarrades
Intoxicades)
A la cua
Hi fui
L'home afegit
L'home enmig
Sense fer-hi mai nosa
L'home guionet
Inconspicu, innocu, qui va
Com tret d'unió no gaire ben collat
Ballador, balder, gens exacte
Un tret prou negligible
Qui uneix lleugerament
Els de davant als de darrere

Home guionet qui
Si mai manqués, això rai, un altre
Desconegut
Ocupava el mateix
Indret si fa no fa.

Home enmig sense fer nosa
Tot fent cua
Carregat de paciència.

A la nit
Les dones qui m'aritjolen i empenyoren el jardí
Bel·licoses bontròs.

Els homes s'amaguen – la llei vindria
Si es tractés de baralles d'home
Tothom hi sortia perdent.

Els homes paràsits
Fan llurs guerres a través d'infants i dones.

Qui fui – qui sempre va perdre
De trast en trast quelcom o altre.

Podria un cop haver estat campió
Tret que el soroll sobtat del terrabastall
On tot s'ensorra
Em desperta.

Pugí orquídies i infants
Vora la sèquia.

Un vespre esperí en el maltemps
La tornada d'un dels fillets –

Esperí debades.

Vaig dir'ls: *I el meu…?*

Hom l’havia trobat a mancar llavòrens
No sabien exactament on era.

Esperant en un racó
En casa d’altri – sempre en casa d’altri.

Me n’esmunyí de nit
A consirar en amagatalls selvàtics –

Sol amb les bestioles qui pul·lulen pertot arreu
Entre el podriment de les fustes –
Corcs i insectes –
Animalons verinosos i fiçosos.

Ja era migdia
Damunt la neu, després de lluitar amb un bastó
Contra el gos “glaçat”
Vaig vindre a guaitar-hi de dalt estant
Bo i evitant els segments més inaccessibles
(Àdhuc damunt d’on la canalla més ardida ve a relliscar-hi)
Qui feia cua pel meu compte…

Ningú no m’havia trobat a mancar.

25 novembre 2006

Totlò, Gròtil, Genís — Limfabarreig

Una xicarroneta qui diu que es diu Totlò Quehihà.

Em trobava sol a casa, i tanmateix sentia uns sorollets part de baix. Ara sóc conscient d'una presència – quelcom més gros que cap ratolí. Per això m'he aixecat i he baixat a veure… Ara he albirats, per una fenella de la porta que bad amb molt de compte, uns dits que sense fer gens de soroll en tancaven una altra…

He pujat a armar'm amb el primer que trob, molt neguitós. Tinc un paraigua a una mà, un ganivet a l'altra… Davall les escales amb prevenció rai. Vaig a cercar l'intrús…

Al capdavall, a la sala de màquines, monejant amb tornavisos i cargols, hi descobreixc una xicoteta força espatotxí, gens esverada, qui em somriu com una bona minyona…

Faig, bleixant un bé-de-déu: "–Uf, m'havies espantat."

Muscleja i el seu somriure s'eixampla i em sedueix.

"–Què hi fas ací, com t'hi has ficada…?"

"–La meua mare m'hi ha deixada… Ma dit que fes bondat, que ara tornava a arroplegar'm."

Diu que es diu Totlò Quehihà i em diu que sa mare li ha dit que ha de travessar (*qui…?*) tres etapes: minyonesa, jovenesa, maduresa… I que la primera etapa i si fa no fa la meitat de la segona les ha de passar (*na Totlò*) fent bondat amb mi, qui sóc prou de fiar, tot i que sóc a la darrera etapa, i és aquesta així mateix l'etapa que sa mare vol travessar amb prous garanties de reeixir la llonga i poixèvola comesa de travessar-la amb una certa dignitat. Que la tinc (*na Totlò*) per a la minyonesa i mitja jovenesa, i que la maduresa de sa mare i la meua hauran de coincidir a ésser travessades sense altres crosses que les sapiguem empescar'ns, reïficades enllà de l'aire fi de l'ofec terminal…

No crec que ningú entengui gaire allò que na Totlò recita. Ni ella, ni sa mare, ni encara menys, bleda de manguis, el tit.

La qüestió que ja hi som, harmònicament vivint ensems. Pujant sovint pels caminets mig apariats, mai del tot enllestits, sempre amb reparacions, afegitons, tapaforats a betzef, ciments frescs, bocins badats, relliscalls de caldéu, sots perillosos a cor-què-vols… Pujant sovint, doncs, i baixant, pels caminets a caire de penya-segat que menen de casa nostra a la civilització. Sort en tenim dels cartellets a la vora dels caminets – d'ací extreiem el bessó més feixuc i sucós de la nostra educació. Car duen els cartellets bones explicacions d'art i de paisatge – amb apunts molt saludablement científics, i amb cites estoiques, panteistes, paganes – amb no res doncs, del pec dogmatisme inhumà de les religions. Això s'agraeix enormement – tinc una minyoneta per pujar comcal, no com cap pallussa sense interès pel que hi ha.

La noieta amb mi, doncs, bona parella fem, anar fent, esperant la seua mare qui mai no vindrà a reclamar-la. Sense sexe – ací la salen greument els mals pensats – mes, això també, amb una certa saludable i innòcua intimitat – per exemple, li abelleix, quan juguem al llit, refregar's la carranxeta flairosa de pixumets a la meua cara i assenyaladament al promontori tou ans tendrumenc del meu nas.

Al carrer anem ull viu, car tractem de trobar-hi sa mare, i així mateix per tots els altres mitjans legals i tanmateix adients – tot i així, mai percebuda enlloc, ni per les molt balderes sales de justícia ni per les enormes estacions de tren espargides pel món, ni, encara menys, als albergs de muntanya ni a les esteses esbiaixades de la neu.

La beutat impressionant de la geomètrica geografia que des dels cims albirem, sovint ens fa amollar esgaldinys de joia, llas, tenyida adés-i-ara d'una certa recança pel fracàs a trobar la genitriu. Una guatlla de neu s'envola rere un avet i ens fa dentetes – tornem a dins, on, a la cuina, damunt els fogons, hi fa xup-xup el brou. Hi ha encara una "P" enganxada a la nevera – no sabem qui li ha deixada – algú qui tractava de fer una gracieta, mes ningú no n'ha fet gens de cas; massa enfeinats a xerrar entre naltres de matèries molt més interessants.

Mes és cert que m'ho ha demanat de vegades, i li he dit que la lletra potser era l'inicial de *ptarmigan* – la perdiu blanca, la "guatlla de neu"

dels deliciosos cartellets – i no pas l'inicial de *prostituta* per a insultar sa mare.

Car què me'n dius de l'inspector de l'estat qui de tant en tant ve a ficar el nas en els nostres afers…? Fins i tot a ficar el nas al nostre llit – literalment a ensumar-hi, a analitzar-hi les secrecions, no fos cas que hi vinguessin gaire massa barrejades, gaire massa a parer seu. Somia segurament en una proverbial aixecada dels llençols que amaguen tota la merdegada (l'apocalipsi). L'apocalipsi que li resolgui el romanent. Car se'l veu cansat de la feina.

L'inspector Gròtil. Qui altre hauria ficat la "P" a la nevera…?

Un matí vam guaitar per la finestra i, de dalt estant, el veiérem bocaterrosa, tot estès a terra al jardí, el cap en un forat. Pensàrem que algú l'havia mort, o ell mateix, excavant amb les ungles com un talp s'havia extenuat i negat en els fums nocius o els gasos deleteris i en el fang negre. Mes aleshores ens n'adonàrem que aquell on hi tenia enfonsat el cap no era pas l'únic forat que havia fet, n'hi havia pertot darrere seu – com cràters d'espetarregosos meteorits. Ara es bellugà ell mateix. Estava furgant sota terra, recobrant antics tubs i canonades per a embaular'ls d'altres maneres. Era una feina segurament inútil, mes es veu que no se'n podia pas passar: calia que ullés sempre, per compte del govern, on s'enfilava cada piu que ragés encara que només fos una mica de rovell si fa no fot líquid.

Abans de naltres, havia hagut de vigilar tres parelles d'homosexuals qui vivien plegats. Llurs caralls calia cada nit que sagnessin. Capolls safrà, ens va dir que volia, o hagués hagut de noure força el modus vivendi de tota aquella pobra gent. A estones mortes ens contava anècdotes inofensives. Ara, el veies empegueït, excusant-se de la tasca que li havia tocat a la vida: "–Sempre ficant el nas on no em demanen…" O bleixant com un sofert: "–Só massa vell per a fer de dona vella." El tenim com un paràsit estatal, paparra que no et pots desencastar. Balafiant l'estona, esmorzant a qualsevol hora, ocupant la cuina, guaitant-hi un aparell de televisió petit… De trast en trast el convidem al menjador a l'hora de dinar – hi pot veure l'aparell gros.

I dorm a fora, com un gos. Després, a la matinada, pot entrar, ha de fer un cop d'ull al nostre llit, no fos cas que haguéssim acomplerts els deures indeguts a l'estat, no volguts per l'estat que vetlla per la salut mental dels qui gosen consirar mica. Les seus rialletes de conill de bon matí, ell i els seus guants, fent-hi el borinot – ens està fent pujar la mosca al nas…

Es veu, com he dit, que feia la mateixa feina quan era prospector de parelles homosexuals: quan les parelles havien acabats llurs deures estatals al llit, llurs sis caralls havien d'haver sagnats – els els aixecava una miqueta, ja destrempats, i en comprovava les esgarrapades de l'extra-ús, la sang eixarreïda, les restes de safrà fangós (que en deia), els carralls i romanalles ensofrades, ensafranides, a llurs loments, o faves, i a llurs carrolls.

Un jorn m'alç de mala jeia, li fot un mastegot de mandró i el deix estabornit. Quan li torna l'esment, se'm plany: "–Renoi, quin gènit."

Bregàrem per l'espai vital. Plantifiquí pasquins, petits poemes a les parets de la cuina, a les portes: "*–Ningú no t'espia – i en qui t'espiï tothora t'hi cagues – només li duus escorn – i si el tenies a l'abast el trepitjaves com cuca maligna*." Per exemple.

Agredolç capvespre tardoral… S'ensopeix sota el gatsaule. Crec que té febre. Amb el peu el sacs. "– Gròtil, Gròtil!" Tinc por que no se'm mori, com un pòtol sense mendraig.

–Com te trobes?

–Gens comcaleret, Genís. Em torna a l'enteniment la gran tempesta que patia de ben menudet – l'huracà tot s'ho enduu, incloses les gàbies dels conills. I jo romanc tancat, i no m'hi poden treure, engalavernit a la fenella del tronc de l'arbre al bosc, el roure qui esgaripa perquè li caigui un llamp al cap, a la capçana, vull dir; car llamps cauen pertot… I me'n caurà un aviat. I això s'haurà acabat.

Es culiva rere l'arbre a evacuar, té tot d'empremtes fastigoses al cos: esgarranys, plagues, fiblades de cuques, amples verdancs als malucs.

Calia que li ho demanés abans no se’m morís. “–Quan escrigueres la “P” i l’afegires a la porta de la nevera, què hi volies dir…?”

–Un dia era al pont gros, encertint-me que tothom complia en la reparació de la barana on no feia gaire una grua s’havia estimbada enduient-se sobre una bastida de treballadors que adobaven unes bigues de sota, quan qui veig passar a l’altra banda de pont…? La mare de na Totlò. Anava amb un vestit gris fosc molt elegant. Una dona d’una certa categoria, amb sabates negres de taló llarg. La vaig seguir fins als vestidors de l’estadi. Es barrejava familiarment amb els atletes de totes les nacions. Entrava a les cambres on es dutxaven, on es canviaven, on feien barrila si havien guanyats. On l’entrenador els escridassava pel malament que ho havien fet. Els atletes són cent per cent homosexuals –sobretot les femelles, qui ho són mil per mil, si vols. En aquell moment em va agafar caguera. Cerquí un canfelip. Mes tots eren ocupats. Vaig haver de sortir dels vestidors. Les olimpíades bullien llavors al bull més bullent. La cridòria era eixordadora. El personal als budells de l’estadi anava de bòlit. Em vaig treure l’insígnia d’inspector estatal per desallotjar un canfelip. Vaig trucar a una porta i alhora tot d’una la vaig esbatanar. La mare de la na Totlò s’hi eixonava la fufa. A la culcagada xona, aquella dona tan elegant, se li eixamenaven tota mena de cuquetes fiçoses. Amb els ormeigs molt esmolats de les seues ungles pescava de valent al molt poblat serrellet damunt el seu cony maragde, ple de verdet gens sa. Allò era un llatzeret per a tots els lletosos paràsits qui aritjolaven les carranxes de cada poble al món. Manyac, hi atansava la mà com qui l’atansa al cony de la petanca per tal de servir’s un pessic de pot per al paperet de fumar… La “P” vol dir afegitons als rosegons de les escorrialles i rerialles. Vol dir “paralipòmens”, és clar.

–Paralipòmens…? Em malfiava que no volgués dir “pedòfil”, o “parvànime”, per a insultar’m només.

–No, no. Paralipòmens. Com en En Xopi. “*Parergs i paralipòmens*” –exergs bromídics i didascàlics… On em semblava que hi havia l’historieta dels porcs espins. Potser la “P” volia dir “porc espí” i tot. Els porcs espins, atacats pel fred, s’arraïmen i llavors, és clar, per atansar’s massa, molt poixèvolament s’entrepunxen; per això ara se separen de valent, i llavors tornen a tindre fred; un fred de caldéu que s’escau de fer

aleshores. Al capdavall cal que trobin un punt d'escalfor on la cabdal fredor individual pugui tanmateix surar… Massa a prop tot ens pruu; un neguit i una angúnia ens angoixen. Això comentava la meua "P" – em volia recordar cada vesprada (feta malbé rondant per la cuina esperant la nit on tampoc no cardaríeu, i l'endemà on hauria de bell nou d'ensumar i tastar els llençols) que el que em calia de totes totes era mantindre el nas allunyat de la merda. Que te n'arribi la catipèn ja n'hi ha prou. Tots tendim a recórrer el camí de la salvació de l'integritat del cos que (com un baló molt perforable, leri-leri que se'ns foradi irremissiblement) molt precàriament ens conté – tot camí que ens dugui a la permanència de l'integritat de la butllofa és fantàstica il·lusió – només som vius perquè som vius, no pas per cap altra causa – i, damunt, tothom vol produir la caca més preuada. El químic Joan de Rocatallada inventà el procés invers (i molt útil en casos de perill en presència de parvànimes brutals i agressius, ço que abunda a desdir), de convertir or i argent en sorra i pols – quan vaig ficar la mà a la fufa de la mare, una fufa claferta d'una gernació fervent, efervescent, vehement, rabiosa i esbojarrada, estrident com la de l'estadi, mes amb els ullals tuixegosos, i els fiblons i les urpes, i les llengües forcades, i els garfis i botris i xucladorets atacant a tort i a dret, al fons d'aquell parruf esvalotat i irredempt vaig tocar-hi un caparró… Fui jo mateix qui va batejar la teua poncella, aviat dona, i só qui (disfressat de dona elegant, amb vestit fosc i sabates altes) te la pongué, com bon pare cloca qui só, a la palla del teu niu, en pic vaig veure el bona persona qui érets, i xenòleg per molt vàlid sobrepuig, i só jo doncs en canvi qui tots aqueixos anys, sota l'estratagema dolç de l'inspectoriat bul, l'ha vigilada… Na Totlò Quehihà… Pare putatiu só de qui és filla de tots els pobles del món – llas, i llurs paràsits i sapròfits. Ara que l'espitx definitivament, fills meus, teniu doncs la meua benedicció. Au. Pregonament. I felicets que us vull.

El vam sebollir en un d'aquells boigs clots amb què va traucar la pell bròfega de la terra on fem casa, burxents i espletaires, conradors, i d'on les runes de passades civilitzacions tractaven de capllevar com antenes d'insectes monstruosos, ara renaixents.

16 novembre 2006

–empedreïts–

Davant l’horror de viure, com més empedreït millor.

Només als pobles febles els calen déus.
Carrincló espectacle d’entronitzat gegant en temple grec.
Veus Lincoln i et deixa fred.
Els ingenus patriotes del voltant mentalment els planys.
Pujaves ranc per les escales, *no sliding down banisters*.
Qui pogués, relliscar pels passamans.
Ara ecoics els respectuosos ruminatius hoplites t’inspiren rebuig.
Vas a la vora, al costat, on hi ha els pixadors.
T’has guaitat a l’espill amb la lluminària que mai no tens a casa.
El de casa, asclat i fosc, i no l’il·lumina sinó una finestra mig opaca.
T’esfereeix el propi vult, de mig mort, rosegat pel càncer.
Breu angoixa instantània.
En acabat, muscleig.
A les vitrines, un *life mask* d’en Lincoln.
Foteu la mateixa cara!
Això ja no et descoratja.
Fots la mateixa cara que un déu.
Una cara de mig mort sense gaire categoria.
D’aquesta *màsquera en vida* en tregueren el ficte vult de l’ídol.
L’escultor la masegà fins a fer’n el model.
Amb escarpre i maceta els constructors construïren l’imatge a coldre.
“Els sis germans Piccirilli en 28 blocs de marbre de Geòrgia.”
Els sis germans de pitxirril·li, dius!
Els sis germans de fireta, de ferro colat, de secà, de bot-i-fora…
Això és massa divertit.
Com tant de militar marieta, guaitant-se les ungles mentre enraonen.
D’empedreït a empedreïts, a l’altre cap de pont.
Davant l’horror de viure, com més empedreït millor.
Amb unes poques còmiques camàndules ens acontentem.

He carved his signature of courage…
No impious footsteps on, of your grave, the herbage…
Poesia d'impotent.
I damunt tanta de tomba els meus – els meus trepigs impius.
Els meus trepigs de déu sense templet.
Cansat, cap a la fosa, somrient sota el nasset.

18 octubre 2006

Fascinació amb el peó

Fascinació amb el peó

—He perduda l'il·lusió…, quin desori m'envaeix…, i aumon cap al·licient…, si quelcom m'engresqués…, per cap estimulant no pas empès…, i l'enveja que em corroeix…, groc de puta enveja… — li deia, si fa no fa — i això com es guareix…?

—*Atès que cal morir, prou val més fer-ho per cap causa que no pas per no cap* —va respondre'm, el doctor Tibèrit, mes aquesta ja la sabia. Llavors em va guaitar amb ull rebregats de vell fastiguejat—. I a aquell el castigares durament, i …, vull dir, de dies seguits…

—Carallot de comunista, ja ho saps. Sempre insistint que no s'hi arriba mai… Que cal patir generació rere generació abans el llostre gloriós no apunti per a banyar-ho tot de llum rosàcia permanent… La felicitat inalterable a la terra… I jo dient-li que sí, que ara hi érem a tocar de mà… Que ara tocava l'autocrítica… Que quan manessin ells també els criticaria… Que al poder tothom s'hi podreix… I ell "—Què dius!" Tot escandalitzat, dogmàtic, amb els ulls il·luminats de l'il·luminat. "—

Nosaltres no!” Dient-me que un cop s’arriba a la fita desitjada per l’humanitat de germanor universal, ja s’ha acabat. I jo al contrari, que mai no s’acabava res, que els criticaria tant a ells com als feixistes; i ell odiós: “—Et matarem, et matarem! I tots els teus!” Exactament com els feixistes. Un home totalment desencaminat. La por més grossa que tinc…, perdre tots els familiars…, quina culpa tenen ells de les meues manies polítiques…? Li vaig fotre un cop al cap amb un maó que hi havia… Va caure rodó… Me l’enduguí amagat al cotxe…

—Sí, ja m’ho has dit… L’alineament d’un intel·lectual amb un sistema polític sovint esdevé criminal…

—Sí, però què és un intel·lectual…? Qualsevol datpelcul se’n pot fer anomenar. Te’n recordes que el feixisme castelladre no tenia intel·lectuals. Encara no en té ara. Agafen qualsevol bocí de merda, estil Ortega, o Unamuno, i els fan passar per la gran cosa… I llavors tots els greus professors d’universitat, gentota sense cap categoria, repetint-ne les bajanades infinitament. A la nit, per la ràdio, dient que no hi ha millor manera de pujar un infant que a cops de corretja. Mon pare sentint-ho mentre bufa i fa ampolles — ja t’he dit que era vidriaire. A les nits, al taller, amb les fornals roents. Trempant flascons vulgats, més que res. Mes més tard…, dalt al pis… Qui rep els cops de corretja proclamats pels intel·lectuals feixistes…? Mon pare s’hi ficava amb totes les de la llei… La ràbia em rosegava, i a ell, mentre em destruïa el cos, i jo volia llibertat, volia potser morir per esdevindre ànima alliberada…

—Tenies un pare cruel…

—Com tots els altres a l’època, cal suposar, sobretot si no són gaire vius; massa influïts per l’ambient brutal del règim.

—D’ell et ve la teua crueltat… No tant del seu exemple com de la reacció del teu cos a tant de càstig… Allò de trobar la violència com ara la cosa més normal… Allò que feres amb el pobre comunista…

—Quan… Quan el vaig treure del portamaletes del darrere… Com qui extreu qualque petxina de la closca, vull dir, l’animaló de la cloïssa, quan el desarmes, nu, i vols cruspir-te’l… Més que més que, amb el

bony immens al cap, semblava que hi havia covada una perla… Em va vindre un acudit… L'un demana: "—Com acabaria una cloïssa que es fes puta…?" "—Ben tocada de la closca, és clar."

—M'has dit que va sortir cantant…

—Una mica més tard… Quan l'havia instal·lat a la cambreta fosca del soterrani. Deia: "—Visca el pa, visca el vi, visca la mare qui em va parir; visca el vi, visca el pa, visca la mare qui em va cagar…"

—No pas cants comunistes.

—Home, no, ja et dic.

—Et va dir que posseïa un secret letal…

—No me'l volia dir fins que el deslligués… No el podia deslligar, no el podia deixar fugir cap als seus… Ja saps com m'havia barallat a Liverpool amb aquell del National Front feixista qui em tractava de *wop* i de *paki* i li vaig dir: "—Doncs t'equivoques, pedaç, que jo a casa meua també sóc del Front Nacional!"

—D'alliberament catalònic contra el feixisme castellà, amb en Valls, en Cucurull…

—Però ell no s'ho podia imaginar, que amb el mateix nom hi haguessin dues organitzacions polítiques totalment oposades, i allò durant un instant el va deixar amb un pam de nas, destarotat, vaig aprofitar aquell moment per enfonsar-li l'ampolla trencada enmig del costellam. Se'n va anar corrents rajant sang pertot arreu… Vaig haver d'emigrar de Liverpool, no fos cas…

—I el secret letal per a l'espècie humana…?

—L'hi vaig extreure a garrotades, ves. Em diu: "—Aviat, en un mes, un any, deu anys, trenta anys…, t'hauràs mort, i això serà *per sempre, per sempre, per sempre*… Aquest és el secret. Ets carn d'extinció eterna… Es pensava que aquella bajanada m'havia de dur a can Pigem…"

—Can Pigem…?

—Sí, ja ho sé que a casa teua diuen a sant Boi… Però els de Lleida en dèiem a can Pigem. Ma mare sempre escridassant-me: “—Pararàs a can Pigem!” I ho va endevinar.

—Ah, sí…?

—Però no pas per qüestions metafísques, com el comunista presoner…, per qüestions de ràbia sobtada, ja ho saps…

—Te n’adones que per als creients el missatge letal, el secret destructor de l’humanitat… Allò de l’eternitat, l’inacabament etern de l’ésser *sempre el mateix tu, el mateix tu, el mateix tu*…. Sense fi, mai… Te n’adones que encara és pitjor que *no ésser re, re, re*… Mai…?

—Li vaig fotre un mastegot! Dic: “—Això és un secret…? Això és merda, marrec!” Ma mare m’ho havia dit de petitet… La vaig qüestionar quan matava un pollastre… “—I ara, li vaig demanar…?” “—Ara el courem” — va dir. “—No, però vull dir, on és el pollastre, la seua ànima…?” “—La seua ànima…? Mort és mort” — em va dir, fotent-se’n, rialleta de conill. “—Tant se val un pollastre com un hipopòtam com un home…” I després em va fer gràcia, molt més endavant, de llegir, a Xicago, en en Ben Jonson, a “L’Alquimista”, un qui diu: “—No hi ha al món ateus més convençuts que els cuiners…” És clar, i que tots els maellers i espellamules, i els autopsiaires i els qui treballen als escorxadors…

—I els botxins. Això t’inspirà per a fer-te’n…?

—Inspirà…? Jo em vaig apuntar per a anar de mercenari a Rodèsia, i una mica més tard a Biafra, no pas per cap inspiració… Tenia divuit anys, volia sortir d’aquell forat… Que matéssim tants d’aborígens, ho fèiem amb esperit d’emulació… Com qui practica un esport…

—I quan s’acabaren els mercenaris… T’oferiren terres al Brasil…

—Les regalava el ministeri d’agricultura per a qui volia instal·lar’s entre els indis salvatges… De fet, em volia apuntar amb el Xe Guevara, però

vaig fer tard. Ni sabia on parava quan vaig llegir que l'havien mort a Bolívia… De primer em pensava, com tothom, que allò era una foto trucada… Semblava el crist del Mantegna… Dic: "—El fotògraf s'ha inspirat en Mantegna… Amb això sol ja es veu que està trucat…" Però no; era mort. Els capatassos brasilers encara se'n fotrien ara, del meu paper de ruc, si fossin vius, qui sap.

—I la Trava…?

—La Trava vivia en la casota més lletja que et puguis imaginar. Era feta de llaunes i canyes i vidrots, tota d'angles, d'on en tornaves pertot arreu encetat. En aquella cabanota només hi anàvem perquè la Trava es deixava cardar de franc… Com tot bon castís lleidatà, nat al Conyeret, sabíem que les xiquetes s'hi prostitueixen des dels tres anys (l'any del seny). Mes allò era una dona, una adulta, veus què vull dir…? Amb pèls al cony.

—Una mata negra i pollosa, i greixosa, com un fregall d'aigüera de cuina, ca?

—Èccoli… I amb cabres i pegadella. I alhora ara pensava en el seu espectre, i passava de: "la vella es llufa" a: "la vela fa llufa", i doncs a: el vaixell fa figa… Tornant de Sudàfrica, els tràngols…

—Sí, ja m'has dites els teues feinades a les mines, a Hoopstadt, a Bloefontein, aquells vòrtexs de mareig, aquells ennuecs indesencastables…

—Sempre fent's-hi el valent, antics legionaris… El titella aquell sempre escurant-se les dents amb el fibló letal d'un estevet… Mes tornant, a l'alçada d'un d'aquells arxipèlags… De bell nou l'atac d'inconseqüència… Com als hospitals, als aeroports, sempre la mateixa nit esllenegosa de l'ànima arnada — i tu sense agafatall enlloc. Mort per sempre, sempre, sempre…. I ara…? Perdut al caos de l'univers. Qui hi sóc, bo i esperant, qui hi sóc…? Què hi vull…?Què hi valc, a l'horitzó confús…? Res. O en tot cas no hi sóc sinó el defecte (pensant en tot el muntatge altrament insensitiu), hi sóc el nyap.

—El fuà: la natura implícita teua, amb la qual neixes, manera d'ésser que t'és natural, essencial, pròpia… El teu fuà és així: el d'una ampolla buida.

—Un fiasco, comprenc. No siguis tan diplomàtic. Ampollota: fiasco. I més venint d'un pare vidriaire…

—Cristaller.

—Que collons de cristaller, vidriaire i amb prou feines.

—Què diria ara si vegés que al cap i a la fi li ha sortit un fill seminiverbius, un lletraferit…? Un "heretget", en termes de sa mare, la mare de ton pare. Die häresie gegen jene wahrheit. L'heretgia, permòdol de tot el teu firmament clos, cul de paella foradat vist del fons de les tenebres, per la tarja d'un ergàstul, a ca la Trava, des de la cova de la bruixa… Com en Vincenç Ferrer, ja com Anaximandre mateix… Pretty bleak. Els estels com ara mosques voladores, desferres que es passegen per l'iris esfereït…

—Rere les tenebres, només hi ha més tenebres. No hi ha cap Solell ni cap deuarra rere els cortinatges d'horror que és el cel amb núvols i galàxies.

—El comunista malmès… El vau tancar a la cova de ca la Trava…

—Saps les meues intimitats, mes no pas totes. Festejava amb una marcolfeta del Conyeret, la Loli Arbequí, d'Almatret, qui feia créixer un ginkgo a ca seua, a la finestra d'un piset de davant el seminari. Era força ximpleta, mes plena d'alambor, i sempre deia "estigui bonet" i "bufó" i "dugues", per presumir, com si fos de Barçalona. Me la vaig trobar a la cruïlla, esbojarrada, de nervis confluents en carxofa (amb el cor el seu melic), feta un paper rebregat, recitant el pare carabasser. Una mosca balba amb faldilles de capellà i barret de guàrdia feixista, com tornava del Conyeret de fer-s'hi clients, li recordà "—…el tronc de nadal, el caganer, la mona de pasqua, les fogueres de sant joan i que en català no ens moquem amb mocador, que fent setze, i que per això es mereixia setze coltellades…" Que "—Una puta catalana, això no s'era mai enlloc vist! Com aniríem al cel en bloc com a poble escollit…!" Merdegades

d’aqueixes. La vaig dur a la gota de la llet. La van apedaçar. Va sobreviure. La vaig acompanyar tota la nit. L’endemà. L’altre. Ningú altre no va vindre a veure-la, com si ningú no la trobés a mancar.

—Moltes de meuques, la família les rebutjava – com si mai més no fossin, o com si mai no fossin hagudes, gens, ni per començar… Les prèdiques feixistes a la ràdio…

—Quan va poder xerrar, m’ho va contar. Qui era, on treballava… Vaig anar al Conyeret a avisar la “patrona”… Em tracten com a un fill. No els dic re de la Trava. La Trava no treballava sindicada… La Loli li tocava fer el dinar la setmana passada. “—Doncs aquesta el faré jo”, vaig dir. A l’hora de dinar, tothom emprenyat – el meu dinar, ningú no sembla voldre’n… La “patrona” és tan ruc! En anar-li a netejar el plat perquè s’hi posi quelcom d’altre que li vingui més de gust…, trob tant de menjar amuntegat al safareig, *tot fent-se malbé*. El safareig és a l’eixida, al balcó, de fet, i és allí on renten els plats. “—Tot això no passava pas quan jo manava!” —els dic, assumint-me Loli, i volent dir, és clar, “quan jo cuinava”. Mes s’ho prenen amb equanimitat. Veuen que serv qualque fons d’autoritat. I em passaré hores i hores rentant, i endreçant, i aprofitant el xorrèstec aprofitable, ficant-ho a la nevera tot ben acunçadet… Podríem sobreviure mesos i mesos amb tot el recobrat que elles (i els vomitius arlots) balafiaven i malaguanyaven – pastissos amb prou feines començats, plens de bocins de xocolata, panses, nous… Tot bo.

—Ja veig que la Loli, per ésser’n quítia, t’havia de fer un favor gros com aquell, que et desés el comunista ben desat.

—Tenia un armari de doble fons; el carallot amb el trep el vam enfonyar ben enfonyat. Li donàvem aixarops amb un tubet, i li buidàvem cada dia l’orinal. S’hi va estar tres setmanes, potser dues i mitja…

—Tornant de Barçalona, on hi havia anat per qüestions del sonso articlet que escrivia per a la premsa clandestina, a veure si em pagaven ni que fos per a sobreviure… En tren de netes intimitats, pas part davant l’home de la seguretat — el seu cau de llum mai extingible… Em fa signe que tot va bé… Com si ell i jo ens entenguéssim, de conxorxa si fa

no fot política, tot i que treballa doncs en una organització que depèn de l'enemic – els trens, focus d'aixarnegaó desbocada. Em deixa passar al vagó interdit: quin desori: n'hi ha qui caguen a terra, n'hi ha qui es moren en estireganyades agonies, n'hi ha qui se la pelen amb goig… N'hi ha qui hi semblen decoracions rònegues, com ara enribetats als seients, mans i peus clavats i reblats. Vull dir, semblen borles carrinclones de seient per a ric. Car tots són molt vells… Parracs, sacs d'ossos… Sap l'home de la seguretat que escriuré d'estranquis sobre aquest bescunç oïble…? S'afetgegaven els vells… Amb quina fredor ens entenem, i sense un mot, l'home de la seguretat i jo. I part dedins el vagó dels damnats, estrany, potser drogats, car cap signe de rebequeria no hi veus entre els sagnosos mal-reblats. En aquell instant, escaientment, un dels matalassers, un guàrdia feixista, llord, revingut, amb verdancs a la panxa que li sobreïx dels pantalons descordats, entra a rompre cares… Queixals que volen… Cassigalls llefiscosos que s'encasten als vidres pintats de negre… Vells qui reben de valent… La seua polla qui pon fora del ponedor… Em diu, fent-me la guerxina: "—Veus? Un altre signe que l'estic irremissiblement dinyant…" I s'estreba una miqueta el pixot i se li queda a la mà… Només tres o quatre gotes de sang greixosa gotegen dels dos bocins trencats…

—Potser era un pixot de per riure…

—En acabat, en l'enyor i la melangia, confegia el meu article, quan el torturador se m'assegué al costat; pudia a feixista… Una fortor insuportable. I em va començar a enraonar en castelladre. Feixista i castelladre sempre va junt. Em demanava si vindria amb ells a festejar amb la gent tan putejada a l'arribada… Amb quin aplom entom trontolls i sotracs… Sabia el maleït castelladre que passaríem per aquest tram recentment sabotejat, i volia veure com m'esparverava…? No m'havia esparverat gaire (o almenys no creia haver-ho ensenyat gaire) davant els xurriaquejats i el gruix i la fiçançó de les xurriaques… "—Poema." Vaig dir "poema" ficant el nas a allò que sense cap altre gargot escrivia, com ara enmig de feina d'inspiració, amb no prou temps de fer-la petar… Mon llibre publicat a aquesta col·lecció on els ignorats tornem a poder dir la nostra, rescatats de les ombres dels llimbs. Al cap d'anys i panys de súpliques al desert, el poeta s'espandeix com la flor de la saviesa… Se me'n va anar de la vora fastiguejat, el monstre – carronya castelladra

– no en tenen mai prou – volent encarronyir'ns durant 300 anys de reguitzell. I més si els deixàvem. De sota el seient del davant eixí un japonès. *Allò* em va esverar una mica. "—Xst (em diu), amic, resistència." Era en Szasza Urologos, un anarquista amb nom si fa no fa hongarès. Volia alliberar un dels vells, un antic patriota. Diu: "—Aquell qui duu un barnús florejat amb tulipes i té una estella de banús clavada a mig muscle esquerre…" Dic: "—Sí, noi; hi és." Diu: "—Si entretens el monstre, m'enfilaré part defora el vagó i esbotzaré una finestra i el llençaré a un indret indicat on l'herba és tova i hi ha sorra i els bandolers l'esperen…

—Els bandolers més tardans, quina esperança no ens duien. Quants de naltres no foren empesos a la bona via per llur constant fermesa — no tant influïts com encertits en la bonesa del fet…

—Doncs aquella dona del camió; de bon matí, quan puja a la cabina, s'està una estona arreglant-hi papers, encertint-se, com dius, de l'itinerari, amb una cama alçada, el peu descansant al marxapeu – guaitant-li d'on sóc, cuixa amunt, me n'adon que va sense calces – ens ensenya el cony…, no gaire pelut, ben cuidat…, deliciós, la boca aigua… Justament havia salvat el meu company japonès de qualque robatori escalatori fallit, llas; els ortells escansoris li feren figa i caigué a la via…

—Me'n vas parlar ahir.

—Ara, ell i jo, arrepapats al cotxe, veient el cony de la gens tocatardana camionera; l'hongarès, vull dir, el japonès, se la pela –lleterada immensa, tu, inexhaurible… Me n'agafa un fàstic immens… La Loli ja no la tocaré més. Aviat m'agafa tírria, perquè no me la card. Diu: "—Ja et pots endur aquell. Partim peres." Car es creu que l'avorreixc, que és veritat, com totes les dones amb pèls a la fufa, d'ençà de l'incident amb la camionera… M'he passada la setmana demanant qui coneix un especialista… No n'hi ha prou amb corregir el món internacionalista, cal corregir's un mateix… Per xo m'han enviat a cal metge, a casa teua, Tibèrit.

—Quan t’he vist pensava que érets anèmic; m’has vingut amb aquella cara esblaïmada… I quequejaves feblement… T’he dit, amb simpatia: “—Et traurem viu d’aquest tràngol.”

—Era una sala d’espera despullada; em deia “*urubú, urubú, urubú*…” repetidament, tot tremolant… Urpit pels vidrets del fred… Perquè volia calmar’m… Amb aquella mantra apresa a Sudàfrica… De fet, una excusa per a no tirar’m daltabaix de la finestra… Pensava: tots aquests doctors – banda de fàmuls als quals hom s’ha de saber adreçar i no esperar’n pas gaire reacció, tret sisvol entre els de rangs inferiors, qui els veus amunt i avall, enfeinats com formigues…

—Escòria onírica, company. Els metges som el bàlsam de l’humanitat. L’únic: que els qui pateixen tot ho veuen pel cantó sinistre. Si mai es refan, no pas per casualitat, ans pels nostres científics quefers, ens veuen com dimonis infernals burxant-los les nafres, amb estellicons atiant-los les umflaós, amb…

—Sempre es foten els savis… “—*Hum-hum*…” – com si el farsant en conegués cap (de remei, de tractament, de diagnòstic), quan en realitat no en coneix ni un…

—Com cerndre entre el xurriburri lleig…? Deixondeix-te, no baixem tots ensems duad avall… Només hi baixeu els llecs… Els metges anem a la mort no pas enduts damunt davall per enrabiats torrents plens de merda i corrupció i malalties… Hi anem fent el mort tranquil·lament, i amb opis i pètals i perfums… Per què et penses que sabem tant de química…?

—Ara que dius llec… Així és com esdevinc el comunista fet malbé… Ixc tot nou com Afrodita de les tenebres, entre els rocs vora la ratlla de l’aigua negra, oceànica. Apareixc a la ciutat, ujat missatger, amb bastó i tot – molt de caminar, portant la bona nova de la meua doctrina d’igualtat solidària humanística total. Entr a la botiga i em vol la negreta eficaç vendre’m doncs unes sabates especials per a caminants, i a bon preu. Les va a cercar ben lluny, per una galeria que surt a una eixida assolellada, i continua en una altra galeria que s’enfonsa als magatzems de molt endarrere, inaccessible per al llec en sabates com jo. Tret que,

quan torna, el parell de sabates que em vol encolomar són palesament de dona. Dic: “—Ep! Avisa’m quan en tinguis d’home, no val a confondre, ja aniré passant, i llavors me les vendràs, dona.” Em respon: “—Doncs no sabia pas que eren per a tu; no podrien haver sigudes per a una de les teues drudetes…?” Això del comunisme rutlla collonut amb les negretes. Mutu penetrar’ns de ninetes. Entesa perfecta. Ara sortim junts.

—Encara no entenc com has esdevingut el comunista malmès.

—Pensava que t’ho havia també contat ahir – li dic, amb un cert escarn a la veu i amb un somriure tort.

—No vull plomar cap grua amb tu; avui em veus com a contrincant…? Quan només som plegats per a esbrinar com resoldre l’embolic on t’has fotut… No nou gens, ans al contrari, una mica de confrontació dialogada entre pacient i terapeuta, si hem de rembre intacte l’ou de l’esdevenidor, mes, si ens barallem massa fort, malament rai; tindrem una empastifada a la vora d’on xauxina, amatent, l’atuell…

—Mon pare, enverinat pels predicadors nocturns a la ràdio, em crema els llibres i m’estripa totes les llibretes amb els ninots… Les fornals de coure vidre se’n riuen infernalment cada vegada que s’engoleixen tanta de ciència… Ma mare i jo, mai no ens és llegut de llegir res. I en canvi, ell, mon pare, l’enverinat, té un llibre celat a l’enfony secret…

—Quin llibre…? Això pot ésser significatiu.

—En realitat en té dos, de llibres. Un al prestatge de l’entrada del taller, ben palès, per cada vegada que foti un cop d’ull un bòfia, un parell de bòfies, o un escamot d’inspecció… Tots aquells castelladres oficals a demanar propines i unts… El llibre és el “Reglament de la guàrdia feixista” – gu àrdia setrill, o civil, es deien. S’hi explicava pler de falòrnies, història i merdes d’aqueixes, i màximes, i llavors instruccions: amb llistes de quins graus de tortura calia aplicar a clandestins, a dissidents, a subversius, o a gent faduga qui s’esquia solsament de passar per llur indret d’influència, maleïts terroristes uniformats…

—I l’altre…?

—Eh…?

—I l’altre volum, el volum amagat…?

—Tots els llibres cremats – cap que en trobi, al foc – sí, i tanmateix amagat en calaix, el del Chessman…

—Un altre jugador d’escacs…?

—No, aquell famós “criminal”… Mes… Ah…, allò encara era més bo que el que llegíem d’esquitllèbit jo i ma mare… Tot i que no crec que sigui la qualitat… Quina altra fascinació tenia mon pare per aquell home, de qui la paraula era el seu missal…? Empedreït vidriaire, torrat pel foc, avesat a l’infern, i devia trobar un messies en en Chessman. En Chessman era un individualista enamorat dels automòbils, valent, emprenedor, agut… Amb il·lusió de bisbetó pitof es llença a l’adoració dels automòbils. Sap com funcionen del dret i de cap per avall. I, per les nits, amb una lot vermella, fa de bòfia – assalta algunes parelles qui carden en certs automòbils que ell considera templets, capelletes sacres. Davant aquell sacrilegi es veu que obliga alguna de les noies – vestals pol·luïdes – de llepar-li el pixot. I llavors espanta – com fotria qualsevol altre bòfia mal untat – la parelleta cardaire, i au, ell rai, a emprar l’automòbil… Un heroi de mon pare qui em dóna l’idea… L’endemà del disgust amb la Loli, qui vol que la desembarassi del comunista desat a casa seua, vaig fer els possibles per a comprar’m un cotxe. Ja n’havia tingut un treballant a Iguaçú…

—Cert; me’n record que ho deies…

—Doncs de descompte, de tercera o quarta mà, relluent com un llampec, n’he vist, caminant, caminant, fent de missatger de la bona nova comunista, n’he vist un per vendre davant un mas. Quan hi faig cap, han buidada la piscina, la noia de la casa no vol saber re, em tracta a baqueta, fa morros, em diu osta i arruix, com si sóc un altre mormó, i diu que “—odia tots els homes”… Car els “homes” de la casa li buidaven la piscina enmig de l’estiu; perquè volen jugar-hi a beisbol… Ve el padrí del mas, el propietari, un metge ric, l’inventor de l’orgasme Cirerel·li…

—Ah, de debò? Encara era viu en Cirerel·li…? El seu orgasme es veu que el descobrí genialment un vespre, on, pels fonolls de l'hivernacle ullprès, va comprendre que la mística llevada de llençols secrets (l'apocalipsi) hauria per força de fer fortoreta d'anís. Va concebre el fal·lus com una mena de gnom pleonèxic (cobejós) i la vulva la relacionà amb els petets (o viules) de violí. Amb aquest varengatge singular imaginà harmonies fetes amb esclats de bombolles de gripau i de bromeres de verí alquímic. En creà una pomadeta que l'home ha de fregar a les crestes del cony mentre les acarona, mentre la dona ha de mormolar les melodies creades pels esclats; es veu que les arestes del cony esdevenen roents, que refulgeix la punta del vit, i que els sexes, sense mai realment tocar's, esclaten en erupcions de goig pràcticament insostenible – molta de gent carallot se n'ha morta d'ofec, escridassant-se, trametent als forats foscs del gens ferm firmament llurs "—reïres, i oidàs, i iopaès" – darreres paraules de la raça ara extingida dels humans – l'únic que s'hi sent ara farà milers d'anys, en el futur.

—Sí; doncs era un vellot desdibuixat, rònec, embafat – no hi hauria estat pas de més al vagó dels condemnats, aquell Cirerel·li teu carregat d'ostes… Amb el cotxe vell, que ara és doncs meu, vaig de nit al pis de la Loli, vaig de cap al forat contubernial, engrap l'avortí, li premc la gola que no aviï gaires garranyeus i, quan perd el coneixement, me l'enduc arrossegant-lo abaix, fent un cert xivarri, fent veure que m'enduc un altre galifardeu, company meu, trompa com jo – molt més trompa, de fet, desmaiat, i jo cantant esberlat, amb un ennuec de caldéu… Quan som rere el seminari, a la paret fosca, silentment l'emboteixc al vehicle… És que llegint en Chessman (tan bé que li hauria vingut un canvi d'identitat, pobre minyó!), em vaig empescar un bon conte. Algú qui va per les carreteres amb el seu cotxe. Va descartant autoestopistes fins que en troba un si fa no fa del seu gàlib. El duu envant fins que en un indret solitari, enmig de les praderies, fa veure que té un pneumàtic fotut… Atura, i baixa, i l'autoestopista, agraït, vol ajudar… Quan el fa acotar's li trenca el crani amb un cop de gat. Ràpidament, canvia la seua roba amb la del mort, fica tots els seus papers ben palesos en un jaqueta que sobreviurà el foc, car s'envolarà "de casualitat" quan llençarà el cotxe per un penya-segat… I ara amb l'identitat de l'autoestopista farà autoestop. Algú s'aturarà per a dur'l a la ciutat vinent, tret que tindrà un pneumàtic petat i quan voldrà ajudar

la bona ànima, aquesta bona ànima li trencarà el crani amb un cop de gat, i li prendrà els papers, etc…

—Molt “Twilight Zone”, ja ho veig.

—Tret que en aquest cas no hi hauria cap mena de repetició. M’enduc el comunista fet malbé fins a un indret solitari en aquell moment de serra la Llena i, en pic he canviat els papers, posant-me-li els meus, i desfigurant-me-li prou la cara, estimb el vehicle que es rebenti i, si pot, s’encengui. I me’n tornc fet ell, amb un bastó caminant, i predicant ensems la bona nova. No sóc tan escarransit com ell, mes tant se val. Em sembla que s’havia fet comunista per l’escarransiment del seu cos; amb allò de l’igualtat, es pensava, amb el comunisme, que tothom hauria doncs d’ésser escarransit com ell. És la malaltia dels dogmàtics: els jacobins, els xarnecs…, tothom ha d’ésser com ell, peti qui peti, la malaltia de les monges creients, tot la mateixa merda. Quan era a Barçalona, un pic vaig trobar feina fent de torsimany a un parell d’aquells enviats especials a qui els mormons fan córrer món obligatòriament – és llur servei militar, com qui diu – a fer-hi deixebles, adeptes, enfalorniats. A Barçalona, els tenia astorats – aquells carallots es trobaven doncs que, traduint el nom de la gent a certes barriades d’invasors, tothom s’hi deia de la mateixa manera. Maleïts dogmàtics. En Xarrupacagallons ací; ah, no, els Endrapamerda, hi viuen; i, al costat, hi ha els Tastaxerris, llavors els Xuclacaques al fons…, els Xuclacagallons, hum, no sé pas on viuen… Car… Tots els del cagalló al capdamunt del nom es diuen igual, amb la f al final. Dogmàtics de merda – buròcrates, estiracordetes de l’eixuta, i au, servint mort fins a la mort.

—Ja em diràs demà com et prova això d’haver esdevingut el comunista mort. Per avui ja hem fet – es va aixecar, encara rosegant cacauets.

—Sóc molt amable, tot i que no m’ocup sinó de mi – tinc intenció de fer una gran edició de diari amb els millors dels filòsofs d’ara (i això pot incloure els entrenadors de futbol) com a únics comentaristes. El record corprenedor d’aquest projecte m’ha dut a l’esment l’incommensurable Ecs-èh-vi-eh Quí-ho-gat – com en deien d’en Xavier Cugat a Xicago – ei, com feia sirgar tots aquells irrisoris xarneguets! – ell sol, el rei del

xa-xa-xà! Un rei català al món. I recorda: som als anys cinquanta, on cada català és un vençut, i doncs suspecte de tot crim!

—Comprenc, comprenc, m'ho has dit d'ençà que comencem…

—Recorda, et dic; els catalans som els negrets, en aquesta història, i els xarnecs – es a dir, la bòfia, els comissaris dels feixisme, i, és clar, els maleïts merdacaners del tripijoc adjacent – els xarnecs, sí, en aquesta història, són els brutals racistes. La violència de la societat crea els violents, ens ensenya sant Caryl.

—Qui…?

—Me n'he apresos bocins de cor. Al calaix tancat que obr amb rossinyol. El secret de mon pare. El llibre d'en Chessman, la seua fascinació chessmaniana – llegint-lo d'estranquis, a instants on el sé bufant flascons, trob que així em puc introduir furtivament a l'antre psicològic de mon pare, a qui, amb aquest avantatge, desfaig. I potser això em resumeix: la vida ideal que pessigollejava el jo reprimit de mon pare, jo sé dur-la a la pràctica. Liverpool, Biafra, Brasil, Xicago, Bloefontein – ningú no em fleix – més que més havent après dels errors d'en Caryl. L'error únic és que la bòfia t'atrapi. Fins i tot, a ell, atrapat i entrampat per la bòfia també feixista a Amèrica (on no pas?), la fosca obstinació de sant diabòlic el salva de cada maltempsada, i gairebé de la definitiva. Vénen els botxins, i bonanit – és clar, que l'eixuta ve amb moltes de disfresses, i la de botxí no n'és sinó una; encara hauria estat bonic d'esquitllar-se'n. Car tot és injustícia. Ésser nat és injustícia; si hi hagués cap culpable, és clar. Extreient diamants a Bloefontein, la regatera de benzina, les urpes del foc, embolicat en gran flassada, els guàrdies s'estimen més matar't a trets que no que vingui cap ambulància i puguis escapolir't mig cremat mes amb qualque diamant als budells. Lluent pinyol que coves i de qui el pampallugueig al paltruu, entre els tendrums arnats, relluu als raigs xeix i tot. Tu resisteixes el fum embolicat en la mortalla. T'han de prendre per mort, per mòmia. Millor, t'han de prendre per absent, per menjat pel foc, per xo et colgues a la mateixa terra, un forat que el foc tapa, segella amb escaguixosa lava. I ara hi guareixes, entaforat a l'indret estret, com quan érets un comunista malmès atapeït al doble fons d'un armari de

marcolfa. I hi guareixes ràpidament – les arestes de la roca tanmateix porosa et dibuixen texts a la pell coberta d'estalzí si tremoles amb el fred de la febre roent; texts decisius, i molt entretinguts; sóc el fraró, el corc no del llegum, de la muntanya… T'hi passes setmanes, xuclant rovellat regalim que sua del tub de la claveguera que et passa part de sobre.

—Com t'havies fet ric amb els diamants robats, quan ixes de les mines com talp llunyà, gairebé prehistòric…

—Ja sé que t'ho vaig dir ahir…

—Tant hi fa, un terapeuta està acostumat a les repeticions…

—Torna-hi amb el terapeuta… Un altre arroplegat com jo relegat al banc del si-no-fos. Ni sabies que era viu. Ens havíem conegut a Barçalona, els anys de resistència comunista. Quan esdevinc l'altre (car allò de recacejar l'ADN de la gent encara no existeix, i, si doncs troben un cadàver amb els meus papers i la cara disfigurada, doncs endavant, mort); esdevingut l'altre, pens que és lògic, he de trobar el meu comissari, no fos cas que se'm guerxés l'ortodòxia. Cal explicar-li la meua absència, que no es malfiï i em faci liquidar per suspecte. Entre els vençuts les divisions, rai. Això és el que fa que costi tant de sortir-se'n. Li dic: "—Afeccionats a matalasser feixista m'ataconen, atac sobtat i anònim quan tinc la temeritat de parlar en català en indret prohibit. M'arrossec fins al Conyeret on puteta de bon cor (també n'hi ha!) en contuberni misteriós em dóna alberg per a la llarga convalescència." I que em digui doncs quines altres comeses he d'acomplir car vull fer força mèrits, vull que el vespre relluent de la germandat s'estableixi i matini d'una puta vegada. Tu hi érets, a aquesta cèl·lula.

—Vols dir…?

—Si més no d'una faisó subsidària. Això és el férem junts, fa quaranta o cinquanta anys – vaig vindre al teu consultori i em vas canviar els papers. Hi tenies un malalt qui no podia perdre la feina – hi estava molt ben plantat, infiltrat entre els merdacaners amb accés directe a la direcció de l'empresa. Em vas canviar la cara i el posat, i em vas donar

el seu nom, i em vas instruir exactament què havia de fer entre els obrers. Vaig esdevindre el substitut de l'infiltrat…

—Ara que ho dius…

—Més tard em vaig fer passar per mort. Sóc jo qui et va robar els papers que tenies entre els cedularis. Tenies identitats de molta de gent qui se t'havia morta a taula, o d'amics cirurgians, no ho sé. Tenies un cedulari ple de "malalts" ja sebollits de temps. Vaig pelar un trinxeraire qui me n'havia feta una de molt grossa. Fotia una cara d'onocoet, de mig ruc mig porc. Era molt de la creu. Sempre deia: "—Ai, quina creu de portar!" I a la mínima que badaves et fotia espetegar la creu al cap. Tenia la mania de fotre barrada a qui li girés l'esquena. Com jo hi era axiòmat (el qui té l'autoritat), al taller dels obrers, em tenia un esquírria particular. I em prenia a sobre per castelladre, per racista brutal. Al seu enteniment, ja no comptava; descomptat com a víctima — abans de matar-la ja ni existeix, al teu enteniment; així pensen els torturadors — és com si treballes damunt un cos ja mort, descomptat, cap culpabilitat pot seguir-se'n; després de torturar, tornes com si no re, tan cofoi o tan indiferent, com sempre, i te'n vas de putes, o amb la dona i la família, o a cagar tranquil·lament; car no ha passat re; allò no era una persona, era una cosa sobre la qual aplicaves la teua traça de torturador… Se'n va a cal ferrovellaire, hi pren un ferro d'espanyar. M'espera a la cantonada. És a frec d'adoperar'l quan vaig sentir espetegar el seu glop de saliva a la gola. La seua gola, el meu ganivet. Instintiu. El mort era ell. Li vaig posar els meus papers damunt, els papers que m'havies donat tu, els de l'infiltrat, i li vaig trencar la cara amb un maó. Això del comunisme clandestí no em provava. Vaig enfilar de dret i, caminant, pelegrí molt devot, a pleret, fins cap a passat Andorra.

—Érets més malparit que no em pensava fins ara…

—Perquè era mort no em vas reconèixer el primer cop que em vas reveure…

—Quan…?

—Tornat a Barçalona, ara fa sis mesos. Érets a la terrassa, sol, senyorívol, un retirat si fa no fa distingit (un exmetge, vós) qui hi

xarrupa un cafetó… He passat part davant teu… Caminava sol, damunt les neus assolellades, vora la costa, venint-hi de lluny, trobant-hi troballes – antigues terrisses de naufraigs – que tanmateix sempre lleix al mateix lloc. Qui ets tu per a tocar res…? Ets boira en bossa qui periclita a cada pas…

—Era l'hivern passat, doncs.

—Un "amic" meu és a la terrassa, no em reconeix perquè fa anys que sóc mort. No l'avisaré pas, em dic. Poc tinc ganes de xerrar del mateix… Del que parlàrem fa quaranta o cinquanta anys… De fet, pse, allò que pots parlar amb altri és molt limitat – amb una xerrada n'hi ha prou: tothom és virtualment monotemàtic. El seu tema, el sents un cop, ja l'has sentit per sempre. Uns treballadors qui feien obres a l'escullera, m'avisen que tinc els baixos dels pantalons tot xops, que afagaré una pulmonia que se m'endurà a la cangrí del no tornar-hi. Els somric. Sempre he somrigut als inferiors. He entrat al museu a eixugar-m'hi al canfelip. Tantost m'han clissat m'han expulsat. Sempre em treuen dels museus. Massa viu, encara. Museus, ecs, qui vol estar-s'hi. Balç de les peudebancades. Amb tot de gent encarcarada, estufada, de gusts tan xaronots, robant la terra de substància.

—I ara ets qui…? Et prens per qui…? Quin pseudònim, vull dir, quina identitat, quina intimitat…

—Una bossa plena de boira si fa no fa mefítica, a frec d'esclat, ja t'ho he degut dir. Ens repetim. La conversa s'estronca. Monotemàtics. Monomaniàtics, tots plegats. Sempre volia escriure com en Caryl. Molt narcís i superior, ell; fosca imitació, jo. Llegint el llibre genial. Me n'aprenc bocins de cor. Mon pare batut per la lògica amagada que ell es desa al cor – jo dient-me: sé el que penses, gamarús, ninot. Mes… Escrivint, mai no li arribaria a la sola de les sabates. Allò que sempre he escrit, merda. Algun poema, una inspiració sobtada, urgent; altrament, re. Per això m'he hagut de dedicar a altre. Insatisfet, insatisfet; pregonament insatisfet. La Loli escridassant-se que l'he traïda. Una meucarreta indesitjada, que em fa fàstic per culpa del japonès i la seua inhexaurible lleterada. Allò em fa virtuós, fanoc, beat, pur, purità, decent, verge, ètic, cristià, moro, jueu, monja xarnega, tota la merda

hipòcrita. Fot uns crits perillosos. El comunista, tant d'udol i d'avalot i d'enrenou, hom (qualque veí capellanufista, ètic, burocràtic, moral, cristià, virtuós…, és a dir, feixista) podria cridar la bòfia i descobrir'ns-el. "Then the swearing whore subsided, rendered speechless by the immensity of her own righteous indignation." En Caryl ho diu perfectament, com tu no ho sabries mai dir. Per això tiraràs cap a d'altres bandes, tasques, designis, dissenys… Eixut, estopenc, corretjós, adust, penjoll tossut, amunt, amunt, envant, envant, sense profilàctic.

—Has bellugat malament el peó; només va d'esbiaix quan mata.

—Exacte. Escac i mat.

—Què dius…?

—Les regles del meu joc. La meua vida és un joc, les regles del qual sóc jo qui les dicta. El poeta no veu el mateix paisatge que veu l'altra gent. On tu i els altres hi veieu l'ennuegador verd anàrquic, nosaltres, els elets, els pocs feliços, hi veiem la perfecció natural del rosa lletós. Cada oceà i cada esbarzer que delimita cada territori exacte és lletós rosa refulgent. Només qui ho veu així, tot ben retallat, harmònic, els arbres castanya lluent i els prats pàl·lids, pot ésser poeta. Només qui… Cada arbre és de roig fosc roent de rosa roja marcida, i tota la resta és verd pàl·lid, molt pàl·lid, molt pàl·lid… Els poetes podem parlar amb els obrers obtusets dient-los que tant se val, que no fa mal, que poden torturar't una miqueta més, que res no és res, una bossa de boira i prou, hom és autocontingut fins que s'esbotza i envant, ah, i els fills sempre un èxit… O pots enraonar molt sàviament amb els sofisticats, de feines si fa no fa intel·lectuals, i dir-los romancets de la vora del foc, que "—L'esperit sempre és de fusta i gegantí, i va de pressa, amb perill doncs que et xemiqui el crani d'un cop d'esclop enjòlit; de pressa amunt i avall, esperitat, i sempre duu un barret de bruixa, és l'harpia, la guardaclaus del castell, la bòfia qui guarda les claus de les caixes dels calers, i qui com descobreix que l'heroi ha preses les claus de l'escriny, les claus de la porta del castell del misteri, ai, l'escarafall espiritual, ai, l'ogre, el propietari, com ho sabrà! I per força que s'hagi d'enfurismar molt poderosament, tant que tot ho destruirà, ai, correm, correm…" Mes correu enlloc, car sempre sou observats pels bisbes, pels supervisors…

—Encara parlem d’escacs…?

—“La funció social dels bisbes (els supervisors) és ben fàcil, són el catalític pel qual el rebel de molts de noms ara atrapat de ço d’elleix (de la seua persona o bossa de boira) – ja prou autodestructiu per l’odi que el rosega – pot reeixir a autodespatxar’s. Et burxen i burxen, els bisbes dels dalts, fins que ràpidament rebentes, boira dins la boira, i doncs, t’has mort, o t’han mort, perquè hi sobres: no produeixes prou per a llur inexhaurible aviditat.”

—Qui ha dit això…?

—Un altre campió – li dic al pseudoterapeuta, abans no el deixi amb un pam de nas. Car haig d’inventar ben aviat un nou cadàver, o despulla, o muda, o pell abandonada, o cos sencer – sempre l’exúvia avantdarrera…

—Vides –que faci en Tibèrit, arronsant-se, menfotista, mentre, lluny, enjondre, m’aesm que ho diu, que ho deu dir, perquè s’hi escau, què altre…?—. Totdéu un circ, espellant, espellofant, espellifant cebes – activitat angoixosa, häutung der zwiebeln, com deia aquell – vuit cebes ja sense llivells i, dins, res, vuit personalitats reduïdes a zero, pitjor: al buit del vuit jagut, agonitzant, de l’infinit…

10 octubre 2006

(Dues versions de la mateixa atzagaiada)

Per l’ascla a l’esclat.

[*El general Cesc Rat-tòs contra en Tarquí Malcargolat, capità*.]

Quan a en Tarquí Malcargolat el jutjaren
En cort marcial hermèticament desada amb mocosos caporals
Les nafres que el solcaven s'enfonsaven en nius d'insectes,
Cràters invertits sota la pell, on les bales l'oscaren,
I en sobreeixiren laves de pus, eixutes flors per tots els seus soldats
Qui en periren, enfebrits, dient bestiades, delirant.

El general Rat-tòs *no podia veure ni en pintura*
Els volpells qui es caguen a les calces.
En canvi, qui calia imitar (aücava, assegut nerviosament
A la seua cadira de jutge) *era el cap d'escamot d'indis escoltes,*
En Merdós, qui al seu cos de ninot de fusta, o tòtem,
Aturava la saba de la sang només amb la pega del pensament.

I quan, en comptes de sang (això ensenyava en Merdós),
T'hi ragen bolets corcats en un bull de sucs llefiscosos,
Les bombolles dels quals s'esbadellen en melodies paradisíaques
On els cavalls piulen i els ocells cavalquen per prats sense aturador
És hora de cremar't el cervell.

Això fots, saps? Et banyes als flumets i uadis al capdavall dels quals
L'enemic ha de beure.
Els esclata la ferramenta al cap mateix,
Llur cos tot s'esbargeix.
Cos esclatat, burxant pels orificis. De l'ascleta a l'asclat.
De l'asclat a l'esclat. Tot segueix les lleis de la física.
Corquim esventat. Traca de trons on cada tro és un crani
En mil bocins tramès. Ningú no en desxifrarà el broix intent.
Bords padellassos, afollats escalaborns d'incoada becerola.
Incipient gest gens reeixit, crecs d'estridulació sense inventat parell.

Ah, gallets opalescents de sobrepujat abandó,
I la memòria dels mantells romàtics qui s'esquitllen dels

muscles
Escarransits ans tremolosos de ta mare a la finestra,
Dels brians i les llúpies al cap de senglar qui era ton pare
Quan s'esgargamellava i es treia la corretja,
I la suor i l'humitat al cony de la teua dona qui vergonyosa
Veu tornar els impertèrrits valents, i delerosa
Raja de boca.

El plec de retrets durà fins al destrempament total.
Tothom volia que el pompós predicador el solqués ara mateix
Qualque atac de feridura. *Ningú no ens dóna pel cul impunement*
Els cuquets a les orelles, tanta d'estona, sense respir ni respit,
Els caporals remugàvem.

En Tarquí Malcargolat, tanmateix, ni moure's, estoic a collons;
Els ronyosos caporals hi quèiem de cul,
Sobretot que pudíem a merda, i no cal dir la bromidrosi,
Redéu, vós, la catipèn! I ell fresc i llis com albergínia;
Si t'hi atansaves, flairós com fulla d'enciam qui entre roses cresqués.

Ombrívol, doncs, com dic, en Tarquí ni piu,
Silent com l'arbre qui floreix en rama a cap inescandallable satèl·lit
De planeta d'argent.

El foraden bales argentades de fusells silents.
Cap de les bales no assoleix de guanyar la correguda
Perquè cap no ho vol – totes volen arribar darrer
Per veure com de debò, amb un cop d'ull fugaç si més no,
No es transforma en quelcom d'altre l'univers.

Dels caus de malamort d'on els ratats caporals
No veníem, els barracots s'estergien com rius de misèria als plecs
Irisats de les seues sedes, i amb ell, com àngel adolescent
Qui s'envola, totes les cabòries s'enduia cap un cel qui l'acollia

Com el darrer dels ídols qui coldrem per molts d'anys
En el silenci de l'antiga inòpia.

A chink chockfull of chunks

[*Captain Melchiades Conyarree against general Horace Quintain*]

Conyarree was court-martialled,
The wounds in his strata were deep,
The bullets had flown rife as ripe insects,
Malaria had bitten,
His soldiers were dead.

General Quintain *couldn't stomach cowards*
He put as a huge example to follow chief Big Shit
Who had down pat the simple dynamics of haemorrhage;
When in your wooden-Indian mannequin of a body
The carved out wounds fester as mushrooms sundered by thunder
And you hear chirping inside your addled brains
The free-roaming birds of paradise
Tetchily perching on the rich-laden branches
Of the braves' paradise
High time it were to commit suicide.

That's what one does:
One shoulders himself up and crawls down to the creek
Where one with his molds poisons the waters,
So that when the wry snipers try to imbibe their jostling inimical molecules
In scorn their teeth explode.

Ah the opalescent triggers of enhanced neglect!
Ah the scruffy shawls that slither in your mom's longing

window!
Ah the sooty tusks and rummaging warts of your hog of a dad of yore!
Ah the shame, ah the moist erasure of your wife, ah, ah, ah,
As she sees in teary reverence
Those that their duty took as a sacred job to implement,
Never to shirk…!

The indictment went on for an hour or two more;
The room rang with high-falutin' rants.
I'd say it went, I'd say it rang,
As clubbed little beetles
Our gonged ears shrunken cowered,
My, and it did, did it, indeed!

Conyarree, though, stood his ground.
A gray barnacle; smoother, clean-shaven:
A gale-beaten limpet obdurate in his destiny,
Enduring that hell and any one else to come.

No, somberly, Conyarree never spoke.
Clammed down as a clam whose claws had no clout.

Throve the bullets in a race to reach his heart.
The wages of halving had to be paid by all and each,
With or without a soul to reckon with,
The laws being universally written someplace beyond the sky.

The god-forsaken haunts, the poverty-stricken slums,
From whence the dead soldiers hied
Were archaic scars in his blue-and-red silks
As with the allure of a twelve-year old sprite
He, nothing timorous, climbed up the clouds.

18 setembre 2006

Braç i Llac a l'ergàstul ans l'afusellament

Robert **Braç i Llac** (també Robert **Brasillac**): *Joiells* (1945)

Joiells

Mai he tinguts joiells
Ni anells, ni cadenetes als punys,
Són coses mal vistes a ca nostra
Mes ara em fiquen la cadena als peus

Hom diu que això no és prou baronívol,
Són fet per a les noies el joiells
Mes avui com es fa
Que m'han ficat la cadena als turmells?

Cal conèixer-ho prou tot
Cal tindre curiositat per allò nou:
Estrany és l'hàbit que hom m'imposa
I estrambòtica la doble armella.

És fred el mur i la sopa magra
Mes m'adreç envant, el cap ben alt,
Ressonant com un rei negre
Adornat amb el seus joiells de ferro.

O:

Joiells

Mai joiells ni anells he tinguts,
Ni als punys polseres ens hi veus.
Trobem que són xarons embuts –
Ara em collen el cep als peus.

Tot això no és gens baronívol;
Per a les noies els joiells;
Mes avui com es fa, donívols,
Que em foten la corma als turmells?

Reconec que mai no ets prou savi,
És bo ésser curiós amb el nou,
Mes estrany és l'hàbit que em clavin,
Repugnant el jou que em clou.

Minestra magra – i fred mur,
Mes ple d'urc avenç, i ja us fotreu,
Rei negre, de qui retruny dur
Tant de joiell de ferro arreu.

8 setembre 2006

Brautigan a l'ascensor

Richard **Brautigan** (1976)

Dins l'ascensor qui davalla

Al pis dissetè, un blanc hi entra;
És prou vellarra, prou grassot;
Va molt mudat, es vesteix sense plànyer la despesa.

Li dic, amicalment, que com va
La cosa? Respon: Anar fent.

Llavors es guaita amb molt de compte
Com vaig vestit.

Gens mudat; la meua roba no és pas cara.
De fet, crec que la sabata que duu al peu
Esquerre ja val més que tot el que duc damunt.

Per part seua, doncs, ja s'ha acabada
La conversa.

No sé pas si se n'adona que tant l'un
Com l'altre anem avall, i que això dels
Vestits, en pic han passats uns quants
Milers d'anys que ets mort, pinten zero.

Es pensa, estranyament, tantost som baix
De tot i s'obre la porta de l'ascensor
Que, bo i sortint-hi, tant ell com jo anem
A indrets ben diferents.

17 agost 2006

Ah, i els corbs qui beuen al cor

El corb d'en Poe, el de n'Elder…

El corb d’en Poe, el de n’Elder…, el d’en Pearl, el d’en Bennett, el d’en Bisbe Gratulls… Ah, i els corbs qui beuen al cor de l’escut de Corbins!

Tant se val, som-hi.

Veig de la Janet **Maslin** a *The New York Times*, del 5 juny 2006, la crítica a *The Poe Shadow*, d’en Matthew **Pearl**.

Hi diu: El protagonista, un tal Quentin Clark, és un admirador fervent d’en Poe – diríeu una d’aquestes seguidores afal·leradetes i adelerades de qualque banda de rock. En Quentin ha recacejat com una puça cadascun dels texts d’en Poe… Es demana: “*Si el corb es posa damunt la porta de la cambra…, tanmateix, doncs, com pot la llàntia [de damunt la taula] ficar’s al seu darrere de tal faisó que pugui llençar’n l’ombra al terra de la cambra…?*”

Parlant doncs d’ombres…

Això és de riure. I el fals maldecap és vell qui-sap-lo. No diuen on ho han trobat, però fa anys que per exemple eu ho havia vist a *A parody anthology* (1904) (ed. Carolyn Wells).

Una paròdia de John **Bennett**.

Allò que desficiava el corb d’en Poe

Ves que en Poe això pogués, tornar, per vils torçons pres,
A aquest món fosc i despès, a aquesta nit que devers
Mitjanit és fosca i mitja, plena de densa calitja,
Com mal xerric de politja, aquella veu que s’enferritja,
Sentiria que de la tarja baixa com xarxa que enxarxa
“*Mai més, mai més!*” – s’escridassa.

“*–Tu, corb de caldéu, bagassa! Maleita negra carcassa!*
Què tornes a fer per ci…?!” Fa en Poe, qui el veié morir.
I el corb llavors el burxava, i li deia amb mala bava:
“*–Capdecony ara t’ho dic, perquè amb mala bava i nic,*
T’entrevinc els teguments; fora vans arguments,
Ho faig perquè em fots ja massa!

“*Quaranta-vuit anys ja fa, i pas puc no hi consirar…*
Com es fa que cap poeta s’escossi tan tort de veta…?
Com pot el llum de la taula, vejats condemnada faula,
A quina carbassa cap, ***des de baix*** *enviar l’ombrassa*
Cap a terra, com sóc dalt, assegut al cap del bust
A l’alta tarja de fusta…!”

Pobre d’en Poe, mig malalt, cloc-piu, somort pel disgust,
Veuríem potser que es tusta el clatell, i que s’ajusta
El coixí on jeu i somica, i més tard que al corb explica:
“*Tifejava com un gall, o era el món cap per avall;*
Cagarel·la rai haguérem, mes, sent que a mitjanit érem,
Cap per avall*, i prou férem*.”

Estudiant una miqueta el corb, potser era la lluna, la celístia, un llum de davant casa que s’escolava per la tarja…? Com en aqueixa imatge que (em semblava que) recordava de “Mad” (i que ara veig que la llum no ve de la tarja, mes d’un llum o llàntia penjat al trebol)…

És la llum doncs que ve de fora…? I enlloc no diu (tot i que gairebé tothom suposa) que el llum d’on venia la llum era damunt la taula.

Podria ésser al sostre, com dic. Penjat com en l’imatge que pos d’en Bill (o Will, com signa de cops) **Elder**. El magnífic Elder. A “Mad”, febrer, 1954.

Això (sols i prou!) diu el poema de la llum de la llàntia:

1. *On the cushion's velvet lining that the lamplight gloated o'er,*
But whose velvet violet lining with the lamplight gloating o'er
She shall press, ah, nevermore!

[Damunt la coixinera de vellut que embolica el coixí la llum s’enfureix,
Vellut de coixinera on la llum del llum amb ulls ardents es posa
I que ella no tocarà mai pus!]

2. *Leave no black plume as a token of that lie thy soul hath spoken!*
Leave my loneliness unbroken! — quit the bust above my door!
Take thy beak from out my heart, and take thy form from off my door!”

Quoth the Raven, “Nevermore.”

[Cap ploma negra no em deixis de penyora de la mentida que em dius!
Jaqueix el meu entotsolament en pau – i fuig del bust de damunt la porta!
Treu-me el bec que m’enfonses al cor, i fot el camp de la porta!

Digué el corb: “A la merda, noi!”]

3. *And the lamplight o'er him streaming throws his shadow on the floor;*
And my soul from out that shadow that lies floating on the floor
Shall be lifted,—nevermore!

[I la llum del llum damunt el corb llença la seua ombra damunt terra;
La meua ànima alhora d’aqueixa ombra que sura per terra
No l’aixecarà mai més ni déu!]

———————————————————-

Així que… Ves.

15 agost 2006

Personatge de foc

Fia-te’n dels morts

[*episodi somiat per Denis Saurat, traslladat ara pel bisbe Gratulls*]

Un hom sortí de nit a buidar els budells. Feia tres dies que la seva dona s’havia morta. Cap on vivim, pels llogarrets on som, no hi tenim ni comuna; el nostre canfelip és el camp; de nits, fora, de cops t’agafa por. El que fas, t’enduus que t’acompanyo un infant, o un gos, un ase fins i tot, qualsevol qui sigo viu.

Car, de fet, a la foscor de qui tens por és dels morts. I així, qualsevol individu amb vida, ni que només fos un ase, doncs, et protegeix. Tret que és clar, aquest hom que dic aquella nit no tenia gens de por; i s’estimava tant la seva dona! Tot arrupidet, ambtant, li queien les llàgrimes!

I plorant, plorant, pregava, i deia, tot fluixet, adreçant-se a la morta: “Torna’m, torna’m, si et plau, estimada; torna’m, que sense tu no puc…!”

Així érem, i tot de sobte va sentir, venint de molt lluny, un espinguet esfereïdor. Era la veu de la seva dona que deia: “Ara arribi, ara hi sóc!”

L’hom va aturar de prémer en sec, va parar l’orella, i va sentir la veu escardalenca molt més a prop: “Arribi, arribi, gairebé ja hi sóc!”

Quina por l’arrapà, pobre hom! S’aixecà els pantalons i arrencà a córrer vers el mas. Com una regatera que trepitgés cada cop més ferm, darrere seu qualcú corria cap a ell amb més i més embranzida. Per sort, féu cap a

la porta del mas a l'instant just on l'ombra ja el trapava. Va tancar la porta, va fer espetegar el forrellat, i es va esfondrar allí mateix, com fulminat a mort.

L'endemà dematí recobrà el coneixement i se n'adonà immediatament de la mà cremada a la porta, com si un personatge de foc l'hi hagués posada. Tot el poble en va veure la marca. Belleu encara hi és i tot.

1 agost 2006

1931 i 1962

Na Rut

Des de la platja hem vista arribar la mola immensa
Del transatlàntic. El port petit no en donava l'abast.
Oidà el precari embalum; *manoi*, *avui fotrem goig*.
Sorra blanca, buc fosc; tots els passatgers, barrets
Blancs al cap, homes i dones, embarrancats. Els dos
Fumerals negres del vaixell en un cel tot blanc. Amb una
Barqueta, de sis en sis, us vindrem a cercar i us tornarem
A ficar a dins, gossets i tot. La tripulació tota de blanc us
Saluda des de les baranes dels tres balcons. Impressionant.

No ens en sabem estar, els tornem les salutacions; alguns
Adu juguem a aplaudir'ls. Dos ninots fan l'enze. *Llibant,*
Llibant! Te'n cal gaire? "**Carallot, ja gens** (ofegat)." O
La sàgola al coll (ormeig escorredor): *Estreba, no estrebos*
(Es fa l'escanyat). "**Prou de rampoines, marrecs**." Tiben els músculs.
Ultracuidats de debò, uns plagues de pronòstic; qualque cosac
De vacances el veig prémer els punys.

"**Ens plevim**", diu
L'altaveu, "**a reconquerir d'ençà d'ara mateix la vostra estima.**
No volem pas que ens vulgueu greuge, no volem que de naltres
Prengueu cap mena de susany, ni que dingú més no esdevingo
Apoplèctic en un temperi d'objectes que volen amunt i avall.
Que s'acabo, doncs, el guirigall; si sabíeu quin segriny no
Portàem, quines cares de pena no fotíem tots plegats, quan
El maleït mascaret ens empantanegae ans enfangae,
Naltres, èpics, ètics, sobretot estoics,
Tanmateix trempats; malgrat la maltempsada
Que ens rau, prou descloiem escotilló amunt de vint-i-un botons,
Somrients i caragrats — *a què juen aquests?* (burxae algun
Llengut), *em sembla que duen una pilma de caldéu damunt,*
O, si això no, és, doncs, que els potiners van drogats —.
I nogensmenys, banaus, prou
Havíem començats d'esfonsar'ns! Anàem de sotsobre; del nostre
Luxós, bufonet, clofoll de nou, ja en fèiem sense d'altres
Compliments un altre esgarrifós derelicte. Per la nostra
Perspicàcia, heu evacuats (osta!) **a temps. I tot i que l'aigua**
En la foscor desenvolupa menys bacteris, ja em direu a qui
Li abelleix de juar ara una botifarra eterna ja no dic amb
Escórpores, barracudes, morenes, candirus, llamprees i raps,
Sinó amb els encara més lletgets llogaters batipelàgics,
Tothora a parelletes, muller i nyicris marit llepacrester,
Amb llurs apèndixs pescaires i xanques i llanternetes,
Qui llavors, galdosos espectres, ens sorrarien els cellers.
I valtres de veïns pel que durés la partida, cavà? La qüestió
Que el moment no vol broma; home, baril, taujà i de bon fel
A tot llop de mar prou li és ops d'ésser, sobretot davant
La greutat abassegadora del perill tot d'una present; ara,

Altrament, cap mariner de secà, ni estrateg de nyigui-nyogui
Aitampoc no pot vindre'ns a tocar la pera a deshora, no fa?
Ves, vet ací per què us ha calgut desallotjar la closca
Ni que fos provisionalment. I sobraen de totes totes comentaris
De nyèbit sense dos dits de cervell. Estoicisme quan cal, és
El mot. Dels malparlers ni cas. Naltres per feina. I ara ja hi
Som: tot adreçat ans endreçat: una amor. Taulells de la cuina,
Taules i cadires del menjador: impol·lut, i acunçat per a
Servir-hi el tec que a cascú més li convingo. Baril, talla,
Engega, i tararat."

Els cambrers, tots de blanc, teixidors de
Somnis, dibuixen un delta i, d'àpex a base, harmònics rai,
Croquisen claus de jiu-jitsu.

Ahir vaig perdre el tel, com se'n
Diu, l'himen. Ara, jaguda a coberta damunt aquesta gandula
De vímets, una flassada burella fins al coll, somíïc un món
De vesc—

La pluja és vesc, les brèndoles són vesc, i el tiberi i les
Ombres; i els pops i els platerets i la llimutja, i els escuradents;
Guants de vesc, ulleres envescades, la nuvolada és
Vesc, i els ocells; i els vims i el vernís als vims;
I els ulls de bou i les reixes, si ara les tocava, foren vesc; els
Vèrtexs, el vaixell mateix, les persianes, les ombrel·les, els ampits,
Els pneumàtics per a estòrcer'ns del naufraig (això rai), els
Gonfanons, l'aigua de l'oceà, la consistència del niell més escrú,
Els crancs, el Solell entelat, pertot arreu, el vesc, el vesc.

Què fums? (fa el meu home), *aixeca't, vols?*

Au que et retrataré: una dona de gençor ans de gerdor aitan
Paleses poc les trobaria ningú al món novament (i el que no és
Al món no és aumon, cavà? I l'instant s'escola en gens d'estona;
I allò que era al punt dolç encontinent s'ha fet malbé; ça com
Lla, fiquem'ns-hi bé), *cal jaquir'n*
Per a gernacions postremes el corprenent testimoni.

Em repenj
A la barana, d’esquena a la ruixa de les ones, el meu vestit
De bany negre contra el cel blanc de bromes baixes; el capell
Blanc me’l fic davant la carranxa; aquesta tela s’hi enganxa
I dibuixa clarament l’esquerda del cony perplex; així mateix
D’esquena al brogir del drac marítim, de cua d’ull un cambrer,
Braços plegats davant l’estómac, em guaita els pits, estranyament
Caiguts alhora degut a la positura que prenc en haver ficats
Tots dos colzes al guardamà de la barana i també a aquests
Trists banyadors de mil nou-cents trenta-u *que, per comptes*
D’estintolar re, sí bé, a l’inrevés. Un vell, sota la flassada,
Damunt la gandula, se la pela esmeperdudament. És que totes
Les dones ho ensenyem tot. Em tomb d’esquena per plorar de
Gust. Se sondrolla el monstre i em repenj a l’horitzó del cel.
Ací on em veieu, esgavellada i esvellegada, xipòtola, tota
De parracs i cassigalls, vull ésser la nàufraga qui del seu
Illot no vol pas ja tornar mai.

Tomba’t i somriu, dona, què
Et pruu!

Sí, senyora, tombo’s i somrigo, què li ha de pruir,
Prou pot, no sap? (em fa un capità bo i volant), **felicitat així**
Es pensa belleu que mai pus la tornarà a escunçar?

I raó rai
Que tenia, el malparit.

“*Visitem-ne si més no els monuments*”, m’a-
Tia el meu home bo i fent el paperet. Cara de fava, militar
Elegant amb un esdevenidor fenyut a la bestreta (pastat,
Mastegat i paït), “*prou tindràs jorns de romandre entre quatre*
Parets gomboldant el gosset.” I doncs, palanca avall, em
Retall, nou gep, al sotacel. Abric de pells, barret, sabates
Negres de taló alt. Columnes, monòlits, pantalons. Frígida,
Flors dels cirerers. Estany, la bossa negra, peixets. Farbalans
Blancs al coll, un afiblall de brillants, “*corda’t l’abric*”; es
Lleva el barret, un cop d’aire el despentina; estossega;

Esguarda el rellotge. “*Som-hi, noia, que no ens tàncon fora,*
Hora de tornar.”

La pau del raor a la caròtida: (en flueix, silent, fluix; fluix silent flueix-ne; silent, fluix en flueix)

De primer corrc fins que no puc dir fava; en acabat,
Penjat, per les empenyes, d’una branca del faig
De vora l’eixida de casa, em fic cap per avall
Una estoneta – ara que haig mig recobrat el bleix,
Em llenç a fer capitombes part damunt l’herbei i
A enfilar espirals com els esquirols amunt i avall
Dels troncs dels pins fins que els otòlits, delmats,
Ujats de fer figa, al capdavall no diuen prou i em
Lliuren als benifets de la apesantor més perfecta.

Marejadet rai, tanmateix.

Sense toxines a hores d’ara, ressuades
Cloells, albellons avall – mort tot entec mig incoat,
Incipient – esclet, lliure de tot nòlit (en el sentit de càrrec) -
Corprès únicament:
Lleu vertigen davant el miratge dels horts
Estesos horitzons enllà – la capacitat d’absorbir fortment
Acrescuda:
I doncs, savi potencialment, més que no pas
Mai fins ara.

Ragut naturalment per l’intempèrie; rude cabra
El tit – secardí, mitja canyiula, tot nirvi, el cuir
Diríeu que adobat – supervivint, règeu quan cal i, si doncs
No, subtil – menjant com un cavall tota mena de recapte
Salvatgí, de renadiu, que conquereix les petjades de voludes
Meselles i d’extints ramats
I adu oblitera arreu pols i calçobre:
Romanents de fasts obsolets; estrafent el bisbetó
Gat qui mogut per pixeres instantànies

Bateja ans beneeix pluges i fonts -
Ausades, clapant quan s’escau en caus pregons
(D’on com n’Anteu, em llev refet, aeri, gens esclafat),
Em captinc tot plegat no pas com cap cap de bestiar
Tanmateix condemnat: humilment
Retut, doncs, capjup, ullcot, gairebé somicant…

No pas: car és
Ara que bram i braic, i és ara que em pos a trempar
Com un taur, i ara on envesteixc, barrinaire, perforaire,
Esportellador. Mal renec d’obstacles, i tant! -
Ras els fot tots daltabaix.

Lleix parracs de perpunts pels
Esbarzers; això, rai, puc anar si cal nu.
L’únic que no pot mancar’m,
Com recomanà fra Ginebró mateix, ep, és
Bon calcer. Llavors ja hi sóc: des de l’estació de Binèfa(r)
(Cap *R* final no ha d’impedir’ns la sinalefa) fins al Gaió
Tinc el tram que més de dolç enyor m’aixeca. Cal celebrâ-ho:
Ben mudadet, doncs.

L’oreig ens duu un tro remot; el rostoll
Per on cogullades i aloses es lliuren de ferm a l’espigoleig
S’esgarrifa com la pell d’un animal immens; dos verderols
Qui belleu festejaven a la branca més alta d’un trèmol
Solitari tot d’una s’esvaloten, criden altafulla i s’envolen
Fumeral amunt, on esdevenen àligues metàl·liques, per a les
Quals mai cap remçó o remença no serà prou;
Tots els meus veïns
Invisívols avien oblics esbufecs de por; l’íncipit de la
Correguda els pren a mig escaguissar’s; al tit, com
Per a en Proteu, cap àlibi no ens és pas ops, mestres
De l’infiltració – som-hi, doncs, marrecs, terra cremada
Enrere mans i braços hi caplleven, d’esquelets -
Escandalléssim pólvores i fems, sorres espeterregaires -
La moto brunz,
Ultrapassa a betzef nòlits no gaire experimentats de pansits

Traginers, botides rentadores als marges, pipiolis, passerells,
Dins tartanes ranques on els cops de colze s'esdevenen
Sense treva, amb la mateixa alacritat que dins una llauneta
Amb tartranys – planys i gemecs que han rebotuts pels cuirs
D'elefants on s'abillen els turons esfereeixen els xais,
Fan braire les someres, eixoriveixen eixams qui ixen de clots
Insospitats – raneres empaiten sanglots, que empaiten
Flastomies guturals que blasmen ara caquèxies adés barbs
Espontanis, llúpies veloces, sobtades menjaós; hom
Esdevé ja esquer de detrívor, d'estercoraire, de copròfag,
De sapròfit, i prou. Ençà, la meua ombra: de gegant.

Cap ferrat, m'haig calat l'elm, n'he tancats tots els
Forrellats, on es rovellen i fonen per a l'eternitat.
Crideu el manyà quan seré mort: quan desembolicareu
Les paques, què hi trobeu, rere les antiparres
(Tan destrenyudes gairebé opaques) de l'estrenu cavaller?
Els seus ulls:
Dos ous ferrats, tiberi inabastívol – llepolia en gàbia
On sempre, voltors, us agafeu els dits. El capmall
Regalimós de vesc de paranys. El vestit, elàstic,
D'electre. Inconsútil, sense pedaços ni sargits. La capa
Proteica, ja ho haig dit: flassades d'estam i samitell,
Cisclatons volants que em disfressen dels animals de qui
Esdevinc la larva impertèrrita: sóc l'isard, el lleó,
El boc, l'ermini i el tauró, tostemps remuntant l'acte
Gratuït del paisatge.

Amb cada giravolt, inicíïc la recta
Darrera, tothora maldant per fer cap, esgarrapant segons
Al cronòmetre. I que quants de tombs no hi faig? N'hi faig
Pel cap baix vuitanta; ara, us dic, sense cap mena de
Presumpció ni ultracuidança, que prou podria fer'n molts
Més; car sempre se m'escalfa a la banda, a trenc d'eixir
I rellevar'm, un altre dels meus obsedits disfressats:
Acrobàtics
Avatars, bells animals qui covaven com bolets
Sots les fagedes,

Sempre a l’aguait. Si es desclou amb terrabastall la fullaraca,
Ix, àvid, el nou assassí. A l’insabuda ets pell, coltell o
Ullal a la caròtida; colgat, el vit et creix com circell:
Pòl·lens com sèmens s’esbarrien per les sorres, on germinen,
Fets gràvids, mants conys de codonyac; muricecs de raça
Gegantina venim a beure’n les flors – vèrtex lletós
D’un xuclador:
Estimet de sogra, vós.

Pigmeus mecànics, esbarts i esbarts qui s’esmunyen
Per les bagues; règeus eunucs, només blegats
Pels sengles geps
Que han de traginar, vestigis d’avials vergassades: “llas”,
Es planyen en chor, a tall de fileres empederes,
Petaneres (puta catipèn), de monjos repugnants, “com
Batre, doncs, aqueixa pusil·lanimitat que ens
Aclapara?”; sovint no poden ni amb l’empesa de
La pròpia roba, jotflic,
Burell encarcarat que ens fa de tomba portívola, i quan el sés
S’escau que ens pruu, ops ens és de gratar’ns acer,
Cada cagalló
Una vedruna fòssil d’aqueix calvari.
Tinguéssiu prou vergonya,
Avorríssiu l’immensa, imperdonívola obscenitat de barganyar
La vostra angoixa per la merdosa compassió d’altri ni per
Cap altra mena de guany gravat
Pel nòlit d’un nelet abassegador;
Fóssiu persones, no pas nàquisses pelleringues si fa no fot
Antropomòrfiques farcides amb dogmes, supersticions, pors i
Idolatries; cagueu’s-e cosserament en tots els déus, deesses
I ninotets; vulgueu’s-e esclets i sencers,
Franyent, enfremunant,
Com l’escodaire ferm, les àncores de glaç que us fermen a
L’esclavatge del prec – cascú és elleix: sull, autònom,
Estort, tot un món en equilibri, recta estiba i seny.

Pigmees mecàniques part
Les vores: llur gest invita a l’idil·li entre munts d’albercocs

Al concert de les cigales – esdevens colgafocs dins llur iglú,
On et gombolden entre vels dementre que duro la vetlla:
Aclofi-s'hi, rabegi's en la llet calda sense recança (poc tinc
Marrecs, i si en tinc els esclaf com llimacs, hàbil
Marmanyera); ara que l'acabi de rentar, li faig les fregues
Que càlgon, natges colrades, de pa de pessic: mu! Gent
Mecànica dels poblets qui ix a ullar'ns abans de no tornar-se'n
Dins la closca – atès tanmateix que no tenen instruccions
Per a llur ús, pas de llarg sense dir re.

A contraclaroreta
Dels ocres del capvespre ploia pellofeta dels borrons dels
Faigs; bufava, suau, el llebeig: s'enduia els borrallons
A embussar veus i lladrucs, es ficava pels finestrucs i,
Ausades, dins bordes i rafals, hi embussa orificis porucs;
Hom ou esternuts, oïssos, aüirs, i cuita a fugir, foraster
Esgarriat, no fos cas que hom encara l'inclogués, d'estranquis
O per malnàs, en aquell capbreu de malalts a mig podrir.

Enllà d'un àmbit acústic infecciós, accelera, es diu, a tota
Màquina i rebombori, cap a l'erm pus sanitós,
Atmosfera pollosa
I arnada que et fibla amb cobejança; lluny dels verins, oh,
Tasca hercúlia, enfonya ton tascó rovellat ben endins, a una
Velocitat de bòlid; ascla, desballesta, simptomàticament
Iconoclasta, esberla en escreix i tramet al carall tota llata
I llistó de tanques i vergats que enclouen el reialme contagiós
Del galliner (i el gallina més corromput i enze que hi foto,
Com sempre, de rei) – il·lès, avença devers el vaccí de l'aire
Fresc – oli en un llum: cap espinac de ferro no et destreny
Ni frany pneumàtics, llandes ni rodes, car ara menes un tanc
Que engeges aitantost amb la marxa més rítmica, hò, i
Eixelebradament esbalandraire -
I si gosa cap gos ni pseudohumà
Esvaïdament i decrèpits encara d'inhibir'm i adu aturar'm,
Amb l'esperó, al primer li esbocín el carpó, i al segon li esbotz
Les llúpies de les galtes, els mels i el front: "Pots demanar
Socors, estruç, si tothom rau arreu

Amb l’arrossegada, rosegada
Cua rosegant-se ben rostada”:
Qualsevol marrec qui gosés sortir
I plantar’m cara ara, prou fóra en un tres i no res
Adob de camí:
De lluny, palterada de mula que tanmateix una orquestra
D’apergaminats paràsits va paint de mantinent sense anc
Aturar’s a torcar’s la cara, car part de per ací es veu
Que enlloc aumon, sinó de carnús i farnat sobtats,
Ningú no mai
No s’atipava gaire. Pels mainells dels finestrucs penjaven
Baves d’esclaus eunucs; estridents i porucs, eixien de cellers
I soterranis gemecs i precs (hi escoltaves sovint sincopacions
Estranyes, com ara si llegien a cient partitures de sincopats,
Cada sanglot un signe, i un altre per cada ruflet i xerric i
Xarrup de mocs: arna d’abelles, on a cada vagarro li cremaves
Amb un misto el cul: l’àmec s’encén, cauen com dòminos
els brescs) – espectres estercoraris emergeixen famolencs -
Com esglaiar’ls?

Travesses a tota erra la bòbila: volen padellassos i esdernecs;
Mestre escudeller, fet un emuntori fumós, voldria esbombar
El greuge, mes quan veu que se les heu, pigmeu, amb el més
Decorat dels qui mai pertangueren a la nissaga del gegants,
S’engargussa, molt maleït, amb el cautxú estopenc de cada
Llengua – agres rots: “Esdevinguéssim-li els pus sol·lícits
Aplegapets”, recomana, batlle en funcions, i tota la cleda
S’esvalota a tirar’m floretes, ara que sóc lluny, a l’alçària
Del llogarret veí. De la fàbrica de llaunes, ixen amb llànties
Enceses a veure la professó; atapeeixen les vores
Del recorregut,
Agenolladets: “Venim amb taloges, saliveta i cimentet, per tal
D’acunçar en acabat els clots i sots ans els avencs que gícon
Les ferradures de la teua esfereïdora cavalcadura, colcador
Qui sacralitzem encontinent, car (oi, ca?) qui més qui menys
Tothom gaudeix de l’olor de qui ens envaeix, de seguida d’allò
Més ens hi fem (ens fem tostemps – en una escaient
Relació lacais/prohom, ep, és clar – amb qui reïx

A ullprendre’ns
Aitan corsecadorament, déu-n’hi-doneret, hò, i tant,
Car ben poc n’estem acostumadets) i adu voldríem de totes
Totes que aitambé s’hi ancorés” – s’han vists adu
Constrenyuts a treure els faristols – s’obsedeixen a
Ensabonar’t;
Amb quin jazz cacofònic no et marejaran?
Proceeix, proceeix, em dic, a tota velocitat;
Només quan trenques en escreix la pau dels antics cemintiris,
On els morts ja són ben arrelats, pots afluixar i guaitar
Cap endarrere l’estesa de la desfeta: vaig primer: molt
Destacat.

Garfis boteruts al manillar – la calamarsada diu
Pilotetes de golf – de cua d’ull espíïc el penya-segat -
Com trumfes em cauen al vult les pedres del cel – boira i
Ferum em fan anar tort – dalt el turó hi trobareu conglat -
Aixec la manxa, virtuós, per ço que s’hi estavello un llamp -
Hereu lluent, trepoll estreps, faig escarritxar les dents,
Un ròssec dens de fum m’empaita amb faç de drac furient
Qui ensumés en la foscor la flaire del drut massa escalfadet -
Quin altre truc no s’empesca per tal d’heure’m tot ras? Vol
Cruspî-se’m amanit amb crémor i safrà; vol-se’m embaular
Sobtadament i astoradora al revolt d’una drecera bare -
Ah, filldeputa, que et conec – potser fóra hora de plegar veles
Un instant…

Ardit, massa gosat, inconscient (jagut que sóc
A l’ombra d’un xiprer), a trenc de matinada en Cac vol
Fatigar’m la moto; no fotràs pas, garneu: *Quan hi aneu, ja*
En tornc – fet i dit, abans no xapescos, jo que t’agaf
De cop-descuit per les pilotetes de golf (badoc, per les
Bales de fang de jugar a pam-i-toc) i, amb un dit al melic,
De dalt a baix t’estrip. Ara amb qui més bitllarem l’infernet?
Al primer xorc qui el defenso, qualsevol altre nyicris qui
Veig, clava a la calba, doncs – ep, clau al cervell, som-hi,
Heus, llas, un altre crani féu carraix, ja ho veus – carall
De déu, aquest hom per on circula feina rai per al fuster -

Ni saludador ni adobant escuncen remei per als desmanegats
De soca-rel – arruix sense amollar-hi
Pus pregueres ni renecs.

Sol al davant, abassegador romanc fins al jorn on expiraré
.
Aquesta és la perspectiva: horitzons a lloure, anfractuositats
A tots ops, cel esclet, arpons a les mans i, coll avall,
Un llamp.

I, coll avall, un llamp; pel bagueny de la Gessa,
Entre espadats i romegueres, l'heroi fosc hi està a les onze:
Revera, hi sóc com un pegat; em dic: *Penja, doncs, i som-hi*;
Car podé hi som de més; l'atleta vidu, doncs, se'n torna
Part damunt l'userda; antic adelitat (ho reconec), ja no estic
Tanmateix per a aqueixes frasques – l'adelitat qui fui no es
Deleix pas com un boig per a gaudir i xalar's, ans suaument
Pren delit en tot allò que duu un cert plaer si fa no llegut,
Comcaleret.

De sobte, en orrupte, quin altre plany letàrgic no ve
A tallar'm el pas? Guait des de dalt com
Pel viaranyet s'esmuny
Com ara relliscant amb mònita per un embull de teranyines
Un seguici abciac: són deu o dotze entre el vernís dels vímets,
Com esquer fastigós de parany, o brell per al falcó qui só.

Salvatgement, els oronells del meu gànguil s'escanyen
I eixamplen i expulsen ruflets que sorollen la noguera sots
La qual hem pres recer – quan així s'enfelloneix
Amb prou feines
Si mai el puc servar: *No t'ireixos per tan poca cosa, home*,
Li dic – si ens toquen massa la pera, aviat
N'haurem enfitorada
Cap al cóm de les verres la fornada sencera. Car prou semblen
Ja que surtin cremats – *preses, no pas de xocolata, d'estalzí*
Ennuegós. Cascú amb el seu barnús de dol, ple de pedaços
I culcosits que esgarrifances i tremolins solquen a manès

Com venes de llúpia que volguessin esclatar. El pus lleig,
Boterut i esparracat de tots mena la tirallonga de xerri:
És el pontífex qui sebolleix – duu, falcats al cinyell, la pala
I l'aixada, i a coll-i-be, embolicada en una mortalla prima
Com la boira, molt escarransideta, la xiqueta adormida
Qui hom, llas, espletarà, mitjançant sacrifici, per a coldre
Qualque altra idea repugnant d'essència ultranatural; en
Acabat, de nou assassins de fresc, en beurem la sang negra,
On neden, espessos, els gèrmens del còlera, i ens rebolcarem
Dins les falgueres i les alfàbregues, ens esfonsarem en el
Rabeig de reglament, atacats de trempreres i de carderes,
Presos d'arrets i de verrinys, fins que al darrer col lapse
El brou molt immund de tots els nostres nelets no es quallo.

Passem de llarg, doncs. No em vingueu pas a emprenyar amb
La vostra moralitat d'eunucs venuts al capellanum pudent;
Me'ls pas tots per la punta la fava. Breu indústria, i
Ja n'hem jaquida enrere tota la tragitosa gamma. O m'err?
Lladrucs de gossos rabiüts. Allò que semblaven illots
Lluents part damunt l'eixut: cranis rostats pel Solell.
Hosts de tàvecs se m'embranquen per les crins, la closca
Em treu espurnes; un mosquit se'ns fica a l'ull, on
S'eixarreeix com cagallonet de peix. De trascantó,
Eunuc feixuc qui perd el bleix si em diu: "Vigila on et fots."
No li'n deman pas clarícies, li esfonz directament
Ambdòs ulls.

A la dreta de la cruïlla, la tieta Cepció em para el mocador
Xop de qualque lletovari líquid fet amb sucs de lluernes i
D'orquídies i m'atia: *Som-hi, xiquet; així m'agrades,*
Campió, mossega-li l'ull, oidà, i fort, uix; ara, amb el
Glavi encès, gladiador, escapça els gladiols massa grassos
De la conformitat i seràs tostemps recordat en estàtues
Itifàl·liques pels qui descobriren noves llibertats ans
Benaurances enllà dels viaranys fins llavors aitan
Esglaiadors que tu tanmateix manves els fressares. A
L'esquerra, la tieta Assumpta s'acarona els pits i,
Proferint-me

Ensems en un estoig comprimits de saba de gep i encenalls
De petges de tron i de balancí per tal que me'ls hi refregui
On mai m'hi agafi cap pruïja, respon entre panteix i panteix:
T'esperon amb totes les de la llei que per comptes de perdre't
En atzucacs ximplets amb pistoletes i dramots, on el resultat
Esdevé sempre desganada eixorquia
D'orgasme sanguinolent,
T'emmagatzemos als fonaments abissals d'una família, d'on
Una bastida pugo pujâ's-hi en la qual es garanteix lloc
Per a tothom de la teua vasta nissaga agraïda, on, qui sap,
Podé, mig embastat, (hi) rau adu algun batlle qui batllirà
Impecable amusades nacions, i no cal pas dir
Ça i lla pler de metges, advocats, ministres i hierofants.

I com la negra guardiana qui de llavis magnífics
Se m'atansa a agomboldar'm, i a qui deman un petó
(*Come on, give us a kiss, I've a mint in my mouth*),
Tret que només m'esfonsa el nas humidet al clot
Del coll (com qualsevol altra gata moixa qui es fa
L'estreta ans l'estrup), vol que, mort, no em confongui
De mort, quan sóc al turó paradisíac dels morts, on
Tot són ara enraonades explicacions de *postmòrtem*
I de *prou-bon-record-en-tinc* i de *si-no-fos*.

"Tieta Sumpta, bruna beutat, no t'hi confondré pas."
Era aleshores petitó i havia volgut saltar daltabaix
D'un pont molt alt, a tall de moix, i tanmateix m'havia
Romput un pilot d'ossos, i, tot en tot, cuidava anar
Abans al turó pacífic i herbat on en acabat peixem, filosòfics,
Que no pas cap de mes tietes, adu na Rut, ara
Hipotètica, qui de moment no compta, i
De qui se li anaven desbotonant els botons de la leucèmia
Fins que la carn li queia de l'esquelet, o viceversa.

"Home, ves", em diu avui, "pots anar a fer un tomb
Ara i adés: hores de lleure una mica massa palès tothom
Ha de tindre-les, sobretot un pare aitan carregat; jeus amb
La meuca qui et vexa, et baralles amb el drut qui t'estomaca

I qui amb el raor voldria escapçar’t, i, és clar,
Prou tornes més enyorat i sobirà: te n’adones que a casa
Ensems gaudies i del tot impunement d’autoritat bruta
I de constrenyuda, compel·lida adoració: dona i minyons
De franc t’afalagaven i obeïen, ço que al
Capdavall t’omple el coratge de traces de serrall o de
Paradís de secà – només adesiara sogra i veïnes t’enverinen
El pou, llimacs a l’enciam, els consuetudinaris dos o tres
Corcs qui et corquen les altrament ben frondoses flors i violes,
Ves, això rai, prou pots, ja saps que fins als rius de llet
De cabra i mel de cops hi suren taps – apitra i tant se val -
Au, doncs, prou! Em cag en sèu, prou has fet sort:
Ja et tinc una xicarrona agullada, recta, xiroia, ampla de
Malucs; doncs: criadora, talment estergideta de ta mare,
Bufoneta aitambé i, això hò, tota abocada a la feinota. Véns?”

Putes bruixes, tria, escull, una de dues! Cepció o Sumpta.
No hi bad pas gens:
Trenc de dret, a tot estrop, i pel bell mig, lluny d’ambdues,
Fins que ja no sent braire l’una, jaupar l’altra (ni doldre’s
Na Rut, únic que em retreuré), les dues immòbils,
Sinistres i pegues com una altra parella de simiescs
Guàrdia setrills. Fades encantades de malícies desadores
Que podrien vessar’t si re les despertava.

Al cap d’un bon tros, m’he repensat.
Si me’n tornc per on haig vingut, tot i que no hi trigava gaire,
Les dues tietes ja han esdevingudes pols xurriaquejada pel
Cerç, túmuls efímers esborrats sense remei.

Ves, sóc l’astronauta
Vs. el monstre. No em cal la dona, destorb.
I manoi, ja hi tornem:
Una espenteta al calaix de la caixa per ço que no n’íxon
Les teraranyes i llurs entortolligaments de teranyines:
Tergiversacions de la vida casolana ans veïnal
On l’esmenaire mana i és sàtrapa o pretor.

Feredat, rai – mal d’ulls: arruix,
Desem’ns-e, fot-l’hi, pirem.

I doncs? Quina dèria l’empeny,
Quin impuls avial, quin instint? D’esquitllentes, com un
Colobre gros qui s’esmuny, devers la natura que l’anomena
Es fon, blancor lluent d’argent damunt la roentor del jull.
Mènades agòniques de qui la pega flagrant de llurs tabolls
Il·luminen arcoves tètriques, on corbs s’atansen a les
Raneres o massa tard a les putrefaccions. Jo en canvi vull
Puel·les amb cabassets qui recullen maduixes, cada angelet
I infantó, i cada mainatge de viatge en un avió miratge.
Fascinació. Amb el peu a la carranxa on se li eixarreeix
La lleterada: en nom del col·lectiu et maleeixc, i ara, serè,
Cerc pels carrers, entre conreus, guarets, verals i endreçúries,
Per aventura l’indret exacte on s’embosquen els coprònims
Més durs: l’esquena de l’ase, la foto de déu o el ninot
De l’ídola, els llamps del cel, el vent i l’enemic. Justament
Vet ací la cara d’enzot d’un altre guàrdia setrill.

Per què malaguanyar uns trets contra el Solell
Perquè ens rota i alfarrassem que la xafogor
Que conjura i comoneix aquest migjorn
Ens esvaeeix ans fot rodar el cap?
Fóra balafi i malbargany. Aquests trets
Són per a tu, peix enorme i volaire,
De múltiples dents llossades
Amb les quals em vols tallar arran. Que et bróllon,
Doncs, ales,
Ésser mític, com li’n brollen al llimac qui es cruspeix
El màgic ruibarbre.

Ací som, fan els robots, llur cervell,
Llas, encara verós, mestres-tites amb ganyes
D’ultracuidança molt
Repel lent. Llur nombre creix. Ans del desmai, els dic: *Ja en Tinc prou*; responen: *Pots comptar*.
Davant la deessa en flames,

Ardents mamelles punxegudes, tothom s’acota,
Inclòs el mitjancer. La deessa fa el gest
De sembrar, d’on espargeix, amb l’onada
Pampalluguejant, pler de llavors de diamants. Ixen a l’era
El centaure i un samurai femella; el sacerdot aixeca el calze
Amb relleus heroics; els robots, fets auditori,
Es desenrotllen: moltes
De molles se’ls descollen i dringuen esmeperdudament.
Tothom
Trempant. A l’era bitllen l’home llangardaix i la verge avinent,
D’una gençor corprenent i tanmateix orba a tot fàstic devers
La tragitívola llefiscor del seu amant; els homes i dones
Teraranya es desprenen de les branques del cel, llurs fiblons
A trenc de fiblar qualsevol, tou o codolenc. Xiul per ço
Que vingo a salvar’m el cavall, quan la deessa em llença
Una flama poblada a curull de rats d’ulls vermells -
L’hierofant s’ha de treure la mangala per tal d’espantar’ls,
Alhora li cau el barret – veig la cara del peix qui em vol
Bufetejar – la deessa un ull encès se li ha tornat estel
Que torna al firmament nocturn – cavall de ferro, esdevinc
Barbàric, la meva clava rodola a tort i a dret – sorolls
De llauna
Xemicada – tots els banyuts per terra, adu en Polifem -
Dels diamants plantats brosten tigres, dones i serps -
Pels edificis solitaris de la ciutat morta, les estàtues
Transiten, lentament.

Un escamot d’escoltes qui escoseixen
Pels encontorns m’ha descobert fet malbé, rebuig penjat
Cap per avall. Com si anaven a trencar l’olla, ras m’han volgut
Rematar. Aprenents de feixista: *Estamordeix una mica més*
Aquell qui ja trobos atuït, oi? Primera regla del bon soldadet.
És clar que hem demostrat a bastament que som un equip qui
Podem vindre de molt enrere i tanmateix guanyar. Qui paper
Fotreu al bateig? Ara que excel·leixc en fer’ls de cirurgià.

Del tit, fa la pobra bestiola, *del tit tens por?*
On no dubt gens, i l’acab de trepitjar. I nogensmenys sempre

Hem d’anar amb prou compte, no fos cas que quan
Menys ens ho
Penséssim llavors el conjunt no es desfés, lligall mal-lligat, en
Tot d’imatges que mai no embaularíem
Amb prou seny, sobretot
Per manca de temps, car, no contrastant que ara som sols,
Prou tost la voluda encetarà el vel i l’era es veurà envaïda.
Gent tombada de l’inrevés, òrgans espatllats que els pengen
Leri-leri d’adhesius ficats a la babalà, queixals esmolats
Clavats a les caròtides, líquids corrosius vessats damunt les
Capçaleres – tret d’allò que no veig, infern.

S’hi posa un tap
Amb el tou d’un dit; la nàcsia de llavis rebordonidament secs
D’aquell terra de pedres exprimeixen ferotges penjaments
Amb ganyotes lletges. Ara me’n tornc, xano-xanet, mossegat
Al coll per un llop. No hi fa res: camín i, restablert,
M’envolaré.

Per tal com també volem veure’l fer cap, els
Muricecs qui ens escaiem de viure prop dels safareigs ens
Robem d’estranquis i llavors romanem silents damunt
Les branques com grops de teler, o com cassigalls
Desats pel vent, joguinetes de niu per als passerells
De l’any vinent. S’atansa, amb una
Cara espectral, com ara la que veus al cul del got tot just
Esdevingut buit, el pus carallot dels semidéus. *Feu-m’hi*
Embastes, sutures, féu en Príap, tot just arribat
Entre les rentadores qui panteixaven unànims, i ensems
Els indicava el trau al cos per on se li esbravava, llas, l’estam,
El vim, el briu, la virior. Cloquejaven ans escatainaven
Les femelles i s’embaulaven, tanmateix disciplinades,
A xuclâ-li com pegellides fins el bessó de l’os esdevingut
Ausades cendra al cap d’aitanta d’estona; així mateix, les
Cames i peus se li tornaven rels,
Les rels carandaixos i cremalls.

Agror de prunes, cargol cru, oli de fages, sucs de ventrell
D’escarbat necròfag – doncs, orxegàvem, d’on hom
S’adonava de
Naltres – encontinent ens llencen els ormeigs al cap -
Filferro
Pervers, em massatges com ham el sostre de l’òrbita de l’ull
Dret – t’hem pescat en l’acte impur d’escosir’ns, i ara què
Fotràs – m’han mes en cel·la claferta d’escorpins – sense
Finestra, poc puc testimoniar de re més.

Sargantana qui
Amb mans frèvoles escarbota la molsa insana de l’erm.
Mercès a la distracció causada per uns quants d’espietes,
Haig reeixida la fugida. Ara, escarit i sull, i gairebé
Despès, pelleringa amb bonys que respiren a ruflets feixucs,
Ni d’envitricollar’s a acunçar revenges no li abelleix. Ni
Aitampoc de blasmar quisvulla tret d’elleix.

Coronat nogensmenys
Pel brancam del roure que l’aixopluga, s’instaura sobirà
De tot allò que percep: orfe desert. Encertit del fet,
S’afona en la dormida llarga. On esdevé sotirà, humiliat:
Jotflic, quin tacó!

Minaire gasiu, dès al meu cor,
Perennement, el dez sensacional d’unes virolades impressions
D’assolellat estiu, i eixut esborronadorament, que ara
Rememor i prou. *Vós qui sou?* M’arrons una mica més a
La soca. *No valc cap remçó; passeu de llarg*, muscleig.
Diu: *Sóc un pastoret de la vall de Barravès*. Pastor, pastor,
Qui em salvàveu la vida – memòria per a vós
D’empertostemps,
Car prou més us ho mereixeu que no pas eu,
De qui tots els fets
I les aparents proeses l’egoisme n’és única esca. Buit per
Dintre en acabat de la desconfita. Oidà que em profereix la
Botella, la qual, en pic premuda, raja vi negre – xerric, sang
Nova – i ara un badall de truita sucat d’all i tomàtiga.

Us reconec, pare – estalvieu's-ho, no cal pas que us em
Disfresseu d'en Jou.

"*No us penseu, port*
També aspirines; em fa que el Sol us ha fet mal." I l'escurçó
Que em mossegava al coll. "*Escurçó? Malament rai. Al sarró,*
Però, hi duc escorcetes adients. Mastegueu-les de valent, ca?
Jom de jove, amb totes les dents i queixals, també mastegaa
(i en mastegaa) comcal, mes ara, ja ho veieu,
Sense morter ni matràs, per
Aquí poc us puc ajudar. Home, si molt convingués, dins un
Cadoll, amb el mànec de la mangala…" No cal, s'agraeix.

Refet, sé com captenir'm; amb les ungles em clenxín les
Cerres; trob un gibrell rovellat amb un cul d'aigua de pluja,
M'hi rent cuirs i tendrums; enllestit, llavors comcaleret
Hi pix; poc m'hi rabeig, el concepte mateix (rabeig) és
Redhibitori, per mi incobeívol, ens duiem en vençó,
M'esgarrifa
De fàstic; em planx la roba fins que m'escau com tavella;
De mica en mica se m'esbraven i esvaeixen els nimbes virolats
Que de mormols, ferum, amarguesa i buidor m'escanyaven;
Tornc, doncs, a ésser ràpid.

Oidà, company, d'on ve aqueixa iridescència?
D'uns eixams de fels ans de renecs que s'envolen a damnar's
Enjondre, lluny del vertigen que em pren si corrc pels solcs
Del llaurat ara que de cop i volta em sent aitan lleuger.

Al cap de dues hores més de córrer pels corriols dels sembrats
Em veuríeu carranquejar esbufegat i amb la traça del cranc.
Com el conill, haig rosegat l'escorça del plançó, dementre que
Dins al flascó ni una bombolla no m'hi roman; els budells
Em pengen en un cabdell desguitarrat i ressec, com cordes
Petades de catgut; el rogall, del panteix, en fa ranera de
Moribund; qui em desféu aitan absolutament? Un fat
D'upa, tot
Plegat – amb la llengua botida i de tres pams sóc

Capaç de trobar'm
L'ull més amagat – company de la salamandra,
M'haig empassats
Un sac de renocs i adu la mare granota – m'haig rentada la
Cara al toll – sóc a les envistes de casa – envides hi sóc,
Ningú
No negligeix de veure'm fer cap – milers de finestres
Es baden -
Vels són desvergonyidament apartats -
Em diu la dona: *Avui sí*
Que arribes tard.

21 juliol 2006

(Dues versions de la mateixa història d'en Clint Riverol, apotecari amb dons i dots)

Clint Riverol, apotecari delitós, de mans qui sempre treuen l'entrellat

L'apotecari Clint, la seua farmàcia
Atreu alhora malalts i sans.
Ran de taulell, part del davant,
Cinc ariets en poden sortir
Si el pacient és massa impacient
I no vols servir-li damunt el taulell
Les drogues per què es desficia, agressiu.

Els cinc caps dels cinc ariets,
Que poden eixir de cop-descuit,
I s’emboteixen i desemboteixen
(Segons n’afluixis o tibis els ressorts que els sotsjeuen)
Com canons d’acer de gàlibs a llivells descendents
O ascendents
Que s’imbriquen ferm,
I poden atènyer els tres metres de llargària pel cap baix,
Són com peus de robot, corbats cap endins i encoixinats
Lleugerament, com guants de boxa.

Ara, quan és cap prenyadeta qui fa cap a la farmàcia,
L’apotecari Clint Riverol
Es desa, s’embeina cada cap d’ariet,
I per comptes fa treure tot d’amples coixins tovets, plenets,
De dolços colors,
Per què la prenyadeta s’hi repengi,
Amorosa meravella,
Ella i el seu ventrell esbombat
I el seu conyàs mocallós,
I hi escarxofi si vol aquelles natges perfectes de Barbarel·la.

Clint Riverol, l’apotecari de les mans màgiques
No pot anar enlloc,
Mai no es perdrà en cap envitricoll,
Que pler de senyores amb el magnífic prenys
Al capdavant
No sàpiguen trobar’l
(Com qui en troba el desllorigador)
De mantinent.

El volten com seduïdes papallones
El cimbell més flairós
I cor-robaire, fetiller, enciser, plaïble, amable.
I es tenen envegeta, les dones de l’enorme panxa,
I per això se les enduu tendrament a un racó
A apaivagar-les
I els diu íntimament

A cau d’humida orelleta:
Gateta meua, ja saps on sóc.
M’hi véns a veure a les dues…
O a les tres…
(L’hora que té lliure.)
I elles llàgrimes de joia els regalimen galtes avall.
–Però hi seràs al moment crític de l’encaure…?
–Seré a l’indret l’instant on deslliuraràs.
Al contrari, hi vindré amb pler d’estona a balafiar;
Tindrem lleure per al que et roti, ma cuqueta, meliquet, tresoràs.
Veuràs si hi gaudirem!

Les dones prenyadetes se li arraïmen, doncs,
Car prou saben, sedegues, que perquè és tan savi
No pot aixecar-la
I tanmateix té unes mans tan avesades i traçudes
Que els massatges que els dóna…
(Només sexuals quan elles mateixes,
Bensenes totes bleixoses i molles,
Li guien les mans als indrets més delerosament suspectes…)
Els produeixen llavors els millors orgasmes,
Astronòmiques harmonies dels universos en formació,
Harmonies, dic, mai abans ni després ateses.

En Clint esdevé el déu Mulciber, el fonedor
Qui afaiçona; més que mòltes, foses,
Les dones sucoses de l’urc bofegós.
Totes se li fonen, hò, com incongrus llimacs
Massa llaminers
Rere l’apocalipsi bord
I acaçats a tornajornals pels llamps anorreadors
Dels caos dels entre-universos,
Atesos doncs ara i adés pels darrers no-res,
Sota la sola inclement,
Trepig constant fins a l’esborronat esborrament,
Xemicaments absoluts…,
Extincions encadenades…,
Abans la nova gloriosíssima naixença,

No s’instauri,
El nou: Ja hi som, moixa suada,
T’ajudaré a vestir’t; a casa et dutxes i t’eixugues bé.

Cal comptar amb el fet que un cop
No ha gaire
En Clint mateix no hagués hagut
De ficar’s el braç gargamella avall
I amb la seua màgica mà
Recacejant pel propi estómac
No es trobés el tumor pelut i queixalut
Que ens me’l prenyava
I no l’arrenqués amb esquírria
I l’extragués i el llencés a la palangana,
I de la palangana al canfelip,
Mentre el fetus maleït reganyava i abjurava,
Renegava i mossegava,
I llavors el sempre elegant apotecari Clint
Això no fotés, heroic,
Fer baixar l’aigua en torniol esbojarrat
Que, com cagalló maligne,
L’embrió anticrist,
La claveguera no se l’endugués
Definitivament doncs
A l’infern de les pitjors dolenteries.

Pharmacist Clint Riverol, so affectionate and gentle, such quaintly fine, riddle-unraveling hands too.

The pharmacist Clint
He deals cleanly with everyone;
He’s got on the front of his counter
A set of five push-off battering rams;
They are of obimbricate tapering levels of springy ratcheted steel
That, extended full length, can reach up to more than three yards
All said and told.

The heads of those battering rams are protected
By a cushiony sort of robot foot smoothly incurved.
The nervous patient, demanding, in his peremptory heat,
The insistent relief of the drug,
Is thus kept at a reasonable distance, out of harm's way.
But when there's a pregnant lady
Who enters the perfumed shop,
The hard steel five-headed Cerberus, in his avatar of five
Battering rams, keeps quiet,
Or rather even purring, each of the animals or heads,
In their cages,
And, instead, beautifully soft,
Nicely colored,
Pillows appear…
Appear in order to…
To envelope the frail swollen body
Of the delicate lady,
The delicate amorous lady
With the big belly
And the hairy moist cunt.

The pregnant ladies all come willingly
And expectantly
To the ministrations of pharmacist Clint.
What's more, pharmacist Clint can't go anywhere,
A bar, a restaurant…
Without being immediately identified by some pregnant lady
Or other
As the true place to repair to,
The very point of peace and pleasure.

Like sodden tibcats they gather around him,
For they know his hands are magical,
His face so gentlemanly reassuring,
And they, the tumid ladies,
Are so envious of each other,
He has to attend them in private,
Retiredly, one by one;

He promises to each that he'll be present,
Without failure
At the point of delivery,
In time to spare,
And that all procedures will run their delicious way, silkily,
I'm telling you I'll be there, never you worry, my pet.

His presence at the critical moment
When the tumorous infant exits
Insures always a proper delivery.
He's so delightful to have at one's side.

Meanwhile the ladies all crave his attention…
He says to each at her clammy ear:
I'll be waiting for you,
Come at my surgery office at five,
Or at four,
Or at three…
He's almost fully employed with pregnant ladies.

Behind the doors of his well-defended counter,
There is the little pasha room
Where he administers his cares.
His clean curative hands work wonders indeed,
And never stray to the naughty points
Unless guided by the hands
Of the eager pregnant lady herself,
Who then experiences
Forthwith bye and bye
The chained melodious orgasms of her life.
Never before or after, the lady shall experience
Pleasures so huge.
Her cunt comes alive,
The fetus itself exults,
The soggy body hovers like a weightless balloon…

Once even,
Pharmacist Clint

Took his own arm and shoved it down his own throat,
He reached his stomach with his clean marvelous hand,
He took firm hold of a cancerous tumor
That was growing there unannounced,
What's more, and worst: unwelcome,
And tore at it,
And dislodged it
And took it off and out, and threw it into the bassinet
And then he emptied the bassinet
Into the bowl of the commode
And then…
And then he flushed the ugly toothed screaming tumor
Down the drain to fucking hell.

So, he knows what he's doing,
And every pregnant lady intuits it,
And knows, and wants him
For a partner for the more precious
Instant
Of her life.

4 juliol 2006

Escala cromàtica a l'iris

És
blau d'ésser cel

[Literal.
De Ridgely Torrence:]

És
blanc d’ésser neu,

És
fred d’ésser glaç,

És
ventós de bufar,

És
bo d’ésser bo.

[Transformat.
De Blaise **Cendrars**:]

És
roig d’ésser terra,

És
blau d’ésser cel

És
verd d’ésser verd

És
cruel i dur,

Trist
d’ésser paisatge

Malgrat la barreja

De verds i les palmes

Vinclades amb gràcia

I els poms alts de flors,

De flors de quaresma,

Espargits pels arbres.

[Fusionat.
Del Bisbe **Gratulls**:]

És
blau d’ésser cel

És
gros d’ésser prim

És
verd d’ésser tel

Claror i ombra un rim.

És
llum d’ésser ull

És
sang d’ésser trep

Qui amb prou calma escull

És
món qui concep.

Com en Blai Cendrars

I en Ridgely Torrence

Amb el brausol braç

Trenta dues dents.

És
Lleida ésser lliri

És
cendra ésser bisbe

És
pont cementiri

Morera na Tisbe.

És viu el mig-mort,

Qui l’ajuda és roig,

És
roig l’home fort,

Duu a l’al·lota goig.

És
groc d’ésser blat

És
fosc d’ésser nit

És
clar d’ésser esclat

És
eh…? d’ésser oblit.

És
blanc d’ésser neu

És
fred d’ésser glaç

És
sol d’ésser ateu

És
va d’anar amb nas.

És
llord d’ésser por

Esvelt vol dir estil

És
bo d’ésser bo

Et corques si ets vil.

21 juny 2006

Mercè Manacor, vídua instantània

Mercè Manacor, vídua instantània

Perquè hom es grate on li pruu, em grataa el cony… Mentre al racó al fons de la cambra s'esqueie que, llegint el llibre que llegie… es gratae desmenjadament el nas.

Al capdavall, gemegosa, li vaig dir: "-Lluís, si us plau, fica-me-l'hi, fica-me-l'hi…"

Va aixecar els ulls del llibre, i, sense ni esguardar'm, poca-vergonya, va dir: "-Mercè, ets massa lletja i farta; ficar-te-l'hi em fa vindre ois."

Em vaig fondre en suaus plors, lleugerament desfeta.

Malparit, de mi s'empegueeix, i després de tot el que havíem fins ara endurats plegats! Ens havíem escapats de la presó, de nit, amb aquella closca de barcota sense rems, abandonats a les aigües fosques i furients. Havíem fets cap a l'imponent ciutat dels edificis cada cop més alts i alçurats, i encavallats ben endreçadament, i de milers i milers de finestres totes en cunç, com ulls de feres molt plàcides i ensinistrades. I havíem surats, a poc a poc, anant fent, treballant de valent i anònima. I ara teníem un jardinet i tot, feraç, com qui diu, i a la primavera en Lluís hi sortie armat amb garrots, a mortrir-hi tota mena de "vídues negres" i escurçons, ara que encara no eren del tot esquerats, i perquè en acabat, a l'agre de l'estiu, no em vinguessin a fiblar amb llurs fiçosos ullals i punxons. Ere en Lluís el meu sant Jordi de l'Aranya inclitíssim com qui diu. I tot hi ere doncs bon viure, vós. Hi giravoltaen molt llambrescament les papallones, els raïms hi maduraen, les mosques s'hi cagaen, i els pebrots i les tomàtigues déu-n'hi-doneret l'ufanor. No em flectia de genolls sinó per collir juliverts, pixallits i altres enciams, i no es flectie de genolls (en Lluís) altre que pels directors a qui servie molt assidu, i potser davant els

conys de les directores qui em semble que ja llepave llavors. Tant se val, la vida ere un solaç, menjaa molts de bombons, bevia molta de cervesa, em grataa molt lo cony…

Tret que llavòrens el cos se'm revoltà. Teratomes m'aparegueren arreu. Adu un teratoma amb dents al sifó dolcíssim del cardar…! Un teratoma amb queixals. Em semble que d'ací ve el mite de la temuda "vagina amb ferramenta" que ere un dels temes favorits que empraen per a embolicar la troca els clàssics més desgraciats, aquells qui inventaren les esglésies i les maneres d'emprenyar i no deixar viure la gent, amb llurs déus datspelcul i cruels.

Però ere un teratoma que no mossegae gens, escolta, el meu teratoma de dins lo cony. Ere un teratoma bon noi. Els teratomes, tot i que no pas cancerosos, esfereeixen qui-sap-lo. Són cèl.lules esbojarrades qui comencen de créixer justament on molt atzarosament els rote, i doncs llavors, creixent-creixent, les cèl.lules s'especialitzen i comencen de desenvolupar, qui sap, nassos, orelles, ungles, dits, forats de cul, ulls, fufes, virots, cames, collons, ous de serp i cuques i corcs menjacadàvers, i cabells, i queixals, i cervells de gènits qui s'empéscon bombes més netes o de monstres molt animals amb idees pus tost tèrboles…

En Lluís sempre em retreie que em passaa el jorn pelant-me-la – a la nit només guaitaa televisió, i de tota manera ell dormie i ni se n'adonae si me la pelaa o no – i li responia que prou havia de raspallar els queixals del meu teratometa vaginal i prou havia de pintar-li les ungles dels peuets. No tot és pelar-se-la al món, també cal ésser curioset, i anar netet i comcal.

Estranys tendrums (el meu teratoma conyenc) en desenvolupae pler, i això t'arrapae el pirulí encara més ferm, i la delícia et prenie i t'escorries esglaiadament com un camell de qui els geps fósson tots plens de lleterada, però és que en Lluïset ere un cagat. Tenie por, més que no pas fàstic – això cal reconèixer, i què hi farem.

Esotèrics bessons no gaire bemparits, vet ací com veia els teratometes meus – i el del cony com un fillet tampoc no gaire valentot, amb no prou vanitat tampoc d'afermar's i dir: "*Ací sóc, xiquets, obriu-vos-em de cames!*", i amb por doncs de treure el pit a la vida i les tendres genives

llises als vidrets i causticitats del món – ja sabem que vida i món poden ser tan recollons de déu putejaires, però, home, tampoc no cal patir-hi tant; tot pot rullar també amb sort i astrugança com qui diu, i trobar't al capdavall amb un grier ben actiu i fort, i un pap ben clafert, i un jardinet i una eixida i un parallamps i una ombrel.la pel que calgo – no fotem, no tot és sempre tan dolent! "Podríeu néixer-vos-em i m'aprimaria i en Lluís potser em tornarie a fer cas" – els deia sovint molt íntimament.

Tret que els teratomes, és clar, pensen per ells mateixs. Fóra collonut un teratoma que em creixés a la coroneta, i llavors tregués ulls, i escosís i inspeccionés, molt a tall de jutge tres déus, el panorama. Tothom acollonit pels voltants, com ara sotjats pel déu molt seriós i blasmaire. Podries ben dir la dita que un nan damunt un gegant hi veu més i millor i més lluny que no pas el gegant mateix. "*Pigmœi gigantum humeris impositi plusquam ipsi gigantes vident*" – com deien els metges i els bernats pudents dels anys fort enyorats de la classicaó. Voldria veure en Lluís tot censurat pel nostre fill qui duia tostemps per barret. No gosarie pas dir a sa mare (la mare del meu fill!) que ere massa grossota i tipota i que cardar-hi fos ecs i equivalgués a salvatges orxecs i inquisitorials ordalies…, no!

Aquella nit, despitada, vaig cremar la casa. Res a salvar-hi. Vaig sortir serpetament de nit, com a la nit que en llagut precari davallàrem per les ràpides aigües lluny de la presó, i vaig robar un camió d'aquells que duen un dipòsit gegantí de benzina a l'esquena, i el vaig estavellar a la paret de casa. Tot espetegà en eixelebrades flamarades. Empaitats, jo i els meus bessonets, correguérem fins a la selva endolada. No teníem aquella nit por dels adelerats escurçons ni de les maleites vídues. No ens calie cap sant Jordi de l'Aranya – la mateixa fogositat odiosa que llençàem esfereïe adu les pus peludes bèsties. Tantes de generacions assassinades pel Lluís, per culpa meua, i ara potser tindrien raó de voler-me'n tortures. Mes no pas; res. Desfilaen davant nostre, com els romans desfilaen mostrant els benifets de llurs depredacions, tret que ells desfilaen mostrant-nos els caps escapçats de molts d'escorpins i d'escurçons i moltes de cames i caps i ambdòmens d'aranyes assassinades a casa nostra. Què hi farem, què hi farem…! No tothom pot guanyar, algú prou ha de perdre, i millor valtres que no naltres, bestiarres innocents nascudes víctimes. Les generacions sempre són immediatament velles tantost els neixen hereus, hereus qui se'ls en riuen perquè són tan vells, tot i que de fet són joves, i joves es

veurien si doncs no haguessin produïts aquells maleïts bords qui ara se’ls en enfoten, així que, anaa dient, haguéssiu fet com jo, amb fills i sense alhora ensems!

“Qui ret massa al començament, al capdavall s’ha quedat a les escapces. No doneu mai res. I menys la vida, bordegassos.” Deia als galifardeuets qui desfilaen davant nostre, mostrant-nos molt lamentablement els cossos escapçats o els caps escossats de tanta de víctima feta al jardí benèvol, a l’eixida molt còmoda del qual, a un raconet ombrívol, mentre me la pelaa, en Lluís guaitae àlbums amb fotos de les seus drudes sense teratomes als conys qui llepae a desdir, i més tard llegie llibres tècnics i d’enginyer, i, en tornar de la fàbrica, esbarriae els queviures tantost adquirits perquè m’atipés.

Ens ficàrem a una borda mig esfondrada d’enmig de la selva. Hi ensumàrem catipens de xipòtols. Ens gitàrem a passar-hi allò que romangués de nit. Somiaa (els meus teratometes somiaen qui sap què) en els tutús, els tututs, els tutis i les tuties que hauríem poguts compartir, i em queien llàgrimes de dolcesa – els tutús rebregats amb les xicotelles; els tututs tocats amb els xicotells; els tutis jugats amb les tietes i les altres mares dels amics de la meua canalleta; les tuties encolomades, és clar, per a les calipàndries i gams i xerequeses no pas de xaruc, de neòfit, que els infants pateixen cent per cent, mes que els teratometes rai, se’n flixen, exempts…

Bleixaa, ruflaa, sospiraa, roncaa… I vet ací que dos xipòtols, i ja s’hi veie, feren cap a la borda. Eren molt còmics, se’n reien molt. Havien vist de bon matí, amb les primeres clarors, quan s’esfigae la matinada, caure un manobre qui es veu que pintae o empostissae un trebol o hi monejae amb claus i martells, escarpres, i xàvegues de desembussar canaleres, i taloges d’enguixar tremujals. Havie caigut tot un quilòmetre o més daltabaix. S’havie esclafat totalment. Pensaen que amb l’acceleració haurie d’haver fet un esvoranc al paviment, mes el paviment (o ni que fósson més tovetes llambordes) impàvid, incòlume, menfot – ni una esgarrapada, re.

Em van veure i abaixà un dels enjogassats xipòtols pudents un ample llistó del trebol de la borda i hi ere ple de teranyines i aranyotes immenses i se’m van entortolligar pels cabells i em vaig esfereir com una boja, i allò els

divertie qui-sap-lo – i com més embogia més se’n reien. I allò ere un malson i em volia morir. Grumolls d’aranyes i teranyines eren a frec de colgar’m, i tothom se’m volie cruspir, les dents de les teraranyes molt a prop de les ninetes dels ulls, i els dos xipòtols doncs servaen tots els atots. S’estaen com dos ninots fent tombs a tapar la porta, i els teratomes es tornaen monstruosos i s’escridassaen i s’esgargamellaen, i s’empescaen tota mena de verins i fiblons per a injectar’ls. Quan els dos xipòtols em van violar, els teratometes els fiblaren, hò!, i caigueren ambdós morts, erts, apresa la lliçó, llurs erines voravius d’esborronadores nafres o de llúpies en orrupte crebades o de mossecs de bèstia carnívora molt afamegada, vós – de mantinent els engonals tot d’una absolutament podrits.

Fugírem i avançàrem pels carrers bo i fent trampa, com qui diu amb dos vehicles – amb l’autèntic, doncs, i amb l’ombra que l’autèntic feie. Car si jo menaa el meu vehicle, ells com qui diu menaven els llurs. I així guanyàem tothom.

Fosc maragde com la selva ere el vehicle i anae com ombra entre els altres vehicles qui el veien passar com ombra que no sabien si ere ombra que passae o ere un defecte dels ulls.

Pensaa sobretot mentre conduïa en els savis col.loquis d’en Vives, no pas en les pregoneses de les qüestions del fruit morè, tot i que és cert que sentia unes oldanes pessigolletes a l’entrecuix. El meu teratometa vaginal canviae de forma, probablement.

Vaig abandonar el cotxe robat vora els pixadors. Els pixadors, sempre molt freqüentats per putes lletges i gruixudes i per marietes culcagats, és el millor indret (si fas fila d’estranyet) per a passar ignorat.

Escoltant mentalment els clàssics, em vaig dir que, en pic escàpol, ningú no t’és més útil que els amics dels amics – els amics (amb els familiars amb els quals t’entens, és clar) és el primer que la bòfia ve a recacejar amb nas barrigós d’obnubilat bacó; ara, els amics dels amics, coneguts doncs qui deuen favors als amics dels amics, no solament són indetectables, són d’allò més de fiar.

Esguardant sus i jus, vigilant que cap fètid agent (regalimós de la passa) de la bòfia no romangués repenjat a cap cantonada escalabornada, i llavors

doncs ja travessant, vaig anar deixant enrere carreteres costerudes, per massa enrevessades ja interdides als vehicles. En acabat, baixant escales d'esglaons molt rosts, de metre o metre i mig cascú – vaig fer cap a un carreró molt pregon.

Se'n sentien, ara i adés, de rere els balcons ennegrits, espetegades de rialletes de conill, o passaen patinant jovent escarransit, i també se'n reien burletament, com la mort.

La púrria s'embadoque amb el barat. "*Vilia miretur vulgus*" – el vulgar admire allò vil. Uns americans veterans de moltes de guerres d'agressió ara s'havien quedats parats davant una paradeta on una velleta hi venie fesolins. Uns lladregotets s'hi estaen explicant el nom i la funció del fruit… "*They are called grimes*…", inventaven. "-*Whrimes*…?" – feien els arrugats assassins, amb cares de betzols. "-*Yeah, whrimes*", acceptaen els bretolets, "*and they are used as fodder for a special type of monkeys which then are eaten by the almost dead. And then the dead revive*."

Els americans en van voler comprar cascú un saquet. A l'instant on es treien els doblers, foren ganivetejats. S'amagaren els coltells a les falcies (les mateixes faixes on llurs avantpassats menys degenerats ça enrere hi enfonyaen els mànecs de les falçs o els falçons) i ara espetegaren a córrer ben lluny, pels atzucacs torts, pujant i davallant per forats de clavegueres, els minyonets dolents.

Un forasteret tot de blau marí em passà fregant part la vora, mes no en fiu cap cas; al cap d'estona s'escaigué que me n'adoní que m'havia esgarriada, havia oblidada ara l'adreça d'en Frederic (un amic d'un amic d'en Lluís), per això fiu camí enrere – girí cua ràpidament; en tornar al carreró d'on venia, doncs, el tinc, el noiet de blau, un altre instant a la vora – em semble que es pense que li he anat darrere – se m'arrape tot seguit tot segur d'ell mateix, dels seus poders de seducció, del seu atractiu sexual. L'escridassaa: "-Deixa'm estar!", immensament fastiguejada, i el teratometa al cony me n'adonaa que volie sortir a cercar gatzara, ullals i urpes com garfis d'abordatge.

Em semblaa que anaa a parir. Em vaig ficar a un cancell fosc i em vaig aixecar el faldillam. Allí treie el nas el meu fill bessó. Ere irònic el cas que,

no essent com no ere cancerós, tingués ara pinces de cranc…! Li vaig acaronar la clepsa peludeta. I vaig pensar: Ningú no gosarà dir "-*Xiula!*" si de cop sobte m'engrapone la collonada; la mossada de caldéu que el teratometa li fot (ultra emmudir'l) no l'hi treu nidéu.

Llavòrens fui prou astruga de veure força a prop en Frederic; parlae amb uns estudiants del seu carrer. Els estudiants, com pertot al món, eren uns ridículs homenets armats amb cagallons més o menys ressecs. Ai, carrinclons, pobrissons; em duien a l'esment el fàstic impaïble d'aquells caramellaires bords d'imperialisme estantís de bassiot merdós d'invasor àvid qui, tapats amb capes ronyoses de capellanufa tètric, amb llurs esturments de fotre hòrreus sorolls, amenitzen el cendrejar dels crematoris. Escombren amb llurs bandúrries i tamborins, com qui escombra l'era en acabar de batre el blat, les cendres i els grumolls malcremats dels morts qui nogensmenys prou poden, car tenen la sort de no poder'ls sentir ni menys la dissort d'haver'ls d'escoltar.

Fatxendes maleïts; no et preocupos, Frederic; naltres te'n defensarem la casa, si mai t'ataquen de cop descuit, com solen. Prou els coneixem.

La casa d'en Frederic tanmateix ere un enfarfec. Bruta, infectada. Amb un rònec estatger, rere les cortinetes ratades del qual les medecines bombollejaen, a frec d'esclat. Li deia: "-Noi, quina te n'esdevenie de més cargolada…?"

Em va dir: "-Discutia amb uns estudiants que el nom "marrà" aplicat als jueus no té res a veure amb porc, que ve de "mardà", mot català, car el que mengen no és pas porc ni lluç, és justament mardà, i pertot hom anomene, com déu mane, el personatge pel seu tòtem. Així: Si t'empare el llop, et dius llop; i el corb si et dius corb, i au, anar fent. Ja sé que els invasors són molt malparits, i són capaços d'anomenar algú no pas pel tòtem qui estime ans pel tabú qui odie, mes entre poc i massa! Ja fóra massa crueltat!"

Els ultracuidats invasors li van dir de tot. Més tard, damunt ca seua, hi ploien mots corrosius com pluja àcida – estridents invocacions, i càntics d'espinguet mortridor de cuquet d'orella, en oferir la cabreta o el boc en sacrifici, això no té punt de comparació amb els penjaments i blasmes que

li entaferren – i teies i cremalls i torxes, i buines ardents i bombes incendiàries.

En Frederic té ara el nap com un carbó. L'hi rostiren com els jueus rostien els mardans.

Per part meua, li explicaa el cas; com esdevenia vídua instantània: "-Se m'obren les venes com esbotzats aquaris – els monstruosos peixos abissals de l'odi rabiós i la folla gelosia em ragen desbocats com afamegats cavalls esquelètics, rossins inics tots d'urpes i dents…"

En Frederic s'escarafallae. Se n'anae a la cuina i, en acabat d'una trencadissa, tornae amb un ordiat d'allò més gustós. Finestra enllà, fumerals torts, altíssims, escopinaen estalzins. A pleret el tinc damunt que també se'm vol cardar. Em fa l'aleta, com el trencalòs fa l'aleta a la trencalossa, duient-li al bec no pas ordiat encigalonat amb qui sap quins afrodisíacs més rucs, mes amb qualque rat espellat i curat amb sal com pernilet.

L'haig d'avisar, confidencial, com bona dona qui sóc. "-No em ficos pas el matrasset al cony. Guaita, al meu fillet teratòmic ja li ha eixit i tot un dels queixals del seny!"

M'ensumae llavòrens encuriosit el cony amb el seu nas tot de carbó, i amb corruix ix el meu cranc gegantí i l'hi pessigue de tal faisó que més val que el desnonem, nas inservible, ja ni bo per a ensumar ni per a cardar.

Vingué l'hora de clapar. Estaa retuda i m'enfonsí en un son de mai no acabar. Algú ens ha envaïts i robats mentrestant. Ja no tinc el fill.

"-Frederic!" Esgaripí. "-Cada teratometa ere un ocellet per qui molt curaa. I ara no me'n trob ja cap. Hom me'ls ha robats. Ells robats de mi, jo robada d'ells, ai, pobrissons, què passarà!"

-Potser són morts…? – Gosà dir en Frederic.

-Quina medecina em daes? Com morien tots plegats…? Rebentaren? Es corromperen part dedins elleixs solets, per cominal, enverinats? O foren rosegats part defora, per qualque flagell sobtat? Vull tornar a ésser amb els

infants qui em justifiquen…! Vull tornar a ésser amb els infants qui em justifiquen…!

Amb quina tristor no cardàrem llavors. Ell sense cap por dels teratomes. Jo una ombra d'allò que no fui. Si res no substituiex per a una bona mare un fill, encara pus un regiment de fills duts a perperir pels despietats mariscals del viure. Em trobaa tan buida, oimés que el matràs d'en Frederic no donae gens rampeu a l'enorme pixot de mon teratoma vaginal adés molt crescut i trempat…, adu gairebé… autònom…, per aventura adu doncs escàpol de la presó escanyadora del meu cony…, baixant ara per aigües rabents cap a la ciutat de la salvació…, déu natural ho volgués…, aigües lúties i sanguinolents avall, fins a la lògica arquitectura geomètrica de l'amuntegament harmònic, a viure-hi doncs la seua vida emancipada…, independent…, només molt rarament fent-se el pansidet i l'enyorat de la seua mare… qui tant el volgué…, i qui ara somriu…, amb una esperanceta… que, com carismàtic teratoma, se li encaste indesarrelable entre els bategosos teguments…

27 maig 2006

Tiberi Guix

Conte d'en Poe

traslladat per en Tiberi Guix

> **[Traslladat per *l'altre* Tiberi Guix. A l'història del món, això rai, tiberis i guixos hom n'ha vists − i en veurà − a immensíssims gavadals, res ni mica estrany; l'estrany fóra el contrari, una naquissitat o deficiència de guixos i tiberis; allavòrens, fills meus, pobrissons, sí que fotríem goig.]**

Tiberi Guix

(Un conte d’en Edgar Allan **Poe**, traslladat per en Tiberi Guix)

La vetllada s’havia estireganyada matinada endins. Al capdavall, en acabat que els altres haguessin haguts de plegar fato, jo havia reeixit doncs a tindre només en Casimir Sivelles de contrincant. Jugàvem justament al meu joc preferit, al descartat. Els altres, com dic, per comptes de tocar pirandó i anar a fer non-non, els teníem drets al voltant, massa delerosos de conèixer el desenllaç del que s’escunçava damunt la taula.

En Casimir Sivelles (fins no feia tampoc gaire un no-ningú i tanmateix ara recentment esdevingut un altre nou-ric força cofoi) el tenia doncs on el volia; al començament de la vesprada l’havia anat animant que begués força, i ara ell barrejava els naips i els repartia i els llençava amb un neguit palès i un nerviosisme que no crec pas que hom pogués pensar deguts només a l’alcohol. En un tres i no res, ja el veies tu que em devia un fotimer de calers…, i guaita per on, el carallot, en acabat d’haver’s enviat un bon glop de vi dolç, féu allò que feia estona prou m’esperava que al capdavall no fes: ausades, en aquell instant, proposà precisament de doblar la messió damunt la taula, tot i el desproporcionada que ja era.

Vaig fer veure que em sabia molt de greu i li vaig dir que em temia que no fes una rucada, i que per tant no podia acceptar allò, cosa que el motivà a aixecar la veu, i que em va donar agafatalls perquè jo mateix hi accedir’s, bo i fent-me veure alhora força enutjat.

El resultat de la jugada fou tal com ja havia previst − el papallona el tenia indefens al meu sedàs… En menys d’una hora com qui diu la quantitat de doblers que em devia s’havia multiplicada per quatre.

Ja feia estona que la seua fesomia havia perdut aquell coloret avinat que li feia pujar l’escalforeta fornida per l’ampolla, però és el cas que veure’l novament era esfereïdor − s’havia tornat lívid, callol, verdós: mòrbid. Allò sí que se’m feia estrany. M’havien dit i assegurat, després que els ho demanés molt seriosament, que en Casimir Sivelles era a hores de llavors

ric a més no púguer. Home, les quantitats perdudes, tot i que eren de pes, no podien pas, afectar'l tant − i menys d'aquella manera de debò diguem-ne perillosa. Podien empipar'l, això sí, mes dur'l a perperir…? Un paio tan ric…?

Podies pensar que potser li hagués fet mal tant de vi com s'havia enviat al pap, això també. Al capdavall, pensant sobretot en preservar la meua bona anomenada, no fos cas que la fama que tenia (de jugar sempre sense pitjar massa damunt els avantatges que se'm presentessin) ara se m'espatllés, anava a proposar fermament de deixar-ho ja córrer i plegar per aquella nit tal com estàvem, quan, alhora les cares dels companys drets a la vora, i un gemec de total aplanament de la part d'en Sivelles, em van fer capir que sense adonar-me'n l'havia arruïnat, ço que si davant els ulls de tothom el feien de plànyer, ensems aquella situació l'havia d'aixoplugar de l'insult que, sense vúlguer, i com un malparit, jo ara li endinyava.

El cert és que ara no sabia què fer… Dic: què faig, aquest pobre home fa pena a tothom, tot són cares llargues al voltant, i ningú ni gosa piular − tots plegats massa doblegats de vergonya. Els més atrevits se'm guaitaven amb escarn i semblaven retreure'm qui sap les taques morals, i no vaig poder evitar, aontat, que una xafogor íntima m'escalfés la cara. Reconec doncs que el que tot de sobte s'esdevingué llavors, ho vaig rebre com un alleujament del neguit que començava d'ofegar'm. S'escaigué que, com dic, tot d'una, les feixugues portes plegables del pis es badaren amb fúria i tan amples com eren, empeses per l'embranzida abrivada d'una ventegada que apagà, com ara màgicament, totes les espelmes que hi teníem enceses. En fondre's, les espelmes feren un bleix viu instantani i llavors un espetarrec agònic, a la llum somorta del qual ens n'adonarem que la figura d'un estrany s'havia ficada a la cambra; era algú de la meua alçada qui venia embolicat amb un gruixut abric.

Ara, tanmateix, la foscor era absoluta. Mes podíem percebre que l'estrany era dret entre nosaltres. Abans que ningú no sabés reaccionar, massa astorats per la salvatgeria de l'intrusió, sentírem la veu del personatge.

"M'escolten," va dir, en un mormol greu, clar i que se'm clavà al bessó dels ossos per sempre pus, "−m'escolten si els dic que no haig de demanar perdó a ningú pel meu capteniment; l'únic que faig és el que qualsevol

persona comcal prou té el deure de fer. Vostès ignoren, sens dubte, quina mena d'individu tan tort i guerxat no és aquest qui aquesta nit ha escarrutxat, jugant a cartes, el senyor Sivelles. Ara els treuré d'engany. M'escolten si els dic que farien bé d'escodrinyar amb prou cura els folres interiors de la màniga esquerra de la seua jaqueta. Escorcollin també, si els plau, a lloure, les bossetes i paquetets que trobaran dins els butxacots de la seua bata tan fantasiosament brodada."

Dementre que el foraster enraonà, un dens silenci s'establí al seu voltant. Ningú gosava bleixar, encara menys piular. Llavors, tantost digué el darrer mot, es fongué tan abruptament com havia fet cap.

Com puc dir ara l'inesborrable esborronament que m'agafà aleshores…? I, de tota manera, tant se valia, car estona no en tenia gens per a tractar doncs de sobreposar'm al martiri. Abans que ni m'aixequés de la cadira, ja tot de rudes grapes se'm ficaren damunt. Alhora unes quantes espelmes ja tornaven a vessar llum. I hom m'escorcollava sense compliments. Als folres de la màniga m'hi troben tots els atots principals emprats al descartat. I a les butxaques del barnús, jocs de naips idèntics als que fem servir durant les nostres sessions, tret que els meus paquets eren de la mena que se'n diu arrodonits− amb els cantons de cada naip lleugerament bombejats si eren cartes fluixes, i una mica bombejats a dalt i a baix si els naips s'esqueien d'ésser atots. Així arreglat el joc, el papallona qui talla el paquet a l'ample del muntet, com és normal, es trobarà que talla a favor del seu contrincant, bo i donant-li un atot, alhora que el garneu ben ensinistrat, en tallar al llarg del muntet, mai no donarà a la víctima altre que brutícia.

M'hauria estimat més que els companys haguessin esclatats a renecs i a penjaments molt empoixevolits; per comptes del que feren, encara més avergonyidor − allò d'aquell silenci de vilteniment i aquell posat sarcàstic que prengueren bo i ullant-me amb fàstic encara em féu més mal.

"Senyor Guix", digué l'amfitrió, alhora que s'ajupia a recollir de per terra un abric de pell molt extravagant "−Senyor Guix, això és vostre." Aquells eren dies de fred i, en sortir del meu pis per anar a jugar, m'havia posat l'abric damunt el barnús d'estar per casa, i llavors l'havia deixat caure a un racó abans de seure a taula. "−Supòs que en aquest cas no val la pena

de cercar pels folres de per aquí”, va dir, llambregant l’interior de l’abric amb un somriure tenyit de repugnància, “−segur que no ens calen més mostres que suportin la vàlua de la destresa i habilitat que teniu en el joc; de fet, amb les mostres que ja tenim ens basta. I ara veureu la necessitat ineludible de fugir ben lluny de la ciutat − i en tot cas de fugir d’aquesta pis ara mateix.”

Humiliat i amb l’esperit xemicat com em trobava, hauria estat ben normal que hagués respost a aquella agressivitat de paraula amb algun mastegot ben atraçat, tret que un fet extraordinàriament astorador em tenia l’atenció tota ocupada. L’abric amb el qual havia vingut a jugar era fet de pells molt rares, i d’un preu doncs adient a tanta de raresa. Era un model també molt fantàstic − aquells dies jo era molt primmirat i presumit i m’excedia bon tros, sens dubte, en coses d’aqueixa frívola natura. Per això, quan l’amfitrió, el senyor Jofre Bombolla, em vingué amb l’abric que havia roplegat de per terra, quan jo ja era gairebé a les portes plegables del pis, i em lliurava l’abric, i alhora jo me n’adonava que ja el portava al braç (el devia haver agafat automàticament), davant aquell desdoblament d’abrics únics, en tot idèntics, doncs, em vaig quedar de pedra, i força esglaiat.

De seguida vaig pensar en l’home estrany qui havia entrat tan intempestivament i m’havia denunciat d’aquella manera tan desastrosa, i alhora pensava que, com jo, ell havia vingut a les cambres del company qui ens deixava el seu pis per a la sessió d’aquella nit ben embolicat en un abric gruixut. Ningú altre no hi havia vingut tan abrigat. Sense trair’m, vaig recollir l’abric que en Bombolla em lliurava, el vaig posar, com si res, damunt l’altre que ja duia plegat al braç, i amb pas ferm me’n vaig anar, després d’haver adreçat a tothom un llambrec de menyspreu, i que jo, por d’ells, no gens.

Abans no s’acabés de fer de dia, ja havia fugit a tres quarts de quinze. Camí de ben lluny. Horrorosament corsecat de vergonya i de recança, això sí.

Tan córrer amunt i avall, i tot debades. L’àvol fat m’empaità arreu on fiu cap, com si prengués plaer a burxar en la nafra, i de fet allò no era sinó el començament. Aquell maleït Tiberi Guix es veu que gaudia a voler’m tota mena de mals. Amb prou feines m’havia instal·lat a París quan

misteriosament ja el tenia monejant amb els cordills del meu destí; m'assabentava fastiguejat de l'interès malsà que tenia a perseguir'm…

I el destret empitjorà amb els anys. Malparit, contra seu mai no em sirgava cap remei!

Llavors vaig fer cap a Roma i amb quina podrida facilitat no se'm posà ell allí enmig, com un obstacle insalvable, aturant ben a deshora el corrent que jo volia per al projecte de la meua vida. I a Viena, igual. I igual a Berlín, i a Moscou!

Arreu on em fiqués, allí ell em trobava, a fer'm la vida impossible i a posar'm sempre a parir! Sempre atacant de trascantó, sempre quan menys me l'esperava, i jo fugint, i fugint, esfereït, de punta a punta de la terra, com qui fuig d'un flagell − maleït, maleït − i tot sempre debades.

I jo rostant-me el cervell, passant-hi el rasclet de l'angoixa, i demanant-me: "Però qui doncs, però qui…? I d'on ve…? I què em vol…?"

Cap contesta, és clar. I ara ja hi sóc, capficat a mort. Estudiant pic a pic, bri a bri, cada incoat moviment, cada ombra d'intenció, cada perquè de la seua pertinaç impertinència. Per què fa continent de fer o no fer… Per què se m'aferrissa sempre a deshora…

Tant d'estudiar-li els moviments o l'absència de moviments, i nogensmenys no en treia gaire recapte. L'únic incontrovertible era que cada camí que se'm llençava davant era inevitablement per a desfer els tripijocs o per a frustrar els foscs projectes que, duts a llur fruïció, haurien portats a tercers dissorts i penes rai. Ço que no deixava d'ésser una excusa ben pobra per arrogar's tanta d'autoritat damunt el que al cap i la fi era la meua vida i prou − res doncs que fos de la seua mocosa incumbència. Car qui l'havia cridat…? Qui havia de viure la meua vida havia d'ésser jo i prou; no pas cap manefla massa umflat de la pròpia vàlua.

Un altre detall que no em podia doncs passar per alt de cap manera era que el meu torturador, tota aquesta estona (tot i que servant amb molta de traça i escrupolosament, i diria que maniàticament i perversa, el costum d'anar vestit d'una manera idèntica a la meua) havia assolit nogensmenys

de mai no haver revelats els trets de la seua cara − tot i la munió d'ocasions on interferí en la meua trajectòria i em torçà la voluntat.

Fos el que fos d'altre aquest Tiberi Guix, almenys amb aqueixa mania demostrava que era o molt carrinclonet o molt tocat del bolet.

Car no sé pas com altrament es podia pensar que jo fos tan ruc de creure que qui tant em turmentava, qui em reptava malgeniüdament a Eton, qui em denunciava i destruïa la meua reputació al col·legi quan jugava a cartes amb els companys, i qui em feia malbé a Roma totes les ambicions, i qui frustrava la meua revenja a París, i qui arruïnava a Nàpols aquell apassionat lligam amb la meua enamorada, i qui esbombava maliciosament i falsa el meu escarransiment i la meua cobejança a Egipte…, que aquell qui era el meu geni maligne, l'arxienemic i l'ombra àvola qui pertot em seguia…, no sé pas, com dic, que es pogués mai imaginar que no hi reconegués el mateix Tiberi Guix dels meus anys d'escola, de petit, aquell qui es deia com jo, el meu company i contrincant, el meu rival molt temut a l'escola del senyor Esteve Pedrots!

Calia ésser carallot per creure que no sabria qui fos!

Mes ara ja em permetreu d'anar de dret a l'esdeveniment cabdal d'aquest cas.

Fins ara havia anat deixant-lo fer, ell l'imperiós dominador, i jo rebent. És clar, em tenia impressionat, es captenia ell amb tanta de majestat, i amb tanta de saviesa, que jo en romania sotmès, indefens a la seua mercè. I amb tota versemblança hauries dit que gaudia de les facultats de l'omnipresència i àdhuc de l'omnipotència − això s'afegia al respecte que li duia, fins al punt que n'acabava tenint por i tot. A poc a poc, la seua superioritat no feia sinó empetitir'm més i més − al capdavall m'havia imbuït amb la noció que jo no era sinó una mena d'esclau seu, feble i impotent, incapaç, per molta d'íntima desgana a obeir que hi fiqués, de contrarestar en res la seua arbitrària voluntat.

Tanmateix, aquells darrers dies m'havia ofert totalment a la beguda. La meua paciència, afectada doblement pel meu tarannà hereditari i per l'influència de l'alcohol, s'havia com aquell qui diu gastada del tot. Si em desbocava, semblava que qui em cavalcava havia ell mateix perduts els

estreps. I ara enraonava sol, tentinejava, engegava rebequeries sense ni com va ni com ve, com qui n’està tip que el prenguin per l’ase dels cops.

I com més m’afermava, més em feia l’efecte, a dret o a tort, que l’altre, el qui em botxinejava, s’anava afeblint. Ça com lla, tant se valia, la qüestió era que ara anava de bo, que l’esperança que m’assistia ja no era vana, i així, a la llarga, m’anava fent a l’enferritjada resolució que, tard o d’hora, i més d’hora que pas no tard, esdevindria estort, i que el meu esclavatge fóra història i malson.

S’escaigué llavors que a Roma, durant el carnestoltes d’ara fa una mà d’anys, en escaiença justament d’un ball de màsqueres que tenia lloc al palau del duc napolità senyor del Bull, cal convindre que vaig excedir’m en la presa de vins i licors, i que en conseqüència tot em sobrés i fes angúnia, poixèvol i de maleixamús, en la xafogor de l’ambient, amb tant d’atapeïment de gentota massa enrenouaire, i que em trobés doncs a frec d’espetec.

Damunt, afegiu-hi, que em destemprés del tot, que no fos capaç d’escatir ni eixida ni camí entre el laberint dels qui festejaven massa agrumollats, jo qui desitjava de poder trobar’m (ja us podeu imaginar per què fer’n) amb la dona bonicoia i jove i calda del vell i atrotinat duc del Bull. La noia, amb desvergonyida franquesa, ja m’havia dit abans amb quina mena de vestit, altrament secret, no aniria doncs disfressada al ball, i, havent de lluny ara albirat justament aquest vestit, volia jo de totes totes fer-hi cap, i tractava doncs de passar part damunt tants d’obstacles que se’ns ficaven endemig de trascantó.

En aquell instant una mà se’m posà lleugerament al muscle, i alhora a l’orella se m’hi filtrà aquell greu, podrit mormol tan sovint sentit quan menys s’hi esqueia.

D’espetec, embogit d’ira, em vaig tombar com un torniol ferotge damunt qui gosava així interrompre’m
i el vaig agafar agressivament pel coll. Com era de témer, el malparit anava disfressat exactament com jo, amb una capa llarga i una màsquera de seda negra que li cobria totalment els trets de la cara.

“Consagrat!” Vaig esgaripar, rauc de ràbia, amb cada síl·laba que deia afegint foc al meu odi. “−Criminal, impostor, lladre, renegat! Ja m’has perseguit prou! No m’empaitaràs pas fins a la tomba! Vine fora, o t’esbotz amb l’espasa ací mateix!”

Amb aqueixes imprecacions, la voluda apartant-se, fàcilment me l’enduguí a un recambró de la vora.

Tantost dins, el vaig empènyer amb força. Desmanegadament s’estavellà contra el mur, dementre que d’un cop tancava jo la porta i alhora li manava que tregués l’espasa. Dubtà un instant, va deixar anar un bleix de resignació, desembeinà sense dir res i es posà en cunç de defensa.

No durà gaire la contesa. Anava jo tan eixelebrat, portava tanta d’eufòrica ràbia dintre, que em semblava que el braç em tenia la força d’un regiment. En quatre segons com qui diu ja el tenia estampat, només per bruta força, d’esquena a l’entarimat de la paret, i, aprofitant l’avinentesa, sense cap pietat, jo qui sí m’hi rabejava ara, amb boja ferotgia, bo i enfonsant el ferro repetidament al seu pit ofert.

Algú forcejava amb la balda de la porta. D’un bot vaig anar a assegurar el forrellat i tot seguit em vaig tornar a presentar davant el contrincant qui se’m moria.

Qui trobaria ara els mots per dir l’horror de espectacle abominable que em segava les cames i em robava l’enteniment i m’omplia d’angúnia? Es veia que el breu instant que havia emprat per a anar a la porta havien estats suficients perquè entretant la cambra canviés d’aspecte − i més que enlloc al fons mirant avall. Era com si un alt i gros mirall fos ara on abans no hi era. I vet ací que com més m’hi atansava, esfereït fins al glaç de l’ànima, més em venia a rebre un altre jo mateix, tret que aquest venia pàl·lid de mort, les faccions totes tacades de sang, caminant tot tort i desmarxat, si caic no caic… Dic que semblava l’imatge meua al mirall, però no ho era − era únicament el meu antagonista, en Tiberi, en Guix, qui ara es fonia marejadorament en l’agonia definitiva. Ni un sol tret a la seua cara que no fos idèntic als meus, tanmateix ben marcats i característics. Hi havia llençats per terra la seua capa i la seua màsquera… Sí, no hi havia dubte, era en Tiberi Guix…, tret que ja no parlava en el seu mormol greu, sinó

que pus tost em semblava sentir’m a mi mateix, angoixat, mes en la meua veu normal, i dient:

−Has guanyat; ja et concedeixc la victòria… I nogensmenys, d’ara endavant tu també ets cadàver, mort per al món i per a les esperances que dóna. Car en mi existires…, i, jo morint-me, prou ho veus en la meua imatge, que és la teua, tu mors…, i te n’adones fins a quin punt irrecuperable ara doncs, amb mà assassina, tu mateix t’has mort.

24 maig 2006

N’Eó Illot

N’Eó Illot, no se’n canta ni gall ni gallina

Passejant amb mon pare, l’industrial Eó Illot, adés autor fort celebrat i ara, llas, escriptor oblidat… Em duu, per caminets gens fressats, passats la carena… Si era cap al tard, ara matina… Hum.

Em diu, l’industrial, mon pare, faedor a petita escala de maquinetes de fondre ferros, amb les quals hom pot fer-s’hi, doncs, aliatges sobtats — (només cal ficar al mateix forat metalls diversos i remenar la clau) — em diu: “—Aquella ciutadella a l’horitzó, cavà…?”

Dic: “—Quina, no sabia pas q…” Mes aleshores me n’adon — hò i tal, una ciutat, ausades, pas res a dir-hi, i a cap mapa que fos mai.

Diu: “—Aquella ciutadella, hi ha les al·lotelles més adients ni avinents de tot el comtat i comtats que comptos.”

—De debò?

—Hò. Voldria que quan sigos prou gran, i mai vulgos casar’t, te’n triessos cap de cap enllà.

—Qualsevol?

—Totes hi són bones.

—Doncs fet.

Tot i que encar som jove, sempre he tinguda curiositat de tornar-hi, a les envistes de la ciutat descartada — i adu fort gosadament de ficar-m'hi, a fe.

Dic a n'Eó: "Eó — (o pap) — em costa de tornar a trobar la ciutat de les al·lotelles tan fermes ni formosetes."

—Vols dir que ja ets a punt de pendre muller, als teus catorze anys mal fets…? Poc crec que en sigos prou madur. Lleixa'm abans dur't al cirquet…

(*Ara, doncs, ambient de circ. Pler d'aplaudiments. Musica lletja*.)

Fa el vociferador papissot: "—I ara escolteu-me, mossens i dones! Embolicat amb cintes incandescents, l'adolescent elefant — (no pas l'elefant adolescent, ull viu, que això fóra cosa per a circ vulgar, i el nostre: la goma!) — l'adolescent elefant, doncs, meravellós espècimen únic, escoltin! La glòria d'un poble decadent, ell, el paquidèrmic minyó! Amb el seu coll pastat, com qui diu, amb maons i ciments… I aquesta pell seua: l'enveja dels cactus més bròfecs… I els quatre pèls folls lluents i forts com anells de diamants… Què us dic…? Li guaitareu, si us plau, la trompa, la trompa…! La trompa, com amb caça-papallones evolueix pels arbres dels trapezistes, alt caçador qui tothom acolloneix amb crits d'escarafall…! I que la fa tocar, prepotent…, com mai no sentíreu sonar cap corneta ni trombó…! I llavors en fa una fona esgarrifosa amb la qual — prou que ho veureu — com us trametrà el pobre home-bala-de-canó al cove dels pallassets…! Ep, doncs, som-hi! No val a badar! Guaiteu el projector com si us hi pengés la sort i el cel…! Amunt! Surt al cercle, Manel!

Fa en Manel: "—Khoo-hiiii-haaaà!"

Fa el vociferador: "—Manel, l'adolescent elefant!"

Fem els babaus: "O-oh-h…!"

(*Silenci… Llavors refrecs de neguit… Llavors aplaudiments i ohs, que van fonent-se lentament al rerefons… A primer pla d'orella, l'actriu qui es queixa al vociferaire…*)

Fa l'actriu: "—També tu, gamarús, quina manera d'anunciar'l, pobre xiquet!"

Fa el voci: "—Què es foti, només és un animal, no fot?"

Fa l’actriu: “—Pel que fa a mi, t’avís que més respecte. I sense aviar gallets, i sense xafallosejar ni farfollejar ni pitofejar, enze, ximplet. O et denuncii davant tothom…!”

Fa el feraire: “—Oi sí, quina por, la gran diva…!”

Fa l’ac: “—Allò d’ahir teu del: *Cercle de foc que rostiria una mula amb plomes i tot*… Pse, brètol, si potser et pensaves que feies cap gràcia a ningú…!”

Fa el vo: “—Què diré avui? Espera’t. Potser diré: *Un estruç amb escates, un canguru amb faldilletes, un cocodril amb barba, un microbi quec, una serp miüra: una serp miüra, és a dir, escuada, bon acudit, no fa… Una serp sense cua?* Ha-ha-hà!”

Fa la triu del piu joliu: “—Ves si és animal. Prova-ho; gosa-hi, i veuràs…!”

—Vine, que t’escorcollaré una miqueta abans no surtos. No fos cas que part de part dessota portessos la disfressa equivocada, ha-hà.

—Treu les manotes, brut.

—L’empassa-sabres prou s’ho deixa fer.

—Bona altra!

—Què més volguessis. Si ho sabies! Té una marrera que és la perfecció; gens rebentada, ni escaguixada ni feta malbé per tots aqueixos altre fiblons que volten pel món, una miqueta més tous i rosacis, si veus què vull dir.

—Me’n fot. Allò que jo tinc més amagat, ho guard per a encaterinar amb totes les de la llei el meu públic. Altrament, res. Impol·lutament franca.

—Això deus dir-ho a tots els teus amants.

—Envejós.

—Pots comptar… Si et penses que…

—Calla! Que el Manel ja acaba. Òspedrera, quina altra trompada s’ha fotut. Bah, bah, fot el camp del mig, que em toca. I anuncia’m com déu mana!

(*Aplaudiments incrementats. Després, fan figa. L’equilibrista, un estaquirot espitregat, torna de caure escarxofat, esparracat, els pèls tofuts del cul li tremolen com vibrisses set amunt*.)

Vociferaire (*cridant*): “—Mossens i dones: Manel, l’adolescent-elefant!!! Magnífic, noi! L’emperadriu de l’Índia, o part de part d’allà baix, no sabria

quin preu donar-t'hi, jotfot — prou l'hem sentida mormolar — pas cert, Toribi…? Deia l'emperadriu, la soldana dels vint-i-set vels de seda primeta i virolada, deia: *El meu imperi per a aquest fenòmen criminalment seductor! Quant en voleu, mòrbids cristians…? Mon imperi val mig món i escapoló…!* Tant se val, nois, deixem la boja enamorada del matràs descominal. Mes ara…! Barrabum-barrabum… Ara, som-hi de bo de bo. Mossens i dones, alerta, car… La deessa del cercle de foc, la profetessa omniscient qui travessa les flames, ve a continuació — agafeu-vos-hi fort…! Ara que tenim aqueixa bòfia casolana qui vigila que no prenguem gaire mal, per comptes de la qui teníem abans, qui eren no sol forasters ans també els principals malfactors, i només hi eren per a defensar els lladres grossos, ço és, i els assassins i els ensotanats i els mitgesmerdes armats i els altres polítics…, per fi podem gaudir a cor-què-vols, sense por que ens fòton a la presó de les tortures inquisicionals només per haver gaudit tant…! Som-hi, doncs, desbocats! Amanits al gaudi supern, soberg! Aquesta peça és una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals els abelleix aitant de veure gent despullada a l'escenari…! La primera escena s'obre en una sauna familiar… — (poseu-m'hi doncs musica fineta i carrincloneta, a tall d'allò que se sent en cap pel·lícula d'animalons on **el rabàs d'esmolats queixals diu al morerol d'ulleres de pam d'ample**: *Te'n recordes l'altre dia que confongueres per un nap la cama d'un camalluent…? Corries com qui té corrípies!* **On respon el talp**: *Marrec, i la raó que tens! Anava tan esborronat com aquell ressuscitat tot cassigallós qui hom dels sofres de l'infern molt taumatúrgicament no treu…!* I ara destapen amb bromeres i espetecs pler d'ampolles de xampanys, car tenen molt a celebrar. I es criden entre ells, car són a les tenebrors dels caus i no s'hi veuen gens — tot i que, és clar, ensumar's rai! I llavors el talpet perd les ulleres, les ulleres els creix cames i corren fins a perdre's per les galeries que s'escrostonen perillosament, i els animalons darrere, esbufegats, eternament perduts als infinits, a les inaturables espirals, tota dèria sempre inatrapable…) — tant i fot! La sauna casolana… Tota dolçors i tènues tovallolines de nansú i samit o de transparències esgarrifosetes… Tret que…, mec! Dissortadament, tots els qui hi van de pèl a pèl són si fa no fot homes, inclosa, transvestida, i amb matràs de cautxú, una dona, la qual — llas! — ja és una mica claupassadeta, per als gustets si més no dels canins envescosos a qui els abelleix de veure peces amb pocs pelets on s'escau — seixanta-vuit anys tocats i retocats…! Retocats, jotflic, i dic poc…! Ara… Ara, us n'adoneu si en sé…? Sempre

pens en allò que és bo per a la companyia: atrec tots aqueixos altres afamegats bavallosos, i venem entrades a balquena. Calculava jo que n'hi ha força més que no pas de burgesos com cal, acollonits per les pistoles ensotanades dels encarcarats, qui no sé pas com collons s'ho foten — per molt que es mòron, sempre tenen descendents a trenc per a pujar i manar idènticament — (tot això a part que els de més entre els burgesos són ells mateixos els més envescosos i llepaculs dels qui els abelleix teca peluda i adu pelada a l'escenari — ah, baldament poguéssim deshipocrititzar'ls, potser per aventura bo i titulant la peça amb algun nom de Jesucrist qui reparteix alhora indulgències i bons punts per a la societat, incloses bones perspectives de negoci…?). Ep, prou! M'estenc en l'empatollada primigènia. Som-hi. L'important és l'arròs. L'actriu Manela en menja amb musclos crus en una taula que és un cercle de foc — qui es cremarà…?"

Dementre que l'actriu al cercle de foc feia les seues peripècies al voltant del foc i penetrant-lo un camí i altre, **l'anunciant cridava**: "—Tothom en fa estelles!" **I el poble als seients potser en col·legia**: "—De l'arbre caigut…?" **I jo acabava**: "—Tothom en fa estelles…!" I, efectivament, els tions giravoltaven per la volta de l'envelat en malabarismes de fer pixar al llit i, entretant, n'Eó, mon pare, em deia a cau d'orella que:

—Adés, el presentador, no fa pas gaires anys, abans l'ebrietat no l'en fes trist titella de circ, era un actor força acomplit; per a un paper de dona enfeinada, es féu instal·lar per aptes cirurgians un ample cony, negre i pregon — de cautxú, semblava — i l'altre actor el qual li feia d'home se'l feia espetegar de veritat. Estranyament el cony aquell, fi artefacte, li produïa orgasmes. A pleret agafava peix, vull dir, a mesura que l'obra guanyava públic, i doncs les funcions continuaven, els orgasmes creixien en violència. El presentador cregué parar boig. Sentia els animals d'enraonar pertot arreu. Quan tornava nit colgada a casa, per les cantonades i rere les tàpies, el sobtaven gats parlaires, i, si doncs es trobava amb cap gat mort i a mig podrir, els cucs qui se'l cruspien es parlaven aitambé, i es barallaven i s'entremossegaven ferotgement, i s'insultaven amb penjaments i renecs molt apujats.

Així capficat, una nit cabdal on s'atansava a la porta de ca seua — (devia ser el seu cap d'any i ell ni se'n recordava) — la seua dona li foté el gran esglai. Abans d'obrir la porta — tot era fosc al voltant — li va saltar la dona com una tigressa afamegada — disfressada horrorosament de festa — i el volia

petonejar! El presentador romangué de pedra, a frec d’espitxar-la, incapaç de moure’s… Encara pitjor. Quan la dona, arrossegant-lo, se l’endugué dintre, la foscor de la casa espetegà en llum — una llum d’enlluernar’t a zero infinit en forat negre d’estel nan esclatat en l’absolut sedec, xuclent, del tot materialitzat i esbocinat en subpartícules grinyolaires — i ensems una gernació féu una cridòria que me l’acabà d’esmorteir. En pic deixondit al cap d’estona de jeure inconscient, es va anar passejant per casa seua sense reconèixer-hi ningú — tothom hi era estrany, i n’hi havia a betzef, de desconeguts, molts dels quals ja s’aparellaven per a ficar’s al llit. N’hi havia vint o trenta qui, si fa no fa empijamats, ja es raspallaven les dents… I notà el presentador que hi havia molt de tripijoc entre les cambres… I que la seua dona devia jeure sota qualque munt o altre de cardaires… Allò era un eixam carallot d’abelles antropomòrfiques… Tothom empenyent tothom, tractant de trobar un forat… I el brunzir i la remor i el rum-rum… Em sembla que allò el va acabar de trastocar… El presentador escorcollà entre els calaixos de la calaixera… N’extragué al capdavall el seu uniforme de paracaigudista… Se’l posà i eixí al carrer… Quan arribà a l’avinguda era el migdia… El Solell lluïa… Les dones i els infants corrien a trobar l’heroic paracaigudista, li demanaven autògrafs, les dones li proposaven tota mena de tous badaments crurals i franques carranxes oimés — i certs viciosos infants, qui l’adoraven amb zel, un culet virginal. Al començament, el presentador caminava amb urc patent, dispensava benediccions, abraçades i pessiguets amb lliberalitat, sota un cel que s’arraseix, i un Solell més i més sangcremant… Llavors es girà una ponentada… Tot esdevingué lleig — l’oratge i els vianants… Passà l’actor llavors vora un cleda baixa rera la qual un dels seus ex-amants jardinejava… S’hi atansà, es besaren lleugerament. Mormols o mots d’amor foren canviats entre els vianants, tots desconeguts ara, cap d’ells fent-li la gara-gara… Es tombà a veure què deien i era el cos de la seua dona, qui, malescapçada i estesa llonga com era a la banyera, davall la calç viva que gairebé curullava la banyera, es planyia en forma de bombolles de carn emboïgada que esclatava sordament i carrisquejava… Aquells fums metzinosos… Se n’anà a respirar a baix al jardí. Hi va veure el veí nou qui tornava… Era un gegant qui menava una moto immensa, molt sorollosa. El veí es va amagar a casa seua i, per comptes, al cap d’una estoneta, va sortir el seu amant (l’amant de motociclista adust), qui era un grassonet molt tou i afable. El va veure anar trencant amb un martellet els angelets de pedra qui el veí antic havia anat plantant pel seu jardí, i en acabat

anar-hi ficant, per comptes, figuretes de deuetons orientals, molt més avinents a la natura humana, i portadors sense dubte de molt bona influència. Va saludar el grassonet… Li va demanar d'on treia aquelles astrugues figuretes, que ell, l'actor, també voldria plantar al seu jardí. Aleshores establiren conversa. El grassonet parlà del motociclista gegantí. Digué: "—*Ah, el seu posat sorrut, si sabéssiu la tendresa que no amaga…!*" Prou el cregué. I el lolita grassonet el convidà dins. El gegant clapava, no havien de fer gens de soroll, treballava de nits. "*Honestament*," digué el grassonet, "*les influències benaurades dels déus i deesses orientals clouen totes les nafres, tant les físiques com les psíquiques, sabeu…?*" Els tres es van fer molt amics… Un dia el gegant va tornar amb una noia cassigallosa darrere. Se la ficà al llit. El lolita grassonet, clafert de gelosia, l'endemà ja l'havia escanyada… Ara els dos, ben penedits, s'atansaren a l'actor i li demanaren si sabia com desempallegar's del cos de la morta. Sabien que la dona de l'actor havia desapareguda sense deixar clau. És clar que allò que ningú no sabia era com… L'actor aleshores va haver de pensar de ferm què fer, com transferir el fètid paquetot. Va dir'ls: "—*Nois, la morta la fiquem darrere; assenyaladament, al bagul del cotxe teu, Lolita… Hi cabrà amb escreix, a part que és un cotxe com n'hi ha milers. Demà és la final del supercampionat, allà baix al poble dels emplomallats. Hi haurà mig milió d'afeccionats pel cap baix. Hi anirem amb les plaques disfressades, no fos cas que ens enxanpessin les càmeres…*" Al vast aparcament de l'estadi, aparcaren aculats a un cotxe gros de plaques molt llunyanes. Tot xerrant d'esport i fumant i bevent cervesa i menjant llonganissa despreocupadament, alhora l'actor, d'esquena al vehicle aliè, fent el paper d'esbotza-baguls, n'esbotzà el bagul. Ara, un instant que no semblava passar ningú entre les fileres de cotxes aturats, els tres, isnellament, obriren el bagul de l'automòbil d'en Lolita, en tregueren el farcell, obriren el bagul del vehicle aliè, hi descarregaren la morta…, tothora xerrant i rient com afeccionats molt comcals a l'esport. Tancaren d'espetec els dos baguls. Abordaren llur cotxe. El ficaren ben lluny — tres o quatre milles — del vehicle compromès. Pujaren els esglaons de l'estadi, trobaren seients a llur grada… S'assegueren a veure bellugar la pilota i, en pic s'acabà el partit, se'n tornaren tan feliços… Nogensmenys, ara es veu que, per les nits, el molt sensitiu gegant tenia uns malsons de caldéu. Veia la noieta morta i a mig podrir renéixer de les aigües estantisses d'un estany somort… La minyona no deia re… Tenia uns ulls tots voltats de negror i n'eixien raigs que calia interpretar

metafísicament… Allò el terroritzava… El dubte, l’interrogació, el delicte, la delació… La por, la recança, el recàrrec… Quina barreja de neguits molt aferrats…! El grassonet va veure que només podia exorcitzar l’imatge repatània de la morta amb l’imatge alegroia d’una al·lotella viva… Va raptar una xicoteta d’uns vuit o nou anys… Quan el gegant tornà de la feina un vespre encara assolellat, es trobà al llit l’oferta verge… La seua verga adquirí mesures adientment gegantines… Adorà aquella aparició ressuscitada, i se la cardà del dret i de l’inrevés… En acabat, mentre l’homenàs sensitiu dormia apaivagat i sense malsons, el Lolita dugué la minyoneta malmesa ben lluny i la llençà… Al cap de poques setmanes, quan tot era una bassa d’oli molt domèstica entre ells, i l’actor es trobava enfeinat en parar la taula i enllestir la cambra i el llit per a un altre seu amic qui havia convidat per aquella nit…, se n’adonà esfereïdament que, rere els vidres de la terrassa, el carrer propi i els carrers dels voltants — la terrassa tenia bon camp visual, la casa mateixa damunt un tuc — i totes les voreres, s’omplien de fastigosa bòfia… Tot de vehicles oficials, tot d’uniformat armat i mitjamerdosament ensumant amunt i avall… Amb cares rebregades de ràbia, amb l’auto-presó de finestres reixades i rodes de tanc, els maleïts envejosos de la bòfia esbocinaven i xemicaven totes les figuretes de pau al jardí. L’actor també ja es veia descobert, amb l’ànima tolta, el coll oscat amb osca gairebé total ja d’ençà de la primera destralada, i catacrec, i bona nit… Mes no. Venien a enxampar el gegant i en Lolita. Les proves i les anàlisis obtingudes de les lleterades trobades als orificis de la xicotella desminyonada ans botxinejada deien que els resultats s’adeien gairebé amb tots els ets i uts a la composició genètica del tenellut, grollerut motociclista — la bòfia (qui en sap un niu d’estudiar palters i rumiar-hi anys i panys) s’havia celada entre els obrers de l’indret on el gegant treballava, s’havien apostats al canfelip, havien esperats que el gegant hi anés a cagar, n’havien estudiat i perensumat el cagalló, etc… Tot era molt ben explicat al juí que els feren, als tres, car la bòfia els imputà també el crim de la noia corrompuda trobada no pas al poble dels emplomallats, ans molt més lluny, a l’indret dels glaçons imperturbables, d’on el vehicle violat venia i anava… I algunes de les petges dactilars concordaven amb les del veí actor — o en Lolita afluixava i se n’anava de la llengua per cap descuit…? Qui sap…! La qüestió que tots tres es negaven a acceptar el crim més gros, no fos cas que perdessin el cap… Ni trasllat enjogassat de la morteta ni doncs col·laboració veïnal. Res de tot això no deixelen ni accepten sisquere tàcitament. Ni viatge

al supercampionat ni orgia en resposta a la satisfacció en acabat de la feina feta. Tret que, és clar, el dia on — argüien no poder despendre prous calers en llur favor (en tot cas no prous per a llogar cap advocat de prou mèrit), i doncs l'estat els forneix defensors *pro bono*, i per tant força dolents — el dia doncs on s'asseuen davant el jutge…, qui reconeixen com a un dels defensors que d'ofici no els toca…? Era l'home qui s'asseia a llur vora el dia del partit del supercampionat, el mateix home damunt el qual abocaven a la falda — per sapastreria lolitenca — tota una safata amb tres gots de cervesa curulls i tres entrepans molt greixosos de salsitxa amb pasta de tomàquet i mostassa…! Qui anava a contradir'l…? I qui els anava a defensar amb gens de dèria ni d'enrònia ni de positiu interès…? Acabaren prest i malament. Ell a la fosca garjola per a vint anys. El gegant i el grassonet, hom — tots nosaltres; l'estat! — els anorreà, coll arranat. Pobre home, en sortir de la presó, ell qui havia set aquell actor meravellós, no trobà altra feina que aquesta de ninot de circ de mala mort. Ara ja saps qui és i que amb noietes sovint no si val a jugar. Au!

Patètic parot, tenia llàgrimes als ulls tantost acabà la seua historieta i tothom espetegà a aplaudir… No l'aplaudíem pas a ell, és clar; aplaudíem l'actriu qui suara havia lluitat tan ardidament contra el foc i les fustes com més anàvem més roents…

(*El vociferaire anuncia Toribi i Tudurí, el dos pallassos. En acabat, a l'agre de la fada funció, i sense tindre'n gens de ganes, els més joves érem tanmateix els qui rèiem més fort*.)

En Toribi i en Tudurí xerrotegen de llurs experiències traumàtiques de petits. I les pitjors, asseguren, tingudes al circ.

—A mi (*féu en Tudurí amb un espinguet*), embadalit i bavós amb una de les boniques dames destres en equitació, una de les seues envejoses eugues m'hi etzibà, als dídims de baix, si veus què vull dir, una guitza que em dugué a l'hospital i em deixà anorc.

—Doncs a mi pitjor (*féu en Toribi*), veus aquests dits que no ho són…?

—Són llúpies i amb prou feines, Toribi.

—Doncs, Tudurí, és que volia fer mamballetes a favor de l'ensinistrador, i un tigre poixèvol i enfellonit féu un bot i se me les menjà de viu en viu.

(*Continuaren entaferrant dicteris contra l'activitat del circ i la beneiteria d'anar'l a veure, i ningú no reia gaire. Només qualque vell i vella cruels. En*

acabat, canviaren de coll i organitzaren una peceta de teatre: qualque farsa sonsa i obtusa, sens dubte.)

—Companys (*cridaren*), una casa de dos pisos, la qual, per tal de facilitar-vos mentalment la cosa, distribuirem i anomenarem així: a) de la planta baixa, en direm primer (llivell); b) del primer pis, en direm segon; c) del segon pis, en direm tercer… I així anar fent.

—El senyor Moloc Llenya és al tercer, treballant al seu despatx, entre paperam.

—La seua dona feineja al segon. Ara es diu Culada, encara que de jove es feia dir Imma, però sa germana Montse va descobrir un bon jorn que prou era més comcal i catalanesc de dir's per la darrera fracció de nom que no pas per la primera (que era cosa aixarnegada), i doncs començà de fer's dir Rat, on sa germana féu semblantment i…

—Al primer, truca un home.

—Truc, truc, truc! (*féu en Toribi*).

—Qui hi ha! (*féu en Tudurí fent-se passar per na Culada*).

—El senyor Moloc Llenya…?

—No he dit pas "*qui voleu?*", sinó "*qui hi ha…?*" Carall de déu, sou pas sord!

—Son cosí Perot.

—Qui?

—Son cosí Perot.

—*In petto, vós*: Això m'ha semblat que sentia. Quin nom més carallot… *Molt més fort, vós, cridant cap a dalt*: Moc, Moc, Moloc!

—Què vols? (*féu l'anunciador, molt greu, fora d'escena*).

—El senyor Soncosí Perot a baix…!

—Soncosí…? No en conec cap…!

—Escolti, senyora, son cosí d'ell, sap…?

—Son cosí teu…? Ai, vull dir, ton cosí, ca…?

—Quina dona més badoc…! Ara vinc! Ah, Perot! Anem a dalt, que xerrarem. Tita, et sabria greu de dur'ns-e res per a beure?

—Per a manguis, suc de tomàquet, “*Matilde*”, si li plau (*féu l’home Toribi*).

(*I ara potser — mes potser no — caldria dir que aqueixa Matilde era la dona qui mon pare havia tinguda abans, o abans d’abans, de la qui ara té — la Culada, o la Rat, o l’altra…*

Dir així mateix que aquell equilibrista tan ultracuidat, espitregat, escarxofat i estavellat, amb els pèls tofuts capllevant-li per l’estrip, és el capdecony amb qui la Matilde va fugir — com vibrisses d’esfínter desarrelades i endutes pel clavegueram sobreeixit tots dos foren rentats cap a l’oceà del mai pus… Tret que l’equilibrista presumit tornà, mes mai na Matilde, perduda pertot altre que a l’enteniment molt endarrerit d’en Perot, capellà.

Mon pare i la seua maquineta de fer fondre produeix de camins estranys aliatges, no us dic pas el contrari.)

Tudurí: De tomàquets poc que en tinc. En tinc de prunes, però.

Toribi: Perfecte.

El vociferador: “En Moloc té tres dobles. (Un dels quals n’Eó Illot, industrial francmaçó.) I 25.ooo soldats catalans, escollits entre els millors — prou disposats per a qualsevol cosa que calgui — molt professionals — hom els encarrega totes les accions de defensa molt perilloses — idò, molt respectats, molt catalans (ja ho he dit)… La Culada és una dona molt filòsofa i qui llegeix pensaments molt profunds — sovint, tota la nit esperant que el seu home impotent (el Moloc flonget casolà) (impotent però psíquic, de potències mentals molt mal·leables) trempo en trempera física… Enmig del pensament molt profund, a ell se li aixeca…, ella com un espetec ja el munta — llavòrens orgasma o no, mes a l’altre se li acaba la trempera tantost li pensa en quelcom diferent… Ella llavors hi torna, amb la filosofia, sempre amatent, sempre a l’aguait; fins a una nova majestívola trempada…”

Molt a prop, darrere nostre, gairebé damunt, sentíem les veus rasposes dels vells i velles cruels. (*Qui és lo Jup…? Lo Jup és l’avi dels vells.*) Lo Jup deia facècies grasses i criminals i les velles desdentegadament se’n reien, les trobaven fatals.

Deia lo Jup: “De dalt estant, déu vol occir, i poc que hi reïx, aquell carallot de profeta amb faldilles de les deu banalitats — amb el llamp ni l’escallimpa — amb l’esllavissada, no l’endevina ni amb un trist mac — sense ni un blau se n’ix, doncs, el mec. Al replà, a recer, el profeta sanguinari li fa pam i pipa; després es repensa, s’aixeca les faldilles i li ensenya el cul, se li obre de

galtes, li etziba un pet esllenegós. Així es revenja de més a més: les deu banalitats les re-escriu en clau de broma feridora…

“Fa el fanoc profeta enfaldillat: **U**, tu. No mortriràs pas poc.

“**Dos**. No esmentaràs el nom del capdecony més gros sinó debades.

“**Tres**. Et percardaràs, per poc que pugos, tot allò que se’t foto davant, es bellugo o no.

“**Quatre**. L’ase del teu veí, llepa-li el cul, menja-te-li els palters, fes-te’n pessigolles al nas amb el plomallet de la cua. I sobretot no et mocos sinó amb fenc, com ell.

“**Cinc**. Menja el primer que trobos, per poc que en tingos prou ganes — esvortons i altres afolls llepolia sana. Ara, no fotos malbé re (*això sí que és pecat!*)

“**Sis**. Falorniare qui trobos, esllengua’l, i marca’l amb la marca de l’emboiracervells: que tothom el fujo ja de tres quarts de quinze.

“**Set**. Mare i pare són prioritaris quant a les teues caritats — ni caldria dir-ho, collons.

“**Vuit**. Tes filles i tos fills esquerats mai els regalos ni als armats ni als ensotanats. Si no saben valdre’s, mata’ls amb totes les de la llei, com cap inútil gos ni verinosa serp.

“**Nou**. Descobreix els mecanismes, que no en romango ni un d’ignot…

“**I deu i mig**, tu. Sempre torna-te’n.”

El vell nauxer Eó Illot, i jo, son fill molt aimat, asseguts als seients de bambú d’un circ qui tot trontolla al grat de l’huracà. Sota els seients, hi ha ollals, com si tothom ja es pixa — no pas de riure, de por i de suor.

Na Judit, na Salomè, na Tomiris, les tres cantants del grup de les Escapçadrius apareixen a escena a l’estona de l’entremès. En aquell instant la ventegada s’enduu el tendal. Nus. Nues. La festa no sols continua, s’incrementa exacerbadament.

—Pap (o n’Eó), no has viscut mai a la ciutat albirada…? Fic messions que allí no s’hi abaten tan cruels temporals.

—Fill meu, allò és paradisíac. Ben dejorn hom t’hi donarà permís d’accés.

—Albíxeres.

Cel esclarit, l’endemà m’hi atansí; una mica més a prop, en veig frisos i cornises, i estàtues del capdamunt de tot. Els frisos són d’un verd fluix pintades, les estàtues tenen un verdet una mica més fosc. L’estàtua més enorme és la d’un cap d’en Júpiter amb barba molt blanca. A l’instant que sonen els senys, tots els qui entràvem a la ciutat, cua llunyana, ens aturem. Les ràdios dels camions aturen la xerrameca. Guaitem cap a ciutat. En Júpiter es pentina i fuma. Les estàtues i relleus prenen vida, es vinclen, enraonen entre ells, es fan sociables, d’estàtua a estàtua i de relleu a relleu. L’embús és impassable.

Torní doncs esporret i mà-buit a casa quan encara hi era el dia abans.

Em diu mon pare, l’industrial Eó: “—Te n’enyoraràs fins que no assoleixos de ficar-t’hi.”

I té tota la raó.

Mon pare té un iot llarg a bastança, amb el qual ha fet cap i port adu al Japó, justament on jo fui concebut. Al Japó, si hi has encès un forn, ja no saps mai més apagar’l — l’únic si de cas és l’habilitat que adquireixes a sàpiguer’l mantindre mig encès mig apagat per ço que ni t’ho encengui tot ni et dugui, escarrutxat, al desesper i al sovintejat suïcidi — els japonesos ens ho creiem tot, som molt fàcils d’engalipar; el circ ens lleixa tots bocabadats i somiosos de mons enjondre on la lògica és altra, fins i tot més absurda que aquesta on, incrèduls, fem xup-xup.

N’Agnès Mascarell, la més bonica ans avinent de les seues concubines de l’instant, em vol acompanyar la propera vegada que m’aventuri a la descoberta. Diu que ha vistes recentment inescandallables pel·lícules d’elegants insurrectes farcides, i que a ella també li convidria qualque episodi prou ponderós.

Segons en Pirró d’Elis, hi ha el món que perceps. Mes… Quin món percep tothom altri…? Quin món percep el despitat…? I el despietat…? I l’escarransit…? Si no n’ets, no saps a quin món viuen. Ara, un cop n’esdevens — despitat, despietat, escarransit — si pots, per sobtat escunç, per qualque malaltia de l’esperit, llavors hi ets, hi ets…

—No sé pas si ens entendrem, pap, amb n’Agnès.

—Posa banyes a cada instant adient. Ahir em va donar la bossa que l’hi portés a casa; llavors com s’ho faria..? Ara no tenia doncs ni les claus ni les pintures del maquillatge; la dèria la prenia; s’havia quedada cardant amb

d’altres, dos o tres homes ballant-li al voltant… Te n’hauràs d’espinyar. Educar una dona és un dels primers deures del jovencell qui gradua a adult.

—Comprenc, pap.

—Ecara vols anar a la vila de les minyoinetes eixeridetes…?

—Només em vull morir.

Pelant-me-la al llit, se m’esfumaven les esfereïdores imatges d’aitantes de damisel·les a l’illot atlàntid i llavors m’eixorivien les carnoses imatges de totes les sentoroses mullers de mon pare. “*Diumenge, el moc em penja; guaitant el Barça sóc filagarsa; puça d’esquinç em vull amb patins de lleterada de la nit fins a l’albada*.” En acabat de cada escorreguda sóc capaç de compondre (*pondre amb qui altre? La polla musa, deu ser*) excel·lents poemes.

I ara, espiritualitzat, m’adormia com un angelet de jardí.

Enmig del somni, abans d’eixavuirir, la cua de l’ase em feia pessigolles… Em desvetll amb un sotrac.

Dic: —Mama! (*No li diria senyora Agnès, com m’havia nogensmenys dit de dir-li. I volia abraçar-me-li*.) Mama, conduïa massa lluny i perillosament i en situació cabdal (de vida o mort, cavà?), només per a tornar a temps a l’indret d’inici, per tal de començar aquesta vegada amb bon peu. Mes me n’adonava que enmig de la ferotge cavalcada no hi veig ni de l’un ull ni en acabat de l’altre…! Em voldríeu, senyora Agnès, interpetrar el somni, o si més no deixar’m abraçâ’us per fer’m passar la poreta…?

L’havia trobada no pas al dormitori, ans repenjada a la porta del canfelip. Insultava mon pare: “—Mudes la pell com la serp…? Fa ja tres hores que hi ets!”

Sense reptar-la, l’esmén: “—Ja em perdonareu, mes el mot no és pas *que mudes l’exúvia o la despulla com cap serp?* — el mot és *que cagues veta…?* I sapiguéssiu, madò, que qui hi era tres hores, enfonyat i pelant-se-la al canfelip, bo i esguardant les calcomanies de les dones cuixes enlaire i pits amunt enganxades a les rajoletes, no era el pap, és clar, ell rai, qui té dones a dolls, era el tit, senyora, el vostre molt humil servidor.”

Em va fotre un parell de mastegots. Mes sabia que n’Eó, mon pare, m’estaria d’allò més agraït.

Dormia somrient. I la cua de l’ase em tornava a pessigollejar davall lo nas. Somni relligat — traça que en tinc. Trobava l’esdeveniment prou important per a fer’n una nota mental. Les pessigolles s’incrementaren com a l’hora fortament bategosa de llepar l’ham qui am de l’imaginària dona sentorosa qui colc. (Dic sentorosa per flairosa — mes més punyentment flairosa: sentorosa.) L’ase bramà. D’on em despertí. Els pèls del nas m’havien crescuts llargs i llongs com els de les orelles. Correguí a retallar’ls amb unes estisores. L’espill se’n rigué, els ulls em feien pampallugues, perdí una estoneta el coneixement. Collons, avui, si en sóc, de lleig…! Fotia la cara boteruda. Me’n torní a clapar. Fins que em passés el vel malastrugós, o fins que em morís… Un dels dos havia de fer cap abans de l’altre. El primer s’esdevingué. Si doncs això no, tampoc no ho podria contar.

—Passi-ho bé…

N’Eó se n’anava a la fàbrica. I jo darrere, corrent.

Al tren, parlant als treballadors, amb el seu aire de superioritat incontrovertible, que era acceptada generalment, i pel tit molt admirada. Fins i tot, no sé pas si ningú altre dels poc perspicaços operaris se n’adona… Me n’adon que no toca del tot dempeus a terra. Lleu levitació. El cofoisme l’umfla i el fa lleugerament surar. N’Eó Illot, mon pare, com més anem més adulat.

El didal ple de clotets del delitós vertigen se m’introdueix per l’esfínter jussà. Tots els treballadorets qui gosen em toquen d’esquitllentes el culet, m’estreben lo pipinet. Vaig per la vida trempant.

Quan només tenia quatre anys — i mon pare negociant era president de la Societat d’Amics de la Guinea — mon pare, en esdevinença del concurs de beutats a la ciutat, hi féu doncs vindre, de la Guinea, una negreta molt lluent i flairoseta. La teníem per casa (a la cambreta dels convidats), i hi caminava nueta. Mon pare se la cardava pels descosits, i també la meua mama d’aleshores — és clar, qui hauria pogut pairar’s d’aquella enlluernadora llepolia tan a l’abast! — a mi mateix, amb prou feines llavors lluny de les incomptables mamelles si fa no fa maternes, encara ara la boca se’m fa aigua, com si tornc a ésser mamerri, i un deler de llepar precioses secrecions em pren com un desig de respirar sota l’aigua. Vingueren al concurs beutats d’indrets aitan remots com el Coll de Nargó i la Conca de Tremp, i d’aitan a prop com la Vall de Barravés (d’ací sempre hi venien les xicarrones més coindetes i finetes). Guanyà nogensmenys la lluent negreta del conyet glabre

i vellutat, i aquella nit allò fou una festa… Tothom hi cardava amb tothom i el tit va poder-hi flairar vint-i-vuit xones (més o menys veroses o lloquetes) pel cap baix. L'endemà n'Elisenda Furufú se'ns morí d'una insolació. L'estiu a Lleida, a les piscines de les basses, l'immensa xafogor, allò li fou mortal — immortal (per a manguis, doncs) negreta qui colc ara que m'adreç també al mateix clot amb pas geperut.

De sobte silenci t'acull, i després… Terrissa qui cau i s'estavella i es xemica en mil bocins. Se m'enxerinen els pelets del clatell. Veig el caliu als fogons. La cuina, tèrbol escenari d'un crim, com al teatre.

I ara un moment que no té fi. Ens adonem de l'absència de la dona a l'hora de sopar (la dona, ma mare); tots som a taula; cal tanmateix esperar que faci cap…

—Encara no ve…?

—Potser ha tingut un accident.

Mai més no la veierem. La cuina neta, relluent el terra encerat, com les cuixes de la negreta qui guanyà el concurs de beutats. El sacre col·lectiu s'enfeixugueix, em plany, se'm compadeix… Pobrissó (jo), qui ha perduda sa mare, donota qui fugí i mai se n'ha sapigut ni…!

Visitàrem el cementiri. "—Llegendària ciutat daurada a les envistes! (*Passant el pont em record que vaig cridar, xiroiament, un pessic enyorós*.) Prou la reconec!" I aleshores hi vaig veure (oi, pap?) tres coloms rosats qui suraven i curaven durant un instant dels morts, un per un, amb molta de dolcesa, suavitat; els cadàvers de fresc, els nous cadàvers, els cadàvers per sebollir aquell mateix matí, s'embolicaren miraculosament en toves rosades plomes…

—*Aqueixos tres coloms eren la trinitat de l'esperit sant* (això em digué una monja, en un to imperiós, els ulls d'un dur de diamant apagat).

Mon pare, n'Eó, em desdigué: "—Nen, no era cap monja. Era la deessa Minerva, amb un davantal de maellera, ple de taques de greix, de saïm ensangonat."

O potser era una de les seues putes.

I ara els taüts, i llavors les cares dels nínxols, tots escrits en un llenguatge oldà — qui el desxifrarà…, qui en confegeix els maleïts caràcters aliens…?

Un polsim groc em fa eixavuirir. N’hi ha pertot arreu al voltant dels morts. És antú: un mata-rates; les rates en moren a betzef.

La senyora Agnès em repta que m’he pixat o cagat als llençols. No gosa dir que és resseca lleterada — de fet és eixarreïda piràmide de lleterades supermeses, llivells de grisors diverses, del burell més fosquet al mig callol de borrissol de cony de rosseta. La veig (l’Agnès) amb baieta de mànec que neteja l’espona dreta del llit, la que és a un peu del racó i la paret — hi ha ronya negra d’anys, és ara un cau de bestioles verinoses — el racó, vull dir, i el sòcol mig podrit sobretot, part de sota — teranyines i niuots, linòleum ronyós, brutícia negra, llepissosa, encastada d’anys…

—Senyora, tot el que foteu ho foteu a tall de greixosa Minerva. (No crec pas que m’entén — vull dir, molt sapastrement.)

S’aixeca la faldilla, i m’ensenya el cul; es vincla envant, i m’ensenya el cony, rosat, pelut. Me’n vaig sense perdre un instant al canfelip a pelar-me-la.

Asserenat, repòs entre els llibres a la cambra de darrere, tan assolellada — s’hi ouen ocellets — llur xerroteig…, que ara confonc amb el garlar dels infants asiàtics, amb qui adés bescanviaves noms, en llengües barrejades — indonesi, malai… — totes prou bones, totes prou meravelloses…

A un li enseny un nyanyo, ell diu: “—*Buing!*” Li dic: “—*Bony!*” Un altre em mostra al fris un nyap, i diu: “—*Garup!*” Assenteixc, eufòric: “*Grop!*”

Sempre les mateixes aproximacions… Tots ens en riem. Mon pare es carda les minyonetes asiàtiques, les germanetes de mos companys. Estic xerrant, com un pardalet, amb la minyoneta agradosa, una bona estona… Llavors em diu: “—*A ton pare se li pela el ventrell, mal senyal…!*”

Vol dir que aviat se’m morirà. Ja em veig desemparat. Per això quan se’n va de casa, li corc darrere. Vull anar a tot arreu amb ell. Fins al cementiri i tot.

Li dic: “—N’Eó (o pap), m’he adonat al tren com levitaves. N’estic que encara en bad ara.”

Fa: “—Venim-ne de raça — els nostres, empeltats de sangs d’aus dinosàuriques… Visquérem en cistells, cada família en un. Eren cistells prou grossos per tal d’aniuar’ns-hi tots plegats — cada boldró de família el seu. Hom els penjava (els cistellots) als trebols de les cases. I no érem atacats per les rates, qui llavors eren monumentals, hipopotàmiques.”

Ninots al niu. M’aesm espiant del caire del niu estant, amb una mitgeta cara de xagna, a frec d’ésser estimbat molt traïdorencament i insistent per un mal germà, un cucut amb banyes cargolades de boc.

N’Eó m’assuaja: “—Més tard esdevinguérem ínclits saltadors. Mai no patírem de vertígens ni d’andròmines. Saltàvem des d’alts trampolins — vint metrots d’alçada o pus — damunt la coberta d’un submarí, al cresp molt sem — revera, a la vera superfície acerada — sense paracaigudes — impecables: cap dels nostres mai no se n’esguerra — ni un esgaldiny de por, ni una esgarrapadeta de mal agullar-s’hi — i això que ho fem repetidament, planejant, com muricecs, com qui salta daltabaix i tanmateix sap atraçar’s com cal, orientar’s, caure on toca… Sempre doncs incòlumes. Els Illots, naltres, fill meu, individus sense parió aumon. Molt catalans.”

Mon pare, el qui em promet la totalitat del cony de la Terra — dona cardívola, cardable, per cada Illot cardada. El seu pipí com el meu, actiu a tota hora. Un xi gruixut qui talla i talla, cada cony una osca, una entalla tallada pel xi lluent qui secreta lubricant i lleterada.

Em diu: “—Amb xi gens esmussat o amb raor faitís, d’esmolat llos, tallem la romeguera monçonegaire pels volts del cert — ausades, amb la mà a la bragueta tenim l’atuell jugulaire a la pingueressa…” I se te me’l treu en un tres i no res, i allavòrens te me l’escapça — la rampoina baldera, ep.

Som així de bons filòsofs. Els Illots. Els catalans. Els almogàvers.

Mon pare, no pas cap bufaforats qui es perd en forats soms, sense substància. Sempre a la mel. No confon buina per boina, mai no em porta en doina…

Me l’havia pelada i ara composava un poema. Una de les minyonetes asiàtiques, qui mon pare (pagant sa mare) sovint es percarda, duu una ditada vermella al bell mig del front. És l’ull pineal del déu totveent, omnivident. “—Marques vermelles, prou sé on n’hi ha — a Torroja, o terra-roja, de bous qui foren mortrits i s’hi esqueletaritzaren: llurs ossos i caps d’un vermell viu, com ara vernissat i febrit — ara el colpidor record en roman, petrificat, marcant la terra — indrets maleïts, on qui mata braus es dut a torturar pels qui estimen les bèsties bones, déus disfressats.”

—És cert que mai no veia (ni aesmar-m’ho podria) vaca ni bou ni brau, ni boc ni ovella, ni oc ni girafa, armats amb espasot bare i llarguíssim, o amb metralladora fumejant, o amb canons i amb helicòpters i bombes de massiva destrucció volpellament tele-atraçada.

I després somric. Ara sé que les noietes són bèsties bones… Em ve a l’esment el gegant esbotza-hímens, amb la seua moto vermella, i d’apèndix el seu drudet — el lolita en Lolita — amb el seu cotxe verd… Que bé que conduïen ambdós…! Els vehicles, cascú el seu el sap fer vindre o anar-se’n per curts trajectes, inconduïts — el guiaire fora del vehicle! — per inducció mental doncs — els vehicles només empesos i adreçats, atraçats a força de raigs d’ulls, o millor d’ulls pineals, d’ones mentals — els repleguen o desvien amb els llambrecs i les mirades — engegats i corrent sovint com bòlids — i mai no anant de bòlit, tan ordenats; cap accident no provoquen sinó totalment volgut; altrament com més gent acut, com més la voluda s’espesseix, qui tolera l’atapeïment…! Com més som de gom a gom, llavors ell (n’Eó, mon pare) pren el tren, i ningú no l’hi reconeix, un obrer més sota la gorra, ara sense levitar.

No m’enganyarà pas l’enganyador. No em pop pas el dit. Sé de qui vinc. N’Eó (mon pare) amb paraigua vell, disfressat d’obrer, de nou per Perpinyà… Em diu: “—Era un paraigua màgic. De paracaigudista. Pensava haver comprat el mateix que tenia adés, però l’antic l’havia deixat a l’altre món, i aquest, ausades, era lleugerament diferent… Quan em llenç al buit d’ençà del capdamunt més alzinat de la torre del castellet…”

Mon pare (n’Eó Illot, dels Illots mig muricecs), tal agilitat…! Es despenja dels teulats, s’esconilla entre les portes, amb gran facilitat, i convertit sempre en un altre… Entre els isnells entra-i-surts, ha esdevingut incognoscible, i embla el que vol, de passada, volant ras, s’emboteix objectes al cos, sempre felí, furtiu, ombrívol…”

—I no caigueres mai a cap pou…? Així és com moren els insignes paracaigudistes, o empalats pels parallamps.

—Dins al pou hom hi trobarà cada antic os; serà l’incest comès totjorn per la marastra; en esdevinença de canvi, hom querreix amb precs i llaors, mes hom té tothora Mart ascendent pel seu astre.

La senyora Agnès, de patac i d’espetec, amb els ventalls dels oronells bo i manxant ferotgement, se’m llença tot somiant sobre. Vol tallar’m, em pens, lo pirulinet.

—Sóc Hiparc, greu poeta grec, vantant les mallerengues, llurs boines, i les onze mil vergues dels gegants qui ens pariren tots plegats.

—No vull sabre qui ets, mes qui és ell, tan menudet i sempre tan espatotxinet…?

—Mon pipí. Es diu Strel. És el Pipí Strel. Muricec grogós. Groc Gial·lastre, candent, a frec sempre de grogament deslleteratar's per l'agermanament occitano-catalònic o pels ulls de vellut i el nas umflat a la xona de les negretes beutats màgiques.

—Cony vellutat i pipeta umflada.

—La seua pipeta més llarga i ampla que no mai mon pipinet i tot!

—Doncs sí que fotrem goig! (*Exulta la senyora Agnès, ma mare, i el gruix d'un coltell em deprimeix una miqueta pus el cau del melic*.)

M'agafaren cagarrines. Ara em dic Narcís Agre… Tot ho guait al cresp estantís de l'estany putrefacte del meu ésser somort, accídic.

Em cordí, em tapí, m'emflassadí, m'embolcallí, com capoll, i em desdiguí. "—Ja em perdonareu, senyora Agnès, no volia pas dir les onze mil vergues gegantines — volia dir, molt més piu, el martiri dels onze mil ciclistes — al cel ascendiren en bicicleta."

Allò, aquell exabrupte, aquell exvot grotesc per la meua llengua impia afaiçonat, la treu de polleguera. Arcaismes, atavismes, embranzides avials, escares sobreixents de bull-bulls càustics del temps on érem encara més animals que no pas ara, la toquen amb orgull de rellotge. Amb el ganivet féu suca-mulla al meu melic. Merda i sang ixen de mos budells esbotifarrats. "—M'escomet el lleig miratge…! (*Això clam i que:*) Em febreix la febre la pell mòrbida com adés la salut vital febria el vellut al cony de la negreta…"

Dol ajornat, sobrevisquí. Un ventall em dava comiat de continu, unes crosses es repenjaven desvagadament. Eriçat d'agulles, esperonat com cap ase esquerp, em desvetllí a l'esquàlid hospital.

La dona nova de n'Eó es ventava per la xafogor, i feia cara de glatir pregonament pel malcarès que prenia la meua sort; a cada cop de ventall els seus cabells negríssims esdevenien lluents corsers llors d'apocalipsi; les crosses corcades es veu que eren del veí allitat, ara versemblantment cucat també i no pas menys cadàver que ja no eren les viandes que havia rescatades ahir del rebostet de la cambreta dels convidats; les minyonetes de la veïna havien entradetes a la cambreta també a jugar-hi, tornaven de la dutxeta i encara no s'havien ficades les calcetes part dessota les faldilletes

lleugeretes; vaig romandre una estoneta embadalit esguardant-me-les mentre se les embotien (les calcetes), tot xerrotejant, i llurs fufetes llises em feren saltar el cor de goig; estava alhora content que n'Eó, l'industrial, l'ex-autor, mon pare, no fos part de per allí a desminyonar-les, pobrissones, amb permís de llurs mares, és clar, ben pagades sempre; em trobava molt eixit, clafert de verriny; vaig xiular cap a la gossa i ens vam tancar a l'armariet fosc del rebostet; fora, les xicotelles jugaven a coudineta molt seriosetes i comcaleretes; la gossa i el tit férem l'amor: és a dir, ens acaronàrem fogosament; ella em deia, amb cald pudent alè de gossa molt carnívora: "— *Guaita'm els múltiples pits!*" Volia dir: millor doncs (si més no pel mer nombre d'unitats) que no cap dona només bi-mamellada, per molt grosses que no te les foto (les mamelles); ara bleixí d'enyor i de resignació, apartí els ulls repatanis cap als tubets i les agulles que em volien grotesca garota, o gàrgola tova — com dic, tota aquella eriçaó d'aparells fiçosos i punxents era doncs així mateix jo — un coixinet d'agulles si fa no fot (molt amagadament enjús) humà; cada punxa d'esmolada punxària l'adoperava doncs eu — tots els virots o viratons els amprava doncs eu, sense fer'n molla d'estalvi — totes les agulles se m'agullaven i m'encertaven i em conduïen, a glops de sanglot, sangs.

—Quin sant Sebastià de pa sucat amb oli no fas, marrec — m'animà n'Eó, i tenia (al vult distingit i un pèl marcial) (per un camí on prou calia aquest sentiment especial, si el fill perilla de fotre't el camp cap a les pregoneses tortes del no-re), tenia, ell, dic, els mateixos ulls amorosos de la gossa.

—Ahir, llençava el recapte antic amuntegat pel darrer dels convidats (aquell japonès llepafils, la dona del qual ens ensenyava sempre aquella cuixa i aquell pitet i aquell culet tan fins, caminant a saltironets de mil·límetre pertot arreu de casa, malembolicadeta en aquell kimonet de seda i samitell mig obert i, davall, ella jamai ja no duient damunt ni una mala peceta de llenceria). Formatges, pans, pastissos, exòtics atuells i flascons i vaixells a prou feines encetats…, i tot de sobte m'atacà una angoixa de mort, em vegí pel que del cert no som cascú: Una floretat qui, tantost nada, ja es marceix en un prat ablamat.

La dona nova, na Rita Torres, l'antiga actriu qui travessava, molt ardida i adu gaudent, aquells esborronadors cercles de foc al teatre i més tard al circ, com dic, sanglotà molt anguniada.

Mon pare em foté un clatellot. Tots els receptacles qui em duien les limfes, plasmes, sangs i andròmines vibraren com les vibrisses al cul (vist pel set causat per la trompada) de l'equilibrista elefantí i no pas gaire destre.

—Els catalans mai no ens donem. Com els d'adés contraatacaren i s'endugueren els llorers, així els d'ara.

—Colcàvem, almogavàrics, amb lluents cavalls llors, cavà, pap? I apocalíptics ens coronàvem de llors mig callols…

—Mig callols?

—Els mig dauràvem a vaixells o calderetes on feia xup-xup l'or mòlt.

—Aquest xiquet sap molta d'història — féu na Rita, i allò m'afalagà bon tros.

—Molta d'història mòlta — vaig fer, abans de riure i de retop rebre'n, per la roïna rialla, un atac de tos que de poc no cuida dur'm de cap al pot.

Refet, ronc com un cactus, em trob tot sol, recitant, doncs per cominal, un engranatge impiu i força càustic d'heteròclits penjaments qui es disfressen de pensaments.

Com la darrera vegada que fórem a Kenya i besí les nates d'un baobab, de qui l'escorça és com pell de soldana (o si més no odalisca) circassiana. I en besar-les, les galtes glúties del baobab (*o, tan fineta, era pus tost baobaba…?*), teranyines d'antigues lleterades dipositades a la suau ascla per molt mascles massais (o qui sap el vigorós guerrer) se m'encastaren als llavis, d'on de cop i sobte n'esdevinguí oracle.

Parlí com en Gambó de vertígens i d'eclipsis, de rancúnies i de premonicions, de circells i de dits de la mort seca… I vaig predir, entre una munió de galindaines induïdes pel verí de les antigues estantisses lleterades, que, perir, periria no pas com vigorós almogàver, mes en maleït esparracat hospital de mala mort.

D'on faig un bot finestra enfora i m'amag corrent al bosquet dels voltants.

—No em despenjareu de l'arbre. Sóc ara urpós ocell — dic, ans no em disparen i el tret em toca l'ala.

N'Eó m'alliçona: "—Pagues ara pels teus excessos, minyó."

—Quins excessos, pap, collons, si encara ni he viscut!

La seua cara, fins ara si fa no fa tova, es resolgué en màscara metàl·lica d'horrorós arnès. Mesell i cruel, amb veu d'ultratomba, respon: "—Excessos, carallot, d'inacció! Excessos d'esperança! Excessos d'il·lusió! Excessos de confiança! No hi ha cel, això ja ho saps. Mes aitampoc l'humana raça es val ni un pet."

—Pap, és cert. I on és la solució…? L'humana raça, l'humà adí, l'humà fuà — la substància qui en canemàs ens teixeix — la meua essència, doncs, em falleix. Aquesta Terra és una boleta de densa putrefacció i prou. A quin rebost oblidada per cap desaire mort perquè ara ja s'hi podreixi del tot?

—Tan fatalistes, nens!

Entrà en aquell instant, com un aire fresc de dona flairosa, na Rita Torres, deessa qui fou, i qui amb en Roy Starter — el cridaire del circ quan perdé tota altra oportunitat empaitat pels fats lleigs (no pels fets, que compten per merda) — tant d'èxit no tingué fent el paper, na Rita i en Roy, de bons terroristes en l'obra *Terra i Sort*.

La bona terrorista na Rita Torres i el bon terrorista en Roy Starter, a *Terra i Sort*, cauen enamorats abans en cel·la solitària no siguin assassinats, al darrer bec d'una perllongada, entortolligada tortura, per la bòfia inquisitorial.

—Qui és aqueixa dona…! — vaig esgaripar, esborronat.

El ble esmorteït de la meua memòria fou esmocat pel clatellot de n'Eó.

—Ah, sí, la novella mare meua, la dona darrera.

—Engreixant darrerement els meus interessos si fa no fot vitals, he esdevinguda molt tafanera d'epitafis. Totes les teues mares prèvies moriren en circumstàncies diguem-ne… sospitoses.

—Totes foren actrius en peces molt difícils. Les de més hagueren de travessar cercles de foc. Cercles de foc per on el cap del nou nat no ix. I d'on neix la vida, el capoll s'ha de morir. Sou, dones, com la closca d'un ou (la closca d'una nou si un nou cuc no en surt a noure pel món). No sou covardes com les monges o com els homes. Sou el vaixell per on la vida en foc no passa, rabent, cremant-ho tot. Sou flama d'existència. El vostre cony, morir-hi, puça d'esquinç, mon somni.

Quan em sent dir-li tot això (i pus, i més apujat encara: més-dites millor dites per cap més-dient millor diguedor que no puc ara, que no dic cap text d'obra molt bona, que només escric doncs tal com raja i l'hora del teló

ivarçosa se m’atansa), ara que n’Eó és de viatge de negocies, na Rita Torres s’estarrufa tota. Em deixa dormir cada nit amb son cony sentorós fent acte d’ésser mon galter molt bavejat. Amb aquesta tutia se’m remeia tot entec: de convalescent molt escotiflat pas a cabrit amb tota la salut.

N’Eó ja no tornà. El seu avió se l’engolí l’oceà. L’oceà féu un rotet. La caseta a la costa en patí de valent. S’ompl de clivelletes i d’esvorancots. Tot es desmanega. Tot s’esfonsa. Res no en rets ni en rems.

Tornes a ciutat en bicicleta. T’has fet pintor. Ninots al niu. Amb cara de por. No, home; les teues pintures una merda. No n’has venuda ni una. El catàleg t’arruinarà. I malfet a collons. Quatre fulls mal-lligats. Sense cap imatge dins. Ple d’errors ortogràfics, clafert de mentides biogràfiques. Ton pare no fou mai famós… Tot el que escrigué, en agra lleterada a les esquerdes maldesminyonades, s’ha marcit com floreta en prat eixut qui en el vent solar ivarçosament s’ablama.

Pse. Ja no tens urc de res. Te’n vas a la mort despietada i esparracada, fastigosa, pudent, cucada, tan ràpidament com el foc que tot s’ho menja.

Na Rita em diu: “—Quan era amb en Roy fent de bona terrorista a *Terra i Sort*, els enemics de la llibertat llençaren una bomba al teatre. Romanguérem una estoneta amb tota la merdegada al voltant. La runa, el carnús. Res no valia gens la pena de rembre. Ens abraçàrem, com si ens estintolàvem l’un en l’altre. Inici d’acció afollat, va intent de tractar d’entendre res… No. Massa tard per a res. Ens fugírem i mai més no ens vam veure. Avui, el camionàs vermell de les obres tan sorolloses i inútils que es veu que fan al clot de vora casa nostra s’ha desfrenat i ens ha aplanat el cotxe blau metàl·llic, única joia. Únic joiell també, i ara no en resta sinó ferralla. Per dins, els plats a l’aigüera, els llits desfets, els llençols estripats, la roba bruta esbarriada pertot arreu, els cistells curulls de brutícies, buidarades, els armaris desclavats, els canfelips amb femta que hi sobreïx, els mobles a bocins, les parets escrostonades, el terra a trams sense rajoles, les catifes amb boïgues i cagades, i la canalleta, déu-n’hi-doneret, els pitjor amanits. Regalimant de sucs llefiscosos, conreus i brous de cada microbi virulent. I això et dic, Narcís, que és massa tard. Que més val deixar-ho córrer, que més val dir boranit i adéu-siau, i dar’ns comiat fins a l’infern, car, qui sap, tot fins ara ha tinguda capacitat d’empitjorar…, per què doncs s’hauria d’esmenar mai…?”

Els orcs promesos, per al tit com per a tot altre pecador (*el pitjor pecat ja és néixer, noi*). I tot això fins ara… Només un tast? Vaig fer un bot del llit. Vaig trencar la finestra de l'hospital, em vaig llençar avall, vaig córrer fins a perdre buf. "—Pap, pap! (*Cridava*.) Quan anirem al circ?"

—Se'ls cremava l'envelat (*em diu*). L'actriu al cercle de foc, la seua roba les flames se li calen, ella fuig corrents, és una foguera esbojarrada, pertot arreu arrenca foc. O era una bomba dels mals terroristes.

—Els enemics de la llibertat.

—Tothom al món. Els enemics del gaudi.

I no volia davallar de l'arbre, agafat al capdamunt amb urpes de rapinyaire. Sóc l'agre narcís qui pensa cagarrines dementre que ert s'esguarda (i quin trist paperot que no hi fot), al cresp estantís del seu ésser, estany fètid, on, latent i entrevist, el monstre terrorífic fa veure que dorm, per a qualsevol instant eixir a esglair't de mort.

Ah, clatellots de cap molt alta figura mítica, que em desemboiren ans eixoriveixen i aclareixen d'idees molt fermes… Com els enyor. "—Pap, pap! (*Que crid*) Quan serà l'hora!"

26 abril 2006

La senyora a ca seua

[Sense vessar-la gaire, en Tiberi Guix, el 2006, vessa en català el text

del poema “La senyora a ca seua” escrit per en Jonathan Swift el 1732.]

[Cèlia Celíaca (o, T’hauries d’escriure, na Cèlia, el nom amb Ç, que és una C que en canfelip s’esprem…)]

La senyora a ca seua

Cèlia, cinc hores i molts desdenys
Li costà de vestir’s (qui pot en menys…?)

Al capdavall ningú no deixen flix,
Llacets, samits, com la deessa ix.

En Biel, veient la cambra buida,
I la minyona qui d’altre es cuida,
S’hi esconilla, i hi amida tot com rau,
I perquè quedi clar que hom ni hi trau
Ni hi fica res que no hi fos, tot greu
N’aixeca aquest inventari o capbreu.

D’antuvi hi ha una combinació
Tota bruta, i a les aixelles tal maror!

En Biel, xerec rai , l’estén i l’ensuma,
I fa carotes d’oi a la pudent escuma.

Més val no allargar-s’hi ja doncs pas pus,
En Biel ja veu que el nas se’ns en descús.

Na Cèlia, ell jura, ni és dolça ni neta
I és de foll maleït dir-l’en fineta.

Cal veure’n les casperes que ens n’ensenya:
Llordes i llefiscoses que és prou feina

Destriar’n les pues; tot hi és pegots
De greixum, plom, pólvores, cabellots…

Hi ha, per a torcar’s i allissar’s les rugues,
Un mocadorot amb oli de berrugues.

La farina d’alum per aturar els fums
Que rancis pugen de traus i ferums.

Podem copsar-hi els guants de dormir,
Pell de la gossa qui se li morí.

De pixats del cadell del mateix ca,
Hi ha un flascó per a untar-se’n ça i lla.

I ara trobem-hi potets i xeringues
Claferts de pomadetes i potingues,
Pintures rai, i fàstics i samfaines
Per a llúpies, nafres, galindaines.

Ve ara un cossi llord a més no púguer:
El que es grata de ses mans de tortuga,
Dins hi rau — i els llefiscosos grumolls
Que recull, com qui espigola rostolls,
De dents, queixals, genives; i gargalls
I vòmits — tot hi cap; pateix treballs,
I hi tragita: quin quadre més xaró
No és doncs ara el cossi, i té raó
Qui diu que a en Biel li’n ve greu mareig,
I pitjor encar si en el seu xafardeig
S’atansa a les tovalloles: com puden!
I les taques d’oronells qui esternuden
I de traus qui ragen, i de culs qui suen,
El deixen ben tocat, ecs rai, i el duen
A guaitar enjondre: cap als amuntecs
De mitges i robes on els refrecs
De peus i d’un desori d’emuntoris,
Peluts i orelluts, cruels gori-goris

Canten per a les peces massa usades,
Totes de vescs fètids: millor cremades.

En Biel trobà unes pinces ara, i sap
Que són per a arrencar pèls qui del cap
Fins a mig front davallen, i se’n fot
Quan se l’aesma que tant del bigot
Com de la barbeta se’n treu les cerres,
Na Cèlia, i amb això, que si no t’erres,
Es diu en Biel, és una lupa grossa,
Amb què els polls s’hi deu veure a la trossa,
I els cucs al nas deu veure’ls gegantins,
D’on amb la lupa en tria un dels veïns,
I fort, pres pel cap o la cua, estreba
Fins que, mort o viu, l’en treu com la ceba.

I ara què farà, dissortat Biel,
No hi gosis, no, on tens el cerebel…!
No obris pas l’arquibanc amb l’orinal,
Deixat (heus dona molt bruta!) tal qual,
A la vista de tothom, i hi orxeguis
I amb basca de la pudor te n’ofeguis.

Part de fora, l’armariet prou sembla,
Un moble comcal, el mirallet t’embla
Els ulls i te’ls distreuen pollegueres,
Anelles, vernissos, i t’hi esperes
Veure-hi dins res ben endreçadet…

En Biel resol doncs ficar-hi l’ullet,
N’alça del calaix la tapa…, la mona!
La fetor que tota la santa estona
Anava sentint, ja sap d’on ve: “Mèu!
Malament rai” — fa — “Nou Epimeteu
Sóc jo ara, qui quan, com ell, obria
La caixa de Pandora, el món maleïa
Amb tota mena de dolenteries!”

És clar que Epimeteu les ordalies
Que pateix no són tantes, sap que nansa
Avall de la caixa hi rau l'esperança.

No pas per a en Biel, és clar; tantost
Alça la tapa de l'estugós rebost
Les lletges vapors que n'ixen li diuen
Que ni esperances ni bondats hi aniuen.

Al fons culà no hi ficarà la mà
Per veure si res d'espectacular
S'hi amagava doncs! "Màquina infame…!
Que a ca na Cèlia fos," en Biel exclama,
"Qui s'ho hauria mai pensat — o almenys,
Que la tingués ran de nas i altres senys!"

Així com a les graelles s'hi cou
Del moltó les costelles, i s'hi mou,
Amb gràcia culinària, la minyona,
I ho amaneix i a dretcient ho assaona,
I tanmateix es distreu i permet
Que el greix al caliu hi faci algun pet;
La pudent fumera empesta la carn,
I et planys a la cuinera i amb escarn
Li dius que tant badar…!, així mateix
S'esdevé amb allò que hom exprimeix
Guardant-se'n molt, no diré exactament
El mot, mes rau a l'orinal, i n'esment
Només l'olor, de rebuig estantís,
Olor de les que no et deixen faitís
O prest sinó per a fugir orxegant,
I saps que tal fortor es va empeltant
En cada bocí de roba i de moble,
Fins que tot hi put de fetor innoble.

Ja, doncs, acabant d'escosir l'indret,
Fot el camp el fastiguejat noiet;
En el seu enamorament solsint,

Deixa enrere les cambres repetint,
Mentre força d'empenta se li apaga…:

"**Na Cèlia, doncs, na Cèlia caga!**"

Mes ara es revenja del cel la deessa;
Sempre desvetllada, ha vist aquell vessa
D'en Biel, i el castiga per haver massa
Espiat… Li enllorda el magí i, llassa!,
D'ençà d'ara dona qui veu, pudors
En pensa, i a l'inrevés: si pudors
Ensuma, ja es pensa que dona és prop…!

Tota dona put i, doncs, de retop,
Tota pudor vol dir dona; el cercle
És infinit, com peix qui amb l'opercle
De la boca es mossega fort la cua.

I no hi ha déu qui l'en desdigui, sua
Sang, dissortat Biel, voldria estòrcer's
De fat tan lleig; és com si les escorces
Només en veia dels fruits amb més suc.

Cal reconèixer, era el xiquet prou ruc.

Perquè na Venus neixia del fang,
No pas per xò en reculàvem com cranc
Tantost la vèiem nua i disposada.

Al contrari, n'ignoràvem la pomada
El perfum, l'afait, tota la façana…,
Ja sabem que les dones sense façana
No van enlloc… En Biel va lluny d'osques;
Hi pensa, i li vénen les basques fosques…

Jo no faig tal; na Cèlia apareix
I tot en mi, astorat, la beneeix.

Car, com hi ha món, el miracle s'instal·la,

Cal fer-se'n creus: l'ordre ix de la taral·la,
L'harmonia de l'ofenós xivarri…
Del budell que hom, irat, esbotifarri,
No pas el pet, la perla delicada…

Cal pensar la beutat de lletjor nada,
El dret del tort, la flor de la cagada…

17 abril 2006

Maleïts colors de l'enveja

Maleïts colors de l'enveja

1.] Qui deu ésser a aquestes hores de la nit…? Ah, sí, la vella. 2.] Mira que trucar tan tard, prou em sap greu, però m'ha dit la Flora que era un paquetet urgent. Ai, carall, que és fosc, gairebé que no caic i tot. Ah, ara em sembla que m'obren… 1] Ah, senyora Lluïsa, veniu pel paquetet, oi…? 2.] Perdoneu, Enric, però la Flora m'ha dit… 1.] Ara us el duc, el tinc a la nevera… 2.] Ah, a la nevera… 1.] Són unes bosses congelades… 2.] La Flora no devia voler que es fessin malbé… Serà tres o quatre setmanes

fora… Creuant les mars tropicals en creuer de luxe, no us cregueu… 1.] Un momentet, de seguida vinc…! 2.] Feu, feu…! Ara, la Flora, caralloteta, m'ho hauria pogut dir per telèfon… Tants misteris… I per tan poca cosa… Aquest pobre xiquet, potser l'he tret del llit… 1.] Vols dir que no sabia que eren unes bosses de verdura congelada…? No em pensava pas que la paia vingués fins demà migdia… Ah, aquí el teniu. Us l'embolic amb un drap perquè no vull que se us refredin gaire les mans… 2.] Ah, gràcies, ja us el tornaré demà… 1.] Quan us vingui bé; deixeu-lo a la bústia, si voleu, tot passant… Ah, quina foscor a fora! Deixeu-me agafar la lot i us acompanyaré fins a casa fent-vos una mica de llum. 2.] No cal, no cal… A la carretera s'hi veu… 1.] Fins a la carretera, doncs… Som-hi, ja tinc les claus a la butxaca… 2.] Tanta molèstia per unes bosses de verdura. Ves si és carallot, oi, la Flora! 1.] És que cau la nit tan de pressa ara a la tardaó… Potser es pensava que tornàveu de la feina més aviat… Ah, pareu compte, guaiteu tot això enmig de la carretera…! 2.] Ai, quin perill si passa un cotxe massa de pressa…! 1.] Teniu raó, ho arrambaré fins damunt l'herbei del jardí, fora del pas dels vehicles… Aneu, aneu, no cal que us atureu, ja ho ficaré… 2.] És cert que tinc fred a les mans… 1.] 'Neu, 'neu… 2.] És que… 1.] Voleu que vingui amb vós… Teniu por que…? 2.] No, no, ja s'hi veu prou… Voldria ajudâ'us… 1.] A què…? 'Neu, 'neu, això no és res, poc esforç… 2.] Bé, doncs… Apa, adéu-siau, ja us tornaré el drap de cuina… 1.] No us preocupeu pas…! A reveure… Ep…, ah. Què és, tot això…? La troballa del segle, manoi. Algú que ha descarregat enmig de la carretera i ha fotut el camp… Un lladre…? Un accidentat…? Una vegada em passejava per la vora del riu Robregat i vaig trobar-me unes caixes de fusta totes estavellades, eren plenes de records d'un cercle d'excursionistes: hi havien àlbums, pel·lícules… Els lladres no en podien fer res i se n'havien desempallegat fotent-ho tot daltabaix… 2.] Aquest xiquet no sé què en farà, de tot allò… Potser hi ha coses de vàlua… Hauria valgut més que aviséssim la policia… Si ara trucava a la policia, sabria que he estat jo… Me'n recordaré de burxar'l demà o passat-demà… Si hi havia de bo, potser caldria dir "part en vull…" 1.] Un estoig de guitarra, i la cosa és prou feixuga, com si l'instrument encara fos dintre… I això sembla que dins hi hagi una càmera bona… I aquestes maletetes… Qui sap… Maleïda vella, m'ha vist… No sé si podré pispar gaire cosa… Si hi ha res fort, m'ho enduc cap dins… La resta ho deixaré fora… Per si de cas el qui ho ha perdut, ho vol recobrar… 2.] Què deu fer, s'ha tornat a quedar a les

fosques… Ha apagada la lot… 1.] Cal creure que la vella ja s’ha amagat a casa… Si em vigilava, encara agafarà una pulmonia, amb aquelles bosses glaçades damunt… Ara, abans no passi cap cotxe i il·lumini el meu forfet, fotem de com es deia…, aquell jugador tan bo…? De Kubala. Fotem doncs de Kubala, de Kubala en petit, de Kubaló, un Kubaló del rugbi — fort i massís, bo en atac alhora i en defensa… M’enduc aquest paquetet a tota erra, i ningú no m’esterrossa… Ei, que no sigui una bomba, és clar… O no hi hagi dins cap cagalló… Això fan els camioners, es pixen en ampolles de refresc, es caguen en capsetes buides de dinar, i llavors ho llencen finestra avall, sense aturar la màquina… De petit vaig trobar’m una capseta d’aqueixes… Em pensava que hi hauria el gran tresor… I merda! 2.] Entraré, ficaré les bosses al congelador i tornaré amb l’allargavistes… Precisament l’altre dia el vaig tornar a trobar; dins un calaix ple de suquets estranys… L’Eduard ho tenia tot tan mal endreçat al seu laboratori…! Molt presumir davant tothom, impressionant per als forasters, com quan va vindre el xicot aquest, l’Enric, un artista, diu qui és, fent aquelles pintures tan estrambòtiques que vés a saber quantes en ven, ell i la seua dona, una altra artista, bon altra fent gargots, però molt més bona persona, i ara viuen separats, i l’Eduard fent-se el savi pels descosits… Perorant, digníssim, estatuesc, i als visitants que els queia la bava… Tan bon “actor”, i amb prou feines si li calia fer-ho veure, perquè en realitat era així de naturalment soberg… 1.] Com és deia aquell déu qui de nits sortia a endur’s a ultratomba els objectes més inversemblants…? Així em veig, com ell, d’esquitllentes, trepitjant serps d’ullals regalimosos… 2.] De jove fins i tot n’havia escrit, de teatre; no solament en feia, n’escrivia i tot. Una peça molt dramàtica, començava “en vers”, i de sobte esdevenia “en ver” — així ho deia ell, poèticament, en clau. Hi recitaven pomposament grans personatges, s’empatalloven de guerretes i punyetes… I tot de sobte els actors s’estripen els vestits carrinclons dels anys de la picor, i parlen com ara i d’allò que de debò interessa — de la mort i de l’eternitat del no-res. Després d’haver tastada l’existència, quina crueltat adonar’s que hom no pot fer-hi res, que ha estat condemnat novament, i aquesta vegada definitivament, i a l’infinita, infinita, infinita, perdurable… anihilació… I ell sempre soberg, doncs, en el bon sentit de mantenir l’alçada, la serenitat… Sí, serè, ell; altívol i tanmateix molt comcal; senyorívol, crec que aquesta és la millor paraula que el descriu, i nogensmenys la processó li anava per dintre… 1.] S’enduu un fàl·lic llobarro de la cuina, s’enduu el

tòtem del jardí, s’enduu de nit i a les fosques el gosset qui justament havien dut a pentinar aquell mateix dia… Gens vessut, al contrari, amb un zel encès, s’ho enduu tot, sobretot allò que mai no diries que ningú es volgués endur, no fotis, l’àncora del iot, la pintura menys pintoresca de les escales del rebedor, la cullereta talismà al bol de l’esmorzar de l’endemà… Vés a saber els quòdlibets, com un fantasma fantàstic, això m’ho enduc, això no… Triant entre les suplències, vull dir, the supplies, les existències, entre el que hi ha i no hi ha… Una mena d’entomòleg capriciós, l’embarras du ch…, el maldecap del massa recapte, destriant en l’enfarfec, caçant aquesta cuca i no aqueixa… A propòsit, ha cremats la padrina aquells espècimens tan verinosos qui ens va ensenyar l’eminent professor aquell dia que els visitàrem amb la dona…? Quin home més encantador…! I ara la vídua qui em sembla que no em guaita de tant de bon fel, i amb això d’aquesta nit… Encara ho hem espatllat més… Segur que es pensarà que em vull quedar els millors objectes d’art i sense donar-li’n part… Éren uns insectes, uns escarbats i unes papallones qui, va dir el professor, que només menjar’n un, i bona nit, fins a mai més… Mort instantània… Els verins més virulents de l’univers… Em sembla que si mai la vella em duu cap altre pa de pessic, el llençaré al cossi de la brossa sense tastar’l… No el donaré ni als ocells… No fos cas… Em sembla que em té esquírria, aquella dona… Allò que divorciés la dona no li va fer gens de gràcia… Em sembla que trobava que tenir-la de veïna li donava una seguretat que no troba que jo li donc pas…, ni de lluny… 2.] Em descompt dels paquets que hi he vist… Tot ha estat tan ràpid. A part, és clar, que pot tornar a ficar tots els paquets al jardí a frec de carretera, i tanmateix pot abans, durant la nit, haver’ls buidats de les possessions més precioses… No me’n fii gens, d’aquell minyó; molt artista, però molt tocat del bolet. Potser si li escalfava i li portava ara mateix un got de llet fumant…? Com a excusa de la fresqueta que fa i pel favor que m’ha feta d’il·luminar’m fins a la carretera i servar’m el paquetet de la Flora…? No, no s’ho empassaria mai. Sabria que només hi anava a furgar i a ficar el nas… Maleït bordegàs. Haurem d’esperar demà. 1.] La meua dona, qui l’aguantava, ja! Cony de figa que té, sempre darrere els professors tan elegants i esmerçats d’aquella aura quasi divina — granats i tot, a mig repapieig, el cervell massa tou, mes amb tanta de prestància, oi…? Amb tanta de presència i de nimbe i gambuix, i fama local… Complex de mancança de pare… Com se’n diu d’aquella enveja, o desig, que tenen les dones més faves de veure’s

confortades per l’autoritat ferma i tanmateix amatent, i fins i tot el toc erudit de vells sempre ben conservats i polidets i tan senyorívols…? 2.] Tots se li tornaven boigs, els personatges sobre els qui escrivia, l’Eduard; ho va haver de deixar córrer… La gent vol joia a l’espectacle, la vida normal ja és prou atroç i trista… Quan va entrar a l’Acadèmia d’Entomòlegs se li acabaren les dèries literàries… No pas les filosòfiques, és clar; planyia cada cuc i cuca com si qui planyia fos qualsevol estimada persona viva: només la mort i l’oblit etern eren el premi per haver nascut… Tan espiritual i de bona palatreca…! Sort que era impotent, perquè és cert que tenia molt d’èxit amb les noietes… 1.] I ara vejam què hi ha ací dins… 2.] Sent que borden molt els gossos, em fa mandra de sortir… I demà tinc feina a l’oficina del professor Malats… De bon matí, hi passaré part davant… Ja faré un cop d’ull al jardí de l’artista… M’hi endinsaré amb l’excusa que li torn el drap… 1.] “Qui és a casa sol, peta, rota i fa el que vol…” Tinc les finestres hermèticament closes, baby, les cortines ben atapeïdament tancades, la porta amb el forrellat assegurat… I ara amén, amén… Beneïm la capseta, i absolguem’ns-e dels pecats que anem a cometre… In nòmine patris… No hi manera d’obrir-la… Em trec el xi que té un llos tan esmolat… I trompetes de triomf… Què hi tenim ací…? Només hi puc fer un foradet que ni el cós d’una agulleta… I si fos una bomba, després de tot…? Ací fineix la vida de l’artista… Un adient final novel·lístic, qui en vol més…? Va, collons… Que no hagi d’anar a baix i tornar amb escarpre i martell…, qui hauria dit que una capseta tan petiteta i delicada costés tant de badar…! Potser hi ha perles d’aquelles tan grosses… Fia-te’n. O el cagalló magistral i embruixat de qualque deuetó nocturn… 2.] Demà ja en parlarem; qui sap què hi trobarà… Em sembla que sent sirenes de policia… O són els bombers… Ha obert un parany…? Era una bomba i se li ha calat foc a casa, carallot…? Ha trobat una gàbia amb una serp molt verinosa i ara demana ajut a les ambulàncies perquè l’ha queixalat a la cuixa…? Massa poc, poca-vergonya. Deixa’m espiar… 1.] Un rellotge collonut… D’or i brillants, eh…? Què en faré de la capseta…? Ficar-ho enmig de la carretera, amb tots els altres paquetets petits; diré que a les fosques només havia percebuts els embalums… A la matinada algun camió o altre hi passarà damunt… Però mentrestant on amagaré el rellotge…? 2.] No, res. Em deuen tornar a xiular les orelles. Sempre em fan sentir el que no hi ha. Això de fer-se vell… Tot et xiula a deshora, tot se’t torna cacofònic… 3.] Ei, creus que han llençats tots

aquests paquets…? 4.] Sembla que els hagin deixats perquè s'ho endugui els camió dels escombriares… 3.] No passen pas demà. 4.] No, però potser són de viatge…, vull dir, potser han deixades les escombraries un parell de dies abans perquè no seran ací ni demà ni divendres… 2.] No hi veus el que tens al nas, tot ho sents de gairell, t'espetega l'espinada, les cames et fan figa… Tot són ais i uis… 3.] Ei, doncs jo m'enduc aquesta càmera… 4.] La guitarra em fa dentetes… Però si ens veu la patrulla, potser pensaran que ho hem robat, i s'aturen i què els expliquem…? 3.] Agafa quelcom més petit… 4.] Això…? 3.] Què és? 4.] Jo què em sé. Ei, algú surt, correm… 1.] Guaitem què més podem aprofitar… Ei, vella pudent, oi que se m'ha enduta la càmera…? I oi que hi manca una de les maletetes que més goig feien…? Saps què, més val que m'ho endugui tot dins. Ara l'únic testimoni de la troballa és un pispa, com se'n diu, una còmplice del lladrocini de camí ral… Puta vella, ja no pot piular. Aquella càmera semblava d'allò milloret… I per què la vol, xafardera, per a espiar encara millor…? Collons com pesa això… 2.] La llengua se't torna balba, el cervell no fila prim… 1.] Sempre espiant, vídues desvagades. Has de vigilar que no et descobreixin els pecats que amaneixen la vida. Tanta d'hipocresia al món… 2.] Veus visions, sents veus, el paisatge esdevé abracadabrantesc… T'equivoques més sovint, t'ensopegues pertot, fas un paper vergonyós, la bufeta se't descorda sense avisar… 1.] El xafardeig, vici de vellarra maligna… Ficaria messions que es coneix fil per randa tots aqueixos night-crawlers, oldans rèptils nocturns, encara més curiosos que no els diürns… L'apocat advocat Frederic, qui escorcolla pels cossis d'escombraria de casa seua, quan la dona dorm, cercant el pa que la seua dona ha llençat, perquè diu que és pa saumai o ranci o revingut, i ell pensa que és sempre prou aprofitable i se'l cruspeix d'amagatotis… O la negra grassa i joiosa qui passeja el seu dòcil pitó parlaire…, això pretén ella…, però eh que he llegit que les serps són sordes…? I, si ets sord, no aprens de parlar, per molta de llengua doble que tinguis… I l'home àgil qui, saltant tanques i bardisses, en té prou amb un xiulet perllongat per convocar en un tres i no res el gos, la dona i el fill…? Els veus sortir els tres dels indrets més allunyats… El gos flairant porqueries a un descampat, la dona a casa de qualque amiga ("ai, que sent el xiulet; deixa'm córrer, o l'home em matarà!"), el nen amb els amiguets, deixant els jocs a mig fer tant si guanya com perd… Tots quatre ràpids cap a casa llur, car és l'hora de sopar, que l'home àgil duu ja al cotxe, empaquetat, quan torna de la

feina… 2.] Quina nit més fosca…! És que no hi clisses ni… Què és allò…? Sembla l'ombra d'un homenot… 1.] Vejam què ens amagues, noi, tu que peses tant… Merda, llibres…! "Un llum d'encruia de sa banya duc penjat per a poder llegir tots ets llibres que em cauen de ses mans…" Com fa la cançó…? Bona idea, ho espargeixc tot damunt davall, com si lladres hi haguessin ficat el nas i triat de valent, a tort i a dret, i llavòrens s'haguessin endut el que volien…, i la resta res, allà restant, a la babalà, perquè de bon matí tothom ho vegi… Jo me n'he anat a dormir tantost la vella fotia el camp, senyor guàrdia… Perfecte àlibi, eh…?, senyor comissari… Poden regirar amunt i avall per tota la casa, no trobaran pas res que no sigui meu… 5.] Bona nit. 1.] Ai! 5.] Preparant un viatge…? 1.] Eh? I tant, i tant, un viatge. 5.] Una guitarra, eh…? 1.] Un violí. 5.] Ah, un violí! 1.] Sí, no és meu. Tot això, eh… Rebuig, refús… Algú acaba de llençar-ho aquí damunt al meu jardí. Poques-vergonyes, han trucat i han fugit, i ara guaitava si hi havia res perillós que demà de matí, quan la canalla surt a estudi, no es fessin mal, ca…? 5.] I tant, i tant; jo trucaria la policia, no fos cas que sigui cosa robada i us fessin carregar a vós els neulers… 1.] Voleu dir…? 5.] Les injustícies abunden, company. 1.] Bé, bé, teniu raó. Ara mateix… No teniu curiositat de saber si el que hi ha dins és sols brutícia i que no val la pena capficar les autoritats…? 5.] Curiositat, no. Me'n fot com d'un pià. Com més tens, més et prenen; i com més encuriosit, més desigs encara no et neixen. El que jo vull és la nit al fosc i la claror més tard… I els escanyapolls i les volioles… 1.] Que poètic. Jo sóc pintor. 5.] No me'n vendreu pas cap, de quadre, a mi. Noi, no hi ha pas perill. No tinc ni un sou, i cap pintura, dic, no hi ha com el paisatge. 1.] Sou un savi. 5.] Un savi professor qui enamora les puel·les distretes i ingènues. 1.] Cony de figues, ja ho sé! 5.] Exactament, exactament. Bé, ja us ho fareu. 1] Dec tenir febre, amb l'esglai que m'ha fotut em sembla veure visions… Semblava el vell professor… Potser la vídua se n'ha disfressada, la malaputa. O potser m'ha picat una serp de debò. Això de fer el ruc per la nit és per a desgraciats… O potser no s'ha mort mai, l'entomòleg, i ara, ell qui en sap tant, visita, d'un en un, el qui s'endurà a l'altre món… Com se'n diuen d'aqueixos ajudants de déus qui s'enduen els vius a l'altre barri…? M'ha tocada la mà, oi que sí… Infectat potser rai… I veig volar fal·lenes… Són… S'assemblen molt a les fal·lenes mortíferes qui aquell dia fatídic ens va ensenyar… Deixa'm tancar'm a dins… Em sembla que si això s'empitjora trucaré l'ambulància… Maleïda

visita de la mort… M’estic ofegant… M’estic o… 6.] Servei d’urgències, digui…? 1.] M’estic…, m’estic… morint… He trobada la mort i… 6.] Dongui’m l’adreça, home, no perdi temps, que li enviarem l’ambulància… 1.] He trobada la mort, i me l’he amagada als budells… 6.] No feu broma amb les coses de la mort, voleu…? 1.] Als budells hi batega insistent, i només la trobarà l’autostopista, vull dir, el qui fa les autòpsies… Quin quadre més cridaner i bigarrat, i xaró, i absurd i abstrús i abstracte, no presenta sempre la mort…! 6.] Ens atraceu a casa vostra o no…? 1.] Crideu-me la policia, que em vull confessar; crideu-me un capellà, que vull que em porti a la presó del cel… Ai pobret de mi…! 6.] Oi que desvarieu…? On sou…? On viviu…? Digui’m, digui’m…! El carallot no respon. 7.] Què, un altre de conya…? 6.] O un altre mort. 1.] Ningú no roba impunement… Tothom em vol de dolent perquè em trobava el joiell més sensacional i me l’amagava ben amagat i no ho deia a ningú altre… “Massa goludam trenca el sac de la discòrdia…” Com va allò…? 2.] Maleïda enveja, no em deixa dormir… Aquell estoig de guitarra potser amagava una metralladora de gànster… A qualsevol instant l’artista boig em crivellarà… Més val que dormi lluny de la finestra… Qui sap on deu rondar…? Em sembla que trucaré la policia… 8.] Policia, digui… 2.] Vull denunciar un crim molt gros… 8.] Molt gros, padrina…? 2.] I tant! Hom pensa calar foc al veïnat… Una conjuminació, una conxorxa de malfactors qui deixen paquets incendiaris que lladres carallots i gens garneus obren i de cop-descuit tot espetega… 8.] Feu cas del metge, padrina. Preneu’s-e una pastilleta i truqueu-me demà… Sabeu què…? Enfeinats que estem. A part que ara és l’hora del ressopó… Tinc una nit molt llarga davant… Au, bona nit. 2.] No, doctor, doctor…! Em roda el cap… Massa manies, Lluïseta… Sí, però ara qui dorm…? Demà quin paper farem a la recepció…? Malament rai. Treballes per a no pensar en la mort, i la mort t’arriba tanmateix i tot de sobte, amb qualsevol paquetet negligit, amb cara d’innocent, a frec de tranquil viarany…

1 abril 2006

N’Ambròs Móra, triganer

N’Ambròs Móra, triganer.

N’Ambròs Móra, qui, com el seu nom prou semblar indicar, feia de ninotaire, sempre arribava tard.

Sa mare, la Quitèria, qui es va estar quatre dies i pams provant que li fotés lo camp lluny del cony, sempre l’arrucava: “—Nen, tant d’arribar tard, arribaràs tard al teu funeral i tot!”

Un dia de petit trigà tant a fer cap a l’escola de pàrvuls on anava (la Bressola, es deia) que els altres xiquets ja s’havien llicenciats a l’universitat, n’hi havia qui feien d’economistes, de metges, de directors d’empresa, de caps de màfia, de bombers, d’infermeres i de malalts — tots tenien la carrera ben endegada, i ell, ves, aprenent les beceroles.

Un vespre va patir un accident de tren. Un dels vagons on no anava va acabar fet estelles i cendres rai; n’Ambròs, rondant entre els morts mig cremats, li ressonà a l’enteniment el repte tan sovintejat que havia sentit de sa mare la Quitèria. “—Nen, fins al teu funeral arribaràs tard!”

N’Ambròs, entre les desferres del vagó accidentat, va trobar-hi un cos semblant al seu; en la foscor, aquesta en barrinà: tingué la pensada de furgar a la butxaca de la jaqueta d’aquell home mort, a qui el foc havia deixat sense faccions… Escorcollant, va trobar-hi la cartera del quòndam, la subtilitzà i hi substituí la seua — ja em faig entendre: ara el mort portava l’ambrosiana identitat, si vull dir-ho molla faceciosament.

Després, sense cansar-s’hi gaire, se’n va anar.

El dia del seu funeral, tothom el plorava (tothom, vull dir, els quatre altres dibuixants amics seus, les tres o quatre dones i fills qui havia tinguts fins llavors), i sobretot, és clar, el plorava sa mare, la seua profètica, soferta mare, pobrissona. Quan ja l’havien sebollit, ell qui també, disfressat de

revingut, de ressuscitat, malembolicat amb parracs rai, i malpintat de molt malalt a la cara, zombiesc, arrossegant lentament els peus espellifats, féu aparició rere unes lloses. Va dir, amb veu de fons sepulcre: “—Uh-uh-uh… Vinc al meu funeral; sí, ves, ja ho sé, una miqueta tard…”

Tothom el bescantà de valent; la gent li’n deia de totes: “—Estruç! Hipopòtam! Gamarús!” Tret que sa mare, li va agafar un esglai tan gros, pobra senyora Quitèria, que ja s’hi quedà.

Al cap d’una setmana, n’Ambròs, és clar, va arribar ben tard al funeral de sa mare. L’havien colgada i atapeïda feia pel cap baix tretze o catorze hores. Se’n tornà cap cot cap a sopar. Va arribar al restaurant a l’hora de l’esmorzar de l’endemà…

Va quedar de trobar’s amb algú de vuit en vuit, però l’altre al cap dels anys es va pensar que potser n’Ambròs havia volgut dir de divuit en divuit o de divuit-mil centúries en divuit-mil centúries, car encara l’espera ara.

Era tan triganer, pobre home, que sovint arribava a ca seua, i la dona, en acabat d’esperar’l dies i dies, ja s’havia maridada amb algú altre, i ell mateix ja tenia una altra muller, i llurs fillets, adés suara nounats, ara ja es raïen la barba, i les filletes s’havien a llur torn raguts, amb raors esmolats o amb adients maquinetes cony-especialitzades, l’entrecuix per tal de no fer l’excusa de calcetes que no duien massa peludetes pel món…

S’havia casat no pas amb la qui s’anava a casar, perquè, és clar, sempre arribava tard als seus propis mulleratges i les núvies ja no hi eren mai, ans ho feia, doncs, amb qualque altra núvia també abandonada per qualque cagat o deixada a podrir per qualque altre anterior triganer com ell.

A les engatades o akelarres on els seus companys ninotaires s’engataven i es manegaven certes orgietes amb orxates encigalonadetes i amb altres begudes estupefaents, n’Ambròs hi arribava quan la natura ja feia mesos que havia totalment recobrat l’indret.

La natura sempre ho recobra tot, és clar. N’Ambròs féu una vegada una sèrie de ninots on, de vinyeta a vinyeta i de tireta a tireta, pastosament i fenyuda, la natura s’ho tornava a menjar tot. I quan tot torna a la natura, el secret del sobreviure és no caure a cap dels nous clots abissals que la

salvatge natura abruptament no forma ni engalibeix amb eines i aixes catastròfiques i massa colossals. L'heroi, àgil, llambresc, fimbrós, isnell i musculat, de totes totes naturalitzat, cal que sàpigui saltar grosses distàncies i esquitllar's de greus perills, sempre defensant els altrament indefensos seus.

Indefensos seus, això inclouria per a n'Ambròs, els fillets i les dones, tret que la realitat de la vida mateixa era ben diferent de la dels ninots. Va arribar a casa un altre bon matí i va veure que el soterrani de ca seua era envaït per una inundació de gentada, tothom hi toquejava i hi apreuava els objectes que ningú no havia ficats a vendre. Es veia que el vent brúfol de la nit havia fet voleiar un cartell que hi deia: "—**Avui: tot ho venem**", que hom havia posat per a assenyalar una altra casa i, per comptes, s'havia encastat a la seua. N'Ambròs Móra va pensar: "—Ah, que collons, tant se val. Compreu el que vulgueu…" Mentrestant la seua dona i els seus fills feia setmanes que l'havien abandonat. Em sembla que vivien a l'Arizona.

Va trigar, fa uns anys, tanta d'estona de dur la pròxima vinyeta a un qüern que figurava les noves aventures del Supermà de què n'Ambròs s'encarregava, que, en pic va portar-la, el Supermà ja era mort de la criptonita de la vinyeta d'abans, que havia romasa sense continuació durant (com dic, doncs) no sé pas els dies. N'Ambròs Móra havia morts així mants d'herois.

Signava els seus dibuixos amb el nom "Anant Comlaformiga", o de vegades solament "Anant", i sovint "An Ant" i tot, amb el gargotet deliciós del vuit infinit del gàlib d'una mítica formigueta dessota.

Es veia plaïble esclau natural de les infuses essències i substàncies del tarannà formiguístic — cruïlla i producte, causa i efecte de l'anar fent deliberat, de meta en meta una cama en acabat de l'altra, fent els vuits infinits de l'ésser pels còsmics giravolts.

Una vegada, així de recargoladament cardant la seua nova dona, va trigar tant a escórrer's que la dona l'endemà l'enviava a l'apotecari a comprar-hi cotofluixets per al cony i, anant com la formiga, xino-xanet, n'Ambròs no solament es va escórrer al capdavall de tres o quatre mesos d'arribar-hi, bo i demanant els cotofluixets a l'escandalitzat apotecari, un home molt lleig i

antic, ans, en tornar a ca seua, la seua dona, després de rabejar-s'hi debades i demanar inoïts socors, no en feia tampoc pas pocs, de dies, que s'havia negada al toll de sang.

Era tanmateix un home astruc, n'Ambròs. Això de tindre sempre prou de temps val molt. Perquè a tothom qui veia pausadament li deia un mot tendre o altre, poc o molt tothom se l'estimava. El convocà el seu sobirà per a donar-li un premi o altre, i s'hi atansà al seu pas mandrós, triganeret i menja-sopetes de sempre, de tal faisó que en arribar a la sala del tron, ni el sobirà no hi era (era de regates a la Mediterrània) ni la dona de fer feines. En canvi, va veure un dels múltiples malignes cortesans (funesta quisca!) barrinant-ne una de molt podrida. Empastifava davall el tron una bomba pagellida…

Quan n'Ambròs arribà a la costa, el seu sobirà tornava a riba, com sempre el darrer (i de lluny, llas!) de la regata. N'Ambròs va xisclar: "—Tot és culpa, majestat, del tall del floc…!" I alhora, de puntetes, a frec de caure roc cairat d'escullera avall, li ensenyà, al seu sobirà qui encavallava el botaló com qui fa un virot de tres pams, el paper tremolenc d'un dibuix del veler reial amb els talls del floc, del petifloc i fins i tot del contrafloc que al vaixell realment (segons el seu humil parer) no li calien; eren uns flocs tallats i retallats amb estisores molt maniàtiques i preses de sobtades bateroles… El sobirà, en adoptar els nous talls dels (i als) flocs, a la propera etapa o escala de la correguda oceànica, encara arribà més darrer. De fet arribà aitan tard que els cortesans menjamerdosos de la fastigosa soll, creient-lo mort i remort, ja havien nomenat un hereu qui, és clar, va saltar fet bocinets aitantost s'assegué al tron entrampat. L'agraït sobirà, en assabentar-se'n, atorgà un premi doble a n'Ambròs, premis que, afegits al del començament, ja en feien tres.

No tingué temps d'arribar-hi a temps. Quan hi volia arribar no solament el sobirà antic ja era mort, n'Ambròs mateix s'havia mort.

Va anar pujant al cel, i quan hi va arribar havia fet tard. El cel, claupassat, desnonat, invàlid, obsolet, havia estat doncs clausurat. Rere les portes totes de runa no hi havia tampoc res. N'Ambròs va voler dibuixar una darrera vinyeta… Es volia, potser, pintar alat… Tret que encara ara cerca el llapis negre entre les galàxies i els flascons esclataires, i les llets i els tinters, i els

flocs i els flocons estel·lars… És, n’Ambròs, ara (tret que tothora tardana i triganera rai), una fort lenta constel·lació ambulant… Mena de llaç entortolligat, estampat amb relluents estels, fort balderament colladet al coll del firmament.

No sé pas quan arribarà ni on.

24 març 2006

Això diu el macip

(Lliçó d’en Jofre Calçaire, o millor Geoffrey Chaucer, sobre el fet que cal callar i deixar fer en amables cosetes de banyes — i per què no són blanques les cornelles.) (1390)

Això diu el macip

Febus, segons els llibres prou antics,
visqué entre naltres — hi érem tots amics —
ell el més eixerit dels cavallers
era, alhora que el millor dels arquers.

Fou ell qui, amb un cavall relluent,
occí la serp Pitó, la qual jaient
al Sol acerbament somiava; l'arc
seu és llegendari: se'n conta llarg.

També sabia fer de ministrer
melòdic: cantar i tocar rai; a pler
l'escoltaves — tenia una veu i un so
que ni aquell rei de Tebes, n'Amfiò
(qui, sols cantant, podia emmurallar
la vila) no el podia millorar.

No cal pas dir que ans que ell fos nat
mai hi hagué enlloc hom millor plantat.
Poc m'estendré a esplaiar'n la fesomia,
sols dic que mai hom tan formós vivia.

De gentilesa, d'honor, de perfecta
vàlua, n'era cafit, i sempre recte.

De tots els cavallers flor jovenívola,
sempre portava, amb gràcia baronívola
(ran d'haver mort Pitó), l'arc ben posat,
tant per galania com vanitat.

A casa, en gàbia, una cornella
hi tenia en Febus, i ell i ella
al cap de molts de jorns d'entrenament
podien enraonar correntment.

Parlava millor que gaig, la cornella,
i, com rosa blanca que s'esbadella,
era més plomablanca que cap cigne.

Podia estrafer l'home bast i el digne;
amb qualsevol accent contar un conte.
I cap rossinyol (això hom reconta)
hauria pogut refilar com ella.

També en Febus, a part la cornella,
tenia a casa una dona qui amava
talment que per ella la vida donava.

Diligent, s’escarrassa jorn i nit,
ell, per a fer-li tot desig complit.

Tret que una volta, esdevint gelós,
fa espiar l’objecte dels seus amors.
Perquè li sap greu — no fos cas que banyes
li enfilessin — de tornar’s en Lleganyes
Banyut, calces caigudes i panxut.

Tot hi és debades, treball perdut;
tant les dones netes d’esment i d’actes,
sense reixes romanen tan intactes…,
com les brutes, closes, suren i fan.

És del tot inútil i extravagant
per a un marit fondre’s guardant la dona
— això ho saben els savis de fa estona.

Som-hi, doncs, seguint el conte d’abans.
Molt complidor, fa mànigues i mans,
en Febus, per fer la muller feliç;
hi va ferm, bemparit incircumcís;
l’adora, estima i abraça sovint,
i es pensa així que ni un ni vint,
la dona, altre que ell, no voldrà;
mes déu sap que res hi ha a pelar —
no pots desfer allò que la natura
ha imprimit en qualque criatura.

És com qui té un ocell i l’acomboia
aitan bé com sap, el neteja amb joia,
la gàbia li ompl de menjar i beure,
i l’acarona i, ens ho podem creure,
l’ocell, si doncs fos de tirat rebec,
rebel i independent, per molt de frec,

i refrec amb què hom ja no li netegi
les brèndoles d'or, ni el clenxi i gronxegi,
si pot s'enfuig, i se'n va a qualque bosc
bròfec i fred a caçar-hi cucs, tosc
i esborrifat, cinquanta mil cops ans
no pas de quedar's atrapat i mans.

O agafem un gat i donem-li llet,
i carn ben fina, i fem-li un bon llitet
de seda, i tanmateix només cal
que corri un ratolí per l'embornal,
i deixa córrer carn i llet i seda,
i s'escorr rere d'ell, tot altre es veda,
car s'estima prou més ratolí heure
que no que hom tot faci per distreure
el seu tirat natural, que així el vol:
salvatge de cor, caçador al vol.

El mateix s'escauria amb una lloba:
ves que ensumi cap llop, i ja s'estova,
si té talent d'ajuntar's, per molt vil
que fos el llop, i nic i gens civil.

Amb tot, cal dir que aquests exemples són
mirall d'hom poc cast, les dones condon.
Els homes els mou un verriny estrany
per carns roïnes i altres; fer engany
els és propi; la dona no els és prou:
tot i que és bonica i alegre, prou
els abelleix d'escardissar amb un nou
amor, per passatger que fos, i els nou
haver de trigar a la mateixa closca.

De pensar això en Febus és molt lluny d'osca,
malgrat el seu enginy i enteniment,
car llavòrens la dona realment
li tenia un substitut molt jussà:
era un hom merdós, de mal comparar

amb en Febus, tan ferm i ben plantat —
ves què hi farem, s’esdevé sovint, tat…?

Maldats rai han de seguir-se’n; en Febus
se’n va haver d’anar, i el seu efebus
de seguida la dona fa cridar.

En dic efebus, d’aquell hom jussà;
de fet era un amant lleig, mes viril.
Plató diu: “Al quart mes digues-ne abril.”
Les coses prou com són, ves què em sé jo,
dic el que és sense furgar al bobò.

Ara, veig que no hi ha distinció
entre la dona de gran distinció
i la pobra qui es ven a baixos preus:
ambdues s’ornen amb parells arreus.

L’únic que la rica té un drut polit,
i la pobra en té un qui és un bandit,
l’en diuen puta i a ell carallot —
i l’altra és madò i ell porta bigot
ben retallat, mes sap déu i tot altre
que l’una hom pitja tan avall com l’altra.

Tothom qui és criminal és criminal,
el gran dictador amb barret d’orinal,
i el pobre lladregot de mal raval,
l’un aitan malament com l’altre es val.

N’hi ha qui diu a Alexandre això:
que atès que ell és dictador de ressò,
pot matar tant com vol i cremar cases
i anorrear a cops d’espetecs i espases,
que no serà menys dit gran capità…,
mentre que l’assassí desgraciat —
qui sense exèrcit, ni butlla i mandat
no pot fer ni de lluny tanta maldat:

matar milers en país devastat… —
sempre serà lladre qui cal penjar.

Tant se val, no sóc gens llest, parlar
rai, mes ni de llegir no en sé borrall;
per això no toc cap savi lligall,
em limit a contar l'historieta:

S'escau que quan d'en Febus la doneta
va fer vindre el seu drut aitan calent,
ja es ficaren a manxar de valent,
mentre la blanca cornella guaitava
el que feien, i el que deien escoltava,
sense dir mot ni llavors ni més tard.

Mes en pic l'home tornà, com l'esbart
qui torna, com el rep doncs la cornella…?
S'esborrifa, treu el cap de l'aixella
i ronca ben fort: "Banyut, banyut!"

En Febus perd l'esme, desfet, franyut,
li demana: "Ocell, què cantes ara?
Tan bonic que cantaves adés, ara
cantes matusserot i discordant."

"I tanmateix pas que enganya el meu cant",
respon l'ocell, "car malgrat ton encant,
ta gentilesa, el teu to elegant,
la teua destra musica i paciència,
te n'ha fotuda una a consciència
la teua dona, amb un bajà de poca
nissaga, sapastrot i que no toca
cap altre instrument bé que el que li penja,
del qual ta dona no gens se'n desmenja."

No en tingué prou l'ocell, i hi insistia:
"—Tot i que el seu drut no t'arribaria
a la sola de la sabata, ella,
com boja mil camins s'hi aparella;

ho fa amb molt més ardor, en són mos ulls
garants; hom hi trepitja menys als trulls.”

En Febus treu foc pels queixals i, trist,
mentre el cor se li migparteix, ha vist
l’arc, l’agafa, l’embaga amb una estralla,
distén, dispara i, doncs, la dona dalla.

A la mort d’ella, què altre ja fer?
Massa apenat, ja no és ministrer;
fa malbé tots els instruments de corda,
i l’arc i els viratons fot per la borda.

I ara s’acara a la cornella i diu:
“Maleïda traïdora calcatriu,
tu amb la teua llengua d’escorpí
em duus a suplici i em vull morir.

O dona meua, gemma d’alegror,
qui em fóres sempre fidel font d’amor,
i ara jeus morta, sens ànim ni briu,
de les mullers lleials l’emperadriu.

Podrida mà meua que l’homei féu,
podrit sentiment, rabiós com déu,
que em fa mortrir una dona ideal;
gelós repugnant, sóc, betzol brutal,
sense seny i sense un dit de bonesa.

Frenem, que ningú actuï amb abruptesa;
ningú ha de creure’s testimoni fluix,
ningú no ha de colpir fet un garbuix;
cal abans de colpir ni de fer res,
sospesar cada detall que hom ha après.

Gelosia és la pitjor consellera:
a ira t’empeny, i l’ira a quimera
de mortrir i llavors de perdre’t pel fang.
M’haig de penjar o estimbar’m al barranc!”

I a l’ocell li diu: “Lladra maleïda,
Ara et pagaré tanta de mentida!
Xiulaves fa poc com un rossinyol,
ara xiularàs el darrer pinyol.

Prou ni una no tindràs ploma blanca
i cap mot ja no et surt de boca ni anca.

Així correspon a tot traïdor,
que l’agreujat el posi en vil vençó.

D’ara endavant tu i els teus sereu negres,
i mai més refilareu gint ni alegres,
ans xisclareu en desori i tempesta,
car per tu perí dona tan honesta.”

Dient això, saltà damunt l’ocell
i el ploma de cada ploma i moixell,
negre el deixa, i a la llengua li tol
el do de cantar i parlar…, i, de dol,
tramet-lo al diable, foragitat,
ronc i negre per a l’eternitat.

Doncs, bé, companys, ara ja ho sabeu,
això ens ensenya aquest conte: aneu
amb compte a mai no dir a ningú
que un altre d’estranquis no va dejú
si al cony de la seua dona va a beure.
Li ho dieu i us odia a descreure.

Segons els savis, Salomó mateix
de servar sempre la llengua adverteix.

També ma mare em repica: “—Fillet,
allò de la cornella duu al capet;
muts i a la gàbia, i l’amic servaràs;
llengua descordada prou duu a malpàs;
et fas un enemic i en reps bon tros.

Déu ha ficada la llengua en un clos
ben reblat amb dents i llavis, perquè
no fos cas que hom, massa galtaplè,
se n’anés sense pensar el que xamulla.

Massa xerrar duu a trista despulla,
ben sovint, prou ens ho diuen els savis;
en canvi, per molt poc descloure els llavis,
ningú no sembla pas rebre mai gens.

Així que ja ho saps: si mai intervens,
fes-ho en lloança, en honor i preança,
de déu sobretot. Virtut és fer usança
de llengua només quan cal molt i prou.

Els nins ho aprenguin ja sortint de l’ou.
Fill meu, parlar massa i sense pensar,
quan dir poquet hauria bastat, fa
néixer malvestats rai — ho aprenc i ho dic.

Ves si callar no és doncs molt més bonic,
parlar molt mai no ha portat res de bo.
L’espasa d’un braç en fa dos, però
la llengua d’una amistat no en fa cap.

És que el xafardeig sempre duu a menyscap.
El mateix Salomó, els psalms d’en Daviu,
i en Sèneca, tothom prou savi ho diu:
Més val que no dir res, fer sí amb la testa;
fes veure que ets sord, amb cara de festa.

El xafarder s’enllorda en el perill,
diu l’holandès; qui raja com setrill
s’embruta, no pas qui sap callar a temps.

Fill meu, si doncs no deies entretemps
res dolent, no et cal témer res dolent.

Mes, ai, qui deia maldit, malament,
potser de desdir's ja no pot mai més,
car el que és dit és dit, i ja mai més
pots tapar-ho, i n'estaràs penedit,
i no et servirà de res, malferit
esclau ets d'aquell a qui revelaves
àvols fets que amb proves no estintolaves.

En fi, fill meu, no siguis qui comença
cap nova, sigui vera o maldiença;
tant si vius amb gent alta o baixa, pensa
en la cornella i calla amb complaença."

*[un bobò (en llenguatge infantívol) és una nafreta que et fa mal]

19 març 2006

Memòries (2)

Si sou jove, passeu avant sense pensar-hi

Si sou jove i em veieu,
passeu de llarg, com l'altra gent,
perquè sóc invisible
i val molt més així.

Sóc l'homenet vellet,
primet, baixet, polidet
i ben arregladet
qui, empenyent el carretó
sempre buit, va perdut pel laberint
inescrutable dels corredors
sens fi del magatzem immens.

A cada cantonada d’envitricoll,
tot parat, s’escarafalla feblement —
fa “oh” — i es queda glaçat,
massa sorprès cada vegada
per la mateixa reiterada
visió de la mort
qui l’espera rabent…

Qui pensaria tal agilitat en

tal bestial entitat, tota espatllada
d’aspecte, coberta de fètids
parracs, mostrant una ferramenta
molt corcada i escalabornada,
i com ara rient malament,
en una actitud molt despectiva…

Qui en pensava l’ubiqüitat,
ensems arreu i enlloc, tantost
tombes el cap, i hi és,
hi és, hi és, a cada cap de corredor
d’aquest envitricoll sencer,
i tanmateix, estrany, ningú altre ni la veu —
ni la vol veure, segurament.

A cada cantonada, entre els objectes
inservibles amuntegats
perillosament en lleixes i lleixes
fecundíssimes, leri-leri d’estimbar’s
amb un altre terrabastall eixordador,
jo que ja no vull sentir res, massa esglaiat
— i així i tot somrient, no fos cas —
perdut per corredors de laberint
indesxifrable, rere carretons
estrambòtics de maneig espès
(el meu sempre buit
perquè, entre tanta de trivialitat
obtusa, com trobar-hi realment
allò amb què et nodriries),

és tan confús el repetitiu batibull,
el tràfec sense solta ni volta,
tantes de cames i de braços,
i d'ulls i de caps, i veus ecoiques
venint ensems d'arreu i d'enlloc…

A cada cantonada,
fareu doncs bé de no guaitar'm els ulls,
esbatanats de por.

Passeu avant, com si no hi sóc,
i no em guaiteu de prop,
sobretot les ninetes,
no fos cas, no fos cas,
no fos cas que hi veiéssiu justament
el que jo veig cada camí que tomb
una cantonada i, sorprès, de trascantó,
davant meu, a primer pla,
del nou corredor sens fi
al laberint inescrutable
del magatzem on hi venen, diuen,
queviures, i qui sap què, la mort
terrorífica, amb ull d'etern no-re
em fita urta a urta, encara
i sempre de bell nou molt fixament.

18 març 2006

Memòries (1)

Carbonitzat pel foc roent, constant, dels ulls

Com pots viure amb l’àcid dels records
d’aquelles llambregades horroritzades
corroint-te el cervell?

Esbaldrec foragitat, et posen a la vorera;
esquelet a mig podrir, tortament rebregat
damunt la teua cadira de rodes
(perquè esperen que arribi l’autobuset,
que prou triga més del compte,
i així et puguin portar, amb d’altres
greus incapacitats qui ja hi hagi dintre,
a l’hospital).

I tothom qui passa pel carrer, ningú
no pot estar-se’n: una esgarrifaó
els solca sobtadament, i una lletgíssima
ganyota d’horror els marca pregonament
la faç.

La canalla són pitjor, llurs ulls s’esbatanen,
llur boca es bada, llur front es frunz,
creuen segurament d’haver vista
la mort, disfressada de molt esborronadora
gàrgola.

Qui pot doncs viure en acabat
amb aquests llambrecs d’extrem fàstic
incrustats al cervell?

Ah, si amb prou forces podia
aixecar qualsevol objecte
contundent o tallant amb el qual
trencar’m! O si podia amb prou força
deixar’m caure a terra,

per a estavellar-m’hi, i fer-m’hi
irrecuperables bocins!

Ni forces doncs per al suïcidi,
només forces per a conrear
repetitivament la corrosió

de les mateixes memòries paràsites
de rebuig impaïble.

Sense pensaments prou energètics
que fossin capaços de foragitar
els tenelluts nous invasors.

Home gros, home groc (dic amb els ulls,
si passa un gegant), no te n'estiguis!
Amb el puny mateix esclafa'm!
No sóc sinó un amuntec malgirbat
de febles ossets!

Esclafeu-me; no fugiré, no diré res…
Somriuré, fins i tot…, si en sóc capaç,
massa escotiflat esquelet a mig podrir
qui tanmateix assoleix un rictus
de joia gairebé pòstum, postrem.

Ah, el descans! Que entrin per la porta
esbatanada de la meua consciència
llavors tots els animals—

Les bèsties ferotges, els gossos criminals,
i els animalons inofensius, els ratolins,
els escarabats, els ocellets…

I que hi entrin les plantes qui es gronxen
a les brises, i els arbres colossals
qui els huracans arrenquen d'arrel.

Que hi entrin les pedretes,
i les muntanyes; i tots els elements:
els desfermats, i els suaument
amatents.

Que hi entrin els estels, i les estranyes
manifestacions entre galàxies…

I que, entre tots plegats, hi treguin,
i hi esborrin, i hi rasquin,
com en palimpsest, les llambregades

d’horror dels apressats bípeds
sense pèls.

Home desfet, qui no s’acaba de morir
ni acoltellat per tants d’esguards
d’horror.

I ni una mala escombra no puc servar
per espantar’ls de debò, com salvatgina
massa emprenyadora.

Osta! Arruix! Lluny! Foteu el camp!
Encara visc! Encara tinc un cervell
sensible! Ja em guaitareu més fitament
i amb tants d’escarafalls llavors
com us plagués, quan seré mort,
manifestació estranya, sense espeteguets
ni xàldigues, entre les galàxies buides,
cafides, clafertes, sobreixents
de tenebror.

16 març 2006

Oli de gos

Oli de gos

d’Ambrose **Bierce** (1911) [fet en català per Tiberi **Guix**]

Em dic Rol·ló Simbomba. Vaig nèixer de pares honests tot i que força humils, atès que mon pare fabricava oli de gos, i ma mare prenia cura d’un recambró a l’ombra de l’església del poble, on disposava dels infants rebutjats. Ja de ben menut, m’instruïren a avesar’m de valent al treball, de tal manera que no solament ajudava mon pare en la tasca d’aconseguir gossos per a les seues calderes, ans igualment sovint ma mare em feia servir

d’escarràs per a endur’m i llençar les desferres de la seua feina a l’obradoret de vora l’església. En l’acompliment d’aquest darrer deure, de vegades em calia esmerçar els punts més aguts del meu enginy natural, pel fet que tota la bòfia dels encontorns tenien bon tros a dir contra la feina que feia ma mare. No és pas que fossin del partit de l’oposició, i al capdavall tampoc no es tractava de cap os polític; només era que la cosa era així. La feina que feia mon pare, de fer oli de gos, és clar que no era tan mal vista, tot i que els propietaris de gossos perduts de vegades és cert que se’l guaitaven sospitosament, sospita que, en certa mesura, es reflectia damunt el tit i tot. Molt discrets compares de mon pare eren tots els metges del poble; rarament escrivien cap recepta que no contingués allò que es plaïen a designar amb el nom de “Ol. Can.” Car de fet és el remei de més vàlua mai inventat. Tret que molta gent no és gaire generosa pel que fa a sacrificar’s personalment i així era palès que molts dels gossos més grassos de la vila tenien vedat de jugar amb el tit — un fet, és clar, que em feria en la meua tendresa jovenívola i que àdhuc no em menà gairebé, per un pèl, a fer’m pirata.

Tombant els ulls de la memòria cap aquells dies, de vegades em rata l’ànima que, potser sense voler, bo i accelerant la fi dels meus estimats pares, el fet alhora em tornava l’autor d’uns fets dissortats que havien de perjudicar pregonament tota la meua vida posterior.

És que un vespre, bo i passant part davant la fàbrica d’oli de mon pare, el tit carregat amb el cos d’un bordet abandonat empaquetat a l’obrador de la mare, vaig adonar-me’n que un pudent semblava vigilar’m amb certa cura. Tot i la meua jovenesa, ja sabia que els moviments d’un agent de la policia, sigui el que sigui l’estil aparent, tots vénen motivats per molt males intencions, i per tant vaig fer el possible per a evitar’n tot contacte; vaig veure una porteta lateral del taller d’oliaire de mon pare mig ajustada i m’hi vaig esmunyir. Un pic dintre, vaig passar el forrellat i em vaig trobar tancat amb el meu cadaveret. Mon pare ja havia plegat; érem de cara a la nit. L’única llum de l’indret eixia del fogó roent que lluïa com brases vives sota una de les calderes i tirava ombres vermelles a les parets. Dins l’atuell, l’oli encara onejava en un bullir indolent, de tant en tant fent emergir al cresp qualque bocí de gos. Esperant assegut que el pudent triés de fotre el camp, servava el cosset nu del menudet a la falda i li acaronava amb tendresa els cabellets curtets i sedosets. Ah, que bonic que era el minyó! Fins i tot de petit, ja era jo algú qui s’estimava apassionadament la menudalla i, doncs, mentre m’esguardava aquell querubí, gairebé desitjava de tot cor que aquella

nafreta vermella damunt el seu pit — fet per la meua estimada mare — no hagués estada letal.

Tenia costum de llençar els infantons al riu — amb tota consideració posat allí per part de la natura justament per a aquest propòsit — tret que aquella nit no gosava eixir del taller de l'oliaire per por que no m'atrapés el policia.

—Al capdavall — em vaig dir — tant se valia si el ficava a la caldera. Mon pare ni se n'adonarà: com distingir els ossos d'un infant dels d'un cadell…? I, en acabat, les poques defuncions ocasionades per l'administració d'un oli lleugerament adulterat de l'incomparable "Ol. Can." no tenen gaire importància tot plegat, mirat des de la perspectiva d'una població que creix tan ràpidament.

En un mot, vaig trepitjar fort bo i iniciant el meu camí del crim i, tirant l'infantó a la caldera, m'assegurava un munt de penes a vindre'm.

L'endemà mon pare, fregant-se les mans de satisfacció, ens va informar, al tit i a la mare (i al tit això el va deixar una mica estranyat), que havia assolit de treure un oli d'una qualitat mai no vista, que els metges mateixos als quals n'havia mostrats flascons així ho asseguraven. Va afegir que de cap manera no podia escatir com havia arribat a aquell producte, car havia tractats els gossos de la mateixa manera de sempre, i a sobre tots eren de raça ordinària. Vaig consirar que era la meua obligació de revelar el perquè, i així vaig fer-ho, tot i que baldament la meua llengua s'hagués abans paralitzada, sobretot si pensem en les conseqüències…! Després de lamentar l'ignorància dels avantatges d'haver combinades ambdues ocupacions, els meus pares immediatament prengueren mesures perquè aquell error no es perllongués més. Ma mare traslladà el seu obrador a un dels cantons de la fàbrica d'oli i els meus deures d'escarràs relacionats amb el negoci deixaren de tindre raó d'ésser; els meus serveis de llençador de petitons superflus esdevingueren també superflus, i així mateix tampoc ja no calia més enganyar els gossos per a fer'ls pretèrits, car mon pare havia decidit de descartar-se'n completament, tot i que encara servaven el lloc d'honor en el nom de l'oli de remei.

Rabejant-me tot de sobte en la mandra, era ben lògic de pensar que em pogués haver tornat aviciat i dissolut, però no. La sacra influència de la meua estimada mare m'emparava sota seu i em protegia de les temptacions que assetgen la jovenesa, a part que mon pare feia de diaca a una església.

Ah, llas, que per culpa meua aqueixes dues amables persones haguessin feta la fi que feren!

I, doncs, ma mare, veient que el seu negoci reportava doblement, encara s'hi ficà amb més empenta. No solament s'ocupava dels encàrrecs normals de nyecs superflus i indesitjats, també feia desaparèixer canalla d'una mica més d'embalum quan sortia i se n'anava per carreteres i caminots, i fins i tot despatxava qualque adult qui podia engrescar fins a la fàbrica. Enamorat de l'excel·lent qualitat d'oli que produïa, mon pare només tenia l'esment ficat a anar carregant les calderes.

En un mot, la transformació de llurs veïns en oli de gos havia esdevinguda llur singular passió — de tal manera que res altre no semblava pas absorbir'ls, preses llurs ànimes en l'aclaparadora cobejança i ja no pas solament en l'esperança del cel — esperança en la qual també posaven tanmateix els ulls.

A poc a poc, és clar, tan ferotgement s'hi dedicaven que al capdavall hom comoní una reunió general on s'acordà de censurar'ls molt severament. El president mateix de la reunió féu avinent que més d'aquelles ràtzies contra la població ja foren vistes com a de debò hostils. Els meus pobres pares sortiren del míting desfets, enfonsats i, crec, havent perdut una mica el seny i tot. Per això, a ca l'oliaire, vaig pensar, més val que aquesta nit te n'estiguis d'anar-hi, i així, vaig jeure fora, en qualque establia que vaig trobar.

Devers mitjanit, un impuls misteriós em féu aixecar i anar a espiar per una finestra al taller on bullien les calderes, l'indret on ara sabia que mon pare passava les nits. Els fogons cremaven tan roentment com si hom esperés que la collita de l'endemà fóra de debò abundant. Un dels calderots més amples feia xup-xup d'una manera pausada, estranyament i ominosa, com ara si se servés de sobreeixir's per tal de poder enfurismar's amb més embranzida més tard en pic fos ple. Me n'adoní que mon pare no era al llit; llavors el vaig veure que, en camisa de clapar, s'havia aixecat i preparava, amb una soga ampla, un nus escorredor. Per la manera que tenia de guaitar cap a la porta de la cambra on dormia ma mare, me n'adonava perfectament per què amania la soga. Jo, mut i petrificat d'esfereïment, era incapaç de fer res que previngués l'inevitable, cap avís ni crit no em sortia de la gola. En aquestes, sobtadament i silenciosament, s'obre la porta de la cambra de ma mare… Els dos es troben urta a urta; tant l'un com l'altre, pel que es veia, totalment

sorpresos. La dama, també en camisa de clapar, duia a la mà dreta l’eina amb què es guanyava la vida, un punxó llarg, estret i esmolat.

Es veu que ella també, vedada d’altre expedient, tant per la meua absència com per l’ucàs dels ciutadans, no havia estada capaç de refusar’s encara una darrer guany extret del seu honest treball. Durant un instant no feren altre que guaitar’s recíprocament als ulls encesos, mes, tot d’una, cascú avià un bot i es llençà damunt l’altre amb una ferotgia inenarrable. Tot al voltant del forn s’anaven barallant, l’home renegant, la dona xisclant, tant l’un com l’altre atacant com dimonis — ella intentant de traspassar’l amb el punxó, ell d’escanyar-la amb les seues manasses. No sé pas quanta d’estona em vaig haver d’estar infeliçment presenciant aquell malagradós exemple de discòrdia domèstica, el fet és tanmateix que, en acabat d’una agafada encara més vigorosa que no les altres, els combatents tot d’una se separaren.

Tant el pit de mon pare com l’arma de ma mare mostraven senyals d’haver entrat en contacte. Un altre moment, els dos encara es fitaren amb esquírria inexpugnable; tot seguit, el meu pobre pare, nafrat molt lletjament, sentint ja la mà de la mort damunt seu, s’abalancà cap a ma mare, sense capficar’s amb cap altra nafra, i l’engrapà i l’arrossegà, ma mare, a força de braços, fins a frec del gros calderot que anava bullint-bullint; ara mon pare reuní en un esforç suprem totes les seues minvants energies i amb un bot es ficà dins, ell i la dona! En un tres i no res, tant l’un com l’altre hi havien desapareguts, i hi afegien llur oli al del boldró de ciutadans qui el dia abans havien vingut a convidar’ls al míting públic que més tard havia tingut lloc sense la presència d’aital boldró representatiu.

Convençut que aqueixos trists esdeveniments ara tancaven per al tit tota perspectiva d’honorable carrera a fer en aquella vila, em traslladí en canvi a la famosa ciutat d’Otumtumlalà, on escric precisament aquestes memòries amb un cor ple de recança per l’acte impensat que havia de portar la tèrbola cua d’un desastre comercial, ves, de tal amplada.

15 març 2006

Escosint pels afores de Brussel·les (1979)

Escosint pels afores de Brussel·les (1979)

Feble infidelitat: enfit, sangfoniment
D’absència que de consuet duu a l’enuig.

Mentre triomfa el martell de l’oblit,
S’escalfen d’altres delits.

Ultra banyat per la pluja freda,
Haig de blasmar la deseixida avinentesa
Que no tinc de veure’m sec
En alt cim qui s’emplomalla
Amb escadusseres herbes de flaire.

Buidors d’espantalls que pengen,
Com mocs, esquers lleigs.

Bruixots es vanten de qualque frau
Obtús a l’aixopluc fumós,
Mentre, fora, els vincles de neu
Enfosqueixen encara pus
La vista del falconer.

La lot, amb la força de la llum d’un llamp,
Es llença rudement sobre els dissortats.

Subtilment s’emporugueix l’egipcià.
El trastoca la boira, i de sobte crida crits
D’esglai en la refeta foscor. Ni sap

Qui l’ha fitat: potser cagot i pegós,
Portador de pitjor malastrugança.

El vent pudent dels aparells esbudellats
Erra com foll pels mediocres mitjans,
Ateny i malbarata els qui colgats
En mantes flassades
Passarien més volonters indetectats.

Enforteix el místic les tisores,
Les esmola en pedra flonja;
I un bonjan forasenyat es neguiteja
Entre cordes i branques d’ametller mort.

El malfeiner treu la flauta i avia tonades
Que ensems esmena massa insistent.

Postrem intent, infiltrant purrialla…,
Mentre les cabres plaïbles peixen al Sol
Pastorívol del suau carenat on
La rèplica assolellada, mai no foragitada,
Encara em pertany.

A l’asil s’hi menja roí gasofi,
La beguina repta totdéu,
Els saigs embatanats
Reparteixen llenya seriosa,
Brams de mareig
Farceixen el bròfec reialme.

Els fruits de l’eunuc, miquinòries
Rectament passades per alt.
Hom li passa per ull, per l’ull,
Mavull, la fava.

S’oeixen grolleres favades
Represes al lluny, tota la gamma.

Apaivagament visceral.
Tret que a la cantonada hi ha
Qui defuig, ineficaç,
La febre de la faç que a tomb de llit
Coopera amb l'ajupit qui,
Desesmat, justament la cercava.

Tres cares de por sobtada,
Cavalls davant la mort.

Esglai triple, doncs; ensems
Llurs ulls esfereïts,
I els meus…,
Silents…,
De molt amatent
Falcó.

13 març 2006

Rol·ló Çonçamarruga es decideix.

Rol·ló Çonçamarruga es decideix.

Conte d'Ambrose **Bierce** (1874) [fet en català per Tiberi **Guix**]

A la família Çonçamarruga, en Rol·ló realment era d’allò que se’n diu un fill díscol; cap dels fills de la família no era tan díscol com ell. Tan díscol, ell, que era una esgarrifaó. El més gran dels vuit fills, en Rol·ló — on els altres minyons eren d’allò més bon xiquets, qui anaven a catecisme cada diumenge, bo i arribant-hi un instant abans de la lliçó de doctrina doxològica (que em sembla que és com s’acaba el catecisme cada diumenge) i s’asseien, en assenyat ramadet, dalt d’una tanca just al defora, on esperaven amb piadosa paciència que sortissin les xiquetes, d’on les acompanyaven fins a llurs sengles portes de casa — doncs en Rol·ló res d’això. Els altres set obediència rai; prou sabien que calia respectar l’autoritat paterna, i tantost llur pare els deia el que era el què de cada cosa, s’ha acabat, ulls clucs i tàcitament ja se’l creien, i acceptaven el seu molt més madur juí fins i tot abans, en pic havent agafat un barrot de noguera, no se’ls atansava amb mal gènit rai. Ves que el respectat gueto els hagués manat que cavessin set tombes i que fabriquessin set taüts que hi capiguessin bé, sens dubtar-ho un milió de cops prou s’hi haurien ficat de ferm a fer.

No pas en Rol·ló, em dol un ou de dir, però… Car era ell de mena pensiu i poc pràctic, de tal faisó que viltenia tota activitat industrial, se’n fotia bon tros del catecisme diumenger, servava un nivell moral molt exclusiu i es revoltava contra l’autoritat natural. Ni que el paguessin bitllo-bitllo volia ésser un fill com cal!

No li sortia de l’ànima estimar ningú, i res no l’atreia tant com romandre assegut i posar’s a pensar. No pas que no s’estigués força pensiu a tota hora, el cas millorava quan amb qualque eina pagesívola entre mans encara pensava més fort. Hom l’havia pogut veure agafant una destral, posar-se-la entre cames, i asseure’s damunt un soc, i ja “netejant brossa” bo i destralejant a tort i a dret tot el sant jorn, tot sense moure’s, perdut en una inacabable meditació única… I veure’l reprendre, en pic interromput per l’arribada de la nit, o per l’arribada del barrot de noguera, veure’l reprendre la mateixa meditació l’endemà, justament al punt on l’havia abandonada, i continuant-la sense descans, en un pregon, inescrutable, longilini pensament…

Hom remarcava peudebancament entre els veïns que: “—Si en Rol·ló Çonçamarruga no plegués de tant en tant, el cap se li n’aniria tot sol en un vaporós pensament…” Cotonós cap, el seu, que ni amb les garrotades del

barrot del gueto no deixava de pensar i pensar, fins que el neguitós dolor no el convencia que més valia aturar d'un cop el raonament.

Oi que fóra agradable de conèixer què pensava en Rol·lonet tots aqueixos anys…? Tothom se'n moria de ganes de saber-ho, la veritat, tret que ell sempre muts i a la gàbia pel que feia a desfermar la llengua quant al tema aqueix. Esmentàveu la cosa al seu davant i tantost ell ja feia cames per anar-se'n ben lluny… I, si doncs no podia fugir, s'enrojolia tot i començava de quequejar d'una manera tan lamentable que el metge va prohibir tothom que ningú fes al·lusió a la cosa doncs, no fos cas encara que el jovencell agafés qualque atac més o menys apoplèctic. Nogensmenys, l'interès pel tema de les meditacions rol·loesques no declinava; son pare mateix ho trobava d'allò més "em-per-plexi-glassador", car és cert que de vegades el consirer del minyó apareixia treballar tan greument i pregona que semblava treure fum, de tal faisó que n'hi havia qui patien no fos cas que aquell caparró no acabés per terra, sobretot ran d'una d'aquelles solemnes capcinades seues; també, al contrari, hi havia d'altres camins on el xicot es ficava a riure com un boig i es colpia la cuixa o s'agafava la panxa, enjogassat i divertit fins al descontrol.

Tant se val, l'anar cavil·lant i rumiant va continuar sense que ningú l'aturés i sense que ningú mai no n'escatís gens ni mica la tenor. I això fins que la curiositat insatisfeta de la seua mare no la dugués, pobra dona, tota apenada i grisa cap a les tenebrors tombals…

I fins que son pare, ja sense prous plançons de noguera amb els quals fer-se'n bons barrots, ja havia començat a servir's dels joves roures dels voltants. I fins que els set germans, tots plegats mullerats amb al·lotes conegudes durant les lliçons de doctrina diumengera, ja no tenien cascú la seua casolana cabana erigida a qualsevol racó dels predi del sogre…

I continuà la meditació, en fi, fins que en Rol·ló ja havia fets els quaranta d'edat i tot! Això de fer els quaranta semblà esdevindre un punt cabdal en la carrera d'en Rol·ló — tothom notà en el seu capteniment un canvi subtil, tant en el seu posat com en la seua vida interior: encara treballava menys que no abans i encara pensava més profundament!

Anys més tard, quan els seus frares casats ja posseïen el predi i tenien esbarts polsegosos de fills qui els alleugerien el cor i els enfeixuguien les butxaques…, i quan el predi patern ja era un laberint impassable d'esbarzers, i l'aviram i els ramats eren tots difunts…; quan son pare havia esdevingut

tan vell i escotiflat que les garrotades no portaven gens de verí…, en Rol·ló, també molt desmillorat, continuava assegut a la vora del foc bo i pensant més fort que no mai.

Aquell vespre només son pare i tres o quatre esquelètics gossos caçadors hi eren presents, el vell silenciosament esgranant un saquet de panotxes que un veí agraït li havia donat en pac d'una vegada que el vell l'havia ajudat a treure una vaca del fangar, i els petaners meditant també de quina manera més jubilant no l'haurien assistit atès que la natura els hagués fets granívors.

De cop i sobte, en Rol·ló parlà. "—Pare", féu bo i fitant-lo, la seua barbeta damunt el mànec de la destral que encara servava entre les cames, sobretot per a estimular el rumieig, "pare, darrerement he pensat en una cosa molt assíduament…"

—Darrerement, vols dir només aquests darrers trenta-cinc anys, ara que serem mitjans novembre —respongué de seguida, en un filet asmàtic, el vell —. Prou me'n record encara que ta mare deia que el teu encaparrament va començar com la tieta Agnès i les seues xiquetes les vam tindre amb nosaltres aquells dies.

—Deus tindre raó; em sembla que deu fer cosa d'això, tot i que tampoc no semblen tants d'anys, no fa…? Tant se val, la qüestió: que aquestes dues o tres setmanes hi he pensat més profundament i estic doncs disposat a parlar.

El pobre home, son pare, va obrir uns ulls d'incredulitat sense fites, la llengua li va penjar, gens preparada davant l'ensurt, balba per a dir res…, una barrusca encara amb qualque gra adherit li caigué de les mans escarransides, cosa que provocà a fer renèixer, en aquells gossos fets de teranyines, una tènua esperanceta quan l'examinaren críticament… Un tió fumós de la llar va caure damunt unes brases roents, on només fou capaç (no pas cap gegant mític, ell) de protestar tímidament, per a deixar's seguidament inflamar per una flameta d'angoixada agonia — i en la llum creada per la flameta la cara rònega d'en Rol·ló sobresortí tota vermella fins al punt que tanta de rojor semblava que volgués àdhuc encendre el seus pansits cabells.

—Doncs sí, pare, ja ho veieu —va dir, tractant d'aferrar's a la calma i tanmateix graponejant en fals i perdent agaf—, aquest cop sí que ja hi som: estic disposat a dir-ho tot, i després ja fareu vós allò que us sembli més convenient.

L’òrgan patern de la paraula recobrà prou força per a dir que a l’orella paterna no hi havia gaire merda, i doncs que endavant, endavant.

—Ho he estudiat per tots els costats, pare; ho he anat recacejant part damunt i part davall, partdedintre i partdefora; recony, hi he cercat amb un fanal encès! I he arribat a la conclusió que, atès que sóc el més gran de la fornada, ja fóra hora que comencés de pensar a veure si trobava una dona qui es volgués casar amb mi! Eh?

Encara un sopar amb mon pare

Nou sopar amb mon pare mort

Encara que fa gairebé nou anys que és
Mort, mon pare tanmateix és.

Anit a l’hora de sopar, el sopar
L’havia amanit ell; el sopar
Normalment sempre l’amaneixc jo.

Perquè arribava tard, jo,
Ell no em volia deixar entrar,
Massa enfellonit d’haver treballat
Tant, i ara jo fent-li tard.

Li deia: deixa’t de romanços,
Com em podia pensar que tinguessis
El sopar amanit, quan sempre sóc jo
Qui l’amaneix. Au, deixa’m entrar
I sopem. I aleshores ell va comprendre
Que no esqueia ni a cap mort
Ni a cap viu fer el rebec
Per coses de tan poc gàlib ni pes.

Va obrir la porta, de fet content
De tindre’m amb ell, i poguérem

Sopar junts. M’excusava llavors
Del tard que havia fet, i comentàvem
Que el recapte que fa ell
I el que faig jo és el mateix recapte,
El mateix estil, la mateixa teca,
Cap canvi, el recapte de sempre.

Em diu que m’esperava,
Li dic que té tota la raó;
Li dic també que el quincallaire
No m’ha volgut vendre res,
Que m’ha dit que tot el que ven,
És clar, és quincalla, res de bo
Ni per al viu ni per al mort.

També li dic a mon pare
Que el quincallaire m’ha dit que:
“*—Era hora de llaurar el camp*.”

De deixar’ns tots plegats de romanços
I de trists esquellerincs,
I de carrinclones tumbagues…
“*—Time to till, time to till the fields*.”

12 març 2006

Revolta dels déus

Revolta dels déus

d’Ambrose **Bierce** (1911) [trasllada en Tiberi **Guix]**

Mon pare feia de desodoritzador de gossos morts, mentre que ma mare tenia la sola botiga que hi havia en tota la vila dedicada a vendre menjar per a gats. Els meus pares no eren una parella feliç; no n’hi havia prou amb els vots matrimonials per a llimar la diferència de categoria social. De fet, la llur era una aliança d’aquelles de debò malastrugues i gens ben assortides; com

qualsevol hagués prou pogut preveure, va acabar en desastre. Un matí, ran d'un altre dels sovintejats nyic-i-nyacs a l'hora d'esmorzar, mon pare, tot pàl·lid i tremolós de ràbia, s'aixecà de taula, se n'anà de dret a cal pastor qui els havia casats i li foté el gec de llenya. L'acció fou condemnada per part del públic en general, i la rancúnia contra l'ofensor arribà a aital grau que la gent s'estimava més deixar que els gossos morts s'acabessin de podrir a llurs predis fins al punt que la fortor n'esdevingués aclaparadora, que no pas rebaixar's a donar-li feina; les autoritats municipals mateixes permeteren que un alà jagués en una de les places públiques fins que, tot umflat, no esclatés en una pudor tan clamorosa que els forasters qui hi passaven es creien que no fos que passessin vora un noc. Mon pare havia esdevingut certament impopular. Durants aqueixos foscs dies, la família només podia dependre del que aportava l'empori de menjar per a gats que ma mare posseïa.

El negoci rutllava força bé. A la nostra vila, la més antiga del món, el gat era objecte de veneració. De fet, adorar'l era la religió de la contrada. Així, la multiplicació i addició de gats esdevenia una instrucció perpètua en aritmètica. Naturalment, calia prendre esment en el fet que qualsevol mena de negligència pel que feia al tractament dels gats, es veia severament punida tant en aquest món com en el venidor; en conseqüència, la meua mare tenia clients rai. I tanmateix, amb un home sense feina i amb disset fills, no és que li fos fàcil de diguem-ne lligar els gats amb llonganisses; fins que, cansada de pujar preus sense que li servís de gaire, no veié altra eixida al problema que decidint-se a emprar un expedient que al capdavall esdevingué ben deplorable: va concebre la malastruga idea del tal faràs tal trobaràs, i, va dir doncs que es refusaria a vendre menjar per a gats fins que el seu home no tornés a rebre els encàrrecs del seu ofici.

El mateix dia on va començar a aplicar la seua resolució, la botiga es va veure envaïda de clients tot nerviosos, mentre que els qui no pogueren entrar s'estenien, neguitosos, torbats i tèrbols, quatre carrers amunt, fins a pèrdua de vista. Dins la botiga, tot hi eren renecs i amenaces, empentes i crits. No en tenien prou amb això, hi afegien pler d'ultimàtums, amb alguns dels meus germanets i germanetes veient-se dir ara-i-adés que acabarien fets a bocins per a nodrir amb llurs propis cossos els gats; i nogensmenys ma mare més dura que un ou de mona, de tal manera que, fet i fet, el dia fou al capdavall ben negre per a Sardasa, l'antiga i sagrada ciutat que era l'escena de totes aqueixes fetes. L'estira-i-arronsa no mogué res de lloc, la mare no es reté, i

al capdarrer set-cents cinquanta gats acabaren havent d’anar a clapar amb gana!

L’endemà de bon matí la ciutat s’aixecà amb els carrers plens de pasquins que parlaven d’una proclamació eixida del Sindicat Federal de Senyoretes Solteres. Aquest gremi de conques, molt poderós i d’antic privilegi, afirmava, a través del seu cap executiu suprem, que tant el boicot rebut per mon pare com el locaut a tornajornals instruït per ma mare posaven seriosament en perill els interessos de la religió. La proclamació continuava dient que si la situació no entrava en concòrdia cap a migdia, totes les conques de la federació es posarien a fer vaga — cosa que, efectivament, feren.

Aquest drama dissortat tingué un altre acte amb l’insurrecció de tots els gats. Aquests animals sagrats, veient-se condemnats a morir de fam, convocaren un míting i marxaren en processó pels carrers, renegant i escarritxant com dimonis. Aquesta revolta dels déus causà tanta de consternació entre la gent piadosa que molts d’aquests l’espitxaren de por i llavors calgué aturar tots els negocis per tal de colgar’ls pròpiament i alhora dictar noves lleis terrorífiques.

La cosa s’havia espatllada tant que no semblava pas que es pogués espatllar més. Els representants dels camps hostils foren fets reunir, però cap entesa no era mai prou bona. Cada concert es veia trencat tantost aprovat, i en acabat cadascun dels camps enfrontats pledejava el seu cas frenèticament de cara al públic. Ambtant, una nova horror s’atansava…

Si fem memòria recordarem que mon pare era desodoritzador de gossos morts, incapaç ara de fer la seua feina, molt útil i humil, perquè ningú no el volia llogar. Amb això, doncs, els gossos morts aviant una maror de caldéu… Fins que com un sol home no atacaren! De cada terreny desocupat, de cada indret de descàrrega d’escombraries, de dins cada bardissa, del fons de cada sèquia, timba i pou, dels rierols cristal·lins i de les aigües enfangades de canals i estuaris — de tots els llocs, en fi, que immemorialment han estat a l’expectativa de l’espetec dels gossos morts qui hom hi llença, i doncs consagrats per a l’ús d’aquests difunts i llurs hereus i successors en perennitat — d’ací sorgiren les tropes innombrables: un esfereïment d’esgarrifosa voluda! Llur processó s’allargava pel cap baix una milla. I s’escau la crucial avinentesa que enmig del poble es trobés l’altra processó urta a urta, la processó dels gats enfellonits, els quals immediatament

estarrufaren les espinades i augmentaren les cues. Els gossos arrufaren els llavis per a ensenyar les dents, talment fossin encara vius, i tibaren tots els pèls que encara se'ls adherien a la pell.

El carnatge que ara tingué lloc és massa horrible per a relatar'l! La llum del Sol esdevingué opaca per causa de les pells d'animals enjòlites, i aleshores calgué batallar en la foscor, orbament i sense miraments. Els renecs aviats pels gats se sentien a tres quarts de quinze lluny i tot, i la fetor aviada pels gossos morts desolà set províncies.

Com hagués resultada la contesa, qui ho sap; el cas és que, com més bullia la cosa, el Sindicat Federal de Conques aparegué corrent, d'un carreró transversal, i es ficà enmig del més pelut. Passà un instant i qui arriba, brandant un punyal del seu taulell…? Ma mare mateixa, repartint mastegots i punyalades a tort i a dret. És clar, mon pare s'hi havia d'afegir, i les autoritats municipals no podien ésser menys, tothom a cops, inclòs ja el públic en general, tothom convergint al camp de batalla d'ençà dels quatre vents, mentre el centre era un foc constrenyut pels voltants. Finalment, al cemintiri, una reunió dels morts decideix la vaga general, i tot seguit els morts començaven de destruir tombes i criptes, monuments i lloses, angelets, desmais i xais de marbre — tot el que troben a l'abast. Arribada la nit, vius i morts has estats anorreats, i on hi havia l'antiga i sagrada ciutat de Sardasa, ara no hi ha altre que un pregon clot ple de cadàvers, i calçobre i runa, i espellifada esqueixada de gat, i farnat blau de gos podrit. El lloc rau ara enmig del desert, un sòrdid estany estantís.

Els emocionants esdeveniments d'aqueixos vells pocs dies feren la meua educació industrial i, aitan bon profit em feia la lliçó, que a hores d'avui sóc el Cap de Malgovern dels Ducs del Desordre, una organització que compta tretze milions d'obrers americans.

7 març 2006

Eixorquia de la nit

Eixorquia de la nit: —Malaguanyada pena d'un cos qui rutlla debades. Car, sense somnis, no has anat enlloc. Saps que anares (rau-raus ecoics, rosecs sords), mes on…? Amnèsia d'anamnesi. Recança de l'inviscut. Explorador baciu d'anònimes jungles, de tan nàquisses, en blanc. Cap taca als peus, i pitjor, tampoc a l'ànima. Ni d'on véns, no pots escatir: de l'oblit al cau, en acabat de tantes d'hores elidides. Quines petjades inconegudes no jaquies, pols esventadissa, en pous ni esplugues, ni nuus ni nèbules, ara ignorats? Somnambulant en esborrats paisatges… Ventissa avinentesa mancada, no vista ni d'esquitllentes, sentida com esdevinent, a prop, mes on…, mes com…? Tanta de teca que es perd, per virtuals indrets no-localitzables. Regusts de quelcoms inapresos, i ara obliterats; afollades incoacions d'entretocs anímics nats de quelcom oït, ensumat, tastat…, de quelcom ja per d'empertostemps inaferrable, evaporat del tot.

22 febrer 2006

Anant en tàndem encara. Na Tibcat Gish i en Tiberi Guix.

You enter gratis into the train of death

You say, then, I'm going back home,
Leaving at last behind
The whole affairs of the packed,
Alluring, dangerous, city of life.

You enter gratis into the train of death.

It will go as fast as need be.
It'll be full of people.
And you will need to stay outside,
Hanging for dear existence
On some sort or other of stretcher or footstep,
Making love, with any luck,
To a gracious hostess
Who shall bring you a blanket
And show plenty of concern.

She'll ask about your destination,
And shall give you a very wet kiss
In the middle of your explanation.

True it is that you enter gratis
Into the train of death.

There are two orgasms inside.
The orgasm of love and chance.
The orgasm of fate and death.

Entres de franc al tren de la mort.

Això dius, me'n tornc cap a casa,
I deixes enrere tants d'afers

Com et lligaven al cafarnaüm
De la ciutat dels vius, sempre plena
D'al·licients i de perills.

Entres de franc al tren de la mort.

Anirà aitan rabent com calgui,
I anirà clafert de gent,
Així que, agafat per por de caure i perdre't,
Et caldrà estar-te fora,
Damunt qualque pescant o marxapeu,
Fent l'amor, per poca sort que tinguis,
Amb cap generosa hostessa
Qui et portarà l'escalforeta d'una flassada
I et mostrarà pler de frisança.

Et demanarà fins on penses anar,
I et donarà un petó molt regalimós
Enmig del teu explic massa llarg.

Cert és que entres de franc
Al tren de la mort.

Dintre, hi ha dos orgasmes.
Hi ha l'orgasme de l'amor i la sort.
I l'orgasme del fat i la mort.

Who'll cull the dead dog now…?

Who'll cull the dead dog…? Well, that's a no-brainer
In so far as it concerns us — and it doesn't a bit, that's plain,
Believe us. So, who'll cull the rotting beast, you say…?
None of us, we hope, pillars of good standing.

We don’t love the weakening of the standards;
On the contrary, actually we are
For the strengthening of the disentanglements.

Maintain us please torn apart, thus we prefer
By much. And we demand that nobody tamper
With the hints we’ve afforded so far to all and sundry.

And now temper you bile, be not so somber.
The story is too easy to comprehend, easier still
To recount. The guest’s afghan growled,
And barked and whined too loudly by half
The whole damned day. Made us almost insane,
And uncherishable — quite the contrary from the product
Of our disposition in any state of normalcy.
And we became aglow with the insistence
Of such harsh irritation, we swear, pardi.

Believe us, all told, we are reasonably sad.
For where is instead the pithy thrill now
Of hearing the wretched fatling rot
At the bottom of the abandoned well…?

It plummeted into the void,
Into the hairy abyss of the relinquished pit — its lip, its lid,
It tried on a whim to sniff at and probably urinate on.

Unaided, we swear, it must have slipped over the rim.
It alighted with such a sickening thud,
As the saying goes. Such disappearances,
We acknowledge, are heartrending, and so on,
But we are not culling the damned carcass, no sir,
No way, nor we; we have standings, we have
Standards, we’ve turned into a virtue the habit
Of cool disentanglement, you see…?

Qui recollirà ara el gos mort…?

Que qui recollirà el gos mort…? Doncs, escolti,
Això rai; pel que a naltres pertoca — i, pertocar'ns,
No ens pertoca gens, cregui'ns — sigui qui sigui
Qui hagi de recollir'l no serà pas naltres,
Pilars molt reputats d'aquesta societat.

No rebaixaríem pas els ja molt comcals
Principis; al contrari, som per a l'enfortiment
Dels desinvolucraments.

Ens hi abellim, ben deseixits, gens engatjats,
I exigim així mateix que ningú contamini els indicis
Que amb tota lliberalitat hem proveïts.

I ara el fel afluixeu-vos-el, no us volem pas tan
Ombrívol. El cas és no res, s'entén a la primera,
S'explica com qui diu com aquell qui… Veurà,
L'afgà de l'hostessa garranyigava, ans bordava,
Ans ganyolava el dia sencer que era un no dir.
Ens duia gairebé a bogeria i lletjoreta, molt
Diferents del que som per poc que hi hagi
Aumon prou normalesa. I esdevinguérem
Roents amb l'insistència de tant de poixèvol
Rau-rau — pugeu-hi de peus, recodonys.

Tant se val, us assegurem que, trists, prou.
Car ja em direu on hi ha la molsosa gràcia
De sentir'n per comptes ara, del maleït
Capó greixut, els espeteguets mentre es corromp
Al fons del pou abandonat…?

S'estimbà al buit, al pelut abís
Del forat desnonat — al llavi, al tap,
On provà encuriosit d'ensumar-hi i potser pixar-hi.

Sense ajut, ho jurem, ha degut relliscar ampit
Avall. I que hi aterrà amb un so somort esfereïdor,
Com diu hom dels cossos qui cauen. I desaparicions
Així, d'acord, són força corsecaires i tot allò…

Ara, no recollim pas naltres aquella brutícia,
De cap manera, ca? No pas naltres, tenim
Principis, i hem transformat en virtut
L'hàbit del tranquil desinvolucrament, tat…?

20 febrer 2006

In Tandem — (de tàndem)

[A una parella a Xicago (ell de Joliet, ella d'Alacant)]

She's just a girl from Catalonia,
I'm just a boy from Illinois,
I'm feeling prey to catatonia,
Soon as she toys with her toy.

Entre Joliet i Alacant
No hi ha sisvol un quadrant
De tel·lúrica circumferència.
Ambdós dins una gàbia, com qui diu,
Fent-hi també la sòlita viu-viu
Sense gaire interferència.

El màgic damunt la roca.

El màgic viu a la més alta i sòlida lleixa de la muntanya.
Comoneix i mana les forces furients de l'existent.
S'esmuny dels focs per les aigües fredes.
De les aigües se n'esquitlla per subterranis respiralls.
No es mor, s'esdueix.

Es repenja en un bordó duríssim.
El seu vestit és lleuger, mes és llarg a bastament.
El seu capell mostra estels.

El màgic et guareix.
Coneix.
I sap contar-te'n de bones.

"És doncs càncer, mestre…?" — li demana, angoixat, l'atuït.

L'alt màgic respon:
"Mai no n'és, carallot!
Teniu un fàcil cansament de les fibres del cos.
El repòs us esmenarà."

Només el que veus és veritat.
Calderes de foc tenen cors aïllats d'aigua glaçada.
Al capdavall de cadascun d'aqueixos cors,
Una eixida, per on la fimbrosa serp d'aigua del teu cos
Rellisca cap a les eixutes, ben falcades, galeries…

I ara, fill meu, acció.

The magician above

The magician lives on the highest perch of rock.
He invokes and commands the furious forces that be.
He escapes the raging fire through the cold water.
He escapes the waters through the exits subterranean.
He doesn't die, he vanishes.

He leans of a powerful alpenstock.
The cloak he cloaks himself in is light and long.
His hat has stars.

He's a healer.
A knower.

The magician, he’s a joker.

“Sir, is it cancer…?” — the anxious fallen one asks.
The magician above answers:
“Never, you clot; ’tis an easy tiredness
Of the fibers of the body.
Rest will do you good.”

It’s only what you see that’s true.
Cauldrons of fire have isolated cores of icy water.
At the bottom of these cores there is an opening
Where the water serpent of your body
Can wiggle through into the safe dry galleries…

Action now, then, my son.

15 febrer 2006

S. Valentí massacrat, o de les ulleres qui jovialment relluen.

S. Valentí massacrat, o de les ulleres

qui jovialment relluen.

Cada matí a la meua dona Jacinta
Li duc, ben dreta, la pinta.

El dia de s. Valentí
Li dic: “Ara vinc, ja sóc aquí,

Amb el pinte ben dret davant,
Ja a mig camí… de mi.”

L’endemà, dia de s. Valentinill,
Assidu ja li pentín lo pentenill.

L’endemà d’aquest, de s. Valentinufa,
Li pentinaré, és clar, els pèls de la fufa.

L’endemà vinent, dia de s. Valentinul,
Li pentinaré els del trau del cul.

Vindrà llavors s. Valentinàs,
I caldrà pentinar-li els del nas.

Tot està previst pel calendari,
T’hi vincles, salivós, vell dromedari.

I tost farà doncs cap s. Valentinic
I hauràs de pentinar-li els del melic.

Vindrà el dia dels sants bessons Valentinella
I li pentinaràs, de matí, l’aixella
I, al vespre, ben dolç, els de l’orella.

Més tard, per s. Valentinoll,
Toca pentinar-li els pelets del coll.

Els cabells del cap per s. Valentinap.
(Eu no els hi pentín pas amb el nap;
Els hi pentín, fi i refí, i refinat, amb la pinta,
A la meua colta muller, Jacinta.)

Ara ja hi tenim damunt s. Valentinames,
On li pentines, ben pentinades, les cames.

S’allarguen les nits amb s. Valentinits,
Pentina-li ben bé els pèls dels pits.

I ve l’hivern amb s. Valentineus,
Pentinem-li entre els dits dels peus…

Cada dia és s. Valentiquelcom,
Cada matí cal pentinar quelcom,
Sèduls, estrenus, a la tasca esmerçats…
Açò i allò, ací i allà, i ontocom.

Nassos de gnom, ert matràs rom,
Ulleres lluents, bigots esborrifats,
Trempant de pam, ficant-hi fins al pom,
Suant i tremolant, trencant-nos-hi lo llom.

Obedients i encalenderiats,
Collons de déu, això rai, prou ens pertany,
Pentinarem on calgui i no calgui,
Pentinarem on valgui o no valgui,
Pentinarem, pentinarem…
Pentinarem tot l’any…!

18 gener 2006

Ningú no em vol re

Ningú no em vol re.

Cada aparell fet malbé,
Passat de moda,
Amb prou feines rutllant gens.

Cert que durant uns pocs anys,
N’hi havia qui volien,
Quan encara ens era jove,
La meua dona…,
I se l’agafaven, amb
Blanes aquiescències,
Per part de tothom,
I envant, en acabat
Me la tornaven.

Ara prou, ni això.
És clar, i mai no m’han volguda

La roba, de tercera o quarta mà,
Ni els diners
A la butxaca — només canvi,
O el que m’he trobat
Pel carrer, caminant.

Tot el que tinc,
Tot el que mai he tingut,
És pot resumir dient:
Allò que d’altris llençaven,
I de casualitat, sense
Ni desficiar’m a trobar-ho,
He tanmateix trobat.

Qui cobejaria, o almenys
Qui es desficiaria a desitjar
Deixalles per altri molt
Efímerament recobrades…?

Ningú mai no ha volgut el meu art,
Massa lleig, ni els meus escrits,

Massa carallots, ni el meu
Espai, massa inconspicu.

No sé què collons encara hi faig,
Passant no vist, tret
Que així, passant no vist,
Veig l'espectacle, tan estrany
— tan estrany, tan estrany, ca? —
Del visible.

El visible, vist
Com qui no ho veu,
Ni hi veu, no vist, amagat a plena
Vista, i admirat tostemps
De l'absurda estranyesa
De tot plegat.

Tot el que tinc: Visions, doncs.
Malaguanyats fotogrames
D'una funció perduda.

18 desembre 2005

Enveja i desig (i salivera) del blanc per l'albergínia

Enveja i desig (i salivera) del blanc per l'albergínia (al·legoria pèrsica)

Nap buf amb un nas grotesc,
Criatura poc compresa,

L’albergínia viu a l’exili,
Entre les bromes llefiscoses
Del rebuig i del desig.

Té la llengua, al cau porprat

De la boca, presa en l’amargor
Dels qui no els és permès parlar.

Rara albergínia, ni l’imatge
Que el seu nom inspira
(De dona feta tota d’albor)
No ha d’ésser proferta
Altre que per a confondre
La mala volença endèmica
Que l’acolliria.

El vel tibat i lluent
De la seua violàcia pell
Amaga millor l’albor innocent,
Beutat superficial

Que amaga la puresa,
No fos cas que encara irrités
L’enveja de l’efeminat brutal
Burot qui, blanc de fora
I fosc de dins, li barraria,
Per massa perfecte,
El pas.

Es disfressa,

En arribar al port estrany,
D’on fóra per no res rebutjat,
Gens volgut justament

Per massa estrany.

El seu misteri creix enllà del nom
Mateix — és ou de monstre,
I vivaç panxell d'atleta,
I és sobretot, massa obscè,
Fal·lus lluent de gegant,
Qui fa somiar i enyorar conca i efeb,
I ampla matrona
I empegueïda donzella,
I fa d'escreix ensalivir el sorge
Qui pretendria oscar-lo,
I això fóra de debò anar-ne lluny,
Precisament d'osques,
Car el que vol, com tot sorge,
És que hom l'hi enculi ben fort.

Mes qui sap si, aclucant el ulls,
No se'ns envolava també
Pel que sembla de pit d'ocell en joli.

I és bac de muntanya i palet de riu
Tot emmolsat. A quin reialme
Pertany? Alhora a tots i a cap.
És còdol enlluentit,
És fruit de misterós enrodoniment,
És lluent ocell envolat,
És peix suau d'abís.
És incorrupte missatger
Dels reialmes factibles
D'un món perdut.

Ara, i qui, retut, el tastés…?
Qui el tastava, beneït, car
Ara sap del bes admès,
Del bes suau i tenaç,
Llepant, ofert,
Bes acceptat i llavors retornat
Amb escalf, delícia i passió,

Complement a tot acte reixit
I de debò acomplert.

Diu l’armat, transformat
En amorós pardal qui desarma
L’arma i xiula lleuger:
“Envant, doncs, amic, envant!”

Alleuja’ns, la càrrega,
Alleuja’ns el càrrec,
Alleuja’ns la culpa.
Dissol-nos tanta de maldat
Acumulada pels anys;
Aqueixa lletja lividesa
Que no amaga la negror
De l’ànima, barreja’ns-la
Amb el vel de l’humilitat
Joiosa i agraïda
Perquè l’innocència
Tornés a inaugurar-se’ns
Lentament
Als dedins
Recobrats.

9 novembre 2005

L’ull del pardal del Salvaire, renat

L’ULL DEL PARDAL DEL SALVAIRE, RENAT.

“Em trec el pardal, perquè l’ull del pardal ho veu tot.”

Salvaire Dalí es tregué el pardal. El seu amic Salvaire Nadal li feia que no amb el cap, fent-li ensems entendre amb un ganyota de disgust que potser no era prou bona idea vist el moment, tret que el Dalí no en féu cap cas.

N'Estevet Escorpí, un home qui havia anat reconeixent-se, i construint-se amb prou coneixença interior que a hores de llavors ja podia manejar els propis renaixements (tants com calguessin), aturà d'enraonar. Es quedà esguardant-se'l, o pus tost esguardant-se-li el pardal.

Els dos Salvaires havien pujats fins al monestir dels "quatre tulkus" per tal de fer's amb prou coneixement per tal d'apendre d'organitzar una fàbrica que els permetés de construir crisàlides per als qui sapiguessin de com renèixer, per tal que llavors ho fessin (o si més no poguessin fer-ho) amb prou d'espectacularitat i de garbuix de cintetes i pampallugues i espeteguets… D'això es tractava. De circ.

S'escau que en pic et trobes amb un "tulku" — és a dir, un d'aqueixos lames il·luminats qui han sapiguts renèixer's com cal — allò que primer et sobta és el cap. És el cap d'un comunista papagallós o parroquiaire. Això potser voldria dir que a l'esdevenidor només hi haurà comunistes — és a dir gent solidària, perquè els insolidaris els hauran eliminats les malalties de la cobejança, on qui més menjava més tost peria, pel fet que el menjar massa mata, i sobretot menjar pol·luït.

El cap d'un comunista, com tothom sap, és el cap d'un pelegrí malrapat, escardalenc, pollós, amb un nas considerable, un nas prim i de pam — un cap de parroquier garlaire i migplomat, neuròtic, amb — com se'n diu, d'allò que et cau la ploma o el pèl…? — amb alopècia d'obsedit.

La segona encarnació de cada renat és comunistenca, i se't veu per la cara, pel cap, un cap, com dic, rapat i afamegat, de comunista, de parroquier amb pel·lagra — com se'n diu d'aquella altra malaltia de la pell…? — tinya, ronya, desig d'automutilació…? — amb pigota.

Sor Karmeta, als setze anys, també renada, fotia cara de comunista. En Dalí li havia ensenyat el pardal, amb un ull que li feia la guerxina, i sor Karmeta havia esdevinguda tota vermella. Els comunistes es fiquen vermells molt fàcilment, i si doncs no vermells, si més no roigs, d'on que sovint hom en digui vermells o roigs (per comptes de comunistes).

El mer fet que els "tulkus" estiguin vius ja demostra que són renats. Ningú no neix amb cara de comunista, però tothom en reneix, vull dir, hi reneix.

“El duaner (panxut i fastigós, i molt ignorant com tots els duaners) no em volia deixar tornar.” Va dir aleshores el reverend N’Estevet Escorpí, el renat.

Sor Karmeta se l’escoltava embadalida. Els dos Salvaires pus tost ujats… Volien anar al gra… Púguer-li demanar com collons els agradaria als renats i renades de renèixer… “Tindrien qualque preferència quant al diguem-ne sarcòfag…? Tou? Estopenc? Lluent? Mat? Pintat? Amb filigranes? De fantasia?” Quina mena d’embolic o de mòmia o d’embolcall d’on esclatar’s, quina mena de crisàlide doncs d’on violentment asclar’s i aparèixer (sota els aplaudiments dels embadocats).

Tothom passava per la duana mentre el duaner em tocava i retocava els collons. Em furgava pertot arreu, m’aixecava la barretina, hi ficava el nas, burxava al forat del cul del meu poni llanut (no sé què es devia pensar què hi duia amagat — què hi duia amagat jo, o què hi “duie” amagat ell, el poni neguitós). Es llegia i rellegia (o ho feia veure — car no crec que cap duaner hagi mai estat capaç de llegir — això de llegir demana una certa traça cerebral massa allunyada de l’abast intel·lectual d’un duaner), es fixava molt (doncs, diguéssim, com aquell carallot qui se’n va anar a comprar un parroquier o papagall i l’ocellaire li va encolomar un mussol (a preu d’exòtic parroquier molt enraonaire) i el carallot ensenyant el parroquier d’enraonar, que digués “Bon dia, carallot”, i “Com anem avui, carallot”, i el parroquier res; fins que al cap d’unes setmanes s’ensopegaren passejant l’ocellaire i el client carallot, i l’ocellaire amagant-se davall el barret, darrere l’ombrel·la de la dona, darrere el sucre estarrufat del seu fill, darrere les faldilles d’amples farbalans i els rossos tirabuixonets de la seua filla…, mes el carallot saludant-lo amablement i plaïble nogensmenys, i l’ocellaire havent de dir: “Ah, i tant. I què? Ja parla, el parroquier?” I el carallot responent: “No, encara no. Però s’hi fixa, eh? S’hi fixa molt!”), doncs això feia el duaner gras, gegantí, mocós i babau, fixar-s’hi molt, en els fulls del dietari o guaitajorns de la meua padrina de feia cinc o sis generacions, on el trets antijueus de les seues remarques era força apujats (no pas que li haguessin preocupats gens, els comentaris antijueus o antielquefòs, al duaner bast; el que ell cercava era educació comunista i eròtica trempaire), i àdhuc hi havia qualque dibuixet molt insultant, amb avars tot escarransits, de nas immens i gotejaire… Al capdavall, el duaner em demanà si allí hi havia text prohibit i heretge, on li vaig respondre que “De cap manera, cregui’m”, i el fastigós ogre encara pitjant fort: “Que vol que me’l cregui, si jo no em crec ni a mon pare”, tret que finalment, sobtadament avorrit de tant no trobar-hi res, em va

dir d’endavant… Vaig ésser a temps de pujar, amb el poni i tot, i tots els paquets de l’altre món dins les alforges, al darrer dels vagons del tren que retornava a la terra.

Els prims del vagó m’acceptaren perfectament, veient que era un més d’ells… La locomotriu engegà, la fumera era grossota…

Tret que la nit on férem cap a la vila, xinesos i hindús es barallaven fort. Els dos bàndols a cop de bombardeig contra el tren arribat d’enlloc. Cascú consirant que no fos que fos cas que fos de l’enemic. Els renats fugírem dels vagons i, som-hi envant, acopa-li a tot estrop muntanyes amunt. El meu poni pelut un bon escalador, cap cabra donant-li cap rampeu. A l’estany dels lotus sanglotaires…

—Singlotaires…? —demanà el Dalí.

—No, sanglotaires… —puntualitzà el tulku N’Estevet Escorpí. I continuà: —A l’estany dels lotus sanglotaires hi trobàrem (els tres o quatre qui anàvem plegats) un mendraig o aixopluc de pastor the nyus. Havia cremat, segurament tocat per qualque llamp, però així i tot feia de bon amagar-s’hi….

Sor Karmeta se la veia culneguitosa, potser volia ficar-hi cullereta, dir-hi quines barbaritats no li havia fetes aitambé patir el duaner al seu retorn ple d’episodis peluts…, tret que a cap de naltres no ens xiulava mica de sentir-les — penes de cony a ningú no demoleixen, pus tost fan riure.

A més, l’Escorpí encara no havia acabat, i ell era el summe santinyoli, no pas la faveta del costat qui li espaordia els tàvecs i borinots i els mosquits, més caparruts…

Al cap d’un parell de setmanes (nosaltres tots ficadets al mendraig, que era fet de pedra a bocins calcinada i tenia un clot al mig que tapàvem amb una roca volcànica tantost sentíem bombes caure i allavòrens nosaltres tots al clot fets una carxofa…), els bombardeigs se n’anaren més lluny, no sé pas si de cantó més avall (hindú) o més amunt (xinès); el cas que no teníem por de res.

Vam decidir que transformar l’humil mendraig en monestir de revinguts, o millor retornats, a la terra. A poc a poc, construírem tot això, mos amics, amb aqueixos jardinets de meditació, i aqueixes suaus cambretes de “pela-te-la en pau”, i aqueixos dormitoris de “dorm-hi escalfadet com un torró”, i si malpenseu (no crec pas, car prou veig que de malpensaires no en teniu gens

els agalius), si malpenséssiu que com recodonys podíem uns acabats de nèixer sàpiguer tant, i tindre tants de coneixements arquitectònics i de ginys alçapremosos i tot allò, prou us en podeu adonar que qui reneix prou ho fa amb les coneixences de la vida anterior gairebé intactes. Us guaiteu, si us plau, sor Karmeta. Tot i que només té setze anys, carda de valent des dels tres o quatre, i amb la consumada traça d'una marcolfa de preu elevat — justament això fou, en una de les seues vides anteriors, treballant de valent (quants te'n feies per jorn…? De trenta a quaranta) als baixos aitambé santificats del palau del Taix Maixal (o un altre) per a profit d'un soldà gros, i no pas doncs solzament de cardaire de serrall, ans, més granadeta, de directora de bordell quan es retirà a un dels indrets barracaires més rònecs i viciosos de tot Calcuta — així que apamin, si els plau, les tècniques que coneix d'ençà que els seus orificis foren gens penetrables fins ara, sis o set vides envant…

Ací, en les muntanyes més alzinades d'aquesta tanmateix ben modesta terra, com gairebé arreu de l'univers, al primer toc, el propi de la femella és obrir's de cuixes.

El Salvaire Dalí el tallà: "I vós rai, gastant salut… Ara, naltres, un bri piocs, d'on potser que no durem gaire en aquest món, o en cap altre, llas! — no prou traça ni creença per a renèixer, és clar — d'on us agrairíem d'anar al gra. Volem fer una empresa d'embolcalls d'on el qui reneix pugui eixir'n amb prou solvència i esclat."

El Salvaire Nadal volgué endolcir l'exabrupte: "Ens perdonareu la brusquedat, sa santedat, mes cert és prou que fa quinze mesos que, cercant-vos, hem passades les mil i una — i dissortades totes. Un camí ens tingueren uns bandits amb el cap sebollit tres setmanes a la sorra… I era una sorra plena de formiguers de formigues molt coents."

El tulku N'Estevet Escorpí molt santament i pomposa acaronà el cul dels dos Salvaires qui sicofantament se li asseien a cada vora…, i llavors xerrà durant tres hores pus pel cap baix.

El te tibetà que bevien, ensems, duia qualque somnífer barrejat. Adormits, foren violats novament. Els dos Salvaires, perduts en aquelles (no gens vitals) guerres de part d'allà baix, rebien un esguerro de cul o altre cada (prou sovint), cada camí que un escamot de cap altra facció els feien presoners… Ara, allò que àdhuc els sants i renats se'ls fessin espetegar, ja ultrava.

Digué el Dalí, bo i acuradament i gemegairement aplicant-se pomada a les nafres: “Tothom te’n diu, de faules i contes de fades, i en acabat de la contarella, nyec, et donen pel cul. Quina merda de món. No sé pas a qui li passava pel magí de vúlguê-hi tornar…!”

Digué el Nadal fent si fa no fa com son amic: “És sens dubte l’amabilitat panxuda de la democràcia capitalista… Potser en el futur solidari comunista, on la primesa del cos i la grandària i gruixària del nas els donaran (als nats i renats) un cert esbiaix poc propici al donar pel cul altri (encara que no pas el contrari, mes qui els en donarà si no hi haurà caps grossos ni panxuts amb ganes de donar-hi, de donar’ls-hi…?) i amb les cambres de tortura abolides, potser a l’esdevenidor, com dic, això serà prou paradisíac perquè valgui la pena de perseverar-hi…”

—Molt carregat de punyetes vas tu.

—No és que planti pas cap propaganda per a cap futur lluent; només et dic la possibilitat que qui s’ensinistri a renèixer sigui prou il·lús de pensar així. I cal tindre sempre l’esperit obert, car… i si ho endevinés…?

—Si endevinés què…?

—Que un camí instal·lat el paradís comunista i tothom amb cara de comunista, això fóra doncs un paradís de viure-hi. Has vista sor Karmeta, ja, quina bonhomia i quin gaudi no traspua…? I només té setze anys.

—Sí, però se la carden com déu mana. No com a naltres, collons! Tan apassionadament perversa! Sàpigues (perorà, mestre-titesívol, el Dalí) que tota passió és font de perversitat, de crim, de malguany i de balafi, i sobretot de viltingut jurcar debades…

—Comprenc, tu, car re no treu mai a cap.

—Re, i aqueixos malparits se’n foten del renèixer com naltres ens en fotem del morir.

I era potser cert, car els espiaven els quatre tulkus per un foradet i se’n reien molt.

Al capdavall: “Cal admirar’ls, aqueixos pelegrins datspelcul!” — feia N’Estevet Escorpí, sa santedat molt colta, en un atac de seriositat després d’haver’s escanyat per culpa del riure tant. “Tot ho raonen amb lògiques tan tortes i esguerrades…! No tenen altre horitzó que anar patint les mateixes indignitats (i si mai arriben a vell encara de molt pitjors), i tanmateix, ací

són, persistint a continuar vivint la mateixa vida única de només patiments. Sense mai desficiar's a voler renèixer a cap de millor…? Increïble! No se'ls insurgeix l'ànima tan putejada per dir'ls: Prou, codonys, suïcida't d'un camí i reneix-me a un indret (i sobretot a un cos) millor! Un cas, vull dir, un cos no pas tan fi i suau i blanquet de catalanet a qui tothom (molt més grofollut) vol donar pel cul… Greu equivocació fóra…! En canvi… Ah, renèixer's gitanot o gurú o general una vegada a la vida, vull dir, una vida a la vegada! Tastar el poder, tot negre i rude, i donar pel cul el finet i acollonidet d'una puta vegada. Me'n record de les batalles entre xinesos i hindús, els negrots hindús volguent tastar la finor grogosa del xinès. Els grocs xinesos el coure lluent del cul de l'hindú. Tothom vol el que no té. I ara voldrien que ens emboliquéssim com erugues per a renèixer papallonosos… Hà! Els carallots no comprenen que ens elevem en fum…"

"Són tan pallussos, els dos Salvaires, el dolent i el bo!" —responguérem en chor els altres tres o quatre tulkus (i sor Karmeta i les altres sors se'ns hi afegiren en harmoniós contrapuntet, és clar).

(…)

Somiaren els dos Salvaires aquella nit el barroer retorn a la ciutat que els véu néixer per primer i únic camí, llas.

On abans tots els feinaires portaven barretina i fumaven com uns desesperats, i duien carrabina i s'entremortrien pels carrers, i, dels cossos morts de cavalls i homes, en netejaven la llefiscosa sang amb papers de diaris que duien informacions de debò, ara només s'hi trobaven ciment i sobris ròbots en acabat de la feina també emmagatzemats en cel·les de ruscs immensos, quadriculats, i burells i plans, com dic, de bast ciment.

Ciutat humida de sinistres barracots i magatzems a banda i banda de les fàbriques d'estalzí… Trista verticalitat de l'ofec. Els fumerals esbojarrats i l'hivern perenne. Pels camins de sirga dels canals atapeïts de rais carregats, tremolen i tenen atacs de sobtats sacseigs els quatre insectes sobrevivents de tant de verí…

Els carrers amb llambordins rellisquen com si també portéssim, no pas sabates, ferradures… Hi ha estesos, en cordes tantost flasques com prou teses, de finestra a finestra, damunt els carrers, ennegrits parracs i cassigalls que mai no s'eixugaran del tot. Tèrbolament desmaiats, ens atansem, mig arrossegats, fins als canfelips que senyoregen els centres estratègics dels

estrets carrers… Els roents canfelips sempre vessen excrements molt pudents… I tota mena de malaltia s’hi exhala. Llavors, rots de merda pugen en boja allau pels forats, justament quan volies embotir’n cap de molt tímidament menut teu… Sempre en surts molt més cagat que no n’entraves.

Les esglésies on la falorniosa fal·lària hi fou dita sense atur pels garbuixencs, gargamellosos, garlaires becs malalts dels panxuts qui es menjaven (i malrostaven) els prims durant centúries de foscor asfixiant a la pudor del greix malcremat, ara tampoc no eren pas menys repugnants que els canfelips… Pells de pellaire hi pengen i crits esborronadors s’hi senten de pells penjades d’espellats malespellats o a mig espellar.

Estoics, els Salvaires, el dolent i el bo, llur eficiència industrial posada a prova i a coents ordalies pel sistema urbà de laberint merdós, sempre arriben d’hora a la feina… Llur carisma els fa preferits del duaner de la factoria. El duaner els permet de saltar’s a cama pixanera qualques torniquets, sense sotmetre’s doncs al càstig de certs dels molt cruels taps posats esporàdicament i aleatòria, i espontània doncs, a l’entrada-i-sortida, cada matinada i cada vespre colgat. Una visita a aquell molí infernal (on els eixams d’obrers punxeguts t’aculen a una cel·la de bresca de ciment rugós i amb fiblons molt fiçosos et donen pel cul, d’on l’estrany és que n’ixis mai viu) és jugar-te-la definitivament…

I tanmateix cada matinada fosca sacrificialment hi ets…

—Hò — responem — hi som, hi som; i, si ens tornaven a deixar votar, tornaríem a votar a dreta, pels partits proguerra, votaríem sempre per l’status-quo, votaríem per la propaganda, votaríem per la crueltat i la fanoqueria implícites… Massa ximplets. Poc sabem fotre altre. Guerra és carnatge i crit. I bomba que t’esclata a la boca… I tot ets (aleshores) tendrumets que només el voltor somrient ensuma… Les nostre romanalles llavors, grotesc samfaineig càrnic de mig-atipat.

I tanmateix els dos Salvaires hi anem cada dia, hò, mestre, hò. I cada dia tornem a “casa”…

Això de casa dit en broma, en trista, cruel, tràgica broma. Conillera era llur cel·la o diminut habitacle, com conillera cadascun dels habitacles dels milions i milions encabits a cada quadriculat rusc de ciment brut. L’espinada del rusc de ciment és feta tanmateix de tendrum de guerra, i el tendrum és a mig podrir’s, i doncs el rusc, i els milions i milions de cel·les conilleres on

milions i milions de conills hi vivim, mesclats amb la nostra merda i amb la nostra verdura trepitjada, corr l'indubtable risc (seguretat!) de rompre's en escruix i, en esfonsar's, de sebollir'ns de viu en viu (de viu en viu? — de somort a somort pus tost) a tots. Aquest és el cor moral de cada edifici i institució a la ciutat: tendrum a mig corrompre's.

(…)

Quan es deixondiren, era el capaltard (de quin altre dia ni ho sé; és clar, dormint hom perd la noció del caòtics recorreguts planetaris). Vibrava l'àrea en palès desig d'enderroc total. Un terratrèmol ens recorria l'espinada, i l'espinada muntanyosa on els santinyolis del monestir encara devien raure (i donant-hi pel cul els pelegrins esgarriats). Mes ara érem perduts. Hom ens havia llençats penya-segat avall i qui sap quantes de setmanes no feia que rodolàvem per aquells tèrbols tossals…

Damunt corrues de pedres fredes escorregudes, moribunds trascamem per tarters inhospitalaris… On només les fedes qui escarritxen entre les ruïnes esbieguen en esbiecs d'assaig de grotesca cançoneta de bres… Ens eslleneguem cap a la fi jussana d'on s'aixeca el fumet metzinós… Hom vol rebre'ns amb dents d'escarni i tortura a l'espai fiçós i roent d'ultratomba d'on ningú no ens atiarà a renèixer…

Per terra, en relleix, menjàrem herba, bevérem de tolls. Rosegàrem rels — en trobàrem unes (de mandràgora?) que donaven un rampeu als tulkus qui ens havien torturats, i amb un pintallavis de la butxaca (un pintallavis de pintar obscenitats a secrets sarcòfags molt sagrats), hi pintàrem llavis (tan pintats com els de la Karmeta i les altres sors), i hi pintàrem ulls i pipís i forats de cul, i les torturàrem i cremàrem. Cremàrem en arreluda efígie els nostres darrers torturadors…

Als dos Salvaires allò els oferí una instàntania (tret que molt transitòria) satisfacció. Agosarat, un dels Salvaires, ara no me'n record si el dolent o el bo, començà de cantar, ple d'alambor, la cançó de l'"I tant!".

—Fotem'ns-en del mort i del qui el vetlla, i tant, i tant!

L'altre s'hi afegí: "Fotem'ns-en, fotem'ns-en!"

—Fotem'ns-en de la força i de l'ús vergonyós en causes suposadament progressistes, i tant, i tant!

—Fotem'ns-en, fotem'ns-en!

—Fotem’ns-en dels lligamosques qui eixoradament, i amb pinzell d’artista, ens eixorben amb denses teranyines d’exegesi, i tant, i tant!

—Fem-ho, fotem’ns-en, i tant!

—Fotem’ns-en dels aprofitats de cada guerra que diuen avorrir i tanmateix fomenten, i tant, i tant! I dels qui prohibeixen re per tal de treure’n com sempre… nyapa!

—Nyapa, nyapa, ens en fotem, i tant…!

Vils atrotinats putxinel·lis qui se n’anaven de gairell avall cap a la coma coent d’on el foc creixia…

Entre xalesta i funesta, la guspira del repapieig… Amb tant, els fogosos efluvis que rostien llurs lleus lluents suraven més i més atapeïts…

Nafrats a tesa, com naltres, només per autoconvèncer’ns, ens tractem de mútuament vius. En realitat som morts com els nostres pardals carbonitzats. Som fràgils urnes de cendres si fa no fot antropomòrfiques. I dalt als monestirs els prínceps renats, eixelebradament malaconsellats, alhora ardits i tímids, per cagarel·la vençuts i acompanyats de molta de puta esblaïmada, convençuts entren a la mateixa vida…

Quin convent de boigs, on ganyola a mort el col·lectiu fumós entre ultratges i esgaldinys de matança…

Ah, naltres rai, perint, i somiant ensems l’idíl·lic esparagol on davallem de bòlit…!

Mentre els qui es cremen ens en blasmen, il·lusos, posats a setge letal per l’aeròlit encès que els baixa, com torb més i més gegantí, a esclatar’ls al bell mig del bec tan mocós, gotós i punxegós. Garlaires parroquiers, el cacofònic esbart sencer en un indestriable garbuix carbonitzat.

Car a l’insabuda prou fórem l’esca de llur pecat d’excés, pel qual ara prou ops els és de pagar, molt flastomaires, ah. I sense pensaments de bella atzarosa lluent virolada crisàlide ja.

18 octubre 2005

…emancipat de l’espectacle…

…**emancipat de l’espectacle…**

—és plaent veure el riu desbocat des de la balconada…,
hi baixen les carronyes umflades d’animals i persones…,
totes les vanitats fetes malbé,
els patètics tresors de pobles sencers,
armaris, caixes fortes, moblam barroer,
llibres, aparells, banyeres i comunes,
ramats i bordes, i ginys i vehicles i atuells
indesxifrables sovint, a bocins, tot espatllats…

—amb ulls callols i dits d’ham, en cos sotraguejat
potser per vans sanglots, escardalenca mort-seca…

—qui voldria, com qui digués, treure’n faves d’olla,
no pas amb l’esquer enfonsat i la llinya flasca,
tu assegut, espantant-te tàvecs mentre peses figues,
ans actiu i desbordat, esgalabradament deslllorigat,
per rembre els objectes desnonats que el riu s’enduu…?

—no sé qui ets, fantàstic esquelet,
vora les bromeres i brutícies,
les dissolucions i els escolaments,
burxant als esfilagarsats amagatalls
d’aqueix cabdell invariable, d’aqueix
líquid magatzem rabent d’angúnies…

—amb quina inútil ferotgia no t’arrapes
als vestigis infectats, i abassegues només merda.

—heroi desencaminat de qui l’altruisme
és sempre neguitosa cobejança,
adquisició per mitjans encara més torts,
quin afegitó corcat no se t’encasta ara:
l’epidèmia et serà la faduga titlla
que poses per barret al bla proïsme en arribar
al teu poblat amb les virulents lletgeses del rescat tronat,

ecs, tot tu pudint com cap tagzim o salabret
atapeït amb peixum massa malmès i esclafissat…

—tan valent i profitós com és en canvi ésser egoista,
i apartat i lluny i distant i indiferent,
i doncs net sobrevivent, esguardant-t'ho fredament…,
al contrari, jausint-hi dolçament…

—a la balconada jo i la dona de molles carns,
apaivagadament ensumant aiguanaf,
passant el fregall dels ulls damunt
l'esborrany del riu desencaixat, et trobem pallassenc,
un cassigall desguitarrat d'ocellot massa golut.

—l'esplai és esquifit, no pas gran cosa
(em xiuxiueja tendrament la dona),
tornem-ns-en cap a dintre…
(burxant i escafinyant i maldient
de l'escotiflat remença dels pudents rebuigs…)

—mes li dic que aturi i que aixanti la mui,
ni la vull sentir; vull sentir per comptes
la remor rugent del riu qui tot ho esborra…,
vull veure els destarotats escamots
d'escolanets negats, llurs midons i saltiris
i salpassers i esquellerincs en doina…,
vull veure els closos dels poderosos
totalment esbotzegats, els buiracs esculats,
les heroicitats dels qui massa jurcaren
reduïdes a aquest fluix burell, indistint…,
tant de nou-mort grofolludament ejaculat,
tot altre soroll aquietat pel del riu
qui s'atansa a la cataracta i al torniol i al forat;
vull sentir els cara-de-jutges, els envanits reticents,
i els astringents, en plena garranyigosa diarrea…,
i em diverteixen les sobtades boïgues al cresp
altrament gris codolenc…, l'esportellen objectes
pseudo-sagrats qui treuen el nas
i relluen com qui obre la boca
per dir el darrer: socors…,

i vull sentir encara els sords rofrecs
de les patums desmembrades
quan entreensopeguen a fragments…,
gegants i gegantes de pasta de cartró
massa estovada…

—saps què…? —porta'm el vi i els raïms
i els pebeters i la lira, Marieta, mou-t'hi…!

—abans no replogui i em calgui tornar dintre,
qualque nova efímera oda prou s'hi avindria,
quelcom que s'hi escaigués (potser, no pas…?)
força…, no pas per repliu de res;
al contrari, només per jaquir córrer les aigües,
fútil empenteta de faune retirat qui alena com el vent;
de fet ni me n'adonc i ja sóc desmenjadament
a (re)filar-hi…

—bon tros…, bon tros m'abelleix…
m'abelleix de veure la purgant riuada…,
cert…, des de la balconada…

18 setembre 2005

Nèctars punxeguts

Nèctars punxeguts

Me li atansí amb pors rai. (—Se’m cruspirà, em temia.) De lluny semblava un parruf gegantí. De prop ho era. M’hi encabia agraït com qui s’encaua alleugerit al seu cau… Tret que aleshores dimoniets brollaren arreu, com escarbats, amb cuirassa. I ara s’encenien en pampallugues caòtiques… Vaig aviar el crit que cada malson em constreny a aviar… Vaig dir, en un esgarip repetit: “—Posi’s la corretja ara mateix…”

“Tantost sigui l’hora de sortir, posi’s la corretja, posi’s la corretja…”

Perquè els meus sons encara es veien entrevinguts per l’accident. No creia pas que mai me n’estorceria. “—Estavella-t’hi, estavella-t’hi…!” — insistia el malson. I m’estavellava al parruf com adés, feia tres anys, ens havíem estavellats contra el mur.

Hi érem tots…, els atletes, com en Roent i jo; els ciclistes, com en Tello i en Martín; en Llamolla de la barca; els futbolistes Ribelles i Gençana… — érem molt amics amb en Gençana, veníem del mateix barri i sovint, com en aquell moment aquella nit de l’autobuset embalat, li contava intimitats, i ens en rèiem…

“M’han sortits tot de granets blanquets al voltant del virot… La badada és que no sé pas si me’ls ha encomanats la dona o n’Edwina… Si l’hi dic a la dona em dirà, emprenyadíssima, que m’ho ha encomanat qui sap qui, és clar… Si tanmateix l’hi dic a n’Edwina, encara pitjor; em gisclarà com una boja que m’ho ha encolomat la dona. Ei, i potser tot plegat m’ho etzibaven totes dues… Potser n’hi ha una passa… Potser un nyèbit infectat qui se me les carda, el viu, totes dues…! És clar, prou hi sóc jo, prou que ho sé, però no vull dir el viu de jo, vull dir, algun altre, prou m’entens, Enric, que no…?”

Sabíem els esportistes, és clar, que les dones ens guanyaven en tot. Ja ens guanyen i tot d’un trau natural. Deu a nou. Deu traus a nou traus. Bé, no ens guanyen pas per un tacó, però tant se val. Ens guanyen en això i tot. Na Guillemeta Rovirosa, qui tenia el parruf més estretet del món, i per això era tan famosa — àdhuc certs marietes se la volien picar: un parruf més estretet que no un forat de cul i tot… Na Guillemeta era de la secció femenina i venia a l’autobuset amb les altres dues campiones de fer boixets.

Pensar-hi i trempar tot va ser u. Vaig voler atansar-me-li, quan vaig veure que n’Enric roncava, i allò, quan ens vam estavellar a la roca de la carretera — i encara sort que no ens estimbéssim a l’altre costat, pel fet astruc que

qualque roc desprès encallà les rodes de l’autobuset — allò , dic, que m’estigués dret, anant de seient a seient, va fer que anés disparat a espetegar contra els vidres xemicats que em van toldre els nervis que ara em fan anar en cadirota de rodes — per sempre més (ei, barrant miracles de la ciència).

Ja s’hi veia… Encara entrevingut pel somni del parrufot desproporcionat, muntanyenc, qui amenaçava de cruspir-se’m… És clar, els somnis són molt més detallats que la resta de la “realitat”, i per això de moment no sabia ni on era.

Grinyolà el metall feixuc de la meua cadira quan, a força de braços, d’esme hi muntí… Nacres entre els llençols rebregats del llit on l’emprempta del meu cos encara hi reia… Vestigis, residus insignificants… La meua història… Molt menys concreta que els nacres fòssils a les platges remotes… Lluny dels gratacels qui encara pesen figues — sense esfondrar’s amb cap terrabastall… Els gratacels els veus tòrcer el coll i fer capcinades i becaines a la nit… i tanmateix conservar l’estiba i no estrompar’s…

Quant a mi… M’han castigat (els fats) a dur el mort pertot arreu on vaig… Qui sóc…? El mort (amb un viu robòtic, escervellat, qui em tragina pertot on va… — qui em bressola un instant i em col·loca a la cadira — i fins em fa travessar rius i tot…)…? O sóc el viu qui porta el mort a l’esquena…? El riu darrer és a frec… Qui el travessarà…? Com el travessarem…?

Vaig obrir de bat a bat els batents del balcó… De la terrasseta. Vaig esquivar les torretes amb les plantes lleganyoses… “Ah, jardiner!” — les sentia exclamar’s en veure’m. Gens platxerioses. No pas dient: oidà ni iopaè. Al contrari, com ara lamentant-se… “—Ens ignora… Llas, ens ignora pler i de ple… El jardiner totpoderós… Ni se’n recorda qui fórem… Cap paper.”

—Sí, ves, noies, m’he fet vell…

“—De primer érem benvingudes novetats a la casa… Tot hi era meravella, i nosaltres tan desitjades…! Guaita quina esponera, i aquesta quina lluentor en la claror…! La seua filleta negreta, primeta, nervioseta, rebequeta, malesqueradeta…, ens prenia per selva i per laberint, i se’ns hi perdia… Algunes rebíem qualque topada i ens esquerdàvem, i tot hi eren escarafalls… El jardiner qui ens colia llavors amatentment ens adobava el cos mort qui ens duia peu-sec pels rius… Si l’oratge era lleig fins podíem entrar a les oficines de l’interior… On hi vèiem els mudats assistents del jardiner… Seriosos, enfeinats ajudants d’arquitecte… Car d’això feia llavòrens el

jardiner, d’arquitecte, colt arquitecte de qui els sensacionals esplets eren carament venuts a cases de molts de diners… Dissenyà una mà de gràcils gratacels… I ara ens ignora, i ara perim… Només l’aigua que cau del cel ens remulla i quan ve la tempesta ens trenquem i en la riuada ens hi mig neguem… Tanmateix, ens en pairem…, tot ens hi està bé…, ens apariem a posar’ns a parir, a patir la darrera ranera… A cada planta li arriba el seu sant ja-hi-som… Comprenem que ja no ens vulgui com abans… Declinem com ell declina… Caduquem com ell fa catúfols… Repapiegem com… Mes… Qui ens treu l’enyor…? Ah, els temps inicials, amb aquell flagellet de xiqueta tan trompitxoleta i poca-vergonyeta fent-ho malbé tot… O venint amb la nineta tota blanca a amoixar-la i a llagrimejar-hi dolçament… I com l’acomboiàvem amb el ventijol de l’airecel… Li agafaven rampells, a la minyoneta… I no parava gens de compte llavors… Com si a la seua laberíntica selva l’assaltés qualque tigre o bèstia grossa d’ullals sanguinolents… Fins que no… Un malvespre, pobrissona, vingué esventada, s’estavellà a la barana, féu un mal bot i va caure daltabaix… Després vam veure el jardiner totpoderós pintar amb degotalls de llàgrimes a l’eixida — hi pintava d’antuvi només tristes postes entre els ennegrits gratacels… Amb aquell pinzell o amb aquella ploma amb què cada artista de terrat privat ha exorcitzada la por més pregona — la pèrdua sobtada del fill — ell no exorcitzava re. El seu pinzell que feixugament degotava densos sucs de colors fosques només expressava lenta desolació… Un gosset féu bup-bup qualques jorns entre nosaltres, banyades ara de pixum… O abuixia a la lluna… Fins que pres de vertigen i d’un sobtat ofec també, ara recte, ara oblic — també, també — també prengué comiat estimbant-se cap al carrer…”

Què hi faig, ací…? Ah, havia pujat a la cadirota d’esme… I eixint cap a la terrasseta, encara era perdut al viatge en tren i vaixell on el llit tovet m’havia immergit… Era alhora conscient dels voltants… Les noietes flairoses qui comentaven al costat meu les peripècies del circ… El crític Crestetes, gras i esbufegat, qui perorava, pompós, sense que ningú en fes gens de cas… El xiquet potser esporugueït per l’espectacle atrevit qui s’estimava més de llegir o guaitar el seu llibret de ninots, a les fosques gairebé, i, deixant relliscar l’índex només, fent-ne córrer les pàgines on de mantinent les noves vinyetes apareixien nítides i acolorides, bé que ni jo ni ell, segurament, no en podíem llegir les bombolles, massa ràpid el passatge de les pàgines i les acrobàtiques

aventures… Mes és clar, em sobraven ulls, i per això en tenia prous també per a l’espectacle mateix, abans la sobtada fugida cap a l’enorme parruf…

Devia haver fugit cap al parruf pel fet que l’espectacle fos, com dic, tan picant… A l’escenari il·luminat, cadascun dels qui hi treballaven tenien gests molt precisos, elegants… Les balladoretes, sobretot, llurs pitets, llurs cametes tan tibades, llurs cassigallets que amagaven tan poc… Els endevinaves els parrufets tan estretets…

M’hi estic tan satisfet… És un jorn on tot hi surt com cal. Al circ ningú no hi pren mal… I tots els balls i jocs dels equilibristes, funambulistes, malabaristes… són tan inventius i enginyosos… Quin plaer.

Estava disposat a fer abstracció de totes les penes… Batallades fragmentàries damunt l’ambient… Tocaran a mort, però no pas (mai) per a mi… Si mai hi toquen, no ho sentiré…

Vaig eixir doncs a la terrasseta… Dalt al cel, sòpit gallinot al llostre abans l’abracadabrant llevada… Al carrer, pollós, un home vell qui amb una galleda matava i recollia cossos d’oreneta, a munts… Malparit veterà ara contra les orenetes també indefenses… Àdhuc les orenetes qui (en originals cassoletes dissenyades per un nostre veí ornitòleg afeccionat) feien niu i criaven sota el llivell de l’aigua de la cisterna de líquid claríssim… Els etzibava batzac amb el cul del poal, esmicolava els nius i recollia els cossos… Des de lluny, damunt la gespa, vaig veure el nostre veí qui s’atansava resolut… Ferotge…

Aqueixes festes passades, a tots ens havien regalades idèntiques barretines, de franc… Ell, amb la seua, n’havia abaixada la gira, i doncs anava com aquell qui diu emmascarat, d’incògnit, ocult… Vaig sentir l’espetec de dalt estant, el vell havia rebut un tret al cap… Pel trep, el lent cotó-fluix del seu cervell s’esfilegarsava en l’espessa aigua llorda del rec…

El circ de la realitat mai no és tan detallat ni per descomptat innocu — i per tant satisfactori — com el del somni.

Se m’escapolí un xiulet. Es regirà, esfereït, l’homeier. “—Qui ets…?”

Es devia haver pensat (com l’altre, l’assassí d’ocells) belleu que tant d’hora no hi hauria testimonis. Vaig respondre, remot: “—No-ningú.”

“Dec enraonar sol, doncs; collons, és clar, si m’empatoll amb no-ningú! Bah-bah, deixa’t estar d’Odissees de pa sucat amb oli, i anem per feineta,

vols…? Qui ets, et dic!”

“Em dic…” En aquell instant es va encendre el Sol. Com qui, enlluernant totdéu, una corda de l’orquestra qui endegués per cabal el soliloqui embruixador…, tant el veí tapat com jo, enartats, aixantàrem la mui.

Davant la glòria del jorn nou que et sedueix i t’empitofa millor que no cap xirel·lo ni xacolí, fas muix i moixoni, no xamulles ni per déu, com si no hi ets — fos al tot — fos al tot de bell nou — com abans de néixer…

Quan vaig tornar a obrir els ulls, l’homeier no hi era. Àdhuc el mort algú l’havia arrossegat fora de focus. Damunt l’esclau llefiscós jaquit pel cos del mort, hi havia ara gossos llepant-hi; aviat el netejaven, deixaven un terra tot rellepat…, i ningú, cap altre ensumaire, s’hi podria atraçar, ni a cal veí ni enlloc (altre belleu que on visquessin els gossos)…

A casa del veí ocellaire hi rostien fort. Una fumera estossegava fumeral amunt… Vaig veure el capità Tro amb el nas enlaire… El vaig veure estavellar’s a l’om. Bescantava en xinès l’ordenament del territori — fotre arbres enmig dels caminets de la plaça! — renegava en xinès, blasmava totdéu — cada axiòmat o batlliu o arquitecte municipal — en xinès, i s’arrapava el nas sagnós. Que renegués en xinès, era comprensible; en català li hauria sortit tot un garbuix. Son pare se l’havia endut a la Xina tantost nat. Era sociòleg empíric, son pare, i a la Xina — a Hongkong, en realitat — en un barri on ningú no parlava en català li va ensenyar un “català oposat…” A la mà li ensenyà de dir’n “peu”; i al contrari. A tu: “jo.” A “vés-te’n!”: vine! A merda: “mannà de déu.” A déu: pluja. A la pluja: l’ou. A l’ou: cul. A la gallina: cervell. A la closca: moll de l’os. A l’embolic: “perfecta lògica.” Al foc: “aromes del Montseny…” Quan ja tenia dotze anys el tornà a València… Els valencians tots l’entenien. Perfectament. Tot i que notaven — ah, murris, és clar — que el minyó parlava català, no pas valencià. Va concloure el pare del capità que els valencians eren la gent més difícil d’enganyar del món… En acabat el capità n’esdevingué a la flota britànica. Vocació d’almirall esfondrada per manca d’entesa amb certs superiors de nas molt enlairat… “*In my ship, I’m the fucking brahmin in first…*” — deia, a l’estil matalot, a la vora de la font, on pastava argila, tant si tronava com si feia bo — i tot el jovent, clotets de joia a llurs galtetes, se l’escoltaven sense entendre-hi re.

Punyents historietes a cada cantonada… Ara, un torçó… Capficat, em vaig tornar a embotir a casa. Els meus budells, no pas de felí ara que l’inactivitat

m’havia fet mandrós també en aquest aspecte, demanaven tanmateix de buidar’s…

Com en deu dir en Tro de “*mal de ventre, cagant es tempra…*?” I de “*mal de cap, el ventre ho sap…*?” Rient-rient… “*Meravelles de fonament, l’esquena n’és a les escapces…*?” “*Benifet de clatell, menjant te l’afluixa…*?” Tanmateix, en cert llivell, tot és sempre veritat.

Ferri, l’excatalà Tro, esqueix o empelt de tenebra en ambre celíac de copròlit renat, té l’instint per deixelar certes celades realitats… — antigues o per vindre, tant se val, car el temps mai no ha existit. El brac d’on ix fet nou home de nou llenguatge, com l’argila que afaiçona en models d’animals no pas recordats en cap catàleg fòssil ni contemporani, és el mateix llevat o agràs on es coven, acrobàtiques, les altres visions orgàniques… Qui pot perdre el temps si el temps és inexistent…? Cap lleure no és mai prou malaguanyat… Tota concatenació crea quelcom o altre. Dels retrucs més boteruts les perfeccions més improbables. Metamorfosi cap al més abstrús… “Hirsut, pudent adip atret pel cimbell abassegador del parrupós parruf que la vestal al temple solitari es grata perquè li pruu, esdevingut sobtat estrupaire, doncs, serà no gaire més tard pare estranyot de qualque semidéu o altre…” — no tinc pas l’Ovidi a la voreta… Mes no hi ha res més cert que, com aprengué en Tro a València, “qui no arrisque no pisque…”, i que “qui amb diables fa llaurades, adés n’heu ben greus burxades…”, al capdavall que “a tot porc li ve son sant martí…”, i que “lladoncs, noves realitats només confirmen l’irrealitat d’allò ja obtingut…” — com digué son pare, a l’hora de l’espetec final, quan es creia convertit, pira amunt, ja no pas només en enlluernament de corcat ronyós qui es crema i prou, ans en reeixida magrana qui gens ujadament s’esgrana en pirotècnia d’estels nou-vinguts… Car, no hi ha res a fer, i per molt que facis, s’escolen els ions sempre amb la mateixa ràbia.

Podria haver dit que el meu accident fou causat no pas per cap conductor d’autobuset adormit o pitof, ni sisvol per cap trau de parruf (estret gairebé com trau de meat del pixar), ans per cap altre pare d’en Tro, experimentador molt il·lustrat…

Molt a gratcient i pagada, sóc pega víctima de parapsicòlegs garneus qui m’encoratgen… Em diuen que puc volar, un atleta tan collonut… D’on que, influït, ho intentés sovint… Trompades bestials de balcó a balcó en casa de fusta que s’atrotina més i més amb les trompades… I tot això ells filmant-

ho… Ara, quan ja t’han retirat, riquet, en cadira de rodes, n’havien fet un anunci per a les televisions… “*Don’t trust your flying ways, trust ours! Fly Air Tromp!*” I en acabat de totes les meues ridícules acrobàcies, heus-lo, llur magnífic avió que enjòlit finament salla pels aires… (Ja sabem amb quin missatge subliminal… És clar, que suïcides ignorats d’ells mateixos n’hi ha a munts pertot.)

Quina realitat triaré avui…? Totes són prou bones, i en tot cas totes tan bones, les unes com les altres. Qui sóc jo per a desdir “ningú”…?

Amb un barret i una ombrel·la tornava a la barana… Hi veig a baix el minyó negret i nervioset qui fan treballar per al flequer, amb el seu carretó de dur-hi pa, curull de coves ja buits. El veig passar sovint duient els pans per als esmorzars a l’estació…

Ah, guaita-te’m…! Alhora a dalt a la terrassa i avall a la porta de la casa del davant… Sóc jo repetit… Sortint-entrant, albardà tristot… O no, potser el de baix és la vella aquella, la com se diu…? La Margot.

—Ja sé que encara m’estimes, Margot — de jove li’n dèiem Bragot, molt afeccionada a les braguetes. Bragot Coqueta, no pas perquè en fos, ans pel fet que li agradaven molt — sobretot les coques de sucre i vi ranci… Què més li abellia…? Ah, el conill amb samfaina. I tampoc no es deia Margot pas debades, pobra xiqueta. Sempre atrafegada, ficant la mar a cada got… Això és el que fa la gent feinera i molt manefles, fica la mar al got… O era també molt “aventurera” — ja ho he dit — mes volia dir també no pas sol pel cantó de la bragueta, pel de l’experiment, com el pare d’en Tro…? Ficant la mà a cada got… Cremés o fos glaçat… I si es perd per la selva laberíntica de cap laboratori…? Amb àcid sulfúric, amb vidriol…? Es cremarà…? No es cremarà…? Alça Manela, quin determini, xicarrona! Ha perduda una mà — hi tenien covant al got gros un tauronet…! I quan hagi de ficar’s a la boca de got de l’infern, com li’n diuen…? Cràter de volcà — s’hi fotrà de cap, tan enderiada — albíxeres, catacroc…! No és gens estrany que ara vagi en cadira de rodes també, l’eixorada minyoneta, l’eixelebrada cavallot.

Un taxista recull la Margot del davant, la vella amb cadira de rodes; el taxista duu una mala jeia de caldéu, deu ésser del maleït ram de l’ocupant (aquells qui els valencians — ah savis tan punyentment emocionants — també saben entendre tan bé)… Ha feta malbé la cadira: no l’ha plegada amb prou cura, quan l’ha afetgegada al bagul de darrere amb la roda de recanvi, i el gat i les caixes i paquets… Ara la vella, perquè se li queixa, el taxista diu

que no la vol ni menar, que es faci fotre, l’agafa i quan la vol asseure de qualsevol manera a la vorera li cau de cul entre la gentada atapeïda qui se l’esguarda sense fotre re. Deuen pensar: —Poc n’haig de fotre re, prou feina tinc, i se’m fa tard… O potser també pertanyen a la maleïda raça de l’ocupant… 300 anys destrossant’ns-e les infraestructures… Voleu més infraestructura que una cadira de rodes…?

Ara veia l’aprenent de cal flequer pensiu, pobre noi. “Què haig de fer, com haig de complir…?”

Es decideix, heroic, a dur na Margot al carretó llarg, entre les panistres buides. Amb capteniment de cirurgià inspirat, molt exactament l’estintolta (amb la cadira i tot) i se l’enduu cap al destí que vulgui… Potser el cadiraire adobacadires (de rodes)…? De dalt estant i tot, se senten els ruflets indignats dels vils devastadors d’infraestructures… Que ens ajudem mutualment els desfà les perspectives d’eminent, imminent, encontinent, incontinguda victòria total… Ho esperen amb candeletes…

I nosaltres què esperem…? Vaig guaitar amunt i avall del carrer per veure si al capdavall hi veuria alguna de les vantades, vull dir, bescantades (als diaris i televisors terroristes), mes al capdarrer fantasmals, cèl·lules individuals d’alliberament de la terra (per al comú salvament, és clar)… Debades.

Un lleopard m’acaronava l’esquena.

—Ah, Esteveta, ets tu…?

D’ençà que sóc vidu i sull que tinc aquesta infermereta qui em ve a mig matí a massatjar’m una miqueta, no fos que em morís com diu el metge de cap embòlia o aneurisme… Em tocava el baix ventre amb qui sap la… O em torcava la suor del ventre baix… — ham gens punxegut de quin pasquí de pergamí — el niki obert, els pits aflorant… “Ni que ho facis, Bonifaci!” — ella reptant-me si les mans em relliscaven cap als esquers…

—Avall, una mica més…

—Quin nou sacrifici…! — es planyia, malaputencament.

I llavors…, llavors, helicopteraven els ginys de les… “Una mica més avall, llas, si et plau…” Els ginys qui podien tindre’m les illes moderament flotants… “Al fred de l’escatxic, escurci’m el malacopterigi, si li plau, peixcatereta de mos anhels…” “Ah, frare, el transcurs! Orgues virginals de les Borges!” “L’atzucac del crustaci! Les boges orgies de la freginada!”

Després de dinar, jo, qui haig perdudes moltes de guerres, en vaig perdre una altra. “Em vols engalipar…?” — se’m planyia molt escarafallosament, tot i que em sap impotent, incapaç de queixalar cap figa — com en diuen…? “— Et penses que no m’abelliria pler, allò de batre ventres (o de batre galtes, com deia aquell). Ventres batre, amb fiblons de rave encès… Pebrots picants, tota la pesca mig culinària mig… oi que m’entens…?”

Em va deixar amb els desigs escapçats… Cridada cap a l’altra tasca… A baix, pansits, els macips sortien de les fàbriques, els clercs de les oficines…

Hora dels lladres armats, uniformats… Paràsits, multiplicació interminable de la burocràcia ocupant, avariciosa fins a l’escanyament. Multiplicació dels imposts — quin capdecony voldria pagar’ls a un ocupant qui t’escanya… “Per força!” — i els burxen al coll amb les puntes de les baionetes… Comencen els gemecs… Sòlits, banals… En acabat de plànyer’t i plànyer’t, el lladre et fa l’immens favor de deixar’t posats els calçotets… Encara has de continuar plorant ara perquè t’altregi ple de bondat (lladre fastigós) quatre cèntims per a púguer agafar l’autobuset (“—posi’s la corretgeta; no es bellugui gaire; no se’m mogui gens!“) i tornar a casa — una casa sempre espoliada — véns a morir-t’hi de vergonya… O potser en faig un gra de massa, i només és una deserció més, un traïment més a afegir, com ara els qui ens traeixen sense ni adonar-se’n, bo i veient el món a través del vidre emmerdat per la propaganda…? Entre els circells virulents d’uns dits balbs se t’esquitllava qui sap on la llibertat. La jurcaràs tothora on…?

Tot i que ell, el del turbant, només parlava metec, per conveniència s’entén amb un dels dos guàrdies-setrills — un qui era una mica més marieta encara que no l’altre, i crec que se’l volia cardar (es veia d’una hora lluny), però l’avinent sarraí devia pensar: —Espera’t una mica i et cardaré primer — però no pas de la delitosa faisó que t’afigures, estranyot de merda…!

Es deia Faustí-no. Li diu que es diu: —Sadurní-no. L’altre es deia Felicià-no, li diu que em diu: —Serafí-no… Amb això els dos marcials marietes es foteren un garbuix ells amb ells… Es van barallar i van partir peres per aquella nit… Doncs bé, en Faustí-no (o era en Felicià-no…?) se l’enduu als raconets dels dolents… *Where the Catalonian queens strain their greens…* Em sembla que hi van ambdós amb vocació de mort…

D’una ràdio puja la corranda del catiu obtús, el recitatiu del catiu — no se n’escateix altre que minses esqueixades… Es veu que una puta ocupant acusà sense raó un sarraí de virot eixorivit… El sarraí fou immediatament

penjat per la voluda… Les seues ulteriors recances (les de la puta ara mongívola, fanoca, mes sempre ocupant…) foren, és clar, descomptades pels altres del ram — parents, jutges, capellans. Li deien: —Tant se val, dona, no t'hi capficos, saps…? Un sarraí, puaf…!

Afegeix-t'hi un nou estrip a la sotana, en Jacint, capellà qui no s'empassa ni una de les ximpleries dogmàtiques de l'església de l'eterna inquisició… Per això duu l'uniforme tot estripat…

Sents els parrups dels parrufs…? Això fóra vida — qui pogués, atleta, corrent-hi… Aixeca't les faldilletes plenes d'estrips i de sets… i potser qualque jorn hi reeixiràs — i d'una faisó definitiva. I tornaràs a ésser un home. No pas un col·laborador dels qui espolien totdéu…? Carall, prou cal ésser amb en Sòfocles, o amb qui sigui qui fos… *Ningú no pot ésser declarat heroi fins ben bé en acabat de mort, car dementre que hi ha vida hi ha possibilitat de bausia, d'acte traïdorenc, de malpàs.*… I a l'inrevés, en Jacint, te n'adones…?

Por de la mort ens fa dur vida estreta… Som apeiròfobs — tenim fàstic i por de l'infinit… I què ens volem assegurar…? Amb falòrnies…? No siguis així, Jacint!

Ah, tanmateix que fàcil és donar consells… —I pendre'ls…? —Una altra cosa.

Si gosés casar'm amb l'Esteveta…? Mes quan duraria…? Em va dur a veure la família. La seua mare és molt disl·lèxica. Diu camarel·let, mocoradet, til×larirot (per comptes de caramel·let, mocadoret, taral×lirot, posem per cas…) Es veu que llegeix sacs sencers de llibrots — i que no hi llegeix pas allò que hi fica, sinó allò que vol… —Sí, ves (que li responc), qualsevol realitat és tan realitat com qualsevol altra.

Tot són novel×les romàntiques, d'amors secretarials, adúlteres… I quines transformacions…! (D'Ovidi boscà, tarzanenc, sense empallegadores tradicions.) —De riure, se'n fot la filla. La veus malaputa, maligna, la filla, tota arestes i escates, ara que l'albires sota la llum on ella no és aquella damunt la qual el projector es vessa…

—De "l'estruç amb crosses" en fa "la coça a les turmes"…! Ha-hà! Confon *positiu* i *ensopit*. *Gamadiu* i *dongui-m'ho*! Devessall indeturable, cataracta de riotes… De "caminant mirà rimar, llunàtic, l'apòstol nu" en fot "mica anant rimar mirà l'inestètic pòtol despullat"!

—Tot és u, recollons!

El text interpretat. Això és el que foten certs professors molt ben pagats, o almenys no pas acorralats de trascantó com clercs pansits i macips esgotats.

—Ma mare és disl·lèxica. Els seus sumptuosos sopars… Ara té la minyona emprenyada… N'havia preparat el lloc per a un amb cadira de rodes; i per comptes del de la cadira — qui no ve, és clar — en ve un amb una dona qui no és la seua (la *carida*: la druda, l'amant, l'amistançada, qui tothom nogensmenys pren a primer cop d'ull per la seua filla…). Li vaig dir: "Apunta mama: El metge Betriu i la seua *carida*. La seua dona, no; la carida, recorda-te'n; no em faços quedar malament." Quan a la nit es presenta el cirurgià en Betriu amb aquella interna qui es xil·la ara… Ma mare: "—Ah…! Ja pot caminar …?" Ells estranyats. "Oh, és que m'havia dit la nena que venia vostè amb la seua cadira…" Quin empegueïment, Bonifaci, ni t'ho pots aesmar… El cirurgià en Betriu, amb l'influència que té a l'hospital… Vam adobar el nyap de seguida renyant la minyona — com sempre. No era la filla, no era la mare…, la culpable: la minyona — i la pobra no hi entenia re. "—No veu que s'ha oblidada un altre cop de posar un cobert més i *dues cadires*! Marieta, recollons, al·lota, filla meua, què és això, on té el cap…? Ja et dic prou jo…, aquests dies, aqueixa xicota…" "*—Dues carides més*, Colloneta, remarrons, loteria, fideus de milla, i això…? Té el pac a tres quarts de quinze…, deu ser l'*emmoronament*…" Alhora, cacofòniques. Amb l'enamorada fent morros. I en Betriu i la bagassota tanmateix fent-se'n càrrec, molt senyors. "—Ah, festeja la senyoreta amb un immigrant…?"

Malentesos del parlar massa… Quina por, o del carrincló malparlar. Qui està fet encara per a aquests rodaments de cap…? I és clar que vaig refusar d'anar-hi. Excuses rai… —El metge m'ho prohibeix; tinc fòbia…, i tinc por de la bòfia qui surt a caçar al vespre, i què me'n dius dels sarraïns, i de caure marejat daltabaix de les escales, com de cap terrassa…? Molt malalt aquests darrers dies, sense esme, ja ho veus… Sóc com en Cam Caminaire (heroi irlandès) — tan gros que cap cavall no pot portar'm, i menys cadira de rodes… L'altre dia (ahir o abans-d'ahir) vaig veure de dalt estant la Margot del davant; se li trencà la cadira al carrer… Desvalguda, vingueren els gossos a menjar-se-la… Poc fóra gens estranya per a ningú doncs aquesta fòbia meua, ca…?

Però és clar que alhora llegia el text de part dessota (entrelínies, entresíl·labes, entrelletres)… Si sóc l'home de la cadira, ella esdevé, als

túrgids llavis de sa mare molt taumatúrgica, la meua *carida*… I ja hi som…! Creats novament, recreats en doina, recony! I si amb això m'hi fan casar d'espetec…? L'esgarrapaire i qui sap quina màfia de parents…! I lladoncs… És tan fàcil esdevindre hereua d'un esguerrat…!

Ah, en contrasemble, qui pogués, com abans… Atlètic, ferotge, rabent, de bòlit… —Bona nit, salut, bon profit, us donc comiat —fotent ràpid el camp… —Reïra com es pira el teu encadirat, raspa a tota llet, li copa a tot estrop; quantes de marxes hi duu…?

Com aquells robots als quals, per tal de dar'ls un somriure, els cal un cop o dos de tornavís, ella, el seu somriure cargolat — era un somrís de tornavís… Ah, la falsa! Haurem de trucar l'agència… Canviar d'infermereta massatgista… —Cercant un parruf hac… Un parruf hac… Amb totes aqueixes qualitats… —Totes aqueixes…? Lluna en un cove, vós.

Si tinguessis prous calers per a llogar'n dues i tot… "—Va morir molt feliçment, esguardant lasciu les crestes bategoses dels parrufs qui dues llepacrestes adeleradament es llepaven… I en la glòria de déu i els sacres sagraments i els olis i les andròmines…"

De ben jovenet, sovint, pel carrer… M'atacava la pitjera, una pitjera feréstega, la pruïja de tot pitjar-ho — prémer arreu, amb dits erts — quina dèria inarrencable, quina mania boja… Tecles, timbres, nius de vespes, melics, clatellets, forats del sés, caus de xona, ulls… M'enduia encontinent mastegots i grofolluts penjaments a manta — de les dones més putes i empedreïdes especialment — i la bòfia em persegueix per a matar'm… Era allò un tic reivindicatiu…? Tothom sap que el feixisme ocupant no ens permetia la democràcia… Ara tampoc, i encara cap dret de debò no tenim. No pas com els que tenen ells… Ara ens permeten (ells, llurs vils armats) pitjar botons, per a treure'n el verinet que ens va mantenint contentets… Robadets i contentets… No pas millors que ocells mig plomats, eixalats, eixorbats, i muts i engabiats — pitjant ara-i-adés al maleït, covard sucret…

Què altre fotre…? Bah! Em vaig ficar al llit. Llegint-hi històries d'antropòfags…, de robots i ribots afaiçonant amb fustes i metalls els homes menja homes… Hum. Què somiarem, doncs…?

Tol·le-tol·le de tètric pintor desesmat… Ha pujat a la capçalera del llit a penjar-hi una pintura de tu, i no hi reïx… Ho emprèn un camí i un altre…

Fins que el teu retrat ja és desfet a bocins… I encara ho provarà una altra vegada, només per a caure ell també i trencar’s en escreix…

Corrent, fuigs cap al parc — sempre a veure-hi el mateix. Entre les altres gàbies… La teua filla fent-hi d’animal extingit…

I no pots arreglar l’aixeta. Per tothom viltingut: “Tens tan poca traça! Per què serveixes, doncs, sapastre…? Serveixes de fet per a re…?” Despitat, t’apagues com una espelma. L’espelma semblava alta com gratacel, mes és menudeta com el meu polze massa apropat… Tot és defecte d’escorç, de perspectiva, de proximitat, de casualitat… “—Aprofita la negra lluna on ets, i suïcida’t…” — diu ella, la teua filla, l’esgarrapaire.

Alt, fort i expert, sou en presència del verdulaire. Verdulaire de terra estranya. Viu a la cua d’un avió avarat i desmantellat, aculat al mercat, amb d’altres venedors que el comparteixen, cascú al seu indret ben marcat… T’agrada, com a ell, veure passar les noietes… Llurs calcetes que amb prou feines si els tapen re… N’hi ha una, de noieta, molt colrada — tan colrada, absolutament negra per trams de cos — l’alt de les cuixes, l’esquena — ah, i les natges…! Negres com carbó. Perquè li deus fer gràcia se t’atansa, et deixa veure-li el blanc enlluernador de la pell que el vestidet de banyar molt minsíssim s’escau altrament, quan ella s’assolella, d’amagar… Només el trianglet a l’entrecuix… I, als pitets, els voltants immediats als mugrons… La blancor total contra la negror absoluta. La diferència fa veure pampallugues, i mareja… Mentre t’atreveixes a tocar-la, molt lleugerament, per palpar’n la realitat, la solca un ràpid (molt pregon) orgasme… En acabat, tot seguit, se t’adorm als braços…

Quan la vil voluda ix al carrer… I la voluda sempre ix de cop i en densa massa… Car s’embadoca tota plegada a la televisió, sempre que hi ha un “esdeveniment” cabdal, quelcom com sempre adotzenat, molt merdós… Sort en teniu llavors del verdulaire forçut…! Ell us empara… Us treu de la vista de tothom… Arrossega la flassada on l’adormida minyona i tu, l’inútil, l’immòbil, l’incapacitat, qui la tens abraçada, i, qui, per a no sobtar-la, i per a apaivagar-la en el son suau, li vas xuclant mandrosament un mugronet… Dolçament, el verdulaire, qui també és del Barça, us arrossega fins a recer — fora de la vista del vulgar perillós, sempre amb intents assassins… Ah, la negra-blanca, amb la teua llengua jugant-hi pausadament a escacs…, si us descobrien, quin nou interdicte no invocaven per a fê-us la pell…? El crim de majoria és immediat. Més tard ja es confessaran.

A l’esgardís d’una sivella se m’encallà la llengua… Fora, un ocellet (un cargolet) escarritxava incessantment — poixèvol, agressiu, milhomes — mentre en contrapunt refilava molt melòdic un ocell més grandet, sensat (una carderola)… Vaig eixir a la terrasseta…

Perpetu moviment de carrer.

Nèctars punxeguts… La llengua… Cuc mesurador… Com els cucs mesuradors cridats pel cos ja mort, perquè rellisquin pels ulls o pels altres òrgans que cal calibrar i alfarrassar… Van sallant pel cos… El cos és llur oceà… Són mans, i eixems i pams a l’aigua tèbia on sures… Si els observem, en sabem… Amb prou cura… En sabem els secrets, car les mesures de les realitats del teu cos es mostren a llurs pells mateixes…

I àdhuc t’ho deixelen en xiuxiueigs molt lleugers… T’ho diuen si saps parar l’orella… Para l’orella amb molt de compte… Atansa’t, atansa’t… Xiuxiueig… Sabràs si ets el mort portant el viu…, el viu traginant el mort…

S’escolen els ions rabiüts… Te n’adones tot d’una… Tots els escandalls van a deshora… Vermífug — corrent tan de pressa com pots — esfereït, cap al parc, on la teua filla hi fa d’animal extingit… Entre les gàbies… El bec de l’ocell nic em sembla que se t’atansa… Ah, a cruspir-se’t…!

“—Ara, ara! Posi’s la corretja, posi’s la corretja…! Què fot…! Què fot!”

20 agost 2005

Yggdràsil

Yggdràsil

Em guaitava admirat el cavall blanc qui se m’havia estimbat de la terrassa, ara doncs salvat, amb enormes corretjams, per la grua groga adossada al tronc de l’arbre immens — la gent s’hi veien minúsculs com el transitaven

— com qui diu per cargolats camins de ziggurat — com formigues, eren, qui voltessin, per llurs minsos viaranys, el tronc d’un arbre normalet.

Ara i adés n’havia vists, sempre llunyans, com nosetes als límits amb prou feines copsívoles del camp visual, alguns (bardaixos, nyèbits, tinyetes, gambirots) ben de cap a part davall fotre ans cometre qualque crim i em deia: el mal fet i fotut, tost fugiran, tost s’enfilaran escorça llisa de freixe, de paquiderm, amunt, fins que no s’estimbaran. No els conec pas! Ells i els batllius, a qui pus criminal! I els pus impulsius tractant-s’hi d’empeltar, estavellant-s’hi d’espetec, en greu terrabastall. Empelt gens reeixit, és clar. Espectacle consuet dels formics folls, enfellonits del baix món, bah. Baldament fossin tots tost obliterats. Qui els trobava a mancar…? Ni els pus empedreïts embadocats qui per llur betzolesa tostemps els cal veure altri esgarrifosament, escarafallosament morir.

Ençà doncs la terrassa d’aspecte lunar del nostre edifici extravagant, i, llavors, enllà, darrere l’arbre immensíssim, la muntanya encara més alta on, als seus vessants, hom hi ha àdhuc buidats foramidats castells — com qui en un tros de muntanya hi buida una cova amb mainells i finestrals i tota la tresca i la verdesca de xafacolls, merlets i matacans, o, pus modestament, qui en un tros de fusta hi grava qualque imatge complicada.

Pujar i baixar, doncs, del nostre edifici a l’arbre, per ponts i politges, per trapezis i funicles, per tentacles, com sípies amb abillaments maragdins de disfressa, i de l’arbre, o de la casa mateixa, també en equilibri cap a la muntanya i tot — heus quina és la nostra activitat. Per baix, i a llivell, i àdhuc més amunt, voludes, gernacions, boldrons apinyats qui tract tothora d’evitar — i encara més els betzols, els gossos allopats, la taral·lirot i immunda canalla…

Llavors, sortint d’un d’aqueixos castells historiats, amb l’oldana i provecta propietària i una seua neboda molt més jove (la quarantena o en tot cas la cinquantena fort frescal), anem al poble a veure-hi qualque pel·lícula — els dic “ara vinc”, perquè tinc por d’agafar fred, i vull pendre qualque jaqueteta. Alhora, aprofitant l’avinentesa, i dient-me, com sempre, “qui sap”, m’enduc el tamborí vermell jagut al peu d’una columna molt gravada amb motius antics, bo i pensant doncs en fumbre potser una mica de gatzara si la pel·lícula s’ho val — i encara pus si és prou dolenta, i alhora la vella massa dignota llavors no m’ulla ni sap on m’amag (darrera qualque banal columna segurament)…

Mes en tornar a sortir les he perdudes de vista, i ara no sé pas a quin cinema s'han embotides… Sí ves, tant se val, i comencen de caure volvetes flonges, esventadisses, de neu. Deixa'm doncs fugir de la pudent voluda — la gent sempre em fan cosa, una nosa, una desagradívola sensació, bascosa, de prou repel·lència, ecs, sobretot la bruta canalleta, i els betzols amb gossos, i els gossos amb betzols, i els gossos i els betzols sulls, i els armats.

Amb el timbalet vermell em costa, per a fugir de la carretera on la gentada a divertir's nitament s'agrumollen, de pujar pel rocós costat. A frec d'ésser dalt de tot, el deprimit m'interpel·la. "Ja no sé si guanyarem mai més…" Li dic: "Saps noves de l'equip…?" Em respon: "No." I abans no he pujat del tot, ell ja davalla.

"Deprimit a collons" — em diu un bardaix qui ens duia desenfeinadament a l'ull. "No passarà d'aquesta nit segurament. Tip finalment. Se'n deu anar a suicidar."

"Saps que pujant així es pot arribar a l'argentada solitud, quietud i silenci de la bella lluna…?" Li dic, i: "Qui hi puja, exulta. Sull, acomplert, plenós."

I al tamborí hi tocava llavors un retruc prou espatotxí.

Em deu pendre per tocat. Fot una cara de dubtós.

"Vés-te'n a la merda, noi", pens, ja no parlant-li'n pus. Ni dels bolets qui hi creixen, badats com fufes, amb la mateixa consistència tendrumosa, d'orelles melodioses, el mateix bonyet del piuet esgarrifoset, el mateix trauet del pixar-hi, la mateixa sentor i la mateixa rosor — són bolets de veure'ls deliciosament, i, de gust, sensacionals — tasta'ls i perir d'orgasme, tot és u — més val només pelar-se-la guaitant-los amatentment, la vagina davallant-los per la tija, com als bolets rossinyols…

Mentrestant, sentíem a baix, on les pegues multituds es congrien, els espetecs. Infants segurament volats a bocins en esclatar'ls el pastís que es disposaven a queixalar. Sovint s'escauen escaiences semblants. Dementre que els mascles guerregen — d'on surten totes aqueixes armes que hom ofereix als brètols qui llavors les empren per a entreassassinar's…? — i les dones, fufa sucosa, sempre apariades a fotre amb qui primer les sol·liciti, tampoc no foten cas d'altre ni de cap sobtada avinentesa que s'escaigués de repetir's massa sovint, avesades al destret…

Faig reputa bé de fotre el camp d'aquest món i tornar als meus observatoris, a la terrassa lunar del nostre immens edifici, a l'inspecció llunyana de l'arbre

nostre qui, sempre sòlid (no sé tanmateix si gaire corcat part de dins), sosté aquest ridícul món.

Sí ves. Vigilant sense dir res. “Quietly surveying the extensions. Trying to understand the layout, the outcrops, the cinders…” Tractant de compendre’n les esteses, i les disposicions del terreny, el rocam, les cendres… I on es ficarien els molt jurcats bolets. En derg o sense, en cercles de bruixa o esgarriats com querrines eixelebradetes, en orri, pobrissones, lluny d’ubla, tost recanelles o esfoirades, amb semes mamelletes, ranques, freturoses d’encric…

Sort que al meu bocinet de lluna la llum argentada mai no es pon. Car cavà que nitament les feres esdevenen molt més esborronadores…? Àdhuc l’esbiec del segall a la nit astora, hom consirava si no fos escarcany inicial de llopada a frec.

Ixes al rescat, és clar. I millor si alhora caçaves qualque bolet miraculós… La qüestió que si et sembla que la veus, t’hi abraces, la salves del gorg sorrós on s’ha enfonsat, i dius: “I ara! On són les flonjors…? Aquesta dona és tot de caires esmolats!” I és clar, allò podria ésser qualsevol bestiota qui en la nit rems. Una perduda cabreta de qui la xona eixuta mai no marriries. Oposadament, te la porta esmeperdudament fluixa. Nogensmenys, no gaire cruel de mena que no ets. Per xò no l’abandones, car la saps animalet orfe, qui, com els psicòtics esmolets, drapaires i adobacossis qui gosen d’atansar’s pels nostres verals, no mereixen altre al món que una mica de quefotre. No els pots pas enviar a la merda. Dóna’ls una ombrel·la a esmolar, un coltell a apariar, un mocador brut a desar’s… I a la querrina un estimet a les barballeres, i au, tothom content. Car com **morir és enviar el món a la merda**, enviar qualcú a la merda és desitjar’l ja mort. I a un psicòtic això el pot provocar a agredir’t. Així que compte.

Ensumí la cabreta. No; cap xardor de femella amb verriny. Només ganes que la tornés, com bon orriaire, amb la família.

Els déus de misericòrdia devien trobar’s prou de filis, devien dir’s: “I si li restituïm, mesquina dona, quelcom d’allò que envejosament li emblàvem…?”

El mateix dia els seus pares havien esdevinguts cendres a la neu, llur avionet estavellat i encès a tesa dalt al tuc nevat.

El seu home i llur fillet desapareixien engolits a la mar, la barqueta enduta sobtament per cap capdefibló enmig de l'oceà golafre — i bonanit, mai pus se'n sabrà re.

I ella veient la seua amiga menjada per cap pantera en selva negra, en caure de l'arbre lianós a terra…

Ara la tornem, remuda, a casa i no li roman altre que esfereïdors records…

Dalt al lleix d'un dels castells gravats a la muntanya, joves caps d'olla hom els ensinistra marcialment. Per a quines guerres ni sé.

De sobte, això em distreia, escapçaments, trets, xemicaments… En esclats de ràbia i odi, els armats se les foten ells amb ells. Allò és acció. En compt pel cap baix vuitcents d'escapçats, i això en l'abonyec sorollós d'unes poques hores… Ha-hà, distret.

Si torna el silenci em puc reposar a consirar el fat de la dona pels déus (es veu) triada. La reveig viva d'esperancetes. Com l'anyell tot blanquet qui rems de la probàtica i t'enduus lluny dels ullals sanguinolents dels altres déus, els dolents, els guerrers. En canvi, ací, els déus de misericòrdia, ve-li, donant-li'n nanses on agafar's.

I si el marrec, i fins i tot l'home, al capdavall no haguessin sobreviscuts…? En qualque illot per les putes fúries perbocats, i ara potser per vaixell si fa no fot heroic remuts…? I viatjant doncs per terres estranyes xino-xanet cap a casa, per aventura desmemoriats — i més si només és el petit marrec qui sobrevivia i no sap on para ni d'on ve, ni escateix cap on va la flaire coent de cap d'aquells estranyots patuesos…?

Pel fet que me n'ha ensenyades fotos, de l'home per la mar empassat d'un glop, i dels pares cremats del tot a la neu, i de l'amiga del cor cruspida pel ferotge animalot, i és clar del minyó, caminant trobava per bolla en un indret on venien roba vella uns drapets de cos idèntics — el mateix disseny, el mateix dibuixet brodat de marineret amb àncora — que em deia que l'infant devia dur d'excursió marítima amb son pare… De rampell comprava el jerseiet. Ara li trametia anònimament i de molt lluny…

Ah, les esperancetes represes, doncs. Ah, el reconeixement a tots els déus! Ah, la felicitat! Com rep el paquetet i ens el mostra, radiant.

De trast en trast li n'arribaran: noves penyores adorades. Potser a poc a poc tothom haurà sobreviscut, d'algun mou o altre. A ca seua, els celats

benefactors sempre fem cap massa tard, quan el nou paquetet fa hores que delerosament ja l'ha obert, i l'esperanceta tanmateix encara crema, exaltant, potser crema amb més alta flama que no mai, enmig de l'umflaó celestial.

Sé que sóc els déus. I això també em reconforta, i aconhorta, i plau qui-sap-lo. Tots lluïm de glòria, ella i nosaltres — va rebotent-nos l'entusiasme, i com pus rebot pus creix.

Què és avui…? Avui rebia perxetes virolades i joguines ornitològiques per als ocellets, els papagaiets tan xerraires, del seu home i fill. Què fóra un mariner sense el seu papagaiet xiroi…?

I avui, doncs…? Condons selvàtics, amb cares i ullals de panteres, i banyes de rinoceronts, trompes d'orifanys, i sentor de fulles trepitjades, i capgirells i envitricolls apujats de lianes descordades… L'amiga qui caigué de dalt de tot de l'immensíssim arbre, potser només hi davallà a fotre-hi de valent, car cal cardar, aquest és el missatge — **cardem, cardéssim, cardem** — car qui carda salva els infants d'ésser menjats… La fera cardaire poc pensa en re altre, saliveja per a fotre i no pas per a cruspir's els ninets tan tendrets…

I els pares què t'envien…? Una mica d'aigua bruta per a coure-hi. És aigua de neu: allí hi couen les mongetes, hi bullen potser el gall fer qui cau glaçat en vol. I amb tant només esperen el desglaç. O que la glacera es desplaci fins a la civilització…

Em diu, la doneta òrfena de tot tret de les esperancetes dels déus de misericòrdia, "Ara tinc prous forcetes d'anar fins a la fi, entre la bellíssima gent, i a despit de tot el greix i la brutícia, prou sé que creixen pertot arreu, mes en qualque lloc mitjanament diví, en qualque indret florit els déus me'ls desen, els meus, esperant a retrobar'm, com esper de retrobar'ls… Ah, que contenteta no estic!"

I afegeix: "Seguiré les espirals de la terra com qui se'n va de vacances, en pisets llogats, en casetes planes, acompanyada pels ultracuidadets pollastres qui escatainen i escarboten vora els camins polsegosos, i així em guanyaré la teca i la màrfega, bo i revenent els llibres optimistes de fe en l'esdevenidor que no he anat rebent en paquetets d'esperança tots aquests jorns d'ànsia exultant; tothom m'ajudarà car pels ulls la lluïssor del miracle ensumat se'm garbellarà, admirívola, i oncles rancs i estossegosos i xiquets llambrescs i xil·ladrets m'ajudaran d'albergar'm i d'endreçar els llibrets que duen l'esperança arreu en muntets ben estibats, i partirem una banana a

mossadetes per a sàpiguer al capdavall qui pagarà l'humil estança o el pollastret rostit — el qui endrapi el darrer mos aquell paga — cavà que serà divertit, i còmic, i aital xufla o galanxona em farà amics arreu del món altrament tan volpellament entortolligat…?"

Aquells dies d'entusiasme tan desfermat a casa d'ella, tornava a les cambres buides del nostre edifici gegantí i tot m'hi venia gros, balderot, perdut com tit borinot no pas a cap forat ans en túnel d'embut xuclador devers l'etern insubstancial; m'esbalçava, desconfit; m'hi sentia abandonat, un bri de pols adormida, cap moviment al voltant, oposadament a la fúria alegroia de la dona amb esperances injectada, i em deia, malencònic, "collons, qui pogués ésser ella, qui sap qui és i on va!"

Ni sé on visc ni qui viu on. **El món una peça esfèrica de carn on els goluts i avariciosos es deleixen per cruspir-se-la sencera**. Cucs afamegats tots plegats. Per xò me'n vaig, geperut, mos collons tan torturats d'opressió que els dos s'han fosos en un i molt petit…

Aire fi de nit llunàtica i prou; hò! Vull tornar'm a perdre'm al desert de la meua terrassa lunar i no haver de fer de déu, altre que en l'ofici de guaitar-m'ho tot mudament, i pelar-me-la amb els bolets.

Sempre que vull fotre de formiga amb els altres amunt i avall de l'arbre que ho sosté tot m'estimb miserablement en el no-re.

Ara zelaré de bell nou, escolada la crisi, perquè la vella maniàtica no em torni a convidar d'excursioneta amb la seua neboda de suc no gens estroncat encara. Per xò em deleig, hò: per tornar a la normalitat on no fotré re altre que observar, sense barrejar'm a adobar (és a dir, espatllar) re. Què me'n dius de cap manifestació pacífica on els caps sangosos que adés duien enlairats en piques ara són pietosament caricaturals, ninots dibuixats en altes pancartes…? Cridant: "A baix els déus, dròpols bajans, tanta mentida!"

I rient, argentadament i polsegosa i sibil·lant, part dessota el nas lleugerament rient.

31 juliol 2005

Guaitajorns del guaitaconys.

31 de juny:

(…) des de petitet que sóc un inveterat, empedreït guaitafinestres… D'ençà (qui sap) que atret, enllaminit, engrescat pels palesos esquers de les padrines… Ah, sí, elles, i les dones en general, vós, cavà…? Quina oloreta de fer trempar! Sobretot la sentoreta torbadoreta que ix de llurs culs… Per llurs culs les coneixereu…!

Hi ha el cul bru, ben ple, sempre flairós, de la meua padrina del Gaió… Bru, com si sempre el duia enlaire, colrat a la platja, ella que mai no s'ha banyada enlloc… Només asseguda jugant a cartes, renegant i contant acudits verds… Sense por de mi, no sóc ni roba estesa, massa carallot per entendre-hi re… I llavors, ah els encantats premigjorns d'estiu, les suoses migdiades de l'ensumar-li ans llepar-li els secrets tendrums que deia l'eximi…!

I hi ha, és clar, el cul tan blanc — mòrbid, l'en descriuen els científics del cas qui se n'entenen — més flonget, i furtiu i amagadívol, ei, escàpol — llas, i netet, la fortoreta neutralitzada qui sap si per sabonets de pudor de perfum (ecs!) — el cul amb prou feines filustrat de la meua altra padrina, la de Montgai. És tot el contrari, missaire, del bon mot, casta, decent, com se'n diu, recta, màniga-estreta, mes tan bona dona; me l'estim com l'altra. Me les estim d'allò pus totes dues. I en seré i els seré fidel fins que em mori i al cel, déumeu, me'ls reuneixi — només m'esperen que hi faci cap, els sóc el lligam perfecte que fa sencera la tríade felicíssima, tan escaient; sense mi allà dalt, òrfenes, com qui diu, sense manera d'endollar, sulles, rònegues; no s'entengueren mai; els calc; ningú altre ni en aquest món ni en cap altre no les estimà les dues i fou per les dues estimat. Ja me n'enyor prou, ja… Mes… Cal espinyar la ceba, vull dir, espinyar-se'n, acabar el trajecte obligat…

Ho deixarem per endavant. Ara tot allò tant se val. La qüestió que em faig grandet i hom em priva del cul de les padrines. Hom, vull dir, les circumstàncies, la dura vida. I sense culs, què altre hai de fer que espiar per traus i escletxes, i panys i portes i finestres — a sobtar-hi, ensumar-hi si puc, culs!

És tan evident!

Al cap dels anys — anyocs d'anys espiant — podeu gosar-hi messions, si me n'han passades de grosses! Una rata m'ha mossegat el nas — mesos pendent, angoixat, que m'agafés la ràbia. Mossades de gos a natges i panxells, això rai, vint-i-dues o vint-i-tres. Trets de fusell, tres o quatre, déun'hidoneret, sense que cap, gràcies al cel i a la sort, em toqués de ferm-de ferm. Mes enxampades pels maleïts vares, pels molt cruels saigs nocturnals, dotze o tretze — això sí que fa mal, se t'enduien a torturar't a llurs ergàstuls i gardunyes — mastegots a betzef, cada vegada pitjor, més subtils no, més grotescs, barroers mitjans de fer't malbé: el forat del cul ferrenyament manxat, bombat, els collons en serjant, en llassís…, i tu oprimit, sense gosar dir ai, com ànima de pòtil, com un pòtol…, deixat anar fet a parracs…, un cassigall…, amb prou feines capaç de fotre un peu davant de l'altre… Tres mesos o més per a refer't.

De tal manera que ara últimament, aquests darrers quinze anys o així, ho deixava estar, massa atrotinat, fent catúfols, decadent, deprimit, vull dir, decrèpit, sí, me'n pairava totalment.

Tret que anit, ai, anit em trobava fortet, i una galivança vinguda d'allonre, angèlica, demoníaca, un neguit punxegós, pertinaç, una fal·lera pessigolloseta, un enyoret tenaç, arreludet i dolcet, de tornar-hi…, de tornar-hi, se m'encastava als com se'n diu, als nítols, als entretalls, i sense ni saber com m'ha fet eixir al carrer… Eren cap a les dues de la matinada. Nit fosca, com se'n diu, afòtica, cavà?, sense lluna.

Ves, no hi trobava gran cosa. Res. Un foll qui calava foc a la pròpia casa, delerós d'expulsar-n'hi d'altres qui també hi habitaven. Passava de llarg. I també m'esquitllava d'un tiroteig entre bandes. Les lluminàries, els espetecs, les olivetes arbitràries, els pinyols rebotuts molt perillosament… Una festeta estranya. Un intercanvi una brinet caòtic de trets, i jo de casualitat entremig, amunt i avall, una micoia perdut — un fuselleig rialler, gairebé exhilarant — tantost hi sóc entre amics, tantost entre enemics — n'hi ha qui hi van de debò, se m'esmunyen part la vora, mig ajaguts, d'esbiaix, serrant les dents,

remugant paraulotes, suant, amb tot el desig gairebé fluorescent de matar… Hai caigut, hai rossalat avall, per un carrer que feia força baixada, i els espetecs ara eren llunyans…

Massa silenci. I llavors hai vista la casa — una casa bona, de ric… Relliscós, sense fer gens de fressa, hai pujada la reixa, m'hai atansat a la finestra amb llum, i ai, llavors hai presenciat lo crim. L'assassinat. Una dona, una noia matant amb un ganivet un vell.

Hai fotut lo camp corrent, amb un ferro de llança m'hai esgarrinxats els pantalons… Marrec, quina destrempada! Ja començava d'encebar la bomba de la lleterada, com qui diu, manxant amunt i avall el trempat, el batec accelerat amb l'anticipació de l'espectacle, quan, ganivetada va, ganivetada ve… Corria com un esperitat. Fotia uns bots. Com de jovenet. Un poltre esguitat, com se'n diu, guit. Cap a cai, cap a cai, cap a cai hi manca gent. Hai tancada la porta amb vint mil forrellats. A ca meua, ben seguret.

13 de juliol:

Els diaris i els rum-rums encara en van plens — de l'assassinat molt misteriós i ultratjós del cap superior de la bofiassa. Ningú no troba qui hauria pogut ser qui fos qui gosés fotre la pell a un ésser tan desitjat i estimat per tothom, diuen, fent-se'n una pila de creus, els mitjans…

Sóc l'únic testimoni doncs del tort majúscul, de la malifeta exorbitant, això sembla. Tothom altrament anant de cul. Els bòfies emprenyant totdéu. Aviat no es podrà viure. Ningú ni gosant eixir al carrer. Els negocis a can pistraus, la ciutat migrant-se, pàl·lida, morent… Què faré…?

32 de juliol:

M'hai presentat. Els hai dit què. Tot el xorrèstic. Hai fet cua entre el xurriburri i quan m'ha tocat hai confessat. M'han degut pendre per un altre tocat. Molts qui volen sacrificar's per la ciutat, o eixir als diaris, o fer penitència per d'altres pecats, o folls de tancar hermètic i llençar la clau a mar. No m'han fet gaire cas, no. Massa avesats, empedreïts, foguejats, fastiguejats. Mes, això sí, han preses totes les meues dades. I un batlliu bròfec, sorrut, m'ha acompanyat tornant a casa. Ha comprovat que havia dita la veri. Que no els havia anat a aixecar la camisa; són molt malfiats, allò els

enfelloneix un colló. Ha vist que vivia a casa meua. Que era d'aquell qui fan bondat. Una mica curt de gambals, mes obedient, atent a les bateroles de l'autoritat, això rai; home, amb el defecte de l'anar espiant finestres, cosa antiga, per dissort arrapat, atrapat a l'espiral maligna de menudet, mes què hi farem, tothom amb un tap o altre, ja se sap.

14 d'agost:

Els pudents m'han trucat que em presenti demà. Marededeueta, senyor, que no sigui re.

33 d'agost:

Collons quins quinze dies! M'han fotudes les mil-i-una. Tortures a tort i a dret, a dojo, vols-ne! És que no se'm volien creure de cap de les maneres… I mira que els ho explicava bé!

—Com us penseu que m'hai poguts passar quinze anys sense guipar culs, conys…? Recordeu si n'era addicte. Enxampat tres milions de cops. I aqueixos darrers quinze anys, gens, ni una vegada, verge, salvat, com mort. Prou ho diqueleu a la meua fitxa criminal.

—I és clar, desenvolupava una tècnica de substitució gairebé perfecta. Hi estudiava bon tros, me'n cremava les celles, milions d'hores fullejant profunds tractats, llapis al puny, llibreta al costat, guixant, guixant eternament, il·luminat, il·lustrat, saberut. Ho havia llegit en llibres científics de pornografia científica escrits per pornògrafs científics diplomats científicament de la cosa al cas. I, escolteu, és matèria cent per cent encertida.

—Cada tret de la cara es correspon a un tret del cony. Només cal estudiar-ho, seriosament, hores i hores, esdernec, esclau, amb sereny afany. El nas amb el clítoris — mateix embalum, mateixa forma, congreny, gàlib, nòlit, com se'n diu, contorn. Els llavis amb els llavis — el de baix, dalt, els dels costats, prims, grassets, arrugadets, suaus, sinuosos, fimbradissos, tortets… Llurs tonalitats… El borrissol s'adiu al borrissol — mostatxudeta, glabra, mig i mig, anar fent… L'humitat amb l'humitat… Saliveja… Llagrimeja

fàcilment… O és rebeca, durícia, gallimarsota, comare, ermota… Ah, els ulls, llur nineta i el trau central, la mateixa foscor, el mateix cercle màgic, ja ens entenem… I cal fer escaure les orelles amb l'amplor dels ventalls, cavà…? L'eixumflaó… La finor, la transluciditat… Etc. Etc. Una ciència descrita perfectament i latament als llibres estrènuament estudiats. I el tit, un servidor, un estudiant molt reeixit, modèlic, qui hi excel·leix, nota alzinada, la millor d'aumon — qui hi excel·lia aitant…? Traçaferit, talentcurull, gràciaborrut — inoït, un cas, cum laude, tot allò. Tècnic en la matèria, doncs, i tant — tan científic com els propis exaltats professors, acadèmic, palmari, un superdotat. La culminació, el súmmum, ningú aumon portant-li altre que el voraviu de les faldilles d'ínclit conferenciant, si volgués, als quatre paranimfs més gegantins del savi univers.

—Tret que d'ençà d'aleshores, és clar… Només em calia anar pel carrer i trempar-hi de punta a punta — de l'instant d'eixir'n, per la porta, guaitant cares, és a dir, comptabilitzant conys, fins a tornâ-hi a entrar — desfet — massa escorregudes… — eslleteradat manta vegada — quinze o setze orgasmes pel cap baix. Cada cara de dona que veig alhora li veig, per comptes, immediatament, el cony. Automàtic. Perfectament: qualitats — mullena, flaire, tint, vernís, amplada, estretor, poblament, ús, desús, somrís, carès, ganyota — tot!

—I, doncs, que això s'esdenvingué, cavà…? Aquella nit malastruga del mortriment totdestarotador. En veig pus tost el cony — no hi puc fer re. Automàticament… Inevitable. De totes totes. Cal comprendre-ho, ficar-s'hi, sense prejuís, amples de cor, francs de cervell, ja sé que els és difícil… Mes s'hi posen, si els plau, s'hi posen — és essencial… Si en veure una cara de dona ja en veig el cony… Per tal de tornar a reconèixer la dona qui occí l'ultrageneral qui tant amaven cal que li guaiti el cony. No n'hi ha d'altra, ves.

Els bòfies, sempre tan limitats, pobra gent, armats fins a les orelles, mes no pas de matèria grisa, no — i poc que se'm creien pas! Diuen: aquesta no ens l'empassem. I garrotada de plat de resistència, batzac, abonyec, entoma, clatellot, pinyac, rebentada. Diuen: un altre estratagema oblic teu. No et coneixem gens! Per tal de poder espiar conys, tot sa i estalvi, i encara empadronat, com se'n diu, padrinejat per la Secció de gànguils viciosos del Viciós, qui vetlla, coratjosament i esfetgegada, per servar les morals

comcaleroses — falòrnies rai, tindre la gent prou acollonida, per això serveix l'autoritat, jo que consir, d'amagatotis, rebent rai.

Creu-t'ho, animal, que et deixarem ullar conys — i per obligació! Esgaripen, i barrada va.

Mes aquella era la pura veri! Porteu-me alcorans, que els reprenc, i bíblies i totes les samfaines sagrades, i capellans que hi juri i m'hi confessi — és la veritat de totes les veritats: només veuré la cara de l'assassina si li veig lo cony! En tinc lo cony gravat al collons de cervell! Això i prou, s'ha acabat. La mare qui em va parir. No hi puc altre.

15 de setembre:

Avui que m'han donada l'alta a l'hospital, els mateixos grofolluts destralers qui a tacons m'hi ficaven, m'hi han vingut a cercar. Tenen la ciutat paralitzada. Tres mesos o quatre que ningú no en pot sortir ni entrar. Ara es donen; no ho diuen, mes es donen. Cap altre expedient, es veu. Volen doncs que comenci de guaitar conys. Detingudament, que no la cagui. Esbrinant-hi, escatint-hi — hi perquireixes amb totes les de la llei; tens la llei a la vora, tothom s'hi acotxa, submís — instrueixen. Dic: som-hi.

Diuen: t'hi concentres. Cada cony. Triguem el que triguem. Valgui el que valgui. Tant com calgui. Anys i panys. L'assassina l'heurem.

Volen que guipi conys, tots, tants com en càpiguin fins a l'instant gloriós de l'eureka, ca…? A veure si hi veig la cara de l'assassina. Al capdavall, quin orgasme de sang per a ells! Volen revenjar'n la mort molt vil de llur quòndam cap molt adorat, molt entronitzat, molt divinitzat, molt d'ells, ells.

Els hai dit que allò que recacejàvem aitan esdernegosament, que allò es tractava d'un cony, vull dir, d'una cara, tant se val, d'una cara jove. Entre els setze i els quaranta anys…

I doncs, així fou establert… Totes les dones i minyones entre aqueixes edats — els setze i els quaranta inclosos, i els quinze i els catorze i els tretze, i fins al quaranta-cinc per a bona mesura, no fos cas — m'havien d'ensenyar llurs conys. Cap excusa, amples d'eixarrancament, franques, d'urt a urt, de nas a clítoris, clavat. Que bo i estudiant-ho tot ben atentament en puguis deduir la cara de l'amant secreta qui occí barement i roïna el bòfia al món més

immens. Apa, doncs, som-hi, envant, i pit enfora, heroic minyó — seràs la nostra salvació, restabliràs, intactíssima, la nostra sollada, ara llorda, honor.

I així anar fent. Què us diré…?

34 de setembre:

Ep, hai vists, ben acuradament, aquests darrers dies, uns quaranta mil conys. Verosos i a mig verolar, per fer i a mig desfer's… Nyam-nyam. Nyam-nyam, gairebé tots plegats. Hi hai furgat una micoia, a destriar-hi tendrumets, esbaldir-hi pelets, estarrufar-hi plecs, arrufar-hi el nas, assajar-hi elasticitats als indretets erèctils… En fi, ja se sap. Cosa que calgui. Ara sí, això també, n'estic un si és no és massa tip. Gairebé. Costa d'ujar-se'n. Quarant mil més i plegaré. Em sembla. Me'n començ d'enfitar, potser, com qui diu…

Ple de dubtes. Avui dia de descans. El cap d'any del difunt bofiàs — hauria fets diuen si els quatre mil o així, si fa no fa…

Demà a tornar-hi. Quaranta mil conys més…

Tost, un dia d'aquests ja en tindré prou. Ho veig al caure. Se m'haurà acabat d'estar'n tothora sedec… Hi han passades totes… Hum, de les millors veremes… Tall excels… Qualitat soberga, supernal… Mamella de monja… La bona sentor… De l'oró del racó secret… Com en diuen…? Exquisit. De l'amagat i tancat amb catorze mil panys. Quina perla hi coves, garneueta, eh..? Ui-ui-ui, diamants gegantins, i tant preciosets… Pobre de mi, cançons, i anar esbrinant….

Un se n'atipa, sí. No t'ho hauries cregut mai. I la xicotella encara per descobrir. La noia, la dona, la mortridriu, com se'n diu, mortridora, l'assassina, sí. Anava a fer'ls cridar els de les ciutats veïnes, vull dir, els conys, les dones, les cares… I potser a poc a poc les dones de tot el món. Després he consirat: carallot, mai no en donaràs l'abast… I potser ja n'estàs fins més amunt, com qui diu, guarit, gairebé guarit, a frec de guariment…

I potser se n'atipen ells, els gurrípies. Sembla que ja els comença de pujar la mosca al nas. Neguitosos, rudes, bròfecs, trencats, un bri escanyats, com aquell qui diu. Em fa l'efecte que si no els trobava prest algú, qui fos, em sembla que començarien d'acusar'm que, assenyaladament, que tenien raó de bell inici, que tot era un estratagema oblic meu per tal de rabejar'm en la

devastadora passió que tinc. I, la ràbia, ja els veus, em pelaven allí mateix; no, abans em farien patir molt, és llur estil, s'hi xalen, això és la porta ferma i tibant, fer mal a la pobra gent com el tit, tan bon noiet com sóc… M'escorxaven, de la pitjor manera, o de la millor sota llur punt de vista, lentament, tireta a tireta, a pleret, a la xinesa, subtils…? Subtils i alhora barroers, com lligar-ho?, tornem-hi…

Els triaré una dona. Qualsevol. Una dona o altra. La qüestió que tinguin la teca sucosa que com gossos rabiüts volen que els llenci. No, qualsevol dona no. No cal fer malbé un bon cony. Dóna gust de passejar i veure bons conys pel camí… Ara n'estic enfitadet, mes d'ací uns dies de dejú, veuràs… Els en trobaré una que se li vegi pel cony malmès que ja es vol morir… Li faré aquesta favor… I a mi… I a la ciutat… Tothom tan agraït! Sóc així de generós… Ei, i àdhuc beneficiaré l'assassina — l'assassineta, hum, en deu tindre un de meravellós, més gerd encara — ardit, i tanmateix mal·leable, com se'n diu, vivaç… Qualque dia, de bolla, quan tot l'enrenou ja és enfonsat, me la trobaré — quina joia no me n'haig d'endur…! Assaborint-ne el cony defès, com qui diu, veient-li la cara esculpida per la densa voluntat — estatuesca, deessa a la proa, desconfint els elements… Quin cony més bel·luí, potent, valent; un pèl agre, salat…! Mes quin cony! Déumeu, el santgreal dels conys. Ja me n'esmol els ullals, vull dir, me'n llep els bigots, en amaniment de l'avinentesa, més: l'esdeveniment; millor: ja en consult als tractats més gruixuts de les universitats més atapeïdes els volums més eminents que en disserten un no-dir; entre tanta d'espurnejant ciència, capllevant, com si em feien l'aleta pampallugosa, tan atraients! — enraonem de l'únic cony! I jo dient: ara hi vinc, ara hi vinc! Per totes les vastes catedrals, biblioteques, de les universitats alemanyes, mallorquines, d'ontocom, monumentalment arrecerades rere els cabalosos, amplíssims, calms rius de l'Europa Central, de l'altra; tan energètic encara, després d'un altre lustre, o més; ja tinc programa per a l'esdevenidor, no fotem… I tot de sobte, què…? Encara sóc viu i, heus-te'l, manel!, entre els conys innombrables qui caminen pel carrer, ella, el seu, el seu, el cony!

I tant. Mes de moment… No. Triarem un cony pansit, eixutot, caduc, desanimat, esgrunat, esgranívol, sens esme, frèvol, trenquívol, plorem-hi, el veus i dius: malament rai, suïcidari… Suïcidari, palès, finim-hi, catacroc, pel bé de totdéu, i és clar.

Car… Una mica fartet de conys, ara com ara. Potser m’emmedallaran. Segur. Fanfàrries, com se’n diu, cascàrries, no, cridòries, alards, ovacions — festasses. Trompetades, pirotècnies. Espetecs, orquestres. Aital servei tan gros estintolant l’ordre públic. Li imposem l’insígnia al mèrit xim-xam, xam-xim, xim-xam… Merdegades rai. Què hi fotrem. La vida. Sí-ves. Pse. Ja ho veurem…

23 juny 2005

Pintoret de merda

Pintoret de merda

Vestíbuls d’hotels de rajoles lluents — hom hi exposa mos quadres, que ara, més madur, més primmirat, de més èxit coronat, pint, circumspecte, amb merda ficta. Adés, anys de jovenesa, els pintava amb merda autèntica. En venia menys, mes a gent més ultrancera i doncs més propagandística. Amb el nom fet, pas a la ficta.

Anava a veure ma mare, a ajudar-la a netejar una mica la botiga, que darrerement la té molt abandonada — és clar que no hi ven gaire, ni vetes ni fils, com aquell qui diu, quan la gent es motoritza i s’eixama cap a les grans superfícies que en diuen — els monstruosos magatzems de foravila. Quan hi arrib no hi ha ningú al taulell tot i que sent remor a la rebotiga — ma mare hi deu feinejar — de fet, per la vidriera en guip adés-i-ara la silueta. De moment, doncs, agaf una bossa i vaig recollint paperots i brutícies i polsegueres del terra, als raconets. Ara fa cap ma mare amb cara de boja, de rere la vidriera de la rebotiga. Duu penjant-li d’un braç el cap escapçat del darrer amant de la meua dona. Un home encantador era, amb cara fosca de gità molt elegant, amb bigotet retallat i llarga cabellera negra.

—Què has fet!

—Si tu no tenies prous collons… — em respon, ni cal dir, fort escarnidorament.

—Pobre home!

—L’he convidat a enraonar, ha vingut tot amatent, li he dit de roplegar’m unes capsetes de per terra, al darrere, i quan s’ha ajupit, engrapava la destral repenjada rere els saquets i li tallava el cap en rodó. Sangota rai.

—Però i el seu cotxe groc d’esports…?

—L’aparcava darrere. Li he dit que no el deixés davant, que no atragués clientes d’aquelles molt festejadores (atretes pel seu físic tan enllepolidor) i qui al capdavall no et compren ni un botó.

—I el cos…?

—Allà n’hi ha un bocí… —digué brandant el cap cap a la rerebotiga i alhora rient com una orada.

—Porta — li diguí, prenent-li el cap del drut escapçat i ficant-lo ràpidament entre les altres brutícies de la bossa que era omplint quan aitan teatralment ella ha fet aparició —. I ara prepara’m un sac ben capaç i un carretó.

—Tu sí que ets un carretó, caguetes!

—Doncs ja l’arrossegaré… No et belluguis. Portaré el cotxe groc fins a l’entrada. Conduiré amb el cap ben cot com ara si qui conduís fos un hom sense cap. O millor: em posaré el seu cap per barret i qui guaiti veurà el seu cap. Això! I en acabat, subtilment, carregarem el cos. I me’ls enduré a estimbar’ls — cotxe, cap, vergonya, cos. Ja tornaré amb patinets: oi que encara en tinc un parell part d’allí darrere…?

No havíem comptat amb els caramellaires. S’atansaren a la porta al moment que arrossegàvem el cos amb un sac de plàstic negre cap a l’entrada i cap al bagul del cotxe groc. Llur cançó et feia vindre tremolins a l’espinada: tant d’un altre món, tant de pel·lícula de por, o de missa de falorniaires…

Vaig pensar acceleradament. Sense el sac, vaig traspassar el cancell…

—Què voleu…? — Em vaig treure tot de vals de la butxaca —. Ací hi teniu invitacions per a l’hotel Cambiasses. Al vestíbul cap a l’esquerra hi tinc una exposició de quadres meravellosos. En podreu triar un que podreu vendre per milers. Llavors, ca?, us ho repartiu. Mes ara aneu-vos-en que al pis de dalt hi tenim malalts.

Amb cares funeràries els sinistres caramellaires al capdarrer foteren el camp.

Conduint cap als balços, com presumeixc amb el cap del mort per comptes del meu! No hi vaig gens de pressa. Si cap dona em veu de fora estant, amb un cotxe d'esports groc, i sobre és clar amb aquell cap tant de mascle, ben mastegat, amb bigotet eixarmador, ja la veig bavejar de carranxes — desitjant que fos al meu costat, remenant de culet. Mai m'he sentit tan admirat.

Una prenyadeta fent autostop. No puc fer-hi re; la salud amb la mà, confii que somrient. Car ca que has mort somrient, com n'Holofernes, com, com es deia aquell, el Joan…?

Dalt a muntanya, solitari m'atur. Guait cap avall. Tenebres d'intricades cingleres ascendeixen com bafs de dracs. Ben a fons hi estavellaré el vehicle, que s'hi encengui com sumptuós infernet de joia sobtada.

Fic el cap (no el meu, el seu) dins el sac. Entre les brutícies, reunió de cos i cap — quines efusives festetes, me n'imagín les xàldigues i els ohs dels focs artificials.

Enlluernat per massa de llum al Sol — opac migdia, doncs, on la sal s'ha fosa a la pell i la sang no té prou força per a dur'm l'energia al cervell.

No les enfurisméssim, forces de la natura. El xaloc durà l'incendi fins a les portes de la merceria. Cada manifestació de l'oratge, figuretes primitives fetes totes de conys. Donetes de molts de conys. Ma mare, la dona, les dones dels veïns, les dones de les finestres, les de les portes, les de les voreres… Preguéssim perquè cap dels conys no vingui gaire infectat, no tregui dimonis qui comencin d'arranar caps a tort i a dret amb esmolades simitarres.

Rere la crina no volem endevinar la dona. Llencem ja aquell cos massa enigmàtic. A les palpentes, estimbéssim el cotxe (despesega joguina) amb els dos bocins de mort a dins.

El Sol és lluna. Culet.

Culets, culets pertot. No desenfosqueixis l'eclipsi de la lunar beutat de la deessa aparent; dejús l'amagatall dels cabells, no en desencrueleixis l'enderiat deler.

El reocupant em vol fer fora. Fora del raconet de la bona vista.

Lluit per veure encara el cul de la dona del veí. Culet rodonet, llunàtic, llepoliós.

Bombolles de pluja als tolls. Bombolles d'estricnines als trulls. Sóc n'Èdip Orb, tornant del crim. A l'aigua encrocada se m'hi eslleneguen les lleganyes.

Amb què altre ho pintaràs, padellàs amb molsa, amb artells encetats, sinó amb pampallugosa merda…?

18 juny 2005

Cap pollós escorcollat (Rimbaud-Vilòbit)

[*Amb dits com cames d'homenic, escoseixen les cosidores per selva pollosa de capet de germanet*

Vers d'Arthur Rimbaud, anostrat per en Lleó Ferrer i Arxipenka]

Cap pollós solcat per monitoris dits de cosidores

S'arruga el front de l'infant ple d'irritades ones
Que s'estavellen a l'eixam blanc dins somnis vagues…
Se li atansen a l'espona dues dolces minyones
De qui les ungles esmolades relluen com dagues.

Són ses germanes grans qui el menen a la finestra,
Prop l'aire blau que banya els tous de flors que escumen,
I als seus densos cabells on el rou ja es segresta
Llur dits fins, ullprenedors i esveradors s'hi embarumen.

Ara sent el cant de llurs alens esporugueïts
Que envernissen amb llargues mels herbes i rosers,

I que sospirs ensalivats interrompen; els pits
S’aixequen i la llengua al llavi estronca el desig de bes.

Llurs pestanyes sent batre en les fosques sentors mudes
I sent llurs dits elèctrics i delicats si atzufen,
Sota llurs ungles imperials, els polls qui amb menudes
Traques de comiat la indolència grisa li estarrufen.

A poc a poc l’empioca la mandra espessa,
Deliri cacofònic d’instrument mal reglat;
Com li fa l’efecte que les carícies perden pressa
Alhora li ix i se li estronca l’optat d’haver plorat.

21 maig 2005

Corrent cap al no-re

Corrent cap al no-re

El dia abans havia arribat a Lleida, on mos pares, flequers, encara em tenien assegurat a la Clínica de l’Aliança. Hi havia vingut amb mal de queixals — dos queixals, justament els dos de més cap endavant part de dalt de la ferramenta, aquells que toquen part de dreta i esquerra a llurs sengles ullals o canines. Si em guaitava al mirall, me’ls albirava ambdós una mica boixats — corcats, oi…? — i em feien un mal de caldéu, de debò.

Llavors, el dentista de guàrdia a la clínica, el doctor Clodomir, féu veure que el meu nom no li deia res i que, de conèixer'm, ni molla. "Iu Oblit…? Vol passar…?"

Aquells jorns, nogensmenys, jo era gairebé famós — un autèntic prohom entre l'esbart exquisit de lleidatans si fa no fa il·lustrats, llegits o educadets — el més anomenat entre els autors locals contemporanis: amb tota una peça d'èxit a un teatre cèntric de Barcelona, un premi gros de novel·la tot just embutxacat, dues xerrades recents a la televisió… — àdhuc amb el meu nom bo i batejant ja aleshores un dels carrers de la ciutat — cabalment un a la barriada de Pardinyes, on sóc nat — si doncs no hagués estat a última hora per la dissortada intervenció de mon germà, qui aleshores era un dels membres més escoltats de la junta de veïns, i al capdavall els en desdigué, tot bloquejant la proposta en fer'ls veure que allò era una carrinclonada que jo, amb el meu caràcter ferreny i rebec, no acceptaria mai i que s'esperessin que, aitantost de sabre'n l'intent, me'ls en riuria ben de valent en cap molt sarcàstic article a la premsa local — i això si, escardalencament rai, no els bescantava enfilat al capdamunt més cridaner de qualsevol apartat humorístic que aleshores hi hagués a cap dels "nostres nostrats mitjans de comunicació per les entranyables ones electromagnètiques servats ans trasmesos" (mon germà és poeta, i doncs, un insigne envejós)…

Tant se val. Quan fui assegut a la cadira, part dessota el projector que m'enlluernava i em bleïa la pell de calba, parpelles i front — i el doctor Clodomir, un home molt polit, això sí, m'havia demanat quin era el tap — i jo li havia contestat que aquells dos queixals que no em jaquien viure i, doncs, que ja me'ls podia llevar sense més contemplacions… — on jo esperava, és clar, i amb un mig somriure, que em contradís… — com hauria qualsevol destista mig comcal al món — ell, en canvi, lacònic, em féu badar ben ampla la boca (em creia que per a fer-hi un cop d'ull) i, ja, amb un parell de punxadetes ràpides i llavors tot seguit dos cops de tenalles, sense haver dit res més, m'havia adormides les genives i fets aquests dos molt terribles forats!… I només, ah llas o pallàs jovenet de mi, amb trenta anyets acabats de fer!

Ara, bones paraules, ell, rai. Feta la malifeta, m'oferia que m'esbaldís la boca sangosa amb aquell líquid de desfila aitan pungent, em feia torcar amb la tovalloleta, àdhuc engegava envers meu un ventiladoret. Jo m'havia tornat mut, ensems perquè tenia tota la boca balba i perquè de tan estranyat ni ferit

no podia dir res. A la mínima insinuació gairebé faceciosa, aquell salvatge aitan ben educat havia anat per feina, i els dos queixals me'ls havia trets sense fer-s'ho tornar a demanar. Feixista rancuniós i anticatalà, així se'm revenjava.

On m'havia anat a fotre, carallot de manguis…? Al cau d'un altre monstre. Com aquell altre sòmines de la pel·lícula "Marathon Man", no fot…? — la diferència no era pas gaire palesa, només raïa en el fet que el metge dentista, en aquell cas, era hagut torturaire en un camp de concentració de mort d'aquells preparats pels nazis. Canviàvem un nazi alemany antijueu per un feixista aixarnegat anticatalà…

La resta era córrer, i no badar ja pus.

La marató és, en atletisme, aquella correguda aitan llarga — entre els quaranta i cinquanta quilòmetres seguits, em fa l'efecte. Amb els meus dos forats esgarrifosos sempre part davant, jo encara en corc més. M'endins, lluny, en la fosca; m'enfons en el silenci — opac i subterrani, hi desapareixc. Al cap de quinze anys que no se'n canta ni gall ni gallina, amb una generació escolada, ignota, ignara — tota novella i barrinant-se-les de ferm — ja n'estic, i del tot, oblidat…

Empaitat per bòfies assassines, havia fugit a la babalà fins a Brussel·les; hi començava d'escombriare, pujava a jardiner de parc, m'instal·lava finalment — aviadet doncs amb prou per a comprar'm els queixals postissos i tot — de bibliotecari privat d'un ric vidu noruec.

Al cap de dos anys, m'he mullerat amb una anglesa, a la qual he fets cinc petits — tres nens, dues xiquetes. Alhora, sense guanyar enllà d'un mal ral per article (signats amb nom de mentides) (confegits només per amor a l'enyor de l'antanyasses artístic), en tramet un setmanalment al *Guaitajorns Ilerdenc* — tímid, tebi paperot. Els escric exclusivament d'esports internacionals. Les gestes dels grans esprinters… Els rugbistes rumbistes… Els riscs rabents dels biciclistes, llurs tendrums alegres encimant cims… Els melics llepissosos dels halteròfils nans… Les lloses sentides girientorn de les llúpies als genolls dels handbolistes… Els arrauxats xarxaires, tot fotent-ho de bot i bolei… En acabat, pel que fa a la sèrie de grans corredors maratonians que m'empesc tot sol, reb el guardó molt entranyívol de tres o quatre lletres al director que, a la secció *Bústia Per A Totdéu*, em vanten qui-sap-lo.

Entre els corredors maratonians qui jaquien marcada llur emprempta indelívola al món esportiu, m’hi afegia jo mateix, amb el meu nom de veritat — única glòria local, concessió al públic lleidatà: “Us en recordeu ara, fills meus, d’aquell juvenil qui s’enduia la marató universal ara fa vint-i-tants d’anys…? Què se’n devia fúmer…? Ah, malaguanyants de nosaltres, qui no sabem pas aprofitar la reserva! Embadalits per les verinoses propagandes de l’enemic!”

La directora del diari m’escriu que em vol conèixer personalment. Li escric, ja gens enigmàtic, que aquest estiu vindré a veure mos pares i faré de totes totes per vindre-la a veure-la i trobar’ns. L’estiu passat, havia facturats la dona i tota la canalla cap a Mànchester — magnífic lloc d’estiueig — havia dit adéu a l’avió que s’enlairava i, de sobte lleuger com una papallona trempada qui trempés com un camell mogut, tornava cap a casa a pelar-me-la sense por ni ais, ni penes ni neguits — esbravadament — i promès, sortós de manguis, a quinze dies de púguer fer allò que a qualsevol hora pus em plagués, de pler allerat — albíxeres!

S’havien escolats deu dels quinze jorns quan, a mig escrit de maratonià inexistent altre que a mon magí, sentia trucar a la porta de baix; espiava secretament per l’espiell segur que aitampoc aquell camí no anava pas a obrir ni dir res, i tanmateix veia qui era. Em posava els calçotes, car aquells jorns de llibertat els passava sencers de pèl de pèl, i badava doncs la porta.

—Ivy Oblivion! — em diu ella, amb massa de familiaritat. Per fer folga sempre em diu en anglès. Em troba no solament còmic com a persona (un fracàs d’escriptor seriós girat cap al ridícul i carrincló esportiu, i sobre gens remunerat) sinó així mateix de nom.

—Maybelle, you devil! Come in! — que responc, mig trempant d’instint.

L’amiga de la dona venia de Mànchester. Bon intercanvi. “Què fas”, doncs li dic. Em diu: “Vinc a veure els museus d’En Bruegel, el més diví!” Li contestava: “Fica-te-m’hi, però t’adverteixc que, perquè tinc aquests quinze jorns de vacances i de tranquil·litat solitària, faig una cura de l’all i de la mongeta i que, pràcticament, no endrap re d’altre, tret de carn de bacó freda, vi negre i pa torradet per a acompanyar’ls — ja te’m pots aesmar, si doncs no ho ensumaves ara mateix i tot, si sóc, ah, llas, d’allò que se’n diu no gens sociable, esdevenint com esdevenia darrerament, personificat com aquell qui diu, d’allò més, **el llegendari home-baf/home-pet**, l’home qui put mateix.”

“L’home del nas, també; almenys l’home del nas d’en Peret, d’en peret-de-baix, assenyaladament.” Em respon, riallera, distesa i nogensmenys expectant, atès que sap per experiència que, patidor de mena qui sóc amb la canalla part de pels voltants — tota la meua espontaneïtat s’estavella i ultranafra a les filferrades eriçades de l’aprensió més pusil·lànime — mes, estort de la càrrega, cal reconèixer que esdevinc efervescent i àdhuc descordadament bocamoll; i reprèn: “Ja veig prou per on apuntes, o, millor dit, per on t’apunta — ha! — en situació permanent de delicte flagrant… Ara, que cal plegar’s a l’evidència que allò estrany fóra el contrari, més que més que la llista de plats sencera: *alls, mongetes, xicots esquerps de les solituds tranquil·les…*, tot em put a afrodisíacs d’aquells potents de debonet — apa, tira, tirà inexorable de l’espardenya descordada, no et faços el garneu ni sigos gasiu, i obre’m els braços i ensenya’m la casa.”

De tornada esbufegosa de la boja cavalcada, amb selles flamejants, pels prats sense horitzons de l’orgasme, li acaronava les galtes molsudes de part de baix, dementre que amb la seua llengua dròpola jugava amb mon atzeb i mes cassanelles balmades, quan les imatges de la meua primera joventut, entre els fotògrafs, bo i essent declarat campió de la marató, m’envaïren de cop-descuit, i m’aixequí d’una revolada i començí d’exercitar’m amb vigoria astoradora.

Ella m’aplaudia desmenjadament, enjogassada, alhora que es ventava el nas, car jo hi anava com aquell qui diu a reacció. Tot d’una, als meus quaranta-cinc anys, em veia prou fort per a tornar — per a tornar-hi — per a tornar. Esventat de bòlit per aquells camps a través on el pagerol et diu de capdecony i alhora aixeca el porró a xerricar-hi amb goig, i llavors fot mos a l’entrepà pensant-se que et fa dentetes, i que aitan prim ets a les portes de la puta mort.

Cardaríem encara de valentet, això rai — li confiava — i correria en corregudes populars on hauria de fer-hi molt bon paper — el primer amb escreix entre els sèniors, no et fot! — a la fama doncs no pas per l’escriure (tasca inservible, activitat estronquívola, curullament inassolible, elevació totjorns nàquissa), ans pel córrer — sempre amb una línia molt humil d’arribada! — i, allavòrens, a l’any just, tracatrac, tornava a Lleida, amb una nova personalitat doncs moderadament reeixida… Un nom nou, just encetat — el pseudònim més modestament celebrat. Renascut, capllevant amb prou feines, ah, el plaer; prou en tinc prou. I amb la directora (li dic) ens entenem

força civilitzadament, és clar. Li dic qui sóc: el llarg pedigrí; les múltiples facetes… Moderadament enlluernada, m'ha encarregat doncs que m'encarregui de part de la secció d'esports (me'n dec entendre tant — l'internacional, ara, la de les copes amb cara i ulls), oimés (per la ràbia llongament covada que duc) de part de la secció de crims de sang (abans no tòcon l'aspecte judiciari, molt més enutjós) i, sobretot, com a favor que, a tornajornals (encara em paga exactament — tant valc — zero!), m'altreja, el departament d'òbits, incloses les participacions de mort aquelles aitan conspícuament emmarcades de negre i amb una creu torta per barret.

Anys que aquí t'esperava. Hò, m'hi veia…!

—A defanged vampire, *what a riot!* — respon na Maybelle si li dic l'historieta cabasseta del dentista botifler, i doncs antiescriptor catalònic —. *Quina riota*, un vampir sense ullals!

Hum. Perdre els queixals i els collons alhora — quines agosarades transposicions, aqueixa minyona.

Nogensmenys gens cohibit, dic el futur passat. S'escaigué per força que al capdarrer el doctor Clodomir l'espitxà. Doncs bé, guaiteu la meua acomplerta, somnolent, molt satisfactòria arribada. Maleït anticatalà, quina demostració general, delectívola d'allò pus, tu! — t'havia jurat que ja ho trobaríem, i, doncs, com ho trobem! — ací ho tens, amb el cul botifler enlaire davant els ulls de tothom i àdhuc, especialment, irrectifiquívola, els molt — molt eterns — de la mort!

Malhaja, a tall de feixista i d'aixarnegat i encastelladrit, com amb escreix li escauria i convindria, a tota paraula que li acabés en una consonant, jo te me li afegia una fastigosa "o" — a tota altra que ho fes en vocal, plantifiquem-li'n aquella síl·laba tan esgarrifosament repugnant típica d'ells, la cacofònica "no" terminal — i així, és clar, quin bunyol…! — vet ací doncs com havia d'aparèixer el seu obituari, pagat pels qui n'anaven a heretar i al capdavall, pel que feia a l'escrit, segurament aitant se'ls n'havia de fotre una carallotada com una altra:

"*Elo Senyoro Simforóso Clodomiro ino Baldomàno, metgeno dentistano, hano pujato ano lano glòriano delo pareno, reconfortato pelso santso sagramentso ino unano grano berrugano alo naso queno deno sobteno jano nono lino feiano méso malo…*"

I així anar fent — amb aquell seu castelladre, ecs, de caragirat que jo li atribuïa, encara desdentegadament rancuniós, com li pertocava, amb totes les de la llei.

Dementre que, amb tot un ensalivament profús de detalls estaquirots, li contava aqueix projecte capsigrany, l'amiga de la meua dona s'adormí amb llàgrimes als ulls. En petonejar-li les parpelles i les salabroses pestanyes aitan dolçament com sapiguí, esclatà a plors sordets i escalfabraguetes. L'abraçava doncs: "Videta, què tens…?"

Aleshores ella obrí els ulls molt oberts, magníficament rentats, enamoradors, i em revelava, adorívolament, que: "Fa vint anys, quan festejàvem, el meu home d'ara i jo, agafàvem sovint la moto i fèiem cap a la voreta del riu (el Mersey). A l'herbei que encatifava la verneda, ens hi ajèiem i, com tantes d'altres parelles de jovent de per arreu, ens grapejàvem i fèiem la feina. Un migdia brúfol, dementre que ell adeleradament em manxava part damunt, vaig albirar qualcú qui ens espiava. Fiu un crit d'esglai i el meu home (mon al·lot allavòrens) s'esvalotà tot. Tot i que palesament no era atleta corredor, l'espieta, un marrec qui amb prou feines si s'esquitllava de la barbamequesa, arrencà a córrer fort, com ara molt burxat pel meu dit assenyalaire. El meu home, qui ni aleshores no era ni, ulteriorment, jamai no fou dentista, sinó soldat (llavors lloctinent, ara tinent coronel), roplegà d'esme un roc cantellut, empaità el fugitiu, atenyé la cresta pedregosa d'una protuberància del terreny, i, així avantatjosament, tirà el roc amb tota l'embranzida que hi fou capaç de ficar… El bordegàs, encertat a l'occípit, s'esbaldregà. El meu home roplegà una altra pedra i s'atansà amb força miraments al caigut, el qual no es bellugà pus… Quan jo me li reunia, el meu home em demanava: *Què fem…?* Del trep al cap de l'escolà pecaire colpit pel llamp, se n'escolava una sangota molt espessa i fosca, negra, lluent, lenta, constant, com un forc molt llargarut de sangoneres lligades a tall de botifarres — tot i que servava els ulls oberts i semblava mort, respirava — respirava feixugament, belleu allò que en diuen una ranera, no ho sé… Em pujava una basca que m'atuïa; em doblegava a perbocar. El meu home encara s'esverava més; agafava, pengim-penjam, el pobre esgalabrat i, patatxap, me l'abocava al riu… No vull escatir quin peixot de la mar d'Irlanda no en va rostar en acabat aquell nou trenc esberlívolament esvorellat — aquell forat de més, malestatjosament descol·locat pel crani altrament virginal del jovencell… Mes la qüestió, com et pots imaginar, mai no ha aturada de ratar'ns el

cervell, ni al meu home ni a mi. En canvi, tot comptat i debatut, prou pots, saps què…? Tu, rai, tu rai.”

“Lloa’t sia déu, què m’haig d’estimar més…? On vaig a parar, dona. Tu mateixa! Dos foradets gairebé cosmètics a la meua calavera tronada. Buf!” — desdenyava jo, espantat.

L’estrenyí fortet; el refrec recíproc dels tendrums desvetllava, efímeres, guspires d’afecte sincer. Amollí, sense sàpiguer gaire part d’on m’embrancava, en un mormol rogallós: “**Arribaré, si mai arrib, entre els ben darrers**.”

Em respongué, a ruflets, entre l’esforç de l’estreta carnal: “Així m’agrada, home.”

Li volia afegir, metafòric, profund, que em jaquís per verd, però de seguida tinguí por que, automàtica, no em contestés que de més verdes en maduraven, és clar.

Xst; muts, treballàvem, vull dir, capficats, tascaexcloents, dedicats, manxàvem — com al Reus i al Cambrils i al Valls, del no anar-hi mai més a guanyar-hi corregudetes de festa major… No fos cas que t’encertessin amb cap tret al clatell…

En acabat, ja no n’enraonàrem pus… Queia el matí…

18 maig 2005

Nit d’opi

Nit d’opi

S’atansà n’Iu Oblit al taulell dels bons consells. Els mecànics qui atenien l’humil gernació eren amables i per xò n’Iu gosà adreçar-se’ls. Aixecà dues eines antigues — estava tan content de saber’n l’utilització. Diu: “Oi, vós,

que això serveix per a asclar osquetes ben rodonetes a les llaunes, i això altre per a febrir petites superfícies de metalls en llocs molt amagats, com ara si dèiem cromats en indrets molt retirats entre ferrets de maquinària…?”

Acaronà n’Iu les eines. En vantà, extasiat, les formes oldanes. Digué: “En acabat de tres cents anys pel cap baix que deuen tindre, i encara se serven tan xiroies, cavà…? És admirívol!”

I se n’anà cap al taller a veure si en trobava cap altra. Li feia tanta d’il·lusió cercar i escorcollar entre els antics atifells… Ni els llibres abans, quan era jove, potser no li n’havien feta aitanta.

Es demanava si li ho feia l’ombrel·la. Ara es passejava pertot arreu amb una ombrel·la sempre oberta. Així, si feia Sol, mercès a l’ombrel·la, se’n resguardava, i si ploia així mateix se n’aixoplugava. Però l’ombrel·la de seda caqui li havia oberts els ulls pel que feia al servei que verament prestaven al públic els vells ormeigs — car aquella era una ombrel·la de l’any de la picor que n’Iu havia recobrada d’un munt de remotes escombraries. L’havia duta a reparar al garatge dels amables mecànics i allí hi havia descoberts aitants de meravellosos vell arreus.

De més a més, portar tothora l’ombrel·la amunt, com elefant de molt d’urc, de trompa tostemps trempada, li havia enfortit l’índex (i els altres ditets) i musculat el tènar, d’on que avui com avui fos molt millor masturbaire de casolanes odalisques… S’havia fet qualque pistrinc i tot, així — tenia fama de sàpiguer fènyer aitan com calgués — i pus i tot, de propineta — i eren sempre les dones — vídues i bubianeses amb certs cabals — qui al capdavall ja demanaven que, uf, i que prou.

N’Iu aquells dies vivia ric i ple — ric dels rals de les puretes satisfetes, ple del descobriment continu de noves esme-robaires eines — ah, llur beutat — ah, l’enginy de llur efectivitat!

Amb piset i tot (una cambreta, una cuineta), ara podia demostrar a tothom que bon rentador ans netejador no era. I si sabia àdhuc de cuinar! Un coc excel·lent, com aquell qui diu. Perfecte caramaser — patró de caseta, sense que mai se li fes malbé ni una molleta ni una crosteta. I podia (de content i feliç i acomplert) àdhuc (bo i cuinant) fer malabarismes amb ous i pilotetes de xixines — i mai no n’escarxava ni se li n’esquerdava cap.

Totes les veïnes, i la canalleta de les veïnes, el trobaven d’allò pus atractiu. Se li atansaven que els fes feinetes, i ell encara agraït de fer-les. I mai no

volia cobrar'ls res. Ara, havia de vigilar, car, si mai el tenien arraconadet i solet, lluny dels ulls dels altres, aitant la canalleta com les casades del carrer no pensaven sinó a grapejar'l — de seguida li embotien les mans a la carranxa a tocar-li el pipinet i els qui davall (bé que no gaire) si fa no fa li penjaven. Fins al punt que sovint els ous li feien per les nits aitant de mal que no podia ni dormir.

Havia sentit a dir (i ho havia llegit milions de camins, fins i tot allí, en allò on un oncle Oms seu, per facècia anomenat en Xèrloc, contava, en unes seues memòries lleixades a la família, els seus deductius esbrinaments perdut per l'Àfrica colonial d'ara deu fotre què ho sé jo — i llegit és clar en els manuals botànics: papaveràcies, no fa? — hò, i cascalls, i els delicats talls que cal fer als glaucs collonets, i llur llet llagrimejant-hi llavors, i la sublimació, i el coure'n o bullir'n el romanents al cul de la pipa…), sí, sabia doncs, n'Iu Oblit i Oms, que un remei molt bo per a l'insomni era l'opi — i, home, quina casualitat que, cercant-cercant il·lusionadament entre els amuntecs d'eines descartades en aquell garatge tan barroc i estès, entrés per una porteta, pensant que no fos cap canfelip, i s'hi trobés un recambró per a fumaires d'opi. Ah, que content — totes li ponien, a n'Iu, aquell dies, com dic.

Aquell primer dia trobà una màrfega buida, s'hi ajegué i ensumà (sense ni pipar gens) la flaire adormidora. I a la nit dormí com un hom diu que dormen els angelets.

Ara que fumava opi i portava ombrel·la, les dones com dic sempre li deien que fes, que fes. Dolçament aquiescents. Fins i tot les dones de casa bona i prou boniques i ben quillades, i amb faldilles i brusetes a la moda. Deien totes a l'uníson: *yes!* I llurs ulls eren humits, com llurs conys en devien ésser — i enjorn ho comprovava i havia fet sest — quan juntets es trobaven davall els pontets, o festejaven romànticament repenjadets a les baranes del pont damunt el riu, o els fluixejaven els genolls a l'ampit del parapet de damunt la vall, o s'havien d'asseure rere les balustrades dels jardins municipals, guardats tostemps per l'ombrel·la dels raigs llunàtics, i ell els demanava si es deixarien massatjar d'arròs "lo clitorís". I, com dic, elles rucs totes que: *i tant!* Indefectiblement.

De vegades, brollant de la foscors, rere les brèndoles de les baranes semblaven sorgir-hi caps de lleons o de cans qui maldaven, rugents, per

mossegar qui en fos darrere, cobert per ombrel·la o no, delerosos de teca: de nas, de coll, d'ull, de cap sencer. I n'Iu reculava d'esme.

Després, a l'hora de la cuita o cocció — abans del conypelament o massatge, o en acabat (massatge sempre i prou, car feia n'Iu trenta-tres anys que, allò de trempar, gens) — n'Iu de camins havia de lluitar amb les feres qui de l'olla n'eixien a espatllar-li el tec amb què volia premiar qualque veïna amb l'home de viatge, potser.

Ficaves el ratolí al got amb la resta de la densa sopa i (tot i que et pensaves d'haver-lo cuit força, encara provava d'ésser viu), fotia el ratolí un bot del got i, tot lluent d'oli, negrós, se t'esquitllava lluny d'abast — i ara doncs les feinades teues per a tornar'l a encabir al got, que te'l poguessis menjar tu o la teua atònita invitada. "Noi, i tan bon cuiner que tothom et feia!"

"Ves!" — en un muscleig una mica avergonyit.

I anaves a recobrar'l, o almenys a fotre-li barrada per a estamordir'l i poder'l aleshores tornar a encabir olla fumosa endins, quan el ratolí, ara que el tenies a toc de trompada, nyac, se't desumflava com un pet, com un pet de llop, tot polsegós, i es transformava, rere la pols verdosa, en mosca.

Es podia el ratolí bavadís transformar en mosca seca i doncs esdevindre alhora ubic i desaparegut, mesclat entre el moscam i entre d'altres eixams d'insectes. I allavòrens n'Iu sí que se'n veia un bull per a recobrar el tall. La dona potser es neguitejava massa. Menjar sense tall ja era prou dolent; ara, d'afegitó, n'Iu tot nerviós, el massatge clitoro-vaginal perillava de pendre gens lloc, o en tot cas, cas que s'escaigués, perillava d'escaure's fet a jova, sense inspiració, ni mestria, ni prou mà trencada, ca? I a poc a poc ningú no n'estava content del tot, dels serveis de n'Iu, d'ençà que, fumar, fumava aitant.

N'Òrben, el boquer del barri, frenètic homosexual com tots els carnissers del món, també el va voler llogar — que li la pelés amb la seua tècnica aitan vantada per totes les clientes. I que potser alhora l'hi fiqués part darrere, en bon indret rovelladet. Quan n'Iu li digué que no trempava feia dècades, gràcies a déu, n'Òrben s'esfereí. Per a guanyar-se'l (volguent adobar-li un gam que es creia erradament que devia aclaparar el bon massatgista), aparegué l'endemà a la porta del piset de n'Iu amb un paquet immens embolicat amb paper si fa no fot impermeable de carnisseria. "Guaiteu què us duc!" — exultà n'Òrben. "Trompa d'elefant — re millor per a la trempera

en acabat. Mig descongelem-ho i es pot menjar cru i tot!” N’Iu, astorat per tant d’entusiame, es refugià al balcó. S’hi arribà n’Òrben encara més encès. Volgué abraçar-lo i por que li feia, aitan gros i barroer, el carnisser, i un cert fàstic antimariètic, n’Iu d’esme l’esquivà, d’on el pobre n’Òrben, amb l’embranzida que duia, i la nàquissa barrera del cos de n’Iu absent que l’hi barrés, catacrec que caigué daltabaix del balcó. Tremolà la minsa barana de ferro dementre que el gras maeller s’estavellava a la vorera de baix.

S’esbotifarrà allà baix al carrer el dissortat boquer — dels seus arrodonits caires teutons, tediosos, tudables, no en romangué cap que no s’hagués esvinçat. Dalt, l’ull sobirà de n’Iu Oblit i Oms no hi veié, com dic, sinó botifarra esbotifarrada: xixines per a embudellar. Es ficà una altra vegada a dins, i tancà els finestrons.

—Pobre diable — deien per baix les velles —. Era el dimoni. Un patètic pallàs. Ací arribàvem: gràcies a l’angelet de dalt, el dimoni tornava gras, lleig, tou, bavós. On anirem a parar. Si això no és signe de fi de món! I ara és ben mort. S’estovava tant que esdevenia vulnerable, tat…?

I tenien raó, és clar. Tot el veïnatge li era a favor, sortós n’Iu. No havia de témer, doncs, cap mena de denúncia ni de xerroteria maliciosa ni de xarfardeig feixuc, costós i carregós. Ningú no li faria portar els neulers. El gras dimoníac maeller segur que havia volgut enfilar’s fins al piset del pur aimador de dones. I, tant de greix consubstancial, havia relliscat, és clar, i s’esventregava al dur ciment…

Ran d’aqueixa gesta, encara rebé més afecció femenívola. Noves drudes li’n queien com qui plou. A raig. Puretes i bubianeses sobretot. La senyà Pura caigué més enamorada que cap de les altres. L’empaitava, feta tota ungletes i dentetes, llas, mesquí n’Iu, pertot arreu. Molt devota als capellans (i a d’altres fuls adobants i remeiers), el prenia per **millor** que no cap altra mena de capellà — per santó i tot, d’aquells qui troben que tocar conys és sagrat ans indulgenciós, ben vist per déu, un bon punt de cara a marcar per l’equip de ça-sus el cel.

N’Iu cresqué als ulls del veïnat. Massa sol·licitat. Ara s’amagava de por dies sencers a les fosques. I quan n’eixia, car prou havia de comprar pa (tots els rosegons rosegats al seu raconet fins a l’anorreament), feia veure que tornava de viatge. D’Irlanda, sobretot, on les dones juguen a futbol, i no els homes, massa emasculats, i el joc hi és tan brutal — el gol el fas agafant un cap de dona, ni que encara estigui cargolat al cos, i estrebant-lo (exclusivament per

les trenes), l’has de ficar o enfitorar o fotre dins la gàbia plantificada entre els fiters contraris. “A Irlanda”, digué, “s’hi valen totes les monedes, n’hi ha de la Xina, de Mart, d’Albatàrrec, d’arreu: així i tot mai no n’hi ha proutes — tothom gosant messions tothora, per veure qui farà el gol proper.”

Una vella extremunciada qui es deia Maragalla se li atansà aquell vespre: “Deus ser tu, qui t’enduus els infants — ningú ha vists els xiquets — te’ls has amagats on…?”

—De quins xiquets parleu, Maragalla — dels vostres o dels meus…?

—Tant se val, cavà…? Tots som de la família.

N’Iu se li posà tendre. L’abraçà ben estretament, la xaruga cuidava perdre-hi el buf. “Tieta,” li digué, “sabeu què…? A cadascun dels meus retorns, veig que el meu hortet és més ple de cucs. Tot hi és corcat. No aplegaré enguany cap altre mal nap que ja no sigo tot podrit. Voleu dir que els verms no són larves dels infantons morts qui hom hi ha sebollits aprofitant que sóc de viatge…?”

“Quin pensament!” — féu la carcassa, i s’abandonà tot seguit a un repapieig macabre.

Mes és cert que els veïns anaren a l’hort de n’Iu i hi foradaren amb empenta. De la terra violada fum i boira se n’aixecà, i ominosament boira i fum tot ho embolicaven. Els al·lotets duts a menyscapte no aparegueren, per comptes de què, travessant l’enderroc opac, aparegué un gos estrany, hom digué una hiena, farta dels cossos de tots els quòndams jovençans — o belleu només era una guineu qui s’hi havia encauada i qui ara fugia com una exhalació color de flama hostilitzada pel vent.

“Coses rares, collons”, deia totdéu.

Mes n’Iu els desdeia, ho minimitzava: “Hom diria que mai no havíeu vist cagar en finestra.”

Allavòrens una donzella parí. Tothom, sobretot les antigueres desdentegades, tothom li digueren: “Bruixa!” I se l’enduien a cremar, al bell mig de l’hort tot tolt i desbostat de n’Iu. La noia deia: “Refotre, i l’historieta de la verge i el crist…? Per què ells sí, i el meu infantó i jo a la foguera…?” I tothom l’abuixia sobre: “Malviatge, heretgeta!”

N’Iu va veure uns infants qui com cucs botits entraven i eixien pel seu cossi asclat de les escombraries. Diu: “Al meu cossi què hi cerquen…? Sóc pobre

com les rates… Per què no recacegen als llurs…?” Mes els infants semblaven ratolins o fures, eixint i cabussant-se a les escombraries. Les ostà, o els ostà: “Foteu el camp, malparits! I les vostres famílies pensant-se que us he mort i cuit i païtt! *I la pobre verge pagant pels vostres pecats!*”

Se sacrificà n’Iu: “Atureu! La prenyava jo…!” I se n’empescà una de nova i bona: “Tots aquests viatges no eren pas a Irlanda, eren a cal metge del poble veí, que com tothom sap, prou és una eminència. M’havia donat tres mesos de vida. La verge (com totes les verges es compadeixen dels moribunds) es compadí de manguis. Digué: *fes-me un fill, que sobreviscos en gèrmen al meu ventre, tu*. I aqueixa caritat i aqueixa fidelitat, i aqueixa benevolència, castigaríeu…?”

Apagaren esques, i les teies i els tions, només per a escoltar’l. “Mes ara m’ha guarit, l’eminència, i, en acció de regraciament, m’he fet cantant de bluegrass!” — digué n’Iu —. “Si em porteu cap guitarra prou us n’adonareu!”

Mes tots passaren, urbans: “Estalvia’ns-en, ja ens ho creiem!”

Només una altra vella, quan ja era sol, se li atansà. Era una dona nova, potser una espia, una infiltrada. Pretengué no conèixer gaire bé els topants. Volgué fer llegir a n’Iu un mapa dels encontorns. “On és la boca de metro, si li plau, m’ho assenyala…?” — féu la maruana, sibil·linament.

Quan n’Iu volgué pendre el pla per a mostrar-li on queia la cosa, l’inveterada s’aferrà al paper. Se li escapaven els pets, com a antiguera genuïna; ara, tenia una força…!

—Mais bon sang, bon soir, nom d’un chien! — s’escridassà n’Iu Oblit, oblidant-se que ja no era gavatx —. Si doncs no ho deixeu, com collons voleu que us ensenyi com funciona…

Acabaren al llit, com acaben bon tros de les baralletes d’enamorats. N’Iu li pentinà el pentenill amb el seu pentinaconys de xil·la flonja. Ella li petonejà els rocs de la faixa. Llucaren, fullaren, floriren, granaren. I s’adormiren.

Enmig de la fosca nit, n’Iu es desvetllà. No sabia l’hora que era. Es creia que era hora d’amagar’s — o de viatjar. Prengué una tovallola esfilagarsada i fugí fora. Queia neu. A manca d’ombrel·la, tingué la tovallola blanca, ara estesa damunt el seu cap, i la neu damunt s’hi congriava.

S’atansà al desbost de l’hort. No vol perdre sos esplets. Mes què hi roman. Roc damunt roc, i les cendres i els cruanys de la foguera afollada. Perquè té fred, recull una llauna llarga i se l’estampa al pit. Ara, quan cau, la llauna se li esvellega o se li esberla en mil xis que se li claven al pit.

Té fred i sagna amb caramells de sang. Vol tornar a casa, mes la vella l’hi ha botaculat. “I no tornos mai més, fementit! Mira que fugir de nits, i vés a sàpiguer per a boixar-te’n quina!”

Pobre beneit, se li han acabades les estonetes feraces on era macaire i beneït. Obre la boca balba: “No vinc a dir altre que…” Però ha fet tard. Finestrons closos; porta hermèticament tancada; el trucador, còsmic, perdent-se en un torniol infinit.

Veu enllà només un viarany rocós farcit de trencacolls. “Lleu hi vaig,” fa, “abans, només vull dir que ni us viltinc ni en dic cap susany ni us duc cap greuge, ca…?” Cap contesta. “Au, passi-ho bé.”

I se’n va, aquella nit, embegut d’opi, a lloure, com per bassetja anàrquica impel·lit. Part davant de cada casa sent el forrellat que hom prem clos encara amb més revolada. “Tips dels teus cabermòrums, cabàs; i amb les teues cançons ens has morts els cucs de l’orella; arruix!”

Malencònic, sap que enrere jaqueix una postumitat de virulent veredicte. Tothom d’empertostemps ja en dirà lleig. Li reca haver oblidada l’ombrel·la, talismà com qui diu bol·lard del gussi ballarugós de la seua ànima — així d’important. Una tovallola amb sets i tota ratada de cap manera pot comprometre’s a omplir’n el buit. Ah…! Quan amb la virolla es defensava de cada cuc larvàtic qui es desficiava per atacar-li a la bestreta el cos, i cada cuc, descoratjat, en acabat aücava que “no s’hi valia a burxar!”, com mostrava llavors el seu bon tarannà. Trepitjava els més enfellonits perquè no es quedessin incapacitats de cap atac al cor. I llavors, emprant la tija de l’ombrel·la com cap vareta de pontífex, com no predicava als sobrevivents, i sobretot no els esperonava a no ésser mai més novament heretgets — o la garrotada fóra de pronòstic.

Se n’enfita, dels antics bells records de les aventures astrugues dels anys de l’ombrel·la. Ja no el satisfà el dolç enyor. No en té pas prou, quan els efectes de l’opi s’esvaeixen, i la nosa a la gola esdevé més repugnant. Com ara si hi té de través un animaló tot tendre i llefiscós: un ratolí mig cru a la sopa.

“Una cosa et garanteixc: que me la duu flonja…” — xanxeja per a ell tot sol, car re fa molt anys que no el pot pas fer trempar. Solivern, doncs, ulla els voltants. Tot té agalius de risc que t’afetgeguen l’esme.

Per amargs afegitons, surt de sobte de la seua invisible torreta blanca, i armat, el furot de burot qui vigila els termes de la vila: “Ep, em cag en déu, on et penses que vas…?”

Entre d’altres vagues al·lusions, n’Iu, fent-se passar per pagerol més ruc que cap capçana, li diu que ahir anava a tondre (o a capar?) el boc, i per això li embolicava el cap amb aquesta tovallola, quan el boc foté un bot dient que fóra malastrugança i que es capés per comptes ell sol, d’on, precisament, les estisores li queien de punta a un peu, i que per això va ranc.

—Qui, el boc…?

—No; eu.

—Ah, doncs per molts anys, carallot! — i ara el burot se li’n reia com si s’acabava el món, i n’Iu empegueït rai.

Malaguanyada ombrel·la que no tinc (es deia n’Iu Oblit), et fotia, ara que ets a frec d’esclat, un cop part darrere, al coll cremat, que de segur te l’acabava de fer fotre espetegar.

Car l’home maleït era un d’aquells collcremats qui, molta de xerrameca de moment, però que aprés, tot de sobte, els ve la rauxa i sense motiu ni indici, batzac, te la claven. N’Iu es guaitava d’esquitllèbit l’aspra carrabina a les mans sondrollades del burot. “Diqueleu, si voleu, ara que em ve a l’esment — em fa que som vells coneguts, vós, lo colrat, i eu. Que anàem de marrecs al mateix estudi. No us fot…?”

I se li posà de perfil perquè el batlliu picallós el reconegués. “Bevíem i ens nodríem del mateix fat ventall de falòrnies. No recordeu el nom del mestre qui ens fotia tous per menys de res…?”

Es col·locà la tovallola al cap a tall de mocador de cap. “Eh…? Eh…?” L’encoratjà.

I el saig dubtós rosegant tothora un escuradents i rotant vi agre… I fent que no amb el cap amb prou feines lligat al tronc.

“*Correu-hi tots!* — cridàem, solidaris, quan el mestre volia delir un dels més breus alumnes, una xicotella preferentment, car era fort amic de fer mal als més febles, us en recordeu…? I quan la xiqueta ja era deixalles, no gaire més

que interfecta, pol·luint el terra cagarrinós de l’escola de poble de sang i de limfes i dels repulsius envitricolls ventrals, *correu-hi, que ens assetja l’enemic!* — cridàem — *o el torb que ens vol desconfits i sense teules al teulat — o són, encara mills, els monstres vellutats i malquillats qui pugen de l’estaqueta i del canyeret i de la badia dels esbalçats — tots plegats a mitges ressuscitats, i més valdria que alleugerits tots fotéssim lo camp!* — d’on l’estorcent anarquia s’establia i qui corria més era el tites de caires assassins, encara arborant el pinzell amb què a estones de lleure on no atupava ningú ens pintava a l’esquena torts fitons on endevinar-hi guixades, reglades, escairades, compassades, gargallades, tapdenassades, palterades, botonades, xinxetades, llapissades, esborrallades, centimetades, encenedorades, agullesdecapades, llibrades, llibretades, tinterades, plomades, mapades, rellotjades, crucifixades, retratades, banderades, sabatades, ullerades, bales.”

“No”, féu el burot, bo i disparant.

El tret tot ho enfosquí. Lentament, com un vast floc de neu, anà caient la tovallola. Ooooh.

27 abril 2005

Per pixums explosius trets de polleguera

Per pixums explosius trets de polleguera

N’Iu Oblit l’han agafat al soterrani.

Corria a amagar’s perquè l’entrepà anava a esclatar-li enmig de tanta de gent, dalt als carrers atapeïts de la ciutat.

Era un entrepà de carn. La carn l’havien preparada uns quants de presumptes suïcides al piset amagatall on n’Iu Oblit, com a prospectiu, versemblant, suïcida, hom li havia feta fugaç cabuda. Era carn ben afetgegada, barrejada amb pixums explosius: nitroglicerina, em sembla, i àcid estíftic, que encara esclata amb menys provocació d’escalfor. “Qui cogués aquesta carn, pum!” — féu barrila un.

I als carrers ara se n’adonava, n’Iu, que un dels entrepans que portava era un entrepà de suïcida, amb l’explosiu escalfant-se doncs a frec d’espetec. Marededéu, doncs, l’esglai!

No sabia on amagar’s. Tampoc no volia jaquir enfonyat a qualsevol lloc l’entrepà mortridor, no fos cas que en rebentar no s’endugués al pot milers de persones qui no tenien re a fer amb la causa perseguida — fos la que fos.

S’ha embotit al soterrani, perquè davall terra la temperatura per força ha de baixar. S’hauria estimat molt més d’arribar’s fins al piset i tornar a ficar l’entrepà a la nevereta.

Travessava un parc on hi havia rogles berenant, vull dir, s’hi esqueien xeflis i àpats rai, damunt l’herbei assolellat. I canalla corrent amunt i avall. Una prenyada contava una pel·lícula antiga on tots els actors eren primets i nus, vivien en camps on tot hi era cardar. Dos homes discutien d’afers de faldilles. Un havia coneguda la mateixa infermereta dels vaccins qui l’altre ja s’havia feta espetegar. Quan s’atansà roba estesa, els homes es digueren: “parlem en ou,” i n’Iu pensà que “en ou” hom hi parlava quan els qui no coneixien sinó la closca de les paraules no n’entenien el rovell. Així quan un home deia: “Per no noure el bressol anodí, el difunt escaientment púbic engegà un esclafit esmolat, com ara el d’un eixam de calcatrius qui creués el cel”, l’infant què hi comprenia…? No res gaire. Quan és palès que l’home deia que: “per tal de no escaldar més el bressol anodí (és a dir el cony vulgaret de l’infermera adormida), el seu pirulí escaientment adormit així mateix entre els pèls de l’entreforc s’esclafia de riure de tal faisó que àdhuc llagrimes lleteroses li’n queien damunt l’herba púbica alhora que se n’anava corrent devers el rentamans a rentar’s el coet…” Això, si fa no fa, és parlar en ou.

Justament aleshores, com per a corroborar la cosa, tres caces s’esventaren pel cel a tot estrop — ah, la sorollada del brètol ignar — dementre que al sòl eixordat — l’arbre desnonat — encar respirava pau.

N’Iu es digué: “Cap bíped, i menys en formació agressiva prest a cagar bombes de destrucció impaïble, es val cap arbre per claupassat que vingui…”

“Per xò odiem els elefants,” deia un altre dels qui berenaven, “ho destruirien tot, tret que són encara immesurablement pitjors aqueixos altres metàl·lics elefants grisos, carregats de terroritzaire mort, volant en feréstecs triangles sempre fora d’abast de cap pedrada.”

“Meu, teu, seu, nostre, vostre, llur; meu, teu, seu, nostre, vostre, llur…” N’Iu passà mantrint així, i ningú semblà veure’l. Com ara invisible, doncs, sota el vel del seu màgic dir.

Ara els reca als eixelebrats l’acció directa. Dos dels parlaires en ou diuen d’haver agafada qualque malaltia més o menys venèria de part de l’infermereta dels vaccins. “Em cloc a un rebostet de casa i em ploc en llàgrimes. Què els diré ara a mos fills…?”

—Espera’ls al cancell i mostra’ls (i a tot passavolant — qui veuràs alentir’s fins a esdevindre passallanguint) la puta verga claferta de bubes i brians. “La meua verga, adés bitlla tectònic i ara mòmia putrescent…” — recita’ls, i que ton martiritzat mandrí o rovellat mantí donin l’exemple de com no cal ni fresar ni llaurar.

—Vols dir…?

—No; només parlava en ou.

—Ah.

S’atansà un quisso a pixar a la soca. “Ara som quitis; tothom qui injecta cal que l’injècton”, la marcolfa se’n devia riure amb el seu púdic riure rere la tauleta amb les xeringuetes i les potingues. Els nuclis esclatats de llurs cèl·lules corrompudes pel víric intrús els pessigollejava sinistrament. S’havien de gratar les escarranxes. La bugada, la nocada, s’esventava empaitant el ca. Ja no calia parlar en ou.

Ara que els enjòndols infants fotien el camp, també n’Iu el foté. Li abellia molt més sentir la gent quan parlaven en ou que no en pla. Com més amfigòric més numinós. Al batibull de mots, a les calderes fervents, s’hi pesca millor — i alguns ja t’ixen cuits i tot.

Pensar en peix i en la llefiscosa, escaguitxosa carn de mort que duia entre les dues llesques tot fou u. Ara, doncs, n’Iu petjà ferm. Com quan anava

d’Òscar a Benetússer cada matí per a tornar cada vespre. Cavalcant a pas rabent. Gran corredor, gran corredor.

És clar que de petit sempre tornava masegat i fet malbé. Massa llord, massa malganyat — pel que fos, a estudi hom no l’apreciava gaire — l’ataconava sovint — l’ataconaven, tant mestres com col·legues, mascles i femelles — i els gossos l’abuixien i mossegaven.

Ara se li fon ans desfà l’ànima mentre la carn explosiva se li fon rabent devers un esclat imminent de proporcions infernals.

Amb els egipcians de les caravanes brutes aprengué l’egipcià. Que aigua és panyí i eixerit pistó. S’amagava rere els repunxons, o pujava dalt les branques dels verns quan les egipcianes davallaven a la llera de l’estany a fer-hi la nocada — a rentar-hi brutícies com al noc. Els veia, bruns i lluents, els pits i els culs — els pits si era dalt al vern, els culs si rere el repunxons, o rere els primets braços caiguts dels desmais. Quin cangueli quan un dels roms arribava d’engalipar la gent — de vendre’ls rucs molt autopreats per braus brams per qualque subreptícia fiçança atiats — o fugaçment esponerosos conills, llas, amb la passa — o de bescanviar’ls a malbargany un bitllet gros…, i ara l’home molt gelós (i assassí amb llong raor) el podia sorprendre allí! “Quina ferum de carn tendra que sent!” — ogrós i horrorós rai.

Es faria passar per papagai — recitós d’invisibilitzaires mantres… O per esquelet qui de sobte digués: “*Em cag en mos morts, em cag en mos morts!*” — i allavòrens, quin daltabaix i quins escarafalls, i com correria tothom — parla d’amfigòric, i de cap-rodós, pobrissonets egipcians!

Ara, n’Iu, quins xumensos de goig quan en pispava, de cap egipciana, el xumí — el xumí, que és el cony que els xumaries. Cremava com fènix — fènix, qui és un ocell molt catalònic, abillat amb flamíger plomatge de senyera.

Féu veure que roplegava juliverts, timonets, alls d’ós, i s’anava esquitllant lluny de llur presència, aitan inconspicu com sabés. Tots els qui berenaven vora el relluent panyí de l’estany cregueren que se n’hi anava a cagar. No pas que se n’hi anés a rentar els cabells, d’on la caspa, com creien els egipcians, fos llavors fresa de fres — ous nous de peix amb què enriquir l’estanyol. Ells li guaitaven reguinyencs els culcosits — es maliciaven que a

qualsevol instant no li passés pel cap de descosir-se'n cap i fotre's en canvi a cagar allí mateix.

Alfarrassen que amb ell tot ve de mal borràs. "No, no hi tinc cap admiratriu ni una. Mai no n'he tinguda cap aumon. Si ara caic rodó de cap tret traïdorenc de bòfia franctirador, hi respon exultant el chor catalònic: "Prou podem, ja tocava definitiu pirandó!" I l'egipcià: "Tira peixet!" I ni em sebolleixen, em donen de nodriment als taurons de la bassa. Renat tauró menjaire de totes les recançoses rèmores. Mes no, poca broma. Car al capdavall quina tristor, jo qui per servitud molt humil d'estil·licidi m'he jaquit, per exemple, pixar damunt per cada egipciana qui passés a fer-ho rere els matolls. Me n'he beguts riuets i riuets, aprés que s'aclofaven rere els repunxons i eu encauat, amb la boca oberta, davall la lleixa d'argila…"

Fan: Ecs, quin individu més individu! Tan individu que no pots voldre'l unit amb ningú teu ni de prop ni de lluny.

Igual pensaren els egipcians quan era petit.

I tothom fins ara… "Es veu que només et volen de suïcida, que no serveixes per a res més…"

Son pare, tractorista pistó, qui es casà amb una ex-marcolfa llavors transformada en domèstica en casa bona, sapigué quan es casà que feia un bon afer — la dona amb experiència, qui ho millorés — alhora sap el que és bo i dolent — i que és treballar d'una manera i d'una altra — i què és la vida i com hom se la fa — el tractorista havia treta la rifa. Pobre, i llavors li sortí un fill tan bord.

Tothom l'ha fotut sempre fora del niu. I així i tot viu encara, com ocell exiliat i tanmateix solitàriament supervivent. Es diu: "A tot el fil de l'eternitat, **l'espai del temps és un i s'ha acabat**, i jo (Iu Oblit) n'he ocupat un bocinet, i aquest bocinet ocupat per mi es diu jo, és diu Iu Oblit, i prou — l'he marcat d'empertostemps — jotfot, i si el meu bocí fos obviat, fos fet desaparèixer, tot el fil se n'anava en orris. Vigileu!"

Ara sap que se li acaba la corda, el seu bocinet de corda relligat pels dos cantons a la corda eterna de l'espai del temps. Si li esclata l'entrepà a la butxaca, ja hi som. Per xò s'ha ficat al soterrani. Cuita-corrents dins la boca del metro a l'altra vorada de parc.

Qui és el gu àrdia ara? Es diu en Sorda Receptes, l'immutable.

Maleït, el tria a ell. S’hi acarnissarà. Dementre que tothom pot passar indemne, a ell qui l’ajuda? Ningú. Soterrani envant, tothom fa veure que ni el veu, mentre en Sorda el desfà a mastegots.

I ara! Això masseja. Quin greuge sobtat no em duu avui, en Sorda? Quin odi salvatge el fa agullar-se’m a mi i prou, i amb tanta de renovellada esquírria…?

Impotent n’Iuet. Tothom fot el camp molt banya-roent envant, ningú no el defensarà mai. Orbs de fresc, s’estanyen i oclueixen els ulls amb l’engrut de l’indiferència — o àdhuc se’ls engresquen amb la salsa picant de l’animadversió — si gosessin, si els fos llegut, encara s’afegirien a atupar’l. Només caldria que algú cridés: *lladre!* o *pedòfil!* — mots d’ordre que de cop i volta ja et condonen de tot crim, per bèstia que sigo — t’hi pots llençar a matar’l, tot et serà perdonat — oimés, potser t’altrejaven qualque guardó en acabat.

Pels neguits ratat i rosegat, estic al meu torn ple de rancúnia contra qui m’atura a escorcollar’m. Tot m’ho regira, tot m’ho desbanca. I em maltracta. I no em deixa partir. Renegat intrús ell. Tot i que molt injustament em diu d’intrús a manguis. Què deu ser…?

Massa lleig, probablement. El meu aspecte de metec, de xarnec, d’escrú. Això l’esperonava a endenyar’m.

Podrit malfragmentat; el seu fragment d’humanitat troba el meu malcasador — però mai no em passaria pel cap de casar-m’hi, ecs.

Rebrega l’entrepà, malparit, i que t’esclato a la tarota! Com riuríem!

Diu en Sorda, greu uniformat: “Quan vingui el tren tira-t’hi davall. O el que t’espera fóra molt pitjor. Ens véns balder, fas nosa i un fàstic immens, i no diguéssim pas estèticament — i ja no sabem com ficar’ns-hi per treure’t d’enmig. Fes-te tu mateix eix favoret, cavà…?”

Quan arribava el tren espurnejant i l’armat l’empenyia cap a les rodes, n’Iu se li esquitllava, llambresc, s’esmunyia pel darrer mil·límetre endins de l’obertura d’una porta que es tancava ineluctablement — i, ara que el tren s’enfugia, l’estació esclatava — alhora desprement-se (amb quin terrabastall) l’entrepà fatalment malpremut als dits furients d’en Sorda.

Fi-hu-ú… Per pixums explosius tots plegats trets de polleguera. El tren volant i desmanegant-se, tothom dins amb els pixums explosius al ventre i

gisclant esmeperdudament…

Més tard, disfressat pel fum, com un cuc burell i masquerat qui ix del podrimener car què hi té a conrear sinó res, n'Iu caplleva i fimbra enllà de tanta de ruïna. Ara, deseixit, després de serpentejar i desempallegar's de les esparracades despulles qui l'oprimien, correrà com ratolí esporret al llarg dels buits carrils de ferro.

(copyright by Tiberi Ç. Guix)

1 març 2005

O ahir havent sopat

O ahir havent sopat

Quan els meus dos fills, ara ja fets uns homenots, em digueren que, per curiositat, aquell estiu tornarien, en viatge de plaer, a la vila llunyana on havia nascut i de la qual (i del continent sencer, per fer'n millor mesura) havia desertat, encara jove, durant l'agre macabre i aclaparador de la dictadura, de les contorsions marcials, dels sinistres gonfanons rufegosos, convulsius, ara feia més de trenta anys, i em demanaren si els podia atraçar a algun indret especialment picant, si els podia dir d'alguna adreça de lloc escalfador, excitant, em va vindre a l'esment aquell horror de cabaret clandestí, aquella mena de sala de festes amagada, per a gent desesperada qui volien veure, si doncs no viure, l'últim i més degradant, i, sense pensar-m'hi, els en diguí el nom. Per sort, em vaig penedir a temps, i vaig fer veure que n'havia oblidada l'adreça, el nom del carrer i adu el sector de ciutat ("massa trompa anava aquella nit, celebrant una victòria a l'estadi", els vaig dir, mentint).

En realitat no volia que el trobessin, cas que en encara hi fos, l'indret secret; els vaig dir: "Demaneu-ho a algú qui us sembli que ho sàpigui, i potser us ho dirà…"

Car quina era la gràcia de tot allò?… Cap.

Insistiren que els digués quina mena d'espectacle s'hi feia, i la dona també ho volia saber. Els dic: "És massa trist. L'estriptís que hi feien eren extrem, de darrera extremitat. Es tractava d'una morta reduïda en carbassó voltat de cera… Déu meu. Bocins de lletja carn pudent. Apergaminades, color de merda… Reduïdes per la malaltia, la decrepitud, i hom les anava desembolicant… Mortes reduïdes per la malaltia i la decrepitut, escarransides, raquítiques, gairebé seques, injectades amb qualque líquid momificant, i embotides en grans carbassons balmats, d'un verd molt fosc part defora, ple de macadures i de blaus, i amb focs de corrupció, com si la fruita mateixa no estigués ben preservada del tot, i, sobre, damunt, cobrint-ho tot, una densa capa de cera cendrosa… Awful, the wax, a funereal dark gray, bruised, ashen… (El cap em rodava. Me n'adonava que havia passat al demòtic. Vaig tornar al català.) I aquest era el tètric estripar's de roba, en un sincopeig de cor esfereït, malbategós, fins que només romania aquella ànima horrorífica… Dos homes sense cara ni mans, vestits totalment de negre, com la resta de l'escenari, de tal manera que ni te n'adonaves que hi eren, anaven depullant la dona, obrien la caixeta, llavors tallaven la cera, l'apartaven… De fet (vaig dir, bo i recordant-me'n), en tinc una, espereu, vull dir, de caixeta; n'havia comprada una, aquella nit…"

Els vaig deixar parats a taula. No gaire tranquils. Vaig pujar a la calaixera de les golfes. Regirí als calaixos. Allí era, entre d'altres records dels meus anys joves. Una caixeta de tres pams i mig, quatre, de plom cromat…

Vaig baixar i s'aixecaren a veure allò que havia dipositat damunt la taula sota el llum del trebol. I aleshores me'n vaig recordar…

Vaig dir: "This reminds me of this awful scene (vaig repetir, i m'esmení), vull dir, això em recordava, i record que la nit que hi vaig ésser al local rònec també me'n recordí, aquella espantosa escena d'aquella obra de teatre on un emmascarat pretenia de desemmascarar un altre emmascarat, i tots els espectadors sabíem que, rere la màscara de l'altre, el desemmascarador només es tornaria a trobar a si mateix… Car… Car a això serem reduïts, això som, encara que féssim veure que caminem pel món, i que ens en riem… Això som, si ens despullem de totes les capes (altrament ben primes i fràgils)

de vernís, els vernissos del viure quotidià, els vernissos d'aquella farsa sense solta ni volta del viure per rucades, això, cascú… Cascú un altre bocí molt repugnant de carn a mig podrir."

Em vaig asseure, desfet.

Els fills em guaitaven com si no hi fos tot. La dona la veies alarmada. Devia pensar: *Ja hi tornem a ser. Un altre període de depressió. I ara ja comença d'ésser vell, i el seu cos s'ha migrat qui-sap-lo; ja no ho resistirà*. Em digué: "Vés i torna-ho a desar, ja ho guaitarem un altre dia."

Em vaig aixecar. "No, no cal. Guaitem-ho, vols? Només cal estar una mica preparat… A mi… A mi, em féu tal impressió… Encara me'n vénen els retrunys. Em casca els òrgans pels dedins. Em corseca ans rosega el paltruu. M'ho sent al gras que s'eslleeix i s'esllenega. M'ho sent als integuments de l'ànima, als pulmons…"

Em reveia als estadis, travessant com un fuet l'aire estantís, únic, sest de tots els ulls, com un tauró d'aiguamort, aleta rabent, inequívoc, o un bocí florent de carn bategosa, esbufegadament corrent, heroic, heroic, aplaudit, aplaudit per la gernació, una gernació de morts, tothom als bancs, petites dones mortes, mortes, escarransides, rebregades per la mort-seca, aplaudint un altre mort escarransit, escarransit, un altre mort escarransit, rodant, rodant, rodant-rodant pels vogis de l'estadi, pels vogis de l'estadi, que eternament roden, que eternament, en un mossegar's de cua, de cua, grotesc…

Havíem reeixit amb la punta d'un ganivet d'obrir la caixeta, llavors, amb cura, de desembolicar l'objecte, d'estòrcer'l dels seus papers fins, i ara havíem tallada la cera tot al llarg, perpendicularment, en un tall dret, gens tremolós, i llavors en separàrem les capes de cera recremada, i aparegué el carbassonot verd foscot, i ara hi tallàrem, amb un altre tall de ganivet ben esmolat, en una línia ben dreta, de dalt a baix, vull dir, damunt el carbassó, a una banda només, i n'anàvem a separar una miqueta les meitats, que per l'escletxa hi aparegués la dona despullada, la morta escarransida…

M'esfondrí. Se n'adonaren, de veure-ho em feia massa mal al cor. I doncs, allò ja no gosàrem obrir-ho del tot. Els diguí què hi havia, què hi devia haver… "Tot això (vaig dir) et duu en realitat al teu futur, al teu destí inexorable… És massa trist, és massa trist…"

Els deia: "Te n'adonaves: tu també érets un bocí de trista, tètrica mort, i de què, de què et valia, de què et valia córrer més…"

Els fills se n’anaren al cine amb cara de preocupats. Llur mare (me’n vaig adonar) els havia fets fugir. “Eixorcament, s’emmelangeix; si l’en fem massa cas s’empitjora.” I ara venia una miqueta a consolar’m.

Vaig guaitar a terra. Hi havia l’ombra fragmentada del llagrimós moribund. Hi havia el seu cap aplanat, mostatxoni, rombal, com una porció de tènia, com un esbocinament de tavella eixuta de garrofa; era un cap boterut, aplanat, negre, parler, garruler, xerraire, el cap d’un papagall esclafat, repetitiu, estès doncs a terra, separat del tot de la taca informe i ondulant, plana, llunyana, del seu cos d’adés.

“És tan fútil de voler escapar les bombes imminents com l’abassegadora mort…”

“Home, què dius?” —Em reptà la dona.— “Ja hi tornem?”

“Els qui en tenen coneixement (joves i tot, com els animats, somrients suïcides qui de camins duen les bombes lligades al cos) saben que escapar al destí és impossible, de totes totes, i que voler-ho fer és ridícul en excés. Se’n riuen, se’n riuen amargament, amargament, dels qui, dels qui grotescament, grotescament ho intentem, ho intentem. Quin esforç irrisori d’empènyer la porta que es bomba, d’empènyer amb totes les forces, com qui no volgués deixar entrar per la porta el torb, l’huracà, la força d’expansió de l’esclat anorreador, l’esclatant confusió del món migtrencat… Migtrencat, com aquell carbassó que s’obre a l’horror, a l’últim horror, a l’horror… Quin esforç irrisori, irrisori de voler empènyer la porta que es bomba inflexible, inflexible cap a tu, a frec d’espetec, d’espetec en mil bocins…”

No hi havia res a fer. La dona s’aixecà. Filustrí que emblava l’objecte, la caixeta amb la seua roent rival a dins. Potser volia dur la doneta terminalment nua a enterrar entre els tarquims podrits de la bassa del fons del bosquet. Que hom la confongués qualque altre jorn de descoberta arqueològica (qui sap a quin astre oblidat) o de renaixença geomètrica (per quins estranys dissenyadors de nocs: banyuts alienígens, metàl·lics, fosforescents, bromosos, riallers, enlluernaires, impensats?) per un tritó nou de molt antiga procedència, per un conill espellat dels anys de la picor, per una ànima arronyacada rebutjada, eixarreïda, recremada, ablamada, calàpet tornat cuir, per les capes del cel… Què ho sabia jo. Em feia molt mal el cap.

S’hi esllangeix en Tiberi Çontiberi Guix

22 febrer 2005

Massa caps per a un sol barret

Massa caps per a un sol barret

Això féu n'Iu Moixó un parell d'anys durant la llarga nit del feixisme castelladre… **S'imaginà esdevingut novament en Màrius Torres** ("llum resplendent per a la lleidatana joventut insatisfeta i idealista durant la nit fosca de la repressió", en mots si fa no fa de l'insigne Lladonosa).

Tot i que de fet no estava malalt (altrament que malalt de malaltia afectiva pel fet d'ésser un xicot molt sensitiu), n'Iu Moixó tossia com el tísic Màrius, i com ell es retirà, no pas al sanatori, però sí a una masia de la serra de Prades. Allí fou visitat pel seu amic Ot Boc de Biterna, el qual li portà sovint qualque llibre per a llegir. Si romàntic, el llibre, i adobat amb caires misticoides, encara millor.

Quan n'Ot li dugué **Els Miserables** de n'Hugó, n'Iu no se n'avingué. Aquella història era digna d'ésser viscuda en els somnis de l'ínclit tísic encomanadís.

Tot hi lliga, al llibre, si t'hi fixes bé. Hi tens en Màrius, lloctinent dels rebel·lats, massa delicadament enamorat de na Coseta. A coll-i-be, el bon Valljoan se l'enduu de la barricada, molt nafrat, inconscient, boca de claveguera avall. Per la xarxa repel·lent del clavegueram laberíntic, en Màrius és portat sense adonar-se'n mai de re. Duu una bala encastada a l'esquena. Quan són a punt d'enfonsar's al fang merdós, en Valljoan troba l'esglaó. Un dels trinxeraires maleïts venuts a la bòfia els obre la reixa…

Llavors en Màrius, “aquell (altre!) jove republicà”, es refà a ca seua. “Dels malsons porprats i vermells dels deliri ascendí al món entenedor dels voltants.” Valljoan porta na Coseta perquè s’hi caso — i amb l’afegitó somrient d’una dot de deunhidoneret.

Tot allò tan sentimental i lamentable rai, però hò i espera’t. Li féu un bot el cor molt català en fer cap a la mort de n’Escublò de Surdís… (en un pou de claveguera — tornem-hi!)…

Tret que amb això n’Iu Moixó caigué en el somieig, com cregué que en Màrius Torres (bard molt admirat, sostenidor music dels fidels ilergets romasos al soterrani vital on s’assaonava la renascuda renaixença que brollaria triomfal tantost els enderrocaires ocupants fossin expulsats d’una puta vegada — ei, i esperant que fos la definitiva — car algun camí havia d’ésser el darrer on les nostres terres tan cobejades pels avariciosos veïns romanguessin ja estortes, i ara doncs ja només existents per a goig dels catalans!) devia caure-hi.

“Hi hagué aquell jovencell, l’eixarmant vescomte d’Escublò, **un dels herois del setge de Lleida**…”

Setge de Lleida?… Mes quin, malviatge? — es devia demanar, en Màrius, es digué n’Iu. I tornà a veure les destruccions totals de la capital, com els devia haver vists la seua ànima bessona només predecessora de la seua per uns anyets de no re (“Màrius, ara vinc!”)

Dels dies molt gloriosos de la República Independent Catalana de 1641, sobtadament a protectorat borborígmico-borbònic (gavatxoide). Per culpa de l’invasió dels àutries (castelladristes) l’any abans. Els àustries castelladristes repetidament desfets pels catalans estintolats pels borbònics.

Ara, què hi farem. Eixim del foc per a caure a les brases. No podia ésser altre. Els ocupants es valen. “Munta tant, tant munta, el flagell castelladre com l’altre.” Idò, els gavatxoides ocupants no són pas millors.

1644, setge. Lleida als lladres. 1646, un altre setge. 1647, setge nou, destrucció de Lleida…

Fou ací on l’anècdota hugoniana tingué lloc?… Hi ha ací, fent malbé Lleida, l’Escublò aquell, bisbe de Bordeus, almirall de la flota borbònica, i saquejador de **Laredo**?…

No confon el capdecony descordat d’Hugó el Laredo de les antigues Astúries pel Lerida (morú) de l’antiga Catalònia…? Fotrem goig. Això és tot el que sap aquell capdetrons latíssim. Només cal llegir’n les rucades “hispàniques”. No en toca ni una. I no m’estranyaria que l’únic instant on anomena Lleida la cagui — consirà n’Iu, tot i que sabia que en Màrius, molt més fi, no li passaria pel cap de dir ni paraulotes ni de dubtar de la grandesa dels “clàssics”…

Altrament, potser que… es tractés d’un descendent. Escublons de Surdís en haver a manta. Se’n mor un i pren el relleu (el comandament) un altre. Tots aquells “herois” vivien de matar i de saquejar. Eren “nobles”. Es grataven la butxaca per tal de comprar’s una “comissió”, un títol militar, i llogaven o els “assignaven” un exèrcit, i au, a robar, mortrir, violar, esclavitzar i, en fi, a borbonejar i a castelladrejar els veïns.

L’exemple que en Víctor posa, doncs, fóra (diu n’Iu, si ens volem generosos) un descendent de l’altre, tornant a “ajudar” d’assetjar i fer malbé Lleida novament, el 1707, ara, on ara el borbònics gavatxoides i castelladristes se les heuen amb els catalans pro-àustries — quins embolics — tantes d’excuses per a la destrucció i el robatori!

Hum. O som als setges napoleònics…? O som a l’ara, 1938, destruïts pels feixistes, els alemanys, els marroquins…? — devia rumiar (es dei en Moixó) el magnífic poeta.

Als noms cal pouar-hi, per tal d’extreure’n tot el suc. Als perers plens de peres madures cal bentractar’ls perquè els fruits no càigon i es màcon. A bàsquet cal jugar-hi amb detall i preparació, i dur cada jugada a les darreres conseqüències de l’estratègia ben conjuminada…

Així pensen els historiadors, mes no els poetes, qui ens inspirem en els somnis de les fonts siderals — d’on raja la veritat purgada d’animalitat.

Repassà en Moixó part damunt un llibret que tenia d’en Torres.

1.“Des dels pòrtics del temple d’un déu abandonat…

2.“Del llum d’aquesta terra amarada de plors…

3.“Qui pogués oblidar la ciutat que s’enfonsa!…

4.“Cal creure i esperar la nova arquitectura…

5.“Una ciutat molt llunya, dolça i secreta…”

Era evident que l’heroic poeta havia pensat en les runes de la seua ciutat, i en somiava l’alliberament i la reconstrucció en la pau paradisíaca. Tantdebò, així fos, baldament…

N’Iu Moixó es reféu. Tornava a somiar truites. Brandà el cap perquè les feixugues boires fantàstiques se li deseixissin dels cabells (increïblement llargs per al temps de repressió marcial on era, però és que, a part de malalt, no es deixava veure gaire sinó per l’aviram i la masovera.) Bescanvià volums. Jaquí el primet de l’ètic i fi i recollí el grofollut del pompós i enfadós.

Continuava dient l’Hugó: “Hi havia aquell jove i simpàtic vescomte d’Escublò, un dels herois del setge de Lleida, on hom amb mitges de seda i violins al capdavant [quina carrinclonada d’homosexual carnisser no gaire latent, pus tost declarat!] donà l’assalt. Més tard, d’Escublò, sorprès una nit a ca sa cosina, la duquessa de Surdís, es negà en un llenegall de femta, bo i fugint per la claveguera, on s’havia refugiat esquitllant-se de l’arribada del duc. La Surdís, tantost l’informaren de la mort de l’Escublò, demanà que li portessin les sals d’ensumar, i, ensumant-ensumant, s’oblidà de ploriquejar i tot. Això s’escunça en casos on la merda de l’albelló s’hi barreja. No hi ha amor que valgui, llavors. La pudor l’extingeix. Aquella noia, n’Hero, no vol rentar el cos de Leandre. Na Tisbe es tapa el nas quan veu en Pírame, i, sobre, hi diu: *Ecs!*”

“Car s’afigura hom traspàs aital?… Si enfonsar’t en sorra vora la mar ja és esfereïdor, què no és si t’enfonses en claveguera?… T’ofegues lentament a l’immundícia… La ranera se t’ennuega amb la pestilència… Pobre Escublò… Re més fastigós que debatre’t a mort sebollit en femta, agonitzes alhora que fangueges… En aquelles tenebres infernals, en aquell llim pudent, el morent ja no sap si esdevé espectre o gripau.”

N’Iu Moixó rebé l’endemà n’Ot Boc de Biterna, qui li portava un altre feixet de llibres. N’Iu féu: “D’aquest obsedit de merda, no em portos res més, si et plau. No pas que no t’ho agraeixi, però estic malalt, ja ho veus, i més em val cosa poètica i fineta que m’elevi.”

Respongué n’Ot recitant, d’un llibre que es tornaria a endur: “La veritat, guaiteu-vos-la: Navarresos, Bascs, Aragonesos, Catalans, tots tenen llurs terres. Per què fotre’n doncs? Per a enriquir’n els prínceps. Monestirs i senyors són el sest [l’objectiu] del pagès. [Em sembla que vol dir que els pagesos només vivim per tal de complaure els rics malparits.] La força és la cara del poder, el dret la creu, i això d’ençà que el poderós atacona el feble. Entre el qui duu l’espasa i el qui mena el carro existeix una llei, el primer article de la qual és que un és l’amo i l’altre el llogat; el infants hi són perquè els manis; les dones perquè et serveixin. No cal discutir. No calen tractes sobre a qui pertany el mas — pertany al més fort, això diuen totes les lleis, i el poble sencer pertany a qui té dret de penjar’t; tot pertany al millor armat…”

—Això també és Hugó, saps? —féu n’Ot—. **La Llegenda dels Segles**.

—Doncs què vol dir?

—Segurament que bascs, catalans, etc. fotrien millor de no tindre terres. Així els rics malparits no se n’aprofitarien.

—Hum, comunisme, vull dir, sant-simonisme, com en deia en Musset? —féu el jove republicà aquells dies cloc-piu.

—Qui sap. *Qui ho entengo, que ho emprengo, si ho vol, i s’hi entretingo*, que diu ma padrina Montserrat.

—Saps si parla de cap hiparc?

—Hiparc, en Víctor Hugó, per què?…

—Això somiava anit. Massa empeltat del nyic-nyic gavatx. *Grandeur*, fa tremolar. Enduus-te’m això. Tot el que és napoleònic put sangassa. No entenc com cap poeta pot vantar aquells criminals. No solament maten pobra gent ja prou putejats per les circumstàncies de la vida, de llur crims tan fastigosos i cruels en fan còmplices els cavalls!

Què devia pensar’n l’ètic Màrius, entre estossecs i ofecs i la por de morir?… Si tingués més llibres d’en Torres!

En anar-se’n amb bicicleta, n’Ot digué que els li cercaria, però que no prometia res. Durant la llarga nit de cendra feixista, els saigs cremaven els llibres catalans. No en deixaven capllevar cap, tret d’alguna oradura eclesiàstica, el Verdaguer malescrit, algun altre rosega-altars inepte i rosegat d’enveja. Per això ens havíem d’acontentar amb els gavatxs — almenys el

patuès gavatx s’assembla al per-claríssim idioma català — l’infame castelladre no gens.

Entotsolant-s’hi de ferm. I escandallant-hi. I n’Iu se n’adonà que en Màrius Torres al capdavall havia tinguda certa relació amb l’Hugó. Darrere el llibret molt minso que en tenia hi havia un requadre on l’editor anunciava d’altres cosetes del gran poeta. Entre les quals el trasllat d’un sonet de Musset. **A Víctor Hugó**, del francès al català.

Pel fet que aquest sonet no hi era entre el recullet, en Moixó cercà a traslladar ell el poema. Això li sortí:

“*Cal estimar en aquest baix món moltes de coses*
Per tal d’escatir tot plegat què estimem més:
Si les dones, l’oceà, els jocs, els llorers,
Els cavalls [!], *les llepolies, el blau, les roses.*

“*Cal trepitjar unes flors amb prou feines descloses,*
Cal plorar a pler i dir adéu fins a mai més…
I així anar fent, fins que te n’adones, després,
Que llavors ja ets vell — i a la font clara et reposes.

“*De tots els benifets efímers que tastem*
No n’hi ha cap com el vell amic qui ens roman.
Renyits, ens fugírem — l’atzar ara ens vol ensems.

“*Ens atansem, encaixem, un somriure gran*
Introdueix records dels anys que érem junts,
I ahir és demà, car l’ànima mai s’atura a un punt.”

En acabat, d’un tret de ploma, imaginà en Màrius Torres imaginant l’imatge de n’Hugó. Aquest de baix és el dibuix de n’Iu Moixó. I confià que qualque jorn assenyalat hom trobaria el d’en Màrius, i tot s’enllaçaria d’allò més com cal. Car així devia veure en Màrius en Víctor, es digué n’Iu. Amb tres cares. La noble, amb els bonys excretoris de les altres dues, la del maliciós gnom i la del diabòlic burleta, confoses en una mena de turbant al capdamunt.

Car quants som encara cascú de naltres part de dins?… Manies avials a betzef. I qui doncs hi portem perquè fem i diguem tantes de bestiades?… No ens en sabem estar. Estem fets de les sangs no solament dels naturals

pagesos ans dels agressius malparits qui en violaven les dones. Per això som tan malfets.

Per això només la malatia ens angelitza — només… la… malaltia… ens… angelitza… — consirava n'Iu, oblidant-se d'estossegar tot i que per la finestra se n'adonà que, testimoni del seu oblit subversiu, la cabra passava, escarritxant, brandant les barballeres, frunzint l'entrecella, amollant uns esbiecs de censura… Per això tossí ara. I fort.

La masovera, qui nodria les tites, es féu, per a ella mateixa, que no-que no, i tornà a tocar l'ase i, com havia solgut tots aquests dies, tornà a mormolar: "Carallot!"

---

31 gener 2005

El gradual millorament de la raça

El gradual millorament de la raça

La seua dona, l'Arsinoe Nàpols, la coneguda periodista, no pas que se l'estimés gaire, a part que li agradava molt [i era famosa per això també (o

potser sobretot per això: **dumbass Arsinoë**, li’n deien internacionalment els envejosets enviats de cadenes enemigues)], a part que li agradés un ou, dic, de festejar i de cardar’s els personatges més mascles de l’història qui es trobava pels seus periples pel món, a part de cardar’s també els més potents dels companys de viatge; vint anys que llur acoblament era rat i en aquests quatre lustrets hom alfarrassava que la dona havia tinguts uns trenta-mil amants; orgies rai, hom hauria poguts escriure’n treta-tres toms pel cap baix, treta-tres toms eixorcs, com eixorca era ella, mercès als déus, eixorca com pregadéus de ponedor o ovopositor obturat, molt senyora així mateix, com altívola pregadéus, tot i que, a diferència del bell insecte, deia prou a frec de devorar cap cap. Ara, això sí, aquest detallet sí que el tenia, sempre, en tornar de qualsevol comesa part de parts remotes, (i com més llarga l’absència més bonic el regalet), li portava, com dic, un regalet.

Ahir, en tornar de la Xina, li donà un gran drac de jade verd amb vetes lletoses, lluentment llis i febrit, magnífic. De seguida, en Tòfol, tot i que no gosà dir-ho, pensà (mòrbid ell, com sempre, implorant les nimfes perquè en paressin el cop), que, posant allò sobre l’escriptori on componia els seus reculls de miniatures, qui sap quin convit no era (allò doncs) per a qualsevol sinistre criminal ombrívol, quan qualsevol nit, ell enfeinat en l’obra molt subtil, el lladre li vingués part darrere, plegués tot de sobte l’estatueta del drac i li partís el crani en mil bocins. Per comptes de què, en Tòfol digué: **Mercès, Arsinoe; és tan preciós, sempre he volgut tindre a la vora un drac de la bona sort**. I afegí que segur que l’inclouria sovint, d’ençà d’aquell dia venturós, a pler en els seus gargots.

A la nit, al llit, després que l’Arsinoe Nàpols li expliqués alguna de les seues aventures — les que li agradaven més a en Tòfol eren naturalment les de cardar, devers les quals en Tòfol no solament n’era d’allò més indulgent ans l’animava que ella hi indulgís encara més sovint, si així li abellia, car era palès que homes magnífics hi havia pertot arreu sedecs de voler tastar el seu parruf ja gairebé legendari pels cinc continents, i els homes magnífics calia aprofitar’ls, i tremolava d’una joia íntima, en Tòfol, en imaginar’s els immensos matrassos que perforaven els (gens naquis, ai) esfínters de l’Arsinoe, i es confessava que ell, efeminat rai, els hauria volguts tastar si més no amb la punta de la llengüeta o tocar amb els panxellets de dos dits, tot i que mai no hagués gosat en la realitat — l’Arsinoe li contà l’aventura del tigre.

Diu: “Nosaltres que sí tornant de la missió a aquell poblet on fórem testimonis, i ho filmàrem amb tots els ets i uts malgrat els perills, rere arbres d’ampla soca que voltaven l’era amb, a l’horitzó, l’erma carena de la turonada que els vapors comonits pel Solell desdibuixaven, fórem astorats testimonis, dic, del sever dreçatge de les noietes, on les alineaven totes, les quaranta o així, i totes dotze, tretze anys, i subtilment el vell arxicac amb el seu bastonet els esbotzava el telet, dementre que una vella esdentegada li deixuplinava el culet (no al vell, a la noieta) i alhora hom (el pare de cada noieta, crec, o, si això no, cada responsable de rebre pel bé de la cerimònia) es capava en sec amb un sol espetec de dues pedres esmolades, i anàvem doncs tornant amb l’autobuset per les sòlites carreteres i, en creuar un altre llogarret, afluixàrem per tal de baixar i anar a la botiga, quan tot de sobte, encara no havíem baixats del vehicle, i d’un taulell saltà un gat immens, un tigre blanquinós. La por escruixidora, vull dir, l’esglai, i els crits i esgarips, sobretot de nosaltres les dones — una fera ferotge qui se’t tira damunt sense avís… L’Eduard, el conductor, és el primer qui se’n va adonar: “No feu cap paper, al contrari: bona cara. És aregat, no ens farà cap mal; ens vigilen per veure la reacció…” I efectivament, tot vencent l’aversió i la basarda, l’acaronàrem, la bestiota. I els barbàrics pobletans esclataren en aplaudiments. El tigre se’n tornà, la cua entre les cames. Ens convidaren a beure un licor molt fort, les dones lletoses ens donaren de popar, ens volien també regalar noiets perquè els donéssim pel cul, cosa que vam refusar amb tota l’amabilitat perquè no s’ofengués ningú, i ben peixats i satisfets ens preparàrem a fer via. Assegut al volant, l’Eduard digué, a través del torsimany: “Ha estat un plaer. Ens aturarem a veure-us cada camí que passem per ací.” “Promès!” — cridaren ells, ben pagats. I aleshores enfilàrem la carretera. Sòlita carretera. Dic a en Llàtzer: “Roda, noi.” I mentre rodàvem, enregistrant l’adéu càlid dels pobletans, la cara malencònica del tigre, i, part davant, la mateixa carretera de sempre, vaig dir pel micròfon, a la pel·lícula: “**Unicitat de les regles de joc; heroicitat de les ànimes…**” I oi que s’entén?… Em sembla que ha quedat collonut, per acabar el reportatge: “Arreu de l’univers les mateixes carreteres menant als mateixos indrets, i arreu alhora els mateixos éssers heroics servant estoicament llur destí, guaitant la mort i l’extinció a la cara, amb cara riallera, amb jocs de regles extàtiques, estàtiques, com el traç de les carreteres, sempre el millor camí, sempre el mateix destí, al qual tothom s’atraça indefectiblement…”

Dementre que, després de tanta d'explicació, l'Arsinoe dormia, en Tòfol gargotaire se'n tornà a l'escriptori a admirar-hi el drac. Se'l guaità per tots costats. Quina meravella, i quin gust sublim de dibuixar'l i dibuixar'n tots els caires i facetes i detalls. Llavors se'l guaità fitament als ulls, fins aleshores no hi havia gosat, hi escandallà fins al més pregon, com qui en grata els fons amb les ungles de l'ànima. **M'influeix ja el seu esguard**, en Tòfol es digué, conscient d'una escalforeta íntima, una altra presència afegida al propi ésser, una ombreta interior molt beneficiosa. **I t'agraeixc, li digué, que no trobis que fóra balafi de posseir'm, car cert és que no sóc gaire cosa**.

"Altre", respongué el drac, amb aire benèvol de desdir-l'en, "que un altre heroi atraçant-se decididament per la mateixa ruta. Et mereixes tota la sort del món, i més, amic, company…"

I va veure en Tòfol que dels ulls del drac de jade verd lletós sengles llàgrimes en queien.

Aquell miracle convencé en Tòfol que el millorament gradual de la raça era possible. Se'n tornà al llit, a respirar-hi la flaire de la formosa cardaire, la seua dona, encara més sortós que no mai.

Quan s'adormí somreia. Somiant, hi veia les seues novelles miniatures: les que faria segur l'endemà, tan inspirat, amb les nimfes bonhomioses qui et donen el collar fatídic, com l'Arsinoe, de qui el cor era de jade, de pedra febrideta de collaret — un collaret tanmateix el que li regala benèfic, però, aquest cop; fet (oh, glòria) d'amples, llongues, grasses xil·les enllonganissades, a baules embagadetes, trenta mil pel cap baix, i et prometen (les nimfes facecioses) que et moriràs sense haver d'haver patida cap rosegadora malaltia, màxim regal, i els regales al teu torn dibuixets exquisits d'alcions i nàutils, i carallets pudents (vits del dimoni) i formigues — les ubiqües seues formigues, als seus gargots miniatura, pels escassos entesos tan ben considerats; les formiguetes de qui els poquíssims erudits se'n feien encara creus, les trobaven més característiques, enigmàtiques, encara (salvant les distàncies, no fotem) que no les d'en Dalí mateix, carallots, sense sàpiguer'n l'història. L'història que fa: ***Na Clítoris*: filla d'un mirmidó. Era tan minúscula que en Jou per tal de poder-se-la cardar la retransformà en formiga**.

Pel cap baix en formiga. Pel cap alt en cadellet de moixa.

I se somià formiga, fent cua amb totes les gernacions de generacions mai hagudes i per haver, xino-xanet pel mateix caminet fressat, cap a un infinit boirós de sospitada aurora. Hoc. I se somià moix cadell, orb encara, glabre, nu, inhàbil. A les palpentes cercant la traça. Amb esperança d'obrir els ulls qualque jorn clar. Endavantet. Ausades, cap a un infinit boirós de sospitada aurora, doncs. Hoc. A les envistes, potser, del gradual millorament de la raça.

Fi.

(fet i acabat per Nauxer Desquinç.)

18 gener 2005

Nicolau Beranui, merdicida

Nicolau Beranui, merdicida

Quan vaig sortir de la presó, el primer que vaig fer va ser anar-me'n cap a casa. Per dissort, o pel que sigui, en pic arribar-hi, què hi veia? Un clot immens. Pres de sanglots, i esbufecs, em guaitava aquell clot que havia estat casa meua i no sabia què fer, ni on posar'm. L'home de l'excavadora no puc dir-li res; de segur que no sap ni la meua llengua. I si li demanava per quin senyor seu feia el sot per als fonaments de la nova casa, ni ho devia sàpiguer. Aquell tros de terra adés meu ara deu pertànyer a qualque ocupant — qualque peix mitjà entre la burocràcia repel·lent.

Em tornen els records malastrucs d'aquella nit on les fiblades sobtades s'emparaven adés del meu peu, adés del meu genoll, adés de flonjors molt adolorides de part de dins — dels lleus, els budells, l'estómac…, i en romania incapacitat, tret que, tot d'una, va aparèixer una cara demoníaca a la finestra, i aleshores, amb la seua rialla muda, tot es convertí en flames… El foc consumia la casa, em vaig desempallegar de tota la roba i em vaig llençar nu i sense un clau finestra avall.

Em van tractar d'incendiari i em foteren a la presó. A qui li passa pel meló de cremar's la pròpia casa perquè després, sobre, l'hi prenguin?… Si això fos veritat, m'haurien d'haver mès al manicomi, no pas a la garjola.

Tanta de por, déu meu, uns pocs dies abans, quan m'havien morta la dona. Si allò no era intimidació! Dormíem dalt, quan baix vam sentir els sorolls. I jo era com si havia vist el llop: havia perduda la veu. Era incapaç de dir *Qui hi ha!* Esbufegant ivarçosament d'angoixa, etzibava cops de colze a la dona perquè ella digués *Qui hi ha, Qui hi ha*. Quan ja ineluctablement pujaven els bòfies.

Com un cavall sicilià, grotescament entraren. Van encendre els llums, es foteren de seguida a regirar-ho tot molt barroerament, obrint calaixos, fent-los espetegar per terra, llençant daltabaix cada objecte, i guitzes rai, a puntades, tot damuntdavall; fent una enorme trencadissa… *I amb quin dret?*… A poc a poc em tornava la veu… Només sabia quequejar. La dona, ara, però, a ella li agafava més fort, s'havia aixecada, havia presa la mangala. "Amb quin dret!" Cridava, també. "Amb quin dret?"

—On són els papers?… —deien els bòfies bofegats, en estranger.

Vaig veure a la porta del dormitori els meus tres fills. Amples, forts, alts. Ben peixats, suaus, mudats. Tornaven de fora, o se n'anaven ja? Érem tanmateix molt de matinada.

Volia dir'ls: Éreu a casa i no us oposàveu a l'enemic qui ens envaeix? Vull reptar'ls amb molta de fúria, però només sóc capaç de produir un filet de veu que rancament fa: *Éreu doncs a casa?*… Responen: *Sí*. I ara ens diuen: *Adéu-siau*, que se'n van a divertir.

No em cap al cap que ells ens hagin denunciat. En tot cas, és cert que els bòfies no els empudeguen. Els deixen partir com si de res no fos. La dona mentrestant s'ha anada enfurint. Aixeca la mangalota: *Osta, osta!* — els crida, i els vol treure fora a cops. Hi ha el criminal de sempre, fotent-se-li davant, molt presumit, odiós, eixanguer, grossot, però també ell rep. Allò em dóna una satisfacció íntima que em fa valent i tot. També m'aixec ara, armat amb un llum de la tauleta. Tret que en aquell instant l'ànima em cau a terra. Un petit, escarransit, amb bigotet i ulleres fosques tot i que som a la nit, engabardinat, un falangista, dispara, i em mata la dona allí mateix. S'ha acabat.

Eh?… M'havia quedat tot parat. Va arribar el jutge com si fos a baix mateix. "Matant i sebollint ràpidament el malalt: millor manera de guarir i de tallar d'arrel la malatia", sentencià, i féu aixecar el cadàver.

L'endemà els meus fills tenien un lloc al ministeri, i un piset escaient per a cadascú a un edifici dependent del govern just encavallant les oficines. I jo portava dol, i els veïns, uns pocs, es compadiren de mi, em digueren: *Quin accident més fortuït. I ella, pobrissona, també, no diguis, quina vida més dura, i ja ho veus tu què rep en pagament, i ves, quina cadena...* Peudebancades sense cap interès.

Se m’atansà un caporal de la bòfia: “Vosaltres rai, que no us cal anar mai gaire lluny, vivint com viviu amb el cementiri a la vora.”

No vaig sàpiguer què contestar. El cementiri era pel cap baix a tres quilòmetres.

—Clients amicíssims (féu el capellà, també addicte al règim, és clar), per una d’aquelles treves providencials de l’apoptosi, la senyora ha tinguda la sort de lliurar l’ànima abans les vergonyes de l’extrema vellúria no l’empegueísson gaire pus. Permeteu-me’n l’al·legoria que s’adiu tant a la litúrgia i a l’exordi— jotfot, prou tots som cristians, de grat o per força, i sabem tot això què vol dir. Exordi — ere ordi, i ara és cagalló. Tant hi fa. Aquesta és una homilia, o doncs unes exèquies, o els gori-goris, o com se’n digui, en preança als nostres molt vantats escamots de la mort. Malparits i fortets, i sense falses pietats. Tal com cal. Esclaus per la pàtria. I andròmines rai. D’altra banda la senyora… Ha pujada, dic, doncs, mercès als bons oficis dels nostres oficials, a l’illa serena de la mort, com puge aquell insecte esparverador, el pregadéus — rosaci, tot i que és verd — rosaci de satisfacció en pic s’ha cruspida una altra papallona vermella. D’ençà de dalt, o sia, de dessús estant, se’ns guaite als de dejús com ens les fotem constantment. Aixafades de criatures, de gossos, de minyons, de velles, de pitofs… Florents escarxalls moscats… Nyaps i bunyols en tost d’individus més o menys autònoms i baladrers. I així fa la senyora (com es diu?… Eduarda Beranui?…), la senyora Eduarda, divertida en veure tantes de castanyes com es fot la gent badoca i matussera, i assenyaladament els pàmfils menadors d’automòbils — com el papa de Roma fot amb el seu papamòbil dels collons i, cada vegada que veu un clot, de dalt de tot diu, exultant i un pèl sàdic: *Clot!*… *Clot!*… *Clot!*… I tot el seguici ens esclafim. I

potser esperem que pongui un ou. Una esfera mística, o quelcom així, que esclato i es desbadello i es desclogo en un altre rònec miracle on, entre garranyics i tremolins, en brollo, què ho sé jo, la llamprea, la capibara, el peudecabra filldedéu qui ens allibero (aquest cop sí, que no ens surti bord una altra vegada, no fotem!) de maltempsades i destrets, i dels milers de neguits arquetípics en què per les males devocions polítiques la vida sense descans no ens llampe. Tant se val. Sabeu què? En fi, que no sóc pas cap cast hagiògraf per a pintar l'Eduarda de deessa i altres ostes. El temps em recorr la sang com si és sorra qui s'escole pel forat d'un embut — aquesta és l'única llei — la llei de l'embut per on la sorra del temps s'escole sense atur. I qui no n'estigui content que es foti. Me'n record que al seminari jugàem al *mossega-li l'ull*. Caçàem un pardal, l'eixalàem, el fotíem dins un barret, lligàem part darrere les mans del jugaor qui juae i l'atiàem que mossegués el cap del pardal i l'hi arrenqués, si podie, dementre que el pardal li picae, a cops de bec desesperats, els ulls i el nas. El jugaor es podie cagar en l'olla però no pas en déu. Em direu retògrad, com se'n diu?, misòleg, mes com enyor els èpics anys de llavòrens on els veterans sobrevivents de la guerra perduda, quatre gats malavinguts, no us penseu, encara hi rondaen. Per a no fer's remarcar es saludaen amb accents abjectes en l'estranger d'altres imperis. I es donaen cites furtives als indrets on juaen de menuts. Clandestins s'aplegaen de dos en dos. A les pedres, per exemple, que ere una cruïlla enmig d'un ermot (llavors; ara tot són pertot arreu amples avingudes colossals on els accidents prosperen), llavors allò ere uns pedrots esbarriats que abans encara havien estat mur de partició entre trossos, i hi havie també un mal arbre, una alzina arronyacada, o potser era un cirerer bord perquè feie pegadolça, pegagrega, tant se val, allí, amb en Víktor Arxipenko (qui en realitat es deie Cesc Çafont)

ens trobàrem, i jo que li dic, ben pensada: “Arxipenko, ara, ca? Arxipenques d’amagatotis per la causa, fa?” I em diu, cagat a les calces, perquè em semble que s’ha flairada la trampa: “Causa?…” i ho diu en çoviètic, vull dir, en accent çoviètic, “I com us ho engiponeu?”, que li deman, amb cara de circumstància, i fa, amb cara de pietat: “Malament rai”, però ja faig un signe amb la sotana, me l’aixec part damunt el melic, i la tropa li cau sobre com un flagell de tàvecs. “Venta’ls mastegots, potser se n’aniran!”, que em plau de janglar-hi, i ell se senye i fa totes aquelles baboiades de cregut, i recita: “Bona nit, mon déu, se’m tanca la finestra de l’ésser.” “Cargoleu-lo bé”, me’n ric, “no fos cas que pugés en espiral, ascendit al cel com si déu l’hi arrenque, com un rave místic doncs, i tot allò…!” Se’n reien els soldats. Fills meus bon tros amats (és una fórmula sense cap substància, no en feu cas), fill meus, doncs, “Quina ceba, tants d’anys!” — que li dic, urta a urta, com us ho dic, abans no trego la llengua, llarga com badiella de vedell com naix, mentre hom l’escanye amb un cinyell militar. I ah, l’alegria a l’ull de l’animal jove i ben peixat, l’alegria als ulls dels xorats i eixorats soldats, dementre com escandall li fic la mà per la gola i n’extrec el document secret que s’havie empassat suara mentre feia senyal als amagats. Us voldreu (creus-creus) creure que ere un poema? *Per desavinents andoles, port d’Alacant, port on la mort t’hi encalce*… Nyeu-nyeu rai, gatejant com un bajoca, poti-poti i envant!… I mentre els el recit com s’escruixeixen, tot i que ho hi entenen re… Com us en rieu vosaltres, carallots… Au, que no us passo re. Tots plegats a fê’us la mà, que la cerimònia s’ha acabat. Dieu: *amèn*, i aquest és mon pliu: tard o d’hora tots sereu salvats, merdegades d’aqueixes. In nòmine patris, morituri te salutant, eh?…

Vaig tornar solet a ca meua. Em vaig posar el cassot, vull dir, la granota, i vaig enfilar cap a la feina al port. Jo sé on tot

s’enquadra, on tot s’hi escau i hi cap. Els estibadors depenen de les meues instruccions. M’agrada entreviure-hi. Discutim de futbol. Fem a l’hora del descans el cigaló. Ah, la flaire de pa torrat a l’hivern! I l’escalforeta dels companys mentre fumem. I a la taverna juem als daus. I enfonsem marrofins al cafetó. I ix la Meren a estendre la roba i, rere la roba estesa, t’ensenya un inici de cuixa i et fa la guerxineta. Tot de riure, és clar. I per fer engelosir el seu home. No hi ha mal fel.

—Conec una conca… —el company Eleuteri em diu. Quina fal·lera tots per aparellar’m de nou!

—Sóc massa vell —que els dic, sense creure-m’ho.

Em glateix el cor per les nits per la dona assassinada. Sort en tinc dels somnis. Tornem als temps avials. On tot hi era pous, cisternes, basses, piscines, i peixets a l’aigua neta; allò dels insecticides ningú no n’ha sentit a parlar, i tots els animals se la campen a lloure. Foll d’una dolça frisança, enfons al fluixell el cos encès. I dic el nom de n’Eduardeta. I als retrunys hi deixel mormols de resposta. Tants de camins que he endreçades, molt conscient, les mels xiuxiuejades del seu orgasme als calaixos de l’orella!

Cap mag corcat ni nidorós fa forrolla anunciat pertot, ni mana, del balcó del palau ducal estant, l’estrident obligació ineludible de complir edictes repapiejats en estranger. I ara! Ni tampoc s’esllavissen els antics monuments abandonats. Ni els guals cap als camps són tot galdosos de merda d’albellons sobreeixits. Ni els camps hi són tots en doina. Ni els pocs ferms llauradors, ultra arraconats, van rebent clatellots i xurriacades a tort i a dret, i a la mínima que gosessin protestar que, en canvi, amb tant de bombardeig i prova d’armes i vessaó de substància verinosa de les municions, la saó els l’han tornada antisèptica i no hi poden fer créixer sinó organismes monstruosos… I

aleshores, no saps si encara és malson o realitat, la cara diabòlica apareix escarnint-te a la finestra, i tot seguit les flames s'esbomben i ho devoren tot, i has de córrer enfora, on t'atrapen tot seguit i t'acusen d'incendiari…

Vaig fer un cop d'ull a les casetes dels voltants, la gent qui hi vivien havien siguts els meus veïns fins feia no gaire; sí fa, sisvol sis mesos feia només que casa meua cremà i se m'endugueren.

Em vaig atansar a la caseta d'un home qui coneixia bé. Tot hi semblava mort. Tot s'ho empassava el soroll de l'excavadora. Al pati de davant — quina primera sorpresa — un mostí enorme, enorme sobretot el seu cap, hi feia guàrdia. Era un gos estrany, no l'hi havia vist mai. I no feia cap paper, ni ensumar'm no va fer. Passada la por del gos immòbil, vaig allargassar la mirada fins a la porta. Un soldat molt orellut hi feia també guàrdia — aquest davant la porta de la casa, el gos davant la portella del jardí. El soldat, amb una cara simiesca, tampoc no féu cap paper. Amb manoquella flasca, servava una metralladora que agullava a terra. A l'esquerra — això vaig trobar esfereïdor — a l'esquerra hi havia un nan empalat en un arbrissol escapçat. El nan devia fer dies que era mort, i tanmateix el seu posat era de viu, amb un aspecte grotescament tristot. La punta del tronc on hom l'havia impalat li havia pujat pel recte, li havia esgavellats budells i pit i coll, i llavors li sortia per l'ull esquerre, amb el qual semblava doncs fer amargament la guerxina. Ara me n'adoní que el nan devia ésser l'home qui coneixia, l'antic propietari de la caseta — es devia haver escarransit amb l'impalament, amb la pèrdua de sang, amb els dies fent-se malbé a l'estiribel.

No vaig dir re, és clar. Vaig passar de llarg, gairebé sense deixar petja, suau damunt el llambordam com si hi sóc un espectre.

Em vaig refugiar rere la cleda del cementiri, hi feia veure que hi meditava, i alhora hi remembrava amb recança pregona qualque decès molt proper — ma mare, la colta dona, la filla, un amic — no, un amic, no; que no creguessin sobre que allò era re clandestí…

Furgant desmenjadament amb un bastó pels clots al cementiri, a la vora de la llosa d'un militar, una mà en semblava vúlguer fer bot. Vaig remenar'n la terra al voltant, i efectivament, una mà se'n deseeixia, de la terra seca, i, dins la mà, el mort hi servava una pistola. L'hi vaig pendre, i me l'enfonyí a la butxaca; alhora que trepitjava la mà, i en acabat amb la sabata la tornava a sebollir amuntegant-hi la terra del voltant.

Ara, armat, em sentia molt més lleuger, animat. Tot ho veia amb nous ulls. Em repengí a la cleda i guaití de dalt el turó estant cap avall.

Vaig veure que entre les noves construccions, hom hi havia deixada a propòsit una petita mostra, d'allò que hi havia hagut abans: d'allò que vaig conèixer de petit — i àdhuc, allò, abans que no em fotessin a la presó, encara era prou viu. Vull dir, un dels carreronets, intacte com qui diu, tot i que poc mantingut.

La conservació d'aquell veïnatge petitet, amb casetes rònegues i aplanadetes, arronyacades, escrostonades, a punt d'enderroc sovint, em punxà el cor. M'hi vaig vúlguer atansar. Dels anys de la meua infantesa a ara semblava aquell carreret haver's empetitit, escarransit, tant de llargària com d'amplària; enclòs en les noves construccions modernes, netes, lluents, pintadotes, amb ací i allà grossos sapastres embalums — presons, bombers, escorxadors, clíniques, oficines — pobrissó, el meu carreret semblava de joguina.

Passaren una parella de gent gran, com jo. Ell parlava amb la dona sobre això, sobre com ha canviat tot, i sobre com *es devia dir aquesta barriada vora el riu?… Te'n recordes?… Guaita, ara tota empassada pels edificis i les avingudes i parcs i canalitzacions, i aquests casalots sinistres?…*

Una vella encara més vella que no pas ells els sent parlar, i els diu que la barriada es deia La Boveria, perquè hi havien bous — o en realitat, en sengles quadres, un parell de vaques tot plegat, per a la llet. I la vella es fica a remembrar, amb enyor i uns ulls mullats: "I entre les noies hi juàem *al joc de les herbetes*; corríem com unes esperitades, cap al prat on peixien les vaques, n'arrencàvem un bri (d'herbeta), al petit cercle previst, i tornàvem, per les mateixes vies oposades vora les cledes, fins a l'indret del començ; llavòrens ens ensenyàvem el bri, i la qui l'havia arrencat més llarg tenia un punt, i la qui havia arribada primer un punt, i qui en sumava dos és clar guanyava…"

Era tot tan emocionant. Al capdavall les dues dones, a l'hora de dir's adéu, s'han fets un parell de petonets, i jo somreia tristament, com si no hi era, una miqueta allunyat. Pensava: "Carall, que s'ha tornada vella, la vella de les herbetes; prou l'havia coneguda adés, fa tants d'anys; potser jugàrem junts, però com s'ha envellida… No me'n sé ajustar. N'estic tot marejat. Potser ha patida molt. Potser una malaltia rosegadora…" Però pas aleshores davant una botiga que hi venen miralls. Això sóc jo! M'hi guait esverat. Hi sóc tan lleig i tan vell, o més, que no pas ella, amb una cara d'extremunciat. M'hi haig de tornar a deixar créixer una barbota tota rissada i blanca i un bon mostatx adient que em tapin a tesa la cara — així en dissimularé la lletjor i l'antiguesa…

M'hi he atansat massa. Un mirall davant els ulls només veu ulls. M'hi veig l'ànima. Cal reconèixer's algun dia o altre. Sóc vell

que cap minyona ja no se’m guaitarà mai més sinó amb pietat — i més sovint amb burla i fàstic.

Tant se val. Xino-xanet volia tornar al port. Tret que estic segur que els meus els han eliminats tots. Que, com entre els veïns, ja no n’hi ha cap dels meus. Una altra vegada. El cicle no s’acaba encara. Ens volen de totes totes extingits.

M’arribava per comptes a l’aeroport. No pas que foti cara de viatjant. Abans no em treguin a puntades, vull arreglar’m una mica. M’endins al canfelip de les dones. No pas per re. Per flairar sentor de dona, això sempre em recompon.

M’hi he rentada la cara. I ara hi sóc cagant, en una de les caselles. Quan a la casella del costat, algú hi entra. Espii pel foradet. Com m’abelliria, després dels mesos de la dona morta i els mesos de presó, de veure-hi qualque cos fresc. Mes ah! Era el príncep de l’enemic.

Duien els goril·les el príncep a cagar al canfelip de les dones. Menys perill, i tot allò. I millor vigilat. Fic messions que a la porta de fora hi fan guàrdia quinze mil goril·lots (amb perdó per als excel·lents simis). El príncep cagant, amb greus espoderaments.

Esverat batec d’ales a frec de fitó. Pel foradet hi fic el canó de la pistoleta. Com quan juàvem a bales, em demanc: *S’hi val a burxar?* Em responc, com sempre: *No*. I premc el gallet. La cosa fa clic. I prou. O no hi ha bala. O s’ha encallat. El príncep es mig torca el cul. La pudor que fot, condemnat. Guilla amb el cul mig cagat. Dones entren remugant, cagant-se en la monarquia (una mosca no fa estiu, ni un cop que les dones rucs s’hi caguin no vol dir re: era l’inconvenient de no púguer-hi cagar elles mateixes).

Part dessota, esmunyint-m’hi, m’he ficat a la casella vacada pel príncep. Ara hi sóc plorant i assassinant amb la pistola lloca els cagallons ben ondulats qui hi ha jaquits. Car així em castig. Ecs. Ecs. Ecs. Missió abjectament estroncada; avui (dic plorant), avui la sal amb totes les de la llei: jo qui sempre m’haig jurat a destruir aqueixa entitat malèfica i aberrant, millor excusa de llur odi. D’això se’n diu pega, doncs; la puta. Destí perjurat, collons. Jorn imperdonívol on tot i que hi vaig armat, l’arma s’espatlla. I ací a l’aeroport, on l’he tingut a la vora, a frec, a tocar, a abast de canonet, i no he sabut pelar’l. Canfelip pudent i fastigós, amb cara de ximple datpelcul, com son pare i sa mare, els quals voldria morts ara mateix. Tindre’l a tret de tret molt gloriós, i mancar’l — per força m’haurà de recar tots els jorns i nits qui vindran. El meu poble fet malbé sense atur i sense sospita de millora, sotmès a un altre canfelip encarnat, qui sap per a quants d’anys… Com els desig morts, i tots llurs acòlits traïdors (dic, pensant en el capellà i botiflers afins)!

Veus d’altaveu esquerdat vénen que se’n va l’avió. Es buiden els indrets de cagar-hi. Ixc a rentar’m. Ixc a la sala. Ixc al carrer. I ara?…

Fracàs. Fracàs. Fracàs. Amb fila de captaire, perdut.

Vaig fugir carranquejant. Recollia uns cassigalls, afetgejava paperots a les butxaques, llucava per terra no fos cas que hi trobés cap pistrinc… Trampejant, tric-i-trac. L’esperança li costa de morir’s.

22 desembre 2004

Lolita a l’infern dels plutòcrates [un altre relat bíblic d'en Tiberi]

Lolita a l’infern dels plutòcrates

–Abans, els plutòcrates hi portàvem a l’infern el nostre relluent rellotge de cadeneta; era un rellotge d’or massís amb robins qui-sap-los, i diamants i maragdes afegits ja més esbarriadament. Ara hi portem una pistoleta de làser, tan decoradeta com els rellotges de ça enrere, tret que molt més isnellament mortífera que no pas el mateix temps i tot.

–Ah, el Temps! *El qurà* no en reconeix sinó bocinets, i no es fixa sinó en l’Hora on tot s’atura. A *la mormonada* el Temps no existeix com a absolut, car és repetible indefinidament; és a dir, reneixes fins a la purificació, i el temps mateix doncs ha de renèixer’s fins que no sigui perfecte. *La bíblia* bibliosa no té altre concepte del Temps que com a petits regalets (no tan regalets si, com s’escau massa sovint, són espais de tortura) d’un deuarra molt mitjamerda i capriciós.

Així consirava l’Eloi Eivissa, cantaire moderadament celebrat — el seu èxit *Quan me’n vaig a clapar, mai no sé si seré viu demà* arribà al cent-u, fa tres anys, de la classificació d’èxits catalans — tocant-se alhora no pas el pirulí ans la pistoleta a l’infern, dementre que mig adormit fotia puntada (i li queien del llit) als tres toms principals de la seua formació, u) *la bíblia genètica*, d’on suara havia llegit allò excels d’en Rubèn dient-li a son pare Jaumet que, si doncs no tornava amb el seu fill menut i preferit (son germà Benjamí, ep), podia en Jaumet pelar a lloure els seus dos fills (d’en Rubèn, els néts del Jaumet, doncs) a tornajornals i *en*

***justa revenja*, "car", imaginava el ximplet exegeta, "prou eren enzes salvatges, de qui els cristians sempre s'han sabuts exactament guiar"; dos) *el qurà*, on acabava de llegir allò de l'immensa preança a la figa, d'on els ximplets exegetes en treien que el Mafumet preava sibil.linament l'Adam — no l'Eva, de qui ja sabem que era una dona, i que les dones no compten per a re, i que de més a més la figa sempre els pica i sempre els ve talent de cardar precisament perquè es taparen la primera figa amb una fulla de figuera; i tres) *la mormonada*, amb allò, llavors mateix repassat, del ximplet exegeta comentant en què diria hom que un mormó i un home de debò són capaços de suportar, i contestant que l'home infidel amb prou feines pot suportar una dona, desgraciat, dementre que un mormó rai, cinquanta o més, i aquesta és la benedicció de l'autèntica religió: com més en "suporta", més ric es fa, car totes li treballen, totes, com aquell qui diu, li ponen. I les historietes d'en Dúncan el corrupte contra n'Smith el pur, més tard linxat, allò és religió al seu punt més dolç, amb en Young i en Dúncan exiliant-se a Salt Lake City, lluny de la civilització, incontrolats, doncs, per tal de continuar fotent carxena a tort i a dret… Es posà a xuclar el canó de la pistoleta com si la pistoleta fos cap pirulinet. Ell qui havia "tingudes" tantes de dones com un mormó — les fanàtiques del cantaire famoset se li venien a badar de cuixes: "Aqueix", deien del seu llit de campanya, mentre els queia la baveta perquè totes hi volien acabar amorrades, "aqueix és el nostre fres: totes hi venim a pondre!" Però la realitat és que no en deixà pondre de debò cap; a totes amb les qui jagué, per si de cas, fos ver o no el panxot, els pagà l'afollament; i ara no tenia cap Benjamí ni cap Rubèn ni cap figa segura ni cap assegurança familiar ni tribal de debò. Si es morís, ni *que que bon pare que havia sigut* no podrien dir a les seues exèquies molt sonades. I ja havia acomplerts els seixanta-cinc!**

I ara, en fi, l'indecís de l'Eloi, quin maldecap, sempre vacil.lant i oscil.lant entre les grans religions — ara sóc cristià, ara sarraí, ara mormó… Ep, jueu no, que arreu és molt malmirat. I minoritari, fa?…

Tant se val. La qüestió: que començava de roncar quan algú trucà. Era la Lolita Algemesí, una fanàtica jovenota (i això de fanàtica va amb *adoradriu de ninot o ninota encimbellats en templet*: car templet: *fane*, i qui hi adora: *fanàtic*; per això, com allò cap templet, amb prou feines una cambra d'hotel, millor que ho diguem en català: *culera*, na Lolita era culera del cantaire Eloi; com la bona gent de per ací som culers de

l’Hèrcules o de l’Alcoià, aquelles pobres noies n’eren d’un carallot qui els cantava); doncs bé, enviada pel timbaler Andreu perquè es maliciava que l’Eloi queia novament a la depressió, i ric com l’Eloi era, i doncs, posseïdor d’una jaqueta de plutòcrata amb infern on s’hi aniava la pistoleta, amb por que no fos cas que se li pelés de desesper… I tots plegats, els quatre músics, perdessin l’única feina que tenien d’anar a tocar a les festes majors de la contrada…La culera Lolita fou no solament acceptada ans atiada i empesa que hi entrés.

“Qui hi ha?” féu l’Eloi, agullant-se enmig la porta amb la pistoleta.

“Servidora, que m’han donat permís de vindre’l a veure. El senyor Andreu, el timbaler molt celebrat, m’ha dit que podia vindre-li a *parlar*?…”

Es cagà en tots els déus l’Eloi Eivissa dementre que s’aixecava a obrir la porta, i les de més de les articulacions se li queixaven grinyolant de valent, i el cap li pesava com un bocoi ple de pler de fetus en alcofoll de confitar.

La Lolita devia tindre uns quaranta-cinc anys. Jovenota, doncs.

La féu fer’s dins, dementre que es ficava la pistoleta a l’infern. Se li assegué, s’esbraguetà. La Lolita li xuclà el pirulinet; força flascament. L’Eloi s’escorregué amb quatre gotetes aigualides de no re. Fumaren pregonament. S’esfonsaren lentament a rumiar; amb zen cocodrílic, es rabejaren catorze hores pel cap baix en el fum marejaire i espès. La Lolita parlà dels trepitjats i dels trepitjadors. L’Eloi no digué res. Ara, hi assentí bon tros. Es veia que s’entenien.

–Quan dius trepitjaires vols dir els plutòcrates, i quan dius trepitjats vols dir els pobrets.

–Eccò-lì-quà, àngela maria –respongué la Lolita.

–Hum…

–Santa llúcia! –car la Lolita se n’adonà que al capdarrer l’Eloi il.luminadament hi filustrava, lleument si més no.

I es casaren l’endemà.

Es casaren, doncs, mes no pas per cap església, jotflic. Carallot, no, car la religió (com li féu ben avinent la Lolita) només serveix per a mantindre els trepitjats, sobre, ben acollonits i plens d’un nelet ambigu

molt empegueïdor i feixuc. Nelet de crims inexistents que hom tanmateix els alleva a tot estrop, vingui a tomb o no, i pels quals els trepitjaires (amb l'ull espieta i repugnant de llur déu assassí sempre vigilant enjòlit, tantost prop a tocar com ennuvolat i boirós) els trepitgen i persegueixen fins a ultratomba i tot.

*** * ***

No és pas que vengués més discs (en venia menys), ni que el demanessin d'actuar a més sales (amb prou feines si el demanaven enlloc), però d'ençà que cantava en comunista, l'Eloi Eivissa se sentia reblert.

A sobre, la Lolita esdevingué prenys.

A l'aguait de les escaiences que feliçment li esqueien, l'Eloi deixà d'escriure cançons. De moment vivien dels estalvis.

De fet, no és pas que no compongués res, no sé pas per què dic mentides. Havia composta una cançó secreta: *Lolita, àvola diablessa per qui tanta de pena pas*, però era una cançó massa perillosa per a la pròpia salut mental, i d'ací que la mantingués amagada. Hi tractava la dona d'enviada de Satanàs qui l'havia allunyat dels seus tres llibres sagrats, pels qual tornava, llas, a delir's. Tard o d'hora, dit i fet, en acabat. Car, dementre que la Lolita covava el seu immens ou de ventrell, l'Eloi, temptat, havia tornat a desempolsegueir els tres malignes volums, on déu, un únic déu molt maleït, batllia amb crueltat inassadollable, el ninotam si fa no fot antropomòrfic, per ell exclusivament creat (amb tot l'odi de l'univers) bo i afaiçonant bocinets de merda.

La Lolita parí set fills alhora. Els patiments que patí, a desgrat de totes les tuties i els esmorteeix-fiblades que li injectaren, només se'ls sapigué ella. I mai més no acceptà de cardar. Recony, no fos cas.

Quan l'Eloi Eivissa va veure aquelles set lletges gotes minúscules qui se li assemblaven tant que semblaven que fossin gotes gotejades de la seua ànima espremuda i rebregada, el cap li rodà, i deia: *Ja no sé qui sóc*. Volgué compondre una altra cançó que expressés aquell sentiment confús de boja repetició, però les set notes que li'n sortiren, repetides fins a l'infinit, no tenien cap solta ni volta.

Calia creure'l afectat d'*heutoscòpia*: li semblava veure dobles seus pertot arreu. Car aquells set bordegassos fotien més cara de l'Andreu que no pas d'ell. I aquesta és la puta veritat. Però què hi farem? Els

artistes, tocats rai. Devia ésser un segon Joan Genet. Aquell lladre corromput i datpelcul veia Genets en cadascú de nosaltres, qui ens passejàvem amablement per la Rambla, tanmateix somiant en una Catalònia lliure, i sobretot lliure dels lladres i datspelcul qui sortien del carrer Robadors, i del carrer Assassins, i del carrer Predicadors, i de tots els carrerons del barri xinès tan fastigós.

"Carallot, m'abellia més aquell món de somni i vaga il.lusió on hom preava tant la punxeguda figa com la rectitud del verinós Jaumet com les heroiques esbatussades pels desgastats ermots de l'Indiana, on escorpins i escurçons ballàvem aquelles animades danses macabres del pedregot sense suc. Ah, com me n'enyor! I quantes de fades cançonetes no m'inspiraren, capdecony."

A trenc d'un ronc massa retrunyent, l'Eloi es deixondí de la migdiada; es deixondí, ei, trempant tremendament. Boví, allargassà la llenguassa per tal de llepar's aquell bran roent, aquell tió encès, però, és clar, com sempre, i per molts de pactes que signés amb els déus malèfic de les tres grans obres, no fou capaç de mai atènyer-hi. De mai… Ep, fins ara! Metec en planeta estrany, aquest darrer bargany signat amb els déus més assassins, torturadors, manefles i espiaconys mai inventats, em retrob amb la meua imatge ideal: l'atleta capaç d'apaivagar's el propi foc amb la pròpia llengua: sóc autosuficient gràcies als tres únics déus de les meues tres religions! Ja no sóc metec d'enlloc… Ara hi pertanyc, artista de la llengua de veritat… O… Probablement m'he mort i sóc al paradís promès.

Se la llepà, i en acabat se la pelà, i al capdavall s'escorregué dins la tassa buida de cafè. *Ah*, es digué, *deslleteradat, ço és, purgat del meu home ombrívol, prou reneixc!*

–La lleterada és l'ectoplasma rebregat del doble espectral qui m'escanyava. Abandonat dins la tassa aquell carnús fosforescent qui m'embolicava massa estretament i m'atenallava i m'ennuegava i ofegava, com el cos l'ànima, em desempallec doncs del monstre enrampat qui em disfressava monstre.

Febrint d'esme les setrilleres, examinà el suc fosc dins la tassa. Havia ajornat aquell orgasme durant tres anys i mig de repressió i d'odi, de mística religiositat. I ara ací era, desfetament entasseïda, la seua

terrenal disfressa de dolent enverinat pels llibres maleïts. Ell mateix s'havia condemnat al càstig de no pelar-se-la ni escórrer's mai més, no fos cas que creés set més, o catorze més, o catorze mil més malparits dobles seus, qui se li mengessin tots els sous més l'esperit. Car com més som (reunits), menys som (individualment). Al capdavall el nelet esdevingué massa gros, allò de no crear, de no voler crear — era un tap massa gros i hermètic a la seua expressió d'artista. S'havia d'esquitllar de l'ombra del traïdor qui el reprimia. Qui el volia salvar ànima raptada pels infernals deuarres dels llibres enverinats. I ara, doncs, que l'ha expulsat amb la lleterada (qui, remenant de valent, assassina, enfeinat i rialler, amb oli, sal, pebre i vinagre!), ara reneix, ja desposseït del l'esmorteïdor qui el posseïa; reneix home comcal, passivet, amatent, apaivagat, ensinistrat, adotzenat, corrent, aimat, amador, amatent, amable, i així anar fent.

Aparegué la Lolita: "Què és, tot aquest condemnat soroll?" féu, diabòlica, reptant-lo i etzibant-li de seguida mant clatellot per tota aquella brutícia de damunt la taula.

I l'Eloi exultà: "Estigues-te'n que tornc a ésser jo, aimia! He tret tot el suc fosc de mon bol.lard, l'he despintat del negre rovellat i fastigós, i ara és tot roseta i tendret, guaita!" digué, exposant el pirulinet qui, sobre, féu fer ruixar damunt l'esponjada catifa burella — un rierolet virolat i refilaire, un flamissell de flumissell tot vermellet i fumoset per culpa d'una pròstata massa botxinejada darrerement; "m'hi he distret bon tros qui-sap-lo; i l'èxit, sobre, ha sigut complet!"

Per comptes de felicitar'l, la diabòlica li entaferrà el setrill damunt, i cercava pertot damunt la taula un ganivet.

Protestà, llambresc d'allò pus, ell: "Però dona, que bogeroleta! Sàpigues que estic restablert. No hi veig dobles enlloc, ni al mirall! Ni crec, com capdeconyament creia ans, que cap dels nostres fills siguin vampirs, ni sisvol en Brucolac, qui per malalties de la sang ha de menjar només carn crua, o es mor."

La Lolita se n'anà cap a la jaqueta penjada darrere la porta, a furgar-hi a l'infern, a trobar-hi la pistoleta, a occir'n el seu home sense més utilitat ja per al seu benviure i el dels seus fills. Tret que quan s'agullava a disparar el tret, què?… Doncs res, que l'Eloi, inspiradament i molt melòdic, refilà:

Davall tes soles de setí,
a tos fins peus de ferms trepigs,
pos ben humil tots mos desigs,
pos mos delits, pos mon destí.
Lolita, Lolita, Lo… li… taaaaa…

Obrí la porta d'una revolada el timbaler Andreu, pare de les criatures, i se n'anà a abraçar l'Eloi. "Has tornat, has tornat!" jubilà.

I la Lolila les llàgrimes li rovellaven àdhuc la pistoleta que ara se li apuntava al peu dret espardenyit amb espardenyeta d'argent fals i de maragdes i diamants de nyigui-nyogui.

Li contaren com havia anat (la cosa) pel món i a llurs vides durant aquells tres anys i mig on havia viscut sota l'influència alienant dels llibres maleïts.

"M'he casat amb una puta molt abnegada", féu l'Andreu; "res no t'assuaugeix millor; llargues vesprades d'hivern, em conta, ben arrapadets a un raconet de llit, les seues incomptables cardades amb foscs personatges d'amples, estireganyades xil.les, i llurs inassadollívoles sedegues, i llurs foradament infinits…"

–Jo i els xiquets –feia la Lolita– a pia imitació d'en Brucolac, i perquè no se senti tan solet, només mengem carn crua. Un amant meu molt balder i inservible com a amant — mai no em deseixarreeix mica la gotza (la figa-seca), mai no me la mulla molla, però, en canvi, això sí, és molt eficaç com a recollidor de *gossassa* (vull dir, de palters de gos, en pia imitació dels bells noms de *colomassa, gallinassa*, etc.) per tots els parcs — ens forneix coloms, més en volguéssim, ens en duu a sacs sencers. Ja vénen escanyats, només cal plomar'ls, mocar'ls, rentar'ls una miqueta, i, nyam-nyam, al buc.

"Sense coure'ls?"

"No, carallot! Ah, i el recollidor de merdes és un metec incomprensible quan xerra, és clar, i abillat amb un uniforme molt pimpant. *És una feina que podria fer* (protesta) *amb punxó, escombreta, llecadora, pinces, paletes, xucladors, però que faig, molt ple d'urc, satisfacció, i soberg i deny, amb les nues mans*. I es frega les mans emmerdissades i ensangonades als pantalons i a la jaqueta molt decorada d'entorxats,

creus de guerra, i tota la punyeta fastigosa. Els recollidors de merdes aviat semblaran mariscals o què ho sé jo, almiralls. Com més merdosa i sanguinària la feina (de jutge, de bisbe, de general), més cridaire i carrincló l'uniforme, això no canviarà mai.

–Tot canviarà amb les nostres noves cançons, jo us flic, companys! –estossegà el vellet renat–. M'he desconvertit feliçment! Tots podem botar i fer xerinola al voltant del foc de camp. Albíxeres i tot allò, car cap llibre pec, escrit per pecs per a pecs, cap manual del crim molt cruel ja no em marca amb el seu vil tatuatge d'esclau culer de cap déu odiós; ja no sóc cap estiracordetes d'efígies moscoses i bestials; ni pagà si fa no fa idíl.lic, ni fanàtic mata-infidels, sóc en canvi l'atlant qui en cripta fosca i, orb i d'estalzí ennegrit de les fogueres dels sacrificis assassins, s'alça elegant, i aboleix, en aixecar's, el templet que cau en pudents enderrocs a l'abís dels perennes eclipsis i dels tous rellotges tebis i embafadors del mai més, mai pus, i prou; empr de ventall els opuscles emmerdissats dels avantpassats molt pecs i ignars, qui, doncs, no vetllaré amb fogueretes ni càntics mai pus. D'atlant pensiu, i cec i brut, esdevinc mostí ferotge, i net i ull-viu, qui mossega el cul esparracat dels vils adoradors massa lents o betzols. Ha-hà, en podríem fer una altra cançó i tot.

Entrà en aquell instant en Brucolac, aquell infant impostor. Sa mare i sos germans, un jorn de magatzem, amunt i avall, i el Brucolac genuí es perdé. I ja no el van trobar mai més. Quan se n'anaven desolats a revelar el secret de la pèrdua immensa i molt dolorosa, un infant (o era segurament un nan molt maligne) se'ls atansà: "Mestressa, no sigueu capvert, no podeu eixir de casa amb set minyonets i tornar'n amb sis; què dirà tothom? Us fotran fora de casa? Us ficaran a la presó? Al manicomi? Adopteu-lo al tit, adopteu-me a manguis, cavà que sóc bonic? I em feu passar per l'infant perdut, a casa i enjondre i arreu. Això rai. Tost ningú no se'n recordarà, d'on vinc, ni vós, i menys els marrecs massa badocs i immaturs, i seré per sempre el Brucolac de sempre."

Ara, amb la presència d'en Brucolac, tothom callà. "Sí que se m'assembla!" saltà al capdavall l'Eloi Eivissa, "ets fill meu?…" demanà, encantat.

–Per què t’hauria de desencantar, papa? I és clar que sóc fill teu, et sóc oimés l’hereu! –féu molt xiroi en Brucolac, i s’abocà a abraçar, ullals nus, son pare.

Les llàgrimes ens queien d’emoció a tots els presents. Tot i que sabíem que, com sempre, tot era mentida. “Quin canvi més exemplar!” féu veure que s’extasiava l’infant impostor, o el nan maleït. “De melangiós extremunciat a fresseta i trempat com un tribulet; i eixerit com un gínjol, i com un trompítxol borratxet monejaire i espatotxinet; i ai, que bufó!” I li pessigava les galtes i l’omplia de catxamomes. “Si sembla, marededéu, que te n’hagis tornat a recordar d’aquelles visions miraculoses de l’infantesa beneïda. Tant agraït que ets a tots els homes i les dones (els mestres, les minyones i llurs soldats, i tots els frares i capellans, i els oncles, i els coneguts, i amics i parents de la família) qui de petitet et tocaren les parts i et feren tocar’ls les llurs. Mai més no has coneguda, ni tu ni ningú, amor aital. Veus com la vida pot ésser tan bonica!”

–Fill, com has crescut, quin aligot! Ja deus fer mig metre i tot! I què vols ser quan siguis gran: batlliu, bomber, botxí?… Tota la canalleta sou tan rucs!

–*No em cal vúlger ésser re, car ja sóc… tothom!* –féu, molt foscament divertit, el nan lleig i dolent–. *I pel fet que tothom és l’infern*, com digué aquell, *l’infern sóc jo!*

–Ai, i que és simpàtic, tan jovenet. I quines cosetes més entremaliadetes i murrietes no diu, ca? Ara sí que ens podem morir contents, que tenim un hereu tan eixeridet.

Entraren ara, plegats, la Titoneta (la moixa de l’Andreu) corrent, i els sis menuts enjogassats darrere.

“Ja hi som tots!” cridà el nan. “Que és com dir ningú. Car, com qui torna al re, torna al tot, quan tothom es reuneix no hi roman ningú.”

–Aquesta és la cosa de l’antimatèria, cavà? Em sembla que anys ha, amb eix tema, en fiu una ballable deliciós. *Quan tots hi serem, desapareixem en un espetec de joia eterna*. Quelcom de carrinclonet així.

La Titoneta, qui coneixia la natura àvola i diabòlica del nan, s’eriçà tota i començà d’esgarrapar enlaire, i de fer garranyigar les dents. L’Andreu l’agafà pel clatell i se l’endugué fora de casa. De fet, la llençà per la

finestra. La gata es degué estavellar com un tomàquet al paviment. L'escarxall degué tacar els gladiols i les immortals, i les camèlies i les dàlies i les impacients. Tant me fa, floretes rai.

Observant aquell panorama tens i estrany, com qui observa pintures obscenes a les coves salvatges, del paleolític ençà, amb la dona temptadriu qui tanmateix t'acarona el mostatx perquè te la cardis allí mateix, i que totes les generacions d'homínids fins ara mateix en siguin envejós i provocat testimoni, m'hi asseguí trempant. Els qui vivim als marges, on els perills hi ronden assidus i densos, cal que hi anem ull viu. No podem abaixar la guàrdia. Només ens la podem pelar en la tranquil.lat de la fosca casa tancada amb clau i forrellat, no pas enmig de tant de boig malèfic i descordat o a frec de descordar's.

Efectivament, dit i fet, en aquell mateix instant, tothom esclatà en crits. Quina esgarrifaó general. El pis se n'anirà de mal borràs, em sembla que no hi ha cap altre remei. I això si doncs no s'esfonsa el gratacels sencer. Els marrameus esfereïts de la gata abocada al buit interminable del vint-i-sisè pis avall. El sis infants, plens de rancúnia, qui es llencen a mossegar els panxells de l'Andreu. Els corcs qui s'escridassen als mobles fets encenalls de foguera rabent. Els cotxes de baix, encesos i cremant en horribles accidents encadenats. La Lolita, emprenyada i forassenyada perquè algú ha oblidat de tancar la porta del carrer, i ara tenim la casa plena de lladres. Els bibliotecaris mofetes, adés prohibits d'atansar's a la saleta, on el creador es migrava de la malaltia molt cruel i terminal de la religió, qui, ara, com el romanent del servei, es troben al capdavall sobirans (sobirans, ah, bleix!, com cap granada pastora qui, en acabat d'un periple escruixidor, descobreix a les últimes l'immesa estesa de l'aigua de l'oceà, on el mariner hi llença la darrera àncora; ah, ausades, instant vitalici!) i el nan cercabregues, qui com un voltor, consumeix els ulls del compositor i cantaire…

Del cantaire enyorós, i donador molt agraït d'almoines, i gosador clarós i gaudent de messions que el món (a l'amagatall més amagat) mai aitampoc no és tan lleig. Que la lletjor és tan passatgera com la beutat.

Per això la Lolita li foradà amb una baleta de la pistoleta de l'infern el cervellet, perquè no pensés més i emmerdés més amb les seues cançonetes cacofòniques un món prou emmerdat.

En el beneït silenci, el nan, l’hereu, assentí. Després, ça i lla flasques exclamacions. Quan tothom hagué callat, el nan digué: “Quin suïcidi més dramàtic, no fa?”

–Com la moixa se’ns suicidà –féu el cabaler, bon aprenent.

I tots se’n rigueren, potser algun de nosaltres, com jo, em sembla, prou amargament i tot.

15 desembre 2004

Un darrer conte d’en Tiberi Guix

Passi-ho bé com anem

En Lluc Xirivella, pintor de cases, s’havia perdut pels vasts banys del vell hotel que renovaven. "Ei," cridà, "per on s’ix, ho sabeu?…" I, de tant en tant, algunes de les escadusseres dones de la neteja qui es trobaven gratant alguna dutxa o banyera o tassa de canfelip li somreien però no l’entenien, i per signes es volia fer entendre, però elles s’enrojolaven com si es creguessin que els proposava actes indecents, i somreien empegueïdetes, com si dolços tremolins els solquessin els tendres paracolpis, i tanmateix, prou púdiques i comcaleretes, feien l’orni, i en Lluc continuava perdut.

Havia estat pintant una paret quan per una finestreta li fou donat de veure aparèixer el Solell. Quina meravella! Es veia, d’allà estant, tota la badia. Molts rics desenfeinats s’havien reunits també dalt a la balustrada semicircular per a presenciar com es llevava el Solell. Allò era gloriós. El Solell s’aixecava i alhora la mar, eixorivida, llençava les crines dels seus cavalls blancs colcant les xiroies onades. Llavors, encara extasiat, en Lluc davallà, es tombà i s’embotí d’esma per una entrada. Eren els vasts banys de l’hotel. Tots enrajolats de rajoleta lluent i blanca. Però en acabat no en trobava enlloc l’eixida.

Tip, s’assegué a un raconet. No volia posar’s a cridar com un foll. Les dones se’l guaitarien, potser s’escarafallarien, potser l’acusaven de violador i tot allò — perill rai. Esperaria, en canvi, que el rude capatàs se n’adonés, de la seua desaparició perllongada, tot i que els seus atifells i el seu buirac ple de brotxes i pinzells encara fossin al tauló de la bastida, i doncs que fos el capatàs qui es posés a cridar’l, que el tractés de romancejaire i de mandrós, si més no allavòrens sentiria d’on venia la veu i potser es podria orientar cap a l’eixida.

Quatres raigs de llum vermella vingueren a posar-se-li al voltant. Aixecà els ulls cap al trespol. El Solell nou hi burxava, i es filtrava pels foradets dels quatre cargols que algú devia haver trets a un batiport que devia menar a un terrat. S’enfilà com un insecte empenyent amunt amb les cames i els braços premuts contra les parets d’un canfelip, ficà un peu al capdamunt d’una porta malajustada, i bellugà una mica el batiport de ferro, que tingués prou espai per a ficar els dits a l’obertura per a després hissar’s a sopols. Amb el cap mateix féu relliscar la tapa de ferro i ara amb els dos braços d’una revolada s’autoempenyé fins al terrat tot assolellat.

Hi havia tot de roba estesa, amples llençols blancs sobretot, mes també força roba blanca interior de dona. Darrere un dels llençols li semblà veure la silueta fugissera d’un home. Anà amb molt de compte, i efectivament, espiant rere un llençol, veié l’esquena d’un homenot repenjat a l’ampit de la mitja paret que limitava el terrat. Semblava agullar-se amb el fusell que repenjava a l’ampit. Com si volgués caçar quelcom o matar algú.

En Lluc Xirivella no sabia què cony fer, ni si moure’s. El ventijol que feia bategar els llençols havia emmascarats els seus sorolls treient la tapa i pujant, però ara no gosava ni moure una parpella, per por de fer el sorollet que el denunciés i li costés la pell. Car era palès que havia descoberta quaque conxorxa perillosa o altra. Quin secret d’estat o entre criminals (sovint tant se valia) on ell (la seua mort) no fos sinó un efímer entrebanc. Agafen el seu cadàver traucat per tres o quatre bales, el llencen a mar amb quatre pedrots a les butxaques, i que els peixos se n’atipin. Aquest llençol mateix rere el qual s’amaga, perfecta mortalla una mica tacadota de sang.

Sentí un, dos, tres trets. I l’home pudent qui corria cap al batiport. I en Lluc romangué clavat. Tregué al cap d’estoneta el nas per l’ampit contrari a la balustrada de la badia, que era devers on el franctirador havia tirat. Guiatà doncs cap avall, al darrere de l’hotel per tal de veure-hi en aquell moment l’homenot pujar a un automòbil que immediatament partí.

Ara en Lluc davallà pel batiport, alhora que per la porta del terrat entraven els investigadors. Als banys sentí els crits del capatàs. "Lluc! Lluc dels collons, on s’ha fotut!"

Una dona li somreia amb mitja rialleta mig engrescadora mig emporugueïdeta. En Lluc féu veure que s’anava a treure la xil.la per la bragueta oberta i la dona fugí, ell darrere rabent. Tret que en comptes d’anar-se’n cap a la porta de sortida dels banys, la dona se n’anà a trobar’n una altra, amb la qual xerrotejà molt xerricosament i aixecant els braços i fent gests sensacionals, i l’altra dona al cap de poc començà també d’escridassar’l. Totdéu el demanava a crits. Les dones, els ensumadors a la boca del batiport, el capatàs a la porta tan esquitlladissa. "Emcagondena, només havia entrat a pixar i m’he perdut!" s’exclamà ell. I es perdé novament tot sol pels passadissos blancament enrajolats.

S’amagà a un dels canfelips, i hi deixà escolar’s l’estona. Els crits anaren fent figa. Sentí uns lladrucs i s’espantà una mica, devia ser cap a l’hora de dinar, però els productes de la neteja, alguns molts càustics i tots molt pungents i penetrants, devien haver ferits els nassos dels cans.

A poc a poc degué caure la nit. Els crits s’havien fosos. El capatàs devia haver tornat a casa. Les dones devien haver plegades de la feina. Els del terrat devien haver recollida la roba estesa, i tancada la porta i cargolat el batiport. Es devien pensar tots plegats que ell havia desaparegut, com l’assassí havia desaparegut. Allavòrens es tornà a bellugar. S’omplí d’aigua d’una de les aixetes d’un rentamans de la vora, i a les fosques es començà a arrossegar, sempre tombant a la dreta, no fos cas que tornés sempre al punt de partida, provant totes les portes, menessin on menessin, i la majoria només menaren cap a recambrons on jeia una banyera o on feia guàrdia una cagadora. Al capdavall, però, es tornà a trobar al peu se la seua bastida, a dalt de tot de la qual hi havia la finestreta que guaitava cap a la badia. Guaità si encara hi havia la seua

cistelleta amb l’entrepà del dinar i l’ampolla de cervesa, i encara hi era i se’n serví, afamegat.

Guaità enfora per la mateixa finestreta on de bell matí havia vista l’eixida preciosa del Solell. Passejava una gernació ombrívola deçà la balustrada, la lluna feia llum a la mar tremolenca i argentada; tot era encara boniquet, tret que una mica sinistre, la cara fosca de l’escena del matí. Es guaità una estoneta els bastaixos de la nit. Aquests eren els arrossegaires, uns homes qui duien, ben cargolat al front, un mocador molt doble, o potser eren dos o tres mocadors de diferents colors fets trena, i, en fi, part darrere aquesta forta ludada o anadema estretament cenyida al front, cap a les alçades del clatell, cables se’n deseixien i en penjaven, cables també acolorits xiroiament, amb ganxos al capdarrer amb els quals aferrar les plataformes d’arrossegar. Els camàlics empenyien amb el cap, tot caminant, i fent forces amb el coll i les cames sobretot, enormes càrregues, cadascú amb la seua llarga i ampla plataforma que s’inclinava, i doncs que arrossegava per terra la part de darrere tot fent un soroll de catacric-catacrac damunt les llambordes i les boques de clavegueres i el romanent de bonys i clots del trajecte.

En Lluc Xirivella, seguint son pare, havia començat d’arrossegaire, però últimament havia pujat a pintor de cases, i son pare, abans de morir d’estretor de pit, n’havia estat d’allò pus orgullós.

I ara –pensava en Lluc, treient el nas per la finestreta– potser ho he tornat a fer malbé, potser ho he espatllat sense remei, i encara gràcies si em deixen tornar d’arrossegaire, encara gràcies si no em carreguen a manguis el mort. I tot per perdre’m als banys dels rics. És que els pobres ens fiquem on no ens pertany, i hi fem un paperot lamentable d’allò pus. Quina vergonya, tu; és que no podem anar aumon!

Sentí un soroll de frecs avall, als ferros de baix de la bastida. S’esgarrifà, imaginà immediatament els gossos dels guàrdies, els gossos qui són l’ànima maleïda dels guàrdies, els gossos maleïts com l’ànima dels guàrdies, i ja s’hi veia fet a bocins. Sort que quan gosà de guaitar cap avall, veié que qui gratava amb les ungles els tubs era una de les dones de la neteja. I ara bellugava el cul i li feia la guerxineta! Devia tractar’s d’una de les noies més pobres, que no tenia on anar a jeure i s’amagava als vasts banys per a passar-hi la nit a recer. En Lluc davallà.

La dona gairebé se li llençà sobre, petonejant-lo i fregant-se-li amb l'escarranxa a l'os de l'amaluc.

Cardaren esmeperdudament el primer camí i el segon. Ja molt més dolçament el tercer, el quart, el cinquè…

–En realitat, tothom fa el seu paper –féu en Lluc a la dona qui en acabat potser ja clapava als seus braços, els dos ben arrapadets a un raconet, fent-los de llit uns tendals de pintor ben plegadets, fent-los de flassades llur roba, amb, damunt la roba, un tendal més net–. Tothom fa el paper que li toca, i quan hom li canvia el paper, això rai, aleshores fa el paper canviat. I envant. On és el coratge, doncs?… El coratge és espectral, re de ferm — no existeix sinó en l'imaginació tranquil.la. Tantost et diuen (o t'ho diuen les circumstàncies) que ets un altre, aquest ets. El coratge (gairebé com el cos mateix i la seua forma, com tot concepte que hom té d'ell mateix) s'esfuma amb la claror que duen la por i la fam. Llavors no ets sinó un altre cuc qui mira només a arribar si fa no fa sencer a l'instant següent.

Em tocà d'arrossegar i arrosseguí. Em tocà de pintar i pintí. Em tocà d'amagar'm i m'amaguí. Em tocà de fugir i fugí. Em tocà de cardar i cardí. Em tocarà d'esfumar'm i m'esfumaré…

Com ara, que sentiren les cadenes de la porta i els sorolls dels pots de pintura nous i les escales, i les converses i els renecs dels operaris. Esbarriaren els tendals i corregueren a amagar's als vasts banys del vell hotel.

La dona s'afegí a les qui netejaven, en Lluc pujà a la seua bastida i començà de fressejar-hi de valent i àdhuc de pintar de debò, bo i xiulant fluixet, el seu pany de paret. No volia allunyar's gaire de la finestreta, potser hi podria ullar novament el Solell llevar's, i aitan magníficament com ahir.

El capatàs trucà amb una barra de ferro esparsa als tubs de baix de la bastida. "Ahir què vas fotre, plegar abans?"

–Les xacres, capità. Un mal de ronyons de déulopare. Noves boïgues a l'integument de l'ànima i tot. Aviat no valc per a res. Tota la vesprada pixant pedra.

–Això és llei d'entropia, germà –el capatàs s'havia aixecat de bona jeia–. Tots volem que ens toqui, i quan ens toca, què? Ja ens ha tocat.

En Lluc tractà de compendre un miqueta allò tan enigmàtic. Entropia: l'equilibri de la matèria, el descans més descansat. Tots volem que ens toqui: tots diem jo! jo! a mi! a mi!, i fem gests perquè hom se'ns fixi. I quan hom se'ns fixa, amb un cop d'ull en tenen prou i passen a altre… ***Hum. Potser vol dir que no em faci conèixer gaire. Que l'espiga més alta, aquella cullen abans. Ahà. Per cert, qui occiren ahir?…***

Qui occiren ahir? Per què l'enrenou? De dalt el terrat estant, un mortridor tapat mortrí qualque peix gros, i ara? I ara?…

Volgué tol.lar per la finestrella, tret que ara li queia una miqueta lluny, i el capatàs rondava part de per baix, i, de més a més, fora semblava ploure. Per això se n'estigué. Potser volia copsar un funeral molt cerimoniós. Com més cerimoniós i ple de matràfola, més gros el peixot.

En acabat de dinar, tenia pixera. Perquè no es volia tornar a perdre, s'arrupí tot, com ara si es cerqués les cabres, i pixà d'amagatotis en un pot gairebé buit de pintura. Més tard ja el barrejaria amb d'altres. Encontinent, s'hi ficà. Pintà com ara detonat, un bocí de mur gros qui-sap-lo, no sabia d'on li venia l'energia. Llavors l'hora de plegar vingué, i eixí normalment.

Al carrer fosquejava. Algú es veu que ahir havia mort el rei, però tots els diaris deien que s'havia mort del cor. Mentides rai, els diaris, com sempre. Se n'anà cap a l'estació. La rònega, la dels pobres.

Per comptes de pujar a cap trenot, se n'estigué. S'enyorava de la dona de les neteges qui tranuitava als banys de l'hotel. Com podria ficar-s'hi, amb tots els gossos i llurs guàrdies?

Passà d'esquitllentes entre els treballadors qui xerrotejaven, passà com qui s'esmuny secretament cap a cagar o pixar. Tot d'una s'amagà, es féu fonedís a l'ombra d'una paret de maons o toves una mica retirada de l'únic fanal al centre de l'estació. En pujava una fortor de pixum que marejava. Vigilà a no trepitjar cap palter. Es veu que molts s'estimaven més vindre a cagar i a pixar ací que no pas a la cagadora massa bruta de l'estació.

Vingué al capdarrer el tren esperat i s'endugué la massa de gent. En Lluc romangué embolicat de foscor, immòbil. Esperava que els dos encarregats de l'estació s'enfonyessin dins llur gàbia. No sabia pas per què trigaven tant fora. Aleshores s'atansà, relliscós, finament, sense

sotracs, un altre tren. Estrany. S’aturà, i en davallaren senyors. Encara més estrany. Potser potentats secrets per al funeral reial. De sobte, un tret, un altre. Hom robava el tren, amb força violència. Una dona molt mudada amb pells i frasques rai caigué fulminada. Llavors els lladres entraren a un vagó i en buidaren unes bosses que llençaren no pas gens lluny d’on en Lluc s’estava plantat. En un rampell, n’agafà una i s’amagà a un matoll. Un gran esclat es descordà en aquell moment. Part del primer vagó volà fet estelles. Crits rai, i corregudes, i trets dins la foscúria ambrada pel foc. Dos lladres s’esbufegaren prop seu, fent bots i repixant salivalls i suors, tot carregats amb les altres sis o set bosses, sense tindre temps, és clar, d’encertir’s si el botí hi era tot. Arribats a la primera cantonada, un automòbil negre féu bot d’allò més silent, i, en pic els recollí, fugiren molt sorollosament, el guiador pitjant i trepitjant com si l’accelerador fos qualque mena d’escurçó molt rebec.

En Lluc s’estigué amb el seu lingot d’or massís a la sina. A poc a poc s’anà esmunyint tan lluny com pogué de l’estació. Esperà que matinés rere unes bigues o travesses negres d’estalzí, a l’altra banda de talús.

Mentrestant, examinà els esdeveniments proppassats. Es veu, es digué, que els gossos i llur guàrdies fugiren rere l’automòbil dels assaltadors. I que quan més tard devien vindre amb lots i fanals a veure si hi havia cap bossa escadussera oblidada, prou devien haver’n trobada de debò una, però era buida, i tots es degueren guaitar malament, sospitant els uns dels altres, com sempre, llurs ànimes de gos ferotge sempre malpensant de tothom altri, per això els trien els plutòcrates, perquè els vigilin els cabals en detriment de llurs germans, als quals trairen en apuntar’s de guàrdia, i als quals els plutòcrates roben doblement, aprofitant-se de llur treball i llavors venent-los les merdegades que els venen.

Etcètera. En Lluc badallà, enfredorit, i tanmateix tot content.

L’endemà, quina casualitat, ningú no s’ho esperava, però fou decretat que era diumenge. Els diaris deien també que l’esclat d’anit havia estat causa d’un tènder pocavergonya, massa escalfat. Falòrnies rai. I que altrament tot collonut. Re. I que la cerimònia de l’enterrament del monarca ben tost una altra efemèride històrica. I que presents totes les glòries de la ronyosa pàtria. I en Lluc anà vora les roques del voltant de la platja, i des de lluny ullà d’estranquis el vell hotel. Dins hi havia la

seua estimada. Amb or a la butxaca i una noia sulla, sense ningú al món i sense sàpiguer l'idioma, l'exili se'ls obriria, gloriós, com un altre Solell qui, rere seu, traïdorencament es llevava. Car dalt al terrat, un home fosc es repenjava, i hi repenjava el fusell, a l'ampit de l'empara.

13 desembre 2004

Adéu bondia — (fet també p'en Tiberi, escriptor molt generós I QUI MAI NO ES VEN)

Adéu bon dia

Aquest món feia figa i en Valentí Valencià, escriptor català, volia dir adéu-siau amb tanta de dignitat com li fos possible.

Se n'havia anat a la botiga dels caçadors i peixcadors, on només hi havia entrat per ço d'estar-s'hi una miqueta i veure si hi tenien novetats, per improbable que fos, noves androminetes per a l'humà de jeia aventurera, tot i que no pas ni per a caçar ni per a peixcar, ans per a guaitar els animalets i bentractar'ls, i hi havia perdudes les ulleres negres, que tothom havia de portar. Per xò hi reculà tot seguit i hi tornà. El cel era esclatant i els ulls en patien. Amb les ulleres negres retrobades a la botiga, entre pilots d'ulleres espatllades i mig rompudes, i esquivant una donota qui se li insinuava a la porta de la comuna, en Valentí s'hi féu i s'esguardà a l'espill. Tenia la cara cremada.

Al carrer de bell nou, gosà aixecar els ulls cap al cel. Els signes ja no acollonien ningú. El primer i més important, aquell cometa immens i burell, qui creuà l'espai a ple migdia, i que féu cridar de forta por i de desesper la població sencera, ja s'havia fos, tret que al seu darrere hi havia deixades tot de petites seqüeles en forma d'esferes o bombolles irisades que espetegaven sense avís.

Amb cada espetec, una nova pluja de pedruscall, i una pluja densa, i una barreja de terratrèmols vectoritzats des de fonts d'origen diverses i sovint àdhuc contrincants, feien noves destrosses. Aquell cel calamitós només augurava destrucció.

Tornà cap a la seua casa tota torta — la casa se’ls torcé aquell mateix jorn, aquell migdia malastruc on l’oldà, l’immens cometa burell mat, sense relluir gens, creuà l’espai tot net del cel blau. Encara rai que era una casa curta d’alçada, rabassuda, i que doncs només s’inclinà, s’esfonsà a una banda, prengué, somorgollada com una joguina trepitjada per cap gegant, mig sebollida al fang, un esbiaix d’uns trenta graus, de tal faisó que ara la porta d’entrada era a un parell de metres de terra, enjòlita, fent la guerxina al cel pampallugaire, com un gripau massa fart. Tot al voltant, les cases més altes, i sobretot les de pisos, una miqueta més lluny, cap a ciutat, s’havien esllavissades i ensulsiades sense remei, amb el resultat molt dolorós de milers i milers de morts ja només el primer instant.

Plogué gent al començament, al passatge d’aquell gargot de cometa; eren persones, algunes encara vives i vestides, segurament xuclades vora mar i ara plogudes terra endins. Allò era esgarrifós, allò escanyava d’angoixa, allò era el signe més clar que s’acabava aquell món. Un altre planeta a can pistraus.

Immediatament, les medecines escassejaren. En Valentí patí qui-sap-lo per trobar cap farmacèutic o magatzem encara en operació. Tot havia estat assaltat i despullat. Ara sabia que sense les pastilles, potser la dinyaria abans el món mateix no la dinyés. Sa mare ja s’havia acomiadada feia quinze dies o així — sense els pal.liatius, l’ofec pogué més, i l’asfixià.

Entrà a casa seua esmunyint-se mig arrossegat per una finestra jaguda al fang. "Sóc jo," digué, "no dispareu." Car, dels seus dos fills i la seua dona, sempre n’hi havia d’haver un fent guàrdia amb el fusell a punt. La meitat de la casa jeia empantanegada, les cambres de darrere eren totes un estany fangós. Vivien davant i a la cuina. Per respondre a l’esbiaixament, hi havien clavats part de terra taulons, i a les parets agafatalls. Cremaven llenya sota un fornet i hi coien coques, de vegades amb ous, de vegades amb peixets. És clar, d’ençà del cometa tota la corrent s’havia fosa. Al primer instant d’aquell malèfic pas, un fill seu, el petit, l’Arnau, era obrint la nevera i, de la nevera, n’eixiren llamps a feixos incansables, com si hagués estat el niu del mateix Júpiter, i l’Arnau havia perit electrocutat.

A grans trets, aquella fi del món era força pausada i tranquil.la. Passats els primers esglais, ara tothom sabia que tard o d'hora hi hauria un altre esclat, i desastres rai. I llavors tornaria la calma. Sense més sorolls de màquines elèctriques i amb prou feines de les que funcionaven amb benzina, amb molta menys gent al món, l'enrenou, la bonior, la pol.lució, els gemecs dels gemegaires, tot anava minvant. I, entre esclat i esclat, pau i bonhomia rai… I llavors l'esclat… Ves, i doncs?… Això rai… Un esclat més. I menys de capdecony emprenyant. Hom s'acostuma a tot.

En Valentí Valencià havia anat a visitar un veí seu — no pas tan veí anant-hi a peu, diguem-ne una mica llunyà, tres horetes caminant — també escriptor, en Sadurní Çalbà. Encara era viu. La seua caseta, per aïllada i diminuta, gairebé ni s'havia moguda. En Sadurní el rebé bé. "Què fotem?" "Anar fent."

Vivia sol, sense minyona: una vella traspassada aquell migdia mateix (durant l'avinentesa del passatge del cometa burell,) quan l'església on havia anada a pregar s'esfondrà. Aquell principi de vesprada, el Solell lluïa, i llavors afegint-hi les noves lluïssors al cel, tot plegat l'interior de la caseta d'en Çalbà era daurada i àdhuc refulgent.

Quan en Çalbà, malalt i sense medecines, s'hagué de retirar a la comuna, en Valentí li regirà els papers a taula. La curiositat del qui pertany al mateix ram. Tingué l'ensurt de veure que, davall uns papers innocus, un lligall força gruixudet hi contenia, força sencera, la seua biografia (la seua, la d'en Valentí, doncs). *Malparit*, pensà. *Confiant que em mori abans*. I tot i que sabia que ara ja re no aniria enlloc, encara el fel li pujà a la gola i la sang al cervell. Car, saltant-se paràgrafs i de camins desenes de pàgines senceres, anava trobant crítiques i àdhuc revelacions coents d'allò més.

Els escrits on en Çalbà en parlava massa explícitament, de les seues vivències, per sonses que fossin, se li transformaven com en una mena, potser no volia arribar a dir'n de cagalló, mes sí com una mena de banana massa madura, i doncs a certs indrets podrida — molts indrets, ausades, força tocats i fets malbé en aqueixa banana llefiscosa i escaguitxosa… Per això agafà unes estisores i anà retallant el manuscrit, esporgant-lo de tot allò que li semblava massa exagerat, o massa brut, o massa odiós i mentider; i les equivocacions, a manta — moltes

d’insignificants, però així i tot prou feridores. No s’hi reconeixia gens. *Quina vida més falsa!* Calia buidar les tocadures infeccioses per ço de salvar la resta de la bananota lloca i relliscosa.

En Çalbà el sorprengué cremant retalls. "Què fots! El treball de la meua vida!" "No, de la meua!"

S’anaven a barallar, però als dos els agafà, simultanis, la tos i l’ofec. Es desumflaren damunt sengles seients. "Quina merda de món, xiquet!" "Tu ho has dit." "Hauries d’estar afalagat, que m’hagués interessat en tu. Confiava que tu haguessis fet el mateix amb mi." "Jo? Perdona’m si t’ho pensaves…" "Ets massa egoista." "Vols dir? És que els meus escrits són tots de fantasia, no pas basats en la vida autèntica, o en la vida autèntica si fa no fa, com els teus." "No m’hi has posat mai? Ni amb pseudònims? Si mai he llegit re teu, m’hi ha semblat eixir, sovintet i tot, diria." "És clar, és clar, que hi has eixit. Tots eixim a tot arreu, home." "Qui era, qui era?…" "Home, ara… Sí, aquell embagamots, aquell lletraferit ni mica versemblant qui, pagat per un editor molt murri i despecec, puja amb un globus fornit pel mateix editor sensacionalista fins a trobar el paradís enjòlit dels plutòcrates. És un satèl.lit pla, amb una volta de plexiglàs, que roda tranquil.lament al voltant de la terra. Hi tafaneja com un heretget fins que no el peixquen. I el peixquen per l’accent, perquè no té accent de ric." "Com tu dius, un indret sense sospita de versemblança…" "Tens raó, i tanmateix…" "Vols dir que?…"

Se n’adonaren. Potser els rics s’havien salvats. Potser sí que sabien la vinguda de l’encometat gargot burell i tots havien fugits abans al satèl.lit enjòlit, incòlume, intocat, que molt més tard es posaria sobre una terra netejada de pobres. "Mes, sense pobres, qui els faria rics, llavors?"

No resolgueren re. Altre que quedaren que en Valentí tornaria a vindre’l a visitar d’hui en vuit. A la porta, les urpes de la tos tornaren a rastellar els lleus d’en Sadurní. "M’hi trob tan malament, en aquest cos tan estretet!", es plangué. En Valentí s’esconillà enfora, ple de sinistres premonicions. D’ací vuit dies fóra molt probable que en Çalbà ja no hi fos.

Pel carrer consirà que havia fet bé d’esporgar aquell text insultant. Encara hi havia la possibilitat que els rics tornessin algun dia i hi

trobessin els escrits i que, sobre, tinguessin ocasió de fer's un panxot. *Per què tan gelós de la meua figura?…* S'aturà en sec. *D'on ve aquesta buida vanitat? Sé què sóc, sé qui sóc — no res, un sac de cèl.lules abocat a la dispersió imminent i a la recombinació, i tanmateix encar m'aferr a la figureta idiota qui porta el meu nom. El nom, el nom… Aquesta és l'enganyifa primigènia*.

La pluja sobtada queia a betzef. I ell cap paper, com qui veu ploure. Xop, veient-se una brosseta més de xanguet o pugó en aquesta basseta esfèrica del món a frec d'esclatar i escatxigar asprament l'observador, enyorà el món d'abans, aquell brut xivarri col.lectiu; es delí per tornar a púguer escriure vides il.lusionades o enganyades per l'esperança. Car ara què escriuria?… Ni per als hipotètics rics.

Aleshores li caigué un mort al cap. Ja no es reféu. Volà espúriament i instantània amb el retruc de l'espetec, s'estavellà de nou al camí, s'arrossegà sagnós per terra, nedà xipollejós, patatxapant, barrigà com un cuc dins el fang, i llavors romangué quiet. Ja només remugava i bategava amb els remucs i batecs de l'univers mateix.

10 desembre 2004

En Pere Ronsa estergeix el gran anticristià Pal.lades…

…i en pobret de manguis els estergeix tots dos…

Oh, mare dels llausangers, Riquesa,

Filla del Neguit i la Tristesa,

Qui et posseeix la por l'afligeix,
Qui no et té la pena l'absorbeix.

9 desembre 2004

Oda contra els cobejosos.

Contra els avariciosos i els qui, prop la mort, encara abasseguen

(*És a dir, oda i odi contra els cobejosos* i els qui no se n'adonen que pendre als altres, o a la pròpia terra, només redunda en més merda a arraconar — estrafet del Pere Ronsa, millor anomenat Pierre Ronsard, s. XVI de l'era on som — de l'era on som, ausades*)

Sàpies que per molt que et fessis, tot cofoi,
Del fort ample tresor de l'àrab xiroi,
I el del sirià i l'hindú d'afegitó,
Podries dir que tens tant com qui té un botó.

De tu m'exprès, qui erres la terra
Fins que l'or et sap a desferra,
I qui fuges la pobretat
Fins que no t'han enterrat.

El neguit corsecaire mai et desaferra,
Tostemps va amb tu a tot estrop i erra,
Per molt que per cada mar i oceà
Tanta de nau hi tens qui d'or plena et va.

És en va que et turmentes,
Car del neguit no et desroentes
Per molt que tinguis. A l'inrevés:
La pena puja amb l'interès.

Per mà de tempesta, a cada port important
Jeu la teua riquesa, adés trobada penant

A través d’aigües, marees i sorres,
I Sollels cremants i glaçades torres.

Tot torna eventualment a mare:
La perla a la mar, i el robí s’amara
De la terra de qui fou arrencat,
I el margade i l’or de llur lloc amagat.

Qui viu honest, amb poc en té prou i d’escreix.
Aquell qui la fretura mai no l’arrauleix
Pot dir que té el millor tresor, puix que l’enveja
No l’empaita a tothora i destraleja.

Ardu cobejós, covard malalt,
El teu mal és incurable sobresalt,
D’on ni el cos, massa afanyat a heure,
Ni l’espectre, gens de bo n’han de treure.

Tirares barra lluny dels predis pairals
Fugint dels qui et semblaven uns escanya-rals.
I ara et trobes sol, en terra oldana,
Vigilat de prop pels qui tenen gana.

I doncs, t’assetgen el neguit
Encar, i l’enveja del pervertit
Qui fort voldria el que tu tens.
Tan lluny te’n vas per a estar tan tens.

Fins que ancià del sepulcre oblidós
Encara fas pujar palaus cap al cel llampegós,
Sense adonar-te’n que, tot i que l’espitxes,
Encar de tothom el paisatge ens escaguitxes.

La terra no t’ha parit només a tu,
Malparit qui no penses en ningú.
Als peixos robes les platges
I als humans malmets els estiuatges.

De molt de paleta fas fotre l’escarràs
Només perquè et basteixi el teu envàs
Desmesurat de casalot immens i lleig,
Quan la mort és a punt de fotre’t a passeig.

A l’infern, residència eternal,
No t’hi cobraran ni un ral.
T’hi esperen amb candeletes
Tots els qui fóreu tant de dretes.

Tots us hi retrobeu, amb Radamant,
El jutge més puta, qui us esfonsa, vell amant,
Un vit de punta de diamant roent
Mentre que deixa en pau la bona gent.

La gent bona visqué en pau
Amb el que calia, i au,
Per xò ara ningú la molesta
Clavant-li pedres a la testa.

Ja em direu qui vol violar la terra
I robar-li a tort i a dret, a esquerra
I a dreta, damunt davall, tot el que té,
Sense parar compte, com qui no es capté
Quan veu quelcom tan sagrat com la natura,
Si en pac només rep enveja, neguit i paüra?…

Caldria que fos boig, cobejós sense goig;
No res a dins, però molt parençós l’estoig.

Cert que en Ronsa digué "avariciosos", però cobejosos és el que volia dir *avariciós
fins molt recentment. No volia dir mai avar o escarransit o garrepa o
escanya-rals and so on. Com volia dir aquell dalpelsac de Dant quan diu
que digué: l’avara pobretat dels catalans. És a dir, els catalans qui
vingueren a aprofitar-se de nosaltres (els romans, els venecians, els
florentins, i tutti quanti, que a cobejosos ningú no els ha

guanyats),
pobrets. Els catalans (no els balenfianos, noteu!, car els balenfianos
no han passat a existir (?) fins que els franquistes no se'ls van inventar), s'ho volien endur tot, precisament perquè eren pobres i
volien més. Exactament el que foteren i han fotut sempre tots els ocupants. Arroplegar el que podien.

No ens hem de deixar propaganditzar mai per l'enemic!

30 novembre 2004

Ràpida drecera al re (un altre relat d'en Tiberi)

Ràpida drecera al re.

N'Hug Marès tornava del magatzem carregat de bosses de plàstic, tres a la dreta, dues a l'esquerra, plenes de queviures, pa, oli, raïm, ous, bananes, carbassons…Ja havia fets tres o quatre quilòmetres quan, gairebé al capdamunt d'una pujadeta, lluny als suburbis, força esbufegat, catacrec que caigué rodó.

D'antuvi nidéu no en féu cas. Poca gent qui passava, només qualque vehicle espetarregaire. Però aleshores una dona, d'una finestra estant, en veié el cos part de terra i qualques ocellots cruspint-se sorollosament part de la teca vessada de les bosses. Aquella dona trucà la bòfia, i la bòfia aparegué. Trobaren que n'Hug encara respirava i trucaren a llur torn l'ambulància. L'ambulància se l'endugué a l'hospital.

Quan al cap de qui-sap-los dies es despertà, n’Hug Marès era un home ric. Son oncle de Califòrnia, en Grodan Maress, l’immens savi del teobroma abonyegat — un menjar diví que alhora engreixava i aprimava, engreixava els pits i les natges de les dones, i els collons i els pectorals i altres carrinclonets musculets dels homes, i els aprimava ventrell i estómac, malucs i cuixes (en les dones aquests dos darrers només en mesures condignes) — son oncle, doncs, l’empescaire del teobroma abonyegós, l’havia dinyada a la vila universitària de Batzacs amb Matràs, a Califòrnia, i li havia jaquida una herència de déun’hidò.

Per dissort, n’Hug ni se n’assabentà. L’atac de feridura l’havia ferit fins al moll. No es pas que no es pogués bellugar, altre que una cama i el braç contrincant; era, molt pitjor, que no podia consirar a dreta llei. Ni sabia com es deia ni si estava casat o no, i, si casat secretament, amb qui.

No cal dir que, tantost hom s’assabentà de la seua sobtada riquedat, li’n sortiren a cabassos, de dones qui deien ésser sa molt aimada muller, i àdhuc qualque efeminat qui pretenia que en realitat ell era el marit-muller de n’Hug adés molt dalpelcul.

Tant se val. La qüestió: que n’Hug (i ací el jutge se li ficà a la vora a pentinar-li el toment que se li feia a la cicatriu de l’operació de crani) havia de judicar qui deia la veritat. De la cambra on raia, amb la liquiditad que ara li era possible de pouar, se n’havia fet un palauet, sempre amb el consell del jutge qui li feia constantment la gara-gara, amb ganes de sucar, i, a la saleta molt encoixinada, hi anava rebent els qui deien ésser la seua legítima meitat. Si trobava que algú mentia per les putes dents, el jutge mateix ja se li apuntava el nom, i a l’endemà ja li obria un inici d’encausament per delicte de substitució de personalitat, o quelcom paregut, què cony sé.

L’estona llarga que l’operaren crani badat, del cervell i les seues intricades i sovint afetgegades circumval.lacions, a n’Hug li fou altrejat de visitar el paradís. Era un paradís impol.lut, amb infants i bèsties qui hi rondaven a lloure, i amb paisatges d’allò més magnífics i prístins. Els infants, gens díscols, se les campaven totalment autònoms, s’amagaven i reapareixien, sols o a estols intercanviables, entre els rocs i els estanys, les comes i els turons, entre els caminois i camps estesos adornats d’excel.lent vegetació, amb matolls sovint amb forces baies i nous. Cap

necessitat d’assegurança a llur encontre; les possibilitats de malaltia o accident en aquells paisatges aitan benèvols, baixíssimes.

Les bèsties, qualcunes de ben exòtiques, com ara elefantets miniatura i dracs llangardaix, grassos, de pell llisa relluent, eren totes d’allò més aregues, i herbívores i insectívores, i no els passaria per la clepsa mai jamai de fer mal a ningú.

Oh, les valls, llavors! Al revolt de qualque viarany, se t’apareixien, i eren amplíssimes, d’herbeis vigorosos encatifades, solcades per rierols pacífics, en assolellaments molt dolços. Paisatges sempre intocats, mai coneguts per cap vehicle empastifador, enfastiguejador de fums, de pudors i de sorolls.

Ah, illa delejada ans jurcada; quin delit d’anar-hi tothom, i sempre prou lloc per trobar-t’hi sol si així t’abellia. I cada animalet i infant parant compte dels ous — n’hi havia arreu, més o menys ben posadets. Per aital que si de cas cap organisme delicat en volgués mai descloure, i en descloien ara i adés, pogués trobar-ho tot comcal i prou amorós.

Un dels jocs que bèsties i infants s’entretenien a jugar era aquell de fer avançar esferuletes dedins un tor. Potser era el tor de l’espai-temps, i les esferuletes acoloridetes que hom empenyia pel suau tobogantet del dedins, n’eren els móns de qualque estrany univers paral.lel, o perpendicularitzat en creu, o entorat: com baules o denes, què em sé jo. El cas és que si hi havia cap estavellada d’esferuletes, tothom s’escridassava rient, i això incloia estrucets i camaleons i tota altra bèstia ací amb capacitat de riure, i de riure de valent, i tothom deia, jocós i gaudent: Sant tornem-hi!

I la penyora era un granet de grana de paradís per a cadascun dels partíceps qui no l’havien salada, a pagar doncs pel qui havia causada la lleu conflagració. I n’Hug Marès s’hi trobava d’allò milloret, i comptava potser qualque bon jorn, en una de les valls aitan cinematogràfiques, ensopegar’s bonament amb qualcun o altre dels seus estimats parents morts abans seu.

Per dissort, abans el despertaren. I al món antic s’hi trobà d’allò pitjor. I, sobre, amb tota aquella gentada qui pretenia d’ésser-li la muller (i el marit-muller en dos o tres casos rucs) molt adeleradament.

–Vull tornar-me’n al paradís –deia–. Collons. Allí tothom hi és molt trempadet. I hom recobra la penyora que ha haguda de desembutxacar donant petonets a manta, i a mants d’animalets i plantes, qui llavors llagrimegen dolçament de reconeixement.

I el jutge li acaranova el toment i, per a bona mesura, una miqueta el perineu.

Per distreure’l li demanava si hi havia trobats gaires papagais, a les selvetes paradisíaques, essent com és el més intel.ligent dels animals, inclosos els homínids o humanots. Tot i que el malencònic i anorc (una cosa duu l’altra) Frederic el Gros hagués sentenciat que tothom qui fotés cara de papagai segur que era un carallot.

I li demanà també si hi havia cap personatge gros, com ara cap marquès… El de la Faixeta?… El de L’aixeta?… La Raixeta, la Reixeta, la Queixeta, la Caixeta, la Baixeta?…

N’Hug Marès sempre feia que no amb el cap. Cap marquès, no. Ningú qui mai hagués portat cap vehicle fastigós. A l’hora de sortir de l’embús de la mort, tothom ha perdudes les claus del seu cotxe — i doncs no van enlloc. Massa poc. Ben merescut!

Bé, bé, bé, collonut — feia el jutge espritmatxat i tot neguitós, gens escarxofat, de fet assegudet a un cantonet de llit amb un bocí de culet escardalenc — bé, bé, ou-kei. La qüestió que dormim bé, senyor n’Hug, i sobretot que no ens deixem engalipar. Això part damunt de tot. De fet, més val vigilar, més val clapar amb la dona Agrípnia (l’insomni), que no engrapar’s de per vida amb un error constant de donota flonja i humida; fotríem goig, quina calamitat; espanyats i espatllats de per vida — hò, com xanguet a l’afàs o bertrol…, com escarbat a l’hostal mefític i assassí del Roach Hotel…, com betzol bagasser atrapat al cul de sac pollós i ratat d’un fosc atzucac, en eixir del bordell, i ara cargolat ans botxinejat per salvatges lladregots qui, com els croats molt beneits d’antanyasses, eixelebradament ataquen i ataquen sense consirar molla en els resultats, car què en romandrà, de vós, senyor n’Hug, com de les ruïnes per on els ignars croats sense grec passàrem adés?… Res, una pelleringa escarrotxada, sense un sou a la butxaca arnada — arnada, ai, llas, com la pròpia pempthousia (la vostra quintaèssencia), amb l’ànima doncs emboïgada, l’espectre tot traucat, el cul enlaire clafert de treps, pupetes i brians, el mantell trossat tot de sets, estrips i esfilagarsaments,

el cap un rodament d’autobús, tot de sotracs, sense arrest previst aumon, i, ubic, arcaic, aixecant-se de la ruïna doncs que sou, idoni (és a dir, invisible), el sofre que crema part de sota, molt subreptíciament, com si ja fóssiu respirallet de l’infern on de cap us tireu. Ja em direu vós, si és cap paper.

No, no — protestava n’Hug — prou falòrnies, vós. No em casaré amb ningú. No sóc la rateta qui escombrava l’escaleta i es trobà un dineret. Jo vull tornar amb els meus infants gens sorollosets al paradís, i vull jugar-hi a les tres pedretes amb mons llunyans i lluentets com lluentins duts per la deessa, la regina del cel.

És que no es tracta, senyor n’Hug, que us caseu amb ningú. Si això fos, ja us deia: això rai, caseu’s amb mi, i tot arreglat. No, no. Volem sàpiguer si de debò ja éreu casat abans de l’incident de la sang atropellada pels galzes massa cairats del cervellot, o com n’ha dit aquell estaquirot de metge?… Tant se val. Per això sóc al vostre costadet, perquè justícia sia feta. Us podeu imaginar que altrament podria ésser jo pel món, en lloc de vetllâ-us a tothora, salvant qui sap quanta de padrina quan se li cala foc de cop-descuit als fogons de la cuina i tot comença de fer flama i fum. Cap agraïment, però. Encara rai si no m’enduc doncs cap cop d’escombra. Ja se sap, el fat de l’esforçat ans heroic servidor de la població. No; anem per feina, però; no voldríem pas que cap barjaula massa fresca se us endugués de maridot, i vós només pensant en morî-us per tal de tornar als vasts paisatges impol.luts, d’on torneu avatar molt remut, i ella mentrestant vídua molt acabalada ans xiroia, sense cap raó al món per ser-ho, i quan, en tost d’aquesta horror de tortedat, tots els vostres pistrincs californins podrien haver passats, a través de mos dictàmens molt saberuts, a l’estat, ço és, per a goig de tothom. Cavà?

Hò i tal.

Doncs entesos.

* * *

Dormien com dos angelets, el jutge i n’Hug, quan, disfressada d’infermera, una postulant al lloc molt adelerat de dona adés casada en secret amb n’Hug se li llençà damunt per a fer’l trempar, i que l’hi endinyés per a provar que li coneixia el mànec i com s’ho feien

d’estimadets ans de l’accident amb les bosses del magatzem i (ah, sí) l’herència aquella de l’oncle Grodan.

El jutge, com sentí aquells crits d’em violen, es tregué molt esveradament la pistola i engegà un tret o dos. La dona fou atesa al cap. N’Hug Marès l’espetec i el daltabaix (una de les bales havia foradat un dipòsit d’oxigen a la cambra del costat i pertot hi era esclat, estelles i calçobre), la xereca que l’afusellament de seguida mogué arreu l’hospital, n’Hug Marès, dic, immediatament, es veié alforrat de tot aneurisme malparit, les vies sanguínies se li desembussaren ensems de cap tap llefiscós, llenegós i escaguitxat, les múltiples gaures que li feien llobada per les venes, totes les romegueres i entrebancs que li escanyaven, com cireretes al carcanyell, les carreteres de la sang, se li fongueren a l’uníson (mai millor expressat), d’espetec, i alhora el cervell se li esclarí, i allò li permeté aquell reconeixement instantani de la seua dona, allí jaguda, morta de fresc.

"Sí n’és n’Afrodita Blume, ma muller molt aimada! Fou nada mentre nedava — sa mare l’Eufròsia qui déu hajo perdonat havia caiguda marejadament del transferidor quan n’anava molt prenyada, i n’Afrodita nasqué entre les llordes bromeres del port. Afrodita, Afrodita meua! Ah, déu meu, qui t’ha matada, quan amb un trep d’ampolla al cap n’hauries tingut prou i balder! Ens havíem casats a Tortosa abans d’ahir no l’altre abans, a la pujadeta de l’Andorrà, prou a les envistetes de casa, tot carregat que anava i esbufegat, l’incident de l’embús sanguini no tingué molt malastruc lloc."

"No us lamenteu tant, vós. Amb l’arma de reglament us he fet el gran favor." El jutge abraçant-lo li digué. "Ja us crèieu que ningú no desembolicaria la troca del vostre ésser; que us n’aniríeu al clot havent bo i jaquits enrere els de més dels secrets del vostre trànsit totalment indexifrables. Que fóreu estat fum i prou, tantost esvaït, i bonanit. Ignot d’empertostemps per al personal social i l’altre, el de sabata, el d’espardenya, el de peu-nú i tothom altri, mitja al garró, mitjó foradat, renòs, ulldepoll… I ara tot ho recobreu, la llibertat i la memòria. Àdhuc, pobrissona, malaguanyada, la memòria molt feliç de l’ham boterudet i punxegudet de la vostra mestressa qui fou (o quòndama, com diem al meu poble, Reponcelles de Sesgaioles), i tots els plaers que òlim n’extraguereu, ara, mercès a mi i al meu encert canonístic, torneu a

tindre’ls presents. Quina vida més joiosa no us espera; sou l’enveja de tota la sala, els de més qui hi som — o ja hem begut oli, al nostre llit de mort (i més el dissortat del dipòsit volat) — o només un desert àrid i eixorc d’assalariat i de pencar com un foll per a aitan poc guardó malagradosament no ens rep. Què hi farem. Ara que heu recobrada la salut, només puc confiar que us en recordareu, que fui el vector qui accelerà el vostre Solell ixent d’una vida millor; ric, relativament jovenot, lliure, sense compromís, vidu, amb la dona morta, amb un amic com jo, codonys, què més es pot demanar!"

Esblaimats ans esborneiats, ambdós s’esguardaven, l’un xerrant pels descosits, l’altre sense escoltar-se’l, la morta estesa damunt el llit. L’un amb el rau-rau que el rosegava part darrere, devers els environs del clatell; l’altre, com aquell carallot d’aquell llibre d’ignorants on el déu maligne ordena el pare sacrificar son fill com si fos un boc emissari (pobre boc, també!), desitjant de tot cor passar pàgina enrere, com si no hagués feta la bestiada de tindre aquell atac de feridura d’on l’encadenament molt fatídic fins al sacrifici de n’Afrodita — adés aitan fineta de pell i ara amb una pell que amb la sang eixarreïda semblava la de l’escorça escrostegosa de l’àlber.

Entrà l’infermera de debò i veié el gran desastre. "Quin empastif, senyors! I què li heu feta a aqueixa minyona?…"

–És que es planyia ferotgement de maldequeixals –provà de justificar el jutge.

–Poca-vergonya! Com si no tinguéssim a la farmacioleta làudanum.

–Sí ves. Fem el que podem.

–Algú coneix l’interfecta?

–Era la dona de veritat (fes-te fotre, noia; estava casat). La senyora n’Afrodita Blume de Marès — bufa, i, sobre, si sabés, i ai, quin nom més apropiat!

–I el malalt què diu?…

–No dic re –féu n’Hug–. Vols repassar o esmenar els fulls del passat, però no hi ha res a canviar-hi. Car re no hi ha escrit. No hi ha ni sisvol paper. Abans d’ara mateix no hi ha re. Sempre el mateix. I el mateix ara mateix. Palimpsest de re. De signes flonjos, blancs, enjòlits a l’èter,

fugaços, ventissos, com pampallugues de mareig, se t’esfumen de continu d’aital faisó que amb l’endemà només en romanen traces molt primes de fumet griset, i, una miqueta més tard, re.

–Ja hi tornem amb els fumets. És que, comprengui’l, amb la mort de la seua dona, una depressió pertinaç qui te la treu? –el jutge féu avinent a l’infermera.

–Neixem tantes de vegades, com bombolles en bromera… –continuà consirant n’Hug.

–Records de l’imperfectívola n’Afrodita; i ai, oi?, quin sentiment –apuntà el jutge.

–Neixem tants de camins, i doncs n’hem de morir també aitants — ans de renéixer, vós. És com ara el co-néixer, benaventurat hortet ben conreat del meu cervell novament feracet, sense insecticides ni flagellicides ni embussos de taps de sangota pudent. El co-néixer et fa re-néixer a allò après — nou, o de nou. Co-neixem amb les coses conegudes, o re-conegudes, amb llur coneixement, o reconeixement. Ai, llas, com reconeguí la meua dona aitantost.

–Em sembla, senyoreta, que ja el tenim guarit. Entre vós i jo, quin tàndem mèdic, notfot?

–La meua dona, qui rampelluda com el seu antic marit Raül, l’abrandat, qui se n’anà a Dénia a comprar’s un violí per a fer ballar les xiques el diumenge al dematí, i, en tornar, se n’adonà que era una altra metralladora, d’on ningú no n’eixí viu, se m’ha tirada sobre, cony badiu i esponcellat, tret que aquest cop hom li esbadella ans li espelleix el cap. La flor del cervell desclòs. Diuen que allò que cal és seny, no pas cervell, que prou en venen a la botiga per a fer’n truites i tot allò; doncs bé, entre el meu defecte al cervell i el seu al seny, tot s’ha conjuminat perquè aqueixa tragèdia fos.

–Ja el tornc a veure pansit. Senyoreta, on és els seu làudanum molt lloat? Congre, corri a portar’n, què espera, caram.

–Senyor jutge?

–Sí…?

–Vagi-se’n a la merda, vol? O servi el ciri d’algun altre funeral –l’infermera l’envià, i molt amorosa es tombà cap al vidu surós–: Vingui,

vingui, n’Huguet manyac, n’Hug manyaguet, anirem a una cambra molt millor, neteta i sense morts ni malvetlladors; en acabat de tants de sondrolls, tenim l’esperit molt tendret…

*** * ***

"Heu vists mai circells cargolar’s?… Heu vists mai apis créixer?… D’esguardar aitals calmes meravelles, hom en rep pau a semals; l’ànima se li assuaja, l’esperit se li n’enfuig, eteri, celest…"

N’Hug recitava els seus paradisos illencs a l’infermereta bona, dementre que a baix, al peu de les escales, dos infermers forçuts, adés amants de l’infermereta, ataconaven el jutge, li umflaven la cara, li trecaven els ous.

Una paó cua-estès s’ho guaitava tot del jardinet de fora estant; amb apassionada concentració, el seu esguard travessava els vidres de les finestres. "Sóc testimoni avui (es digué) de mants estranys accidents. És clar que un hospital és un perfecte indret per a això. Mos ulls diquelen oldanes meravelles d’allò que els sapastrívols bípeds s’entrefan. Dins l’hospital i fora, pel reflex dels vidres i els jocs de la llum. Ara mateix, en acabat de tant de crim part de dins, part de fora, guaiteu… Una ambulància tornant… Se n’adona, el menador, cal suposar, del vehicle abandonat que suara patia un accident (tots morts), una destrossa de vehicle encara enmig de la carretera. L’ambulància es desvia amb molt de compte ara, per tal d’evitar la carraca erta, tret que, en acabat que l’ambulància s’ha aturada, la desferra lentament entra en moviment i ensopega dolçament amb l’ambulància, la qual, amb els ferros torts i recremats del davant, el derelicte buit i sense cap voluntat, només amb el de l’inèrcia de la baixadeta, ara assoleix de capgirar. Cap per avall, s’esclafa l’ambulància damunt un roc decoratiu (o era un monument a un metge vanitós?) devora l’entrada. Puc sentir’n els cossos escruixits i els petits ploramicons (raneres, angúnies, agonies) dels qui hi eren, menaires, assistents, marona, malalt molt greu: un infant de pit, hò, angèlic, amb delit de jugar a les tres pedretes o a bitlles al tor del paradís exclusiu de n’Hug… He dit exclusiu? Volia dir inclusiu. Tant se val. La qüestió que… Els dissenys de la natura són impenetrables… El fils del fat ineluctables… Déu i les seues putes manies inalfarrasívoles… Hum… O com fa aquella altra mentidera nimietat?…"

Això, i pus, es demanava, seriós, el paó.

Un paó amb ambicionetes, potser, d'esdevindre mai ocell de paradís.

"Encara més?" Ens diu. "Manoi, no pas! Ni foll."

21 novembre 2004

Exaltant vertigen del conèixer (ho escrigué en Tiberi Guix)

Exaltant vertigen del conèixer

a) Allò que hom apella déu deu equivaldre's a allò altre que hom apella temps [re a veure, és clar amb la manifestació meteorològica millor anomenada oratge (*"quin oratge fa?… plou? fa Sol? cau pedra? neva?…"*); re a veure, tret que l'oratge també s'hi esdevé, damunt, com tot s'hi esdevé]. Déu i temps — dos noms, doncs — i probablement una pila més de noms — per a una sola ignorància.

Com el temps és la pell de déu, déu és una pell anomenada temps i prou. Damunt aquesta pell tot s'hi esdevé.

És viva, aqueixa pell?… N'ha d'ésser (que no vol dir que servi cap mena de consciència) car prou hi genera paràsits (amb consciència o sense) [definint "consciència" com l'il·lusió que té cap organisme que s'auto-coneix]. En tot cas, per a naltres, aqueixa pell és un ésser estrany — ni bo ni dolent, ni maligne ni benèfic; només indiferent de totes totes; indiferent i alhora tan diferent, diferent de totes totes; incopsable; en tot cas, probablement sense cap mena de consciència comparable a allò que capim per consciència nosaltres.

Ara, i naltres, i totes les altres fètides emanacions d'aqueixa pell?… Naltres? Polls sense importància, paràsits damunt qualque pèl fal·lible a la pell del temps.

Polls molt interessats en la nostra vida de polls i en els polls de la nostra vida, i prou. Morim a la pell com els polls se'ns moren a la nostra — ni així — car un poll a la nostra deu influir poc o molt, ens pruu, potser, o

ens injecta qualque verinet… Dementre que naltres què hi fem, damunt la pell del temps, probablement no hi injectem re, probablement re gens no se'n grata… Re [cap cosa] gens [ni mica] no es veu impel·lit a gratar-se'n l'irritació… Gens capaços de provocar cap pruïja ni menjaó ni poixevolesa a la pell qui molt efímerament parasitem.

Tot s'hi esdevé, doncs. Àdhuc els espais. Els espais: cresps (o parcel·les, o pegats) damunt aqueixa pell.

Ara, espais?… Per què els espais múltiples i el temps u?… Per què no pas a l'inrevés?… Per què no pas ambdòs únics, o nuls, o múltiples?… No ho sé. Només dic allò que sembl percebre enllà d'aquesta escletxa amb els meus ullets molt esclafables de poll.

b) Bicicletes ens venien en allau i de cara. L'accident no podia pas deixar d'esdevindre's. A un hom granat li escaigué la desgràcia d'ésser qui amb el seu bòlid esclafés el primer ciclista (un jovençà barbamec). Aleshores tot s'aturà. El tràfic regular i la correguda (fort suicidària) del jovent enbicicletit, bo i anant de bòlit i a la babalà, i sobretot contra corrent.

Ningú no gosava moure's gaire. Tots ens guaitàvem el pobre home aclaparat de culpa, tot i que la culpa era de l'altre. I ara arribaren aquells trapelles en lliurea, la bòfia, tanoques brutals, amb regateres de sang i merda encara a llurs lliurees, indicis de la darrera tortura a què s'havien adeleradament lliurats.

—Quina atzagaida no fotran ara! — ens ho temíem tots. Ens exigiren els papers, en copiaren els noms. Les dones les bufetejaren allí mateix. La crueltat els sobreeixia. Vaig voler dir: "Només un home bo amb les dones és un home bo." Un mastegot em va fer callar. (Tan rucs com són i sempre et llegeixen el pensament.) Sagnava ara per la boca. Porrades cuidaven asclar'm el meló. Em van fotre una puntada al cul. "Engega!", digueren.

Ara tornava a casa, al meu piset rònec i tronat, ple de penja-robes i retalls de barba mig grisa mig fosca. Poc hi cabia gaire cosa més. La gent em guaitava amb aires de sospitar que no fos cap intrús qui volgués fer mal a la canalla. Tothom fotia uns posats de sòmines, d'ignorant.

Com els qui adés visquérem al piset. La dona, la nena. Tothom hi sembla no sàpiguer on les coses caben… Cercava adés, potser feia anys,

un astrolabi i m’ensopec per comptes amb la faixa de la dona qui al cel sigui; les sentors antigues em duien a l’esment les festes d’antanyasses on els tomàquets s’embotien per escletxes i foradets, i les llavoretes dels tomàquets apareixien als cagallons de les dames més engomades. Naltres, qui les analitzàvem molt acuradament, trobàvem l’anàlisi força pessigollosa, i les dames feien escarafalls com els dèiem quina mena d’escorcoll no fèiem en llurs femtes molt flairoses…

Ah, anys delicats, on sou?…

Em trobava tant astorat que oblidava l’indret d’entrar-hi. Finalment, trobí l’entrada. Ja m’hi esperaven. Se m’endugueren en llur vehicle orb.

c) Em guaitava el rellotge i no sabia pas quina hora hi deia. Potser s’havia aturat en rebre els recops dels cops que em donaven. “Quina hora no hi dius, malparit”, feia, molt enfellonit, sacsant-lo. I ell no responia sinó tic i tac i tic i tac molt contumeliosament ans ludibriosa. Sense cap ritme que tingués cap mena de seny.

Me n’adoní que dalt un mur hi penjava un altre aparell si feia no feia horològic. La semiesfera o el segment d’esfera de vidre que havia de cobrir’n les busques mancava, i doncs la panxa, per comptes de blanca i neta, n’era grogosa i bruta. I allò que marcava no volia dir re. Les dues busques eren de la mateixa magnitud, i al cap d’una estoneta me n’adonava que no es bellugaven gens, ni cap endavant ni cap endarrere. El segon dels aparells també em feia la guitza.

Ullí els voltants. Cap finestra on apuntés l’oratge. Com situar’m, sense saber ni l’hora ni l’oratge?… Ah, adés, quan érem capaços de sentir a la pell els elements com ara si la vida hi corregués. L’arc de sant martí vist per la pell… L’arbre de la ciència arrelat per les fulles amb el mareig del torniol del vòrtex del quietisme pus ert… La boira feta pa tovet…

d)Ens toca de pagar ara tants de pecats?… Començant, supòs, pel pecat de néixer. Em retrunyen els versos dels cassandres; llurs premonicions tantost encertides de guerra mundial… Tret que, és clar, qui es creu aqueixa merdegada de dolor afegida?… Els pecats?…

No hi ha pecats. Només hi ha crims.

I els qui més estan ensumant els pecats d’altri, ells són els més criminals. Quin rellotge desbocat, espatllat i boig vol que sigui la malhora de tindre de president imperial un altre d’aquells rosegaaltars fastigosos, un altre

criminal, un altre colltort qui te la fot sempre que pot d'estranquis?… I sempre que pot per davant i descaradament.

Haig de ficar'ls tots al mateix sac de fera rabiüda… Tants de remenacagallons… Com m'altaria de llençar-hi qualques maons, dins eix sac on la ferum rau, i fer'n un nus, a la boca del sac, i bombar el paquet immund dins qualque estany ronyós i estantís.

e) Quan tocaran les hores de la llibertat, on cada capitost assassí i brandacreuotes serà mès en presó, i àdhuc passejat per cada pàgina de mitjà de comunicació com a exemple d'allò més vomitiu pel que fa al gènere humà — qualcú amb poder, hipòcrita i mortridor, genocida, qui tanmateix es vanta, enganyabanaus, d'ésser tan bo.

Bo, redéu. Bo! Amb el seu cap hauria de fotre bong als gongs dels ergàstuls (això em duu a l'esment les escenes tètriques dels musics emmasmorrats a *Els 5000 dits del mestre T*.)

Amb aquest pensament tancarem ara la tapeta lletja del rellotge malbategós.

f) De cos desmanegat a rellotge d'inconstants ballarucs… Remuguen els budells del rellotge de l'univers.

Tot amenaça pet. Un altre indret, arreu on lluc, amb els mateixos retrunys d'advertiment molt seriós d'imminent catàstrofe.

Mes on fugir?… Tenen el món copat. I l'hora s'atansa de l'espetec.

Mon cos desmanegat estergeix el cos desmanegat del rellotge ubic — els inconstants ballarucs que li foten de pèndol s'esvaloten al vent cataclísmic del torb creixent.

Vull anar tan lluny, tret que se m'ha acabada la gàbia de la terra.

Corrent-corrent, quin avergonyiment d'haver corregut massa sense haver anat enlloc. Ara estic penjat desmanegadament al capdamunt d'un penya-segat sobtat, i els dits que em rellisquen de la lleixa abrupta on s'arrapen…

Quin amic de les antigues memòries d'anys més feliços on la revolució per la justícia s'imposava arreu no em sobrevé per a ajudar'm?…

Em diu: "Guaita, l'alçària no és pas insalvable. Pots botar avall…" I es trenca o es torç, per atiar'm a l'ardidesa, les molles dels genolls. Així i

tot, veig que no s’ha xemicat en ximecs de sang i limfa al capdavall del rocam. Per això descendeixc abraçat a la muntanya — a poc a poc, no pas saltant, com ell — i em faig a baix, al ferm, incòlume.

Tornem a la piscina i al bon temps, amb aspecte fals que res no s’ha escunçat. Tret que ell ranqueja i jo encara tremol de por.

Quin àpat no es cruspeixen, tots plegats — amb les seues germanes i llurs filles claroses (com es diverteix el jovent!) mengen llagostes i xerriquen vi fosc.

Li dic: “Me’n torn, cap cot, car só un impostor.”

Un impostor. Com podria fer xerinola si tinc el cos desmanegat, si oeixc el rellotge cridar’m esfereïdament i tampoc no paeixc re prou ric?

“Adéu, adéu, i mercès per intentar-ho.”

Les veig totes plegades, i ell, en germanívola conspiració, fer’m bon vent amb les mans balbes de flonges manoquelles. Filoses titelles, are se’n riuen del meu pas incert passats els bedolls qui ploren flocs d’escorça cremada. M’encamín cap als forns, ple de cabòries, i un cos com més anem més desmanegat, de treps i ictus bategosos mapat renovelladorament. Nafra damunt nafra. I així anar fent.

De cua d’ull veig que badallen. Res no els acoquina. Ni la filera de voltors qui s’estarrufen, pacients, damunt llur àpat de cadàvers malcuirassats.

g) Tantes de ferramentes rompudes a la llosa intangívola del temps!… Cert, tots els qui hem volguda esbrinar la natura del temps ens hi hem estavellades i trencades les dents.

Incessant ens en descol·loca el batec. Com l’orb somia auditivament, i no veu sinó filaments fantasmals… [I això l’orb qui conegué la llum, i doncs de qui el cervell té coneixement d’aqueixa diferència cabdal entre claror i foscor...] I pot veure (en somnis) estranyes tosses, formes tàctils qui els vidents som incapaços d’aesmar’ns (pel fet que al nostre cervell mai no li ha calgut obrir aqueixa altra aixeta de sensacions…) Els qui som menats pel temps, en somnis en palpegem nocions molt imperfectes (el temps dels somnis és sempre diferent, i la mort no hi és altre que com a anècdota)… Això vol dir que ens manca quelcom, una facultat cerebral, diem-ne, per a copsar què és.

On ha nascut cap monstre o en neixerà mai cap qui de casualitat (la barreja mutacional) serà capaç de capir'n l'essència o fins i tot la qualitat, diem-ne el contorn físic, d'allò que constitueix el temps?…

A propòsit d'això llegia que adés (anys de l'imperi romà) els orbs per exemple eren considerats esguerrats, i com tot altre esguerrat, element còmic o si fa no fa.

La crueltat dels homínids sobra la de mantes bèsties. En Plutarc a les seues Morals diuen que parla d'un mercat de teratògens on hom hi ven, per a distraccions més o menys confessables "gent sense panxells a les cames, gent qui té braços de mostela, gent amb tres ulls al cap, gent amb caps d'òsties (o vés a sàpiguer quin altre mol.lusc)"…

Doncs, som-hi, tornem-hi: Entre tant de monstre nascut i per néixer no n'hi ha hagut (o haurà) cap que pugui percebre el temps de tal manera que sigui entenedor?

Quin gran avenç no fóra per al coneixement!

Car no tot monstre és pas lleig. N'hi ha de "bellesa enlluernadora" — com hom fa sovint, poèticament.

h) Dels camps estranys, on no en sabíem escatir cap dels topants, car tot ens venia de nou, i els monstres qui ens engarjolaven s'abellien a entretindre's de canviar-ns'els arbitràriament i constant, d'altres monstres ens dugueren cap a trens, en vagons atapeïts on ens barrejàvem vius i morts — i on anàvem (deslligant's-ens sovint i sobtada en esbojarrats escarafalls, i ofecs i batre de braços com qui osta insectes, per a romandre en acabat muts i erts i astorats fins al capdavall del trajecte interminable) qui ho sabia?…

Ambtant, les rodes del tren, llur tètric, sempre repetit catric-catrac, era el nou (o vell i massa conegut) rellotge del nostre viure.

Demanem: "No hi arribarem mai?…"

i) Un instant abans no ens embàrcon…

Era una pudor molt fastigosa; no érem capaços de dur'ns cap mos al bec; massa plens de basca. Entortolligats, ens aplicàvem mocadors o draps impregnants d'altres sentors: sortós qui podia trobar cap herba per a embolicar-la i xemicar-la al cor del drapot.

Afetgegts a la presó del camp. Pudor de rates, pudor de pixats de llop, a les parets regalimaven les lleterades dels escarcellers — tost, plenes de floridura i de cucam. Vius a la pell.

Fora hom estavellava granotes a les parets, rates, serps, ocells, carcasses de llop, i es podrien, i, per les finestres sense vidres i per les escletxes entre els taulons, en penetrava la ferum. I llavors ens "convidaven" al film; ens amorràven a les ascles per veure'n ni que només fos fragments; ens empenyíem sense contemplacions — ens encavallàvem uns damunt els altres — esbiaixats ballarucs molt bel·licosos — el braç d'altri, o el seu coll, la crossa del veí.

Quines baralles de germans malavinguts. N'hi havia que anàvem sense cames, ja no ens servien de res: és clar que tot era truc de braços en molinet, aletejants. L'esquer de l'horrorífic esplai. Qualcuns levitàvem com aranyes per tal d'ullar a través de les osques més altes. Llas, quin calvari si eren opaques per causa de qualque ràfec o tauló-teula mig caigut. Llavors, el davallament damunt els esglaons embalbits dels caps embadocats de les piràmides humanes era molt vergonyós. Car senties com els millor situats se te'n fotien dementre que tu no hi veies re — o podé només se'n reien de les peripècies i astracanades a la pantalla.

Ah, la fama dels artistes — només el temps podia esborrar-la! Mes no pas mai dels nostres molt efímers, vel·leitosos enteniments.

j) Abuixien lúgubrement els llops a les estepes, i no sabíem si els abuiximents eren la realitat o venien de la pel·lícula.

A l'aguait, rere la bardissa, mants d'ocells de moltes de menes s'agençaven a l'assalt. I més ençà, molt més benèvol, el comandant del camp conrea, amatent, grosses maduixes de tardor, per què àdhuc la sogra, radiant, el felicita.

Per a ell, el temps s'escola amb la saó… Temps de maduixes, temps de tempirar, temps de femar, temps de germinar… Agemolits, els terroritzats presoners n'heuen les inaferrables ressonàncies — retrunys espectrals de la creixença dels maduixots… En bavejàvem per les clivelles. I alhora sabíem que el rellotge de la terra rutllava al ritme escaient.

L'elasticitat famosa del temps no és intrínseca a allò que és o deixa d'ésser — estireganyada pell — l'elasticitat només és en la percepció de

qui el percep. Podé, pel fet que som substància del temps, és a dir, producte parcial del seu esdevindre's, no ens és possible d'escartir'n la substància. Quin full produït per la papereria coneix l'arbre i en coneix les fulles… Quin subproducte nostre ens coneix?…

Som els microbis del temps. Sempre morts abans d'endevinar on collons fiblem.

I al contrari?… I si fóssim únicament vector mitjançant el qual el temps s'escorrialla cap a cert indret inconegut?… Au, vés. Això segurament fóra pecar de supèrbia.

Som les rodetes del temps — i quina roda coneix l'essència del vehicle?… La rodeta comandant confiós, com la rodeta sogra rutilant, formen rodetes ben engreixinades… Les rodetes presoners són rodetes abonyegades, boterudes, friables, encalloses, gens fiables… El nostre temps i el llur és el mateix i, vajo on vajo, hi farà cap amb qualsevol roda… Deu ésser una mena de centcames o de milpeus on si en perd uns quants, això rai, que pler li'n romanen encara.

Això consirava, rere la clivella, guaitant créixer els maduixots, dementre que, no pas gens vistes, les rodes dels estels duien el temps en torniols d'ocell fufú. Entrarà el temps pel forat del cul del temps i hi desapareixerà?…

Ah, ocell fènix qui reneix de les flames del gran temporal ocasionat pel mareig del temps. Ah, ocell roc qui duu al bec bocins del meu cos perquè sóc maniqueu i no em crec que re de bo no s'esdevingo sense que de dolent no sigui contrarestat… Això consirava, morint-me.

Delint-me alhora per veure un esbarts d'ocells a betzef assaltar l'hort i endur's de cada cadàver de maduixot el bocí més sucós.

k) Obtús, tot li sembla avui vellutat, dels budells propis i aliens a les pells dels mamífers volaires pel cel no vist altre que per les esquerdes crues.

"Rom i esmussat tinc l'enteniment", es diu. Sent el dring a la nit del pixaire obscur. Pel magí li passen les imatges adients del jorn proppassat, quan per les clivelles entrava prou claror per fer clar qui era llavors el pixaire. I en veies el raig de pixats, calitjós, emboirat, i en veies la grogor. I li venia alhora a l'esment la dita: "em faràs beure a galet". Car qui es creuria ara el seu estat. De quin estat sobirà que

pertangué a aquest estat d’esclavatge neguitós, pollós, malaltís. D’aquelles cuixes vellutades de l’amistançada a aquesta pell llebrosa i tota nafrada dels esquelètics, ictèrics, companys.

Re no clou les nafres com la llibertat.

Congosts, cingles, coves, de les seues excursions tan enyorades. Ara amb les crosses de l’enteniment se li confonen en un torniol de rocs llençats al pecador.

Dius “passi-ho bé?…” No. Dic que em sacs les mans perquè em ploren: això tan llefiscós que em neix entre els dits, com lleterades d’antanyasses, quina brutícia nova no és?… Em desfaig a mig podrir?… Cardíac, m’apam el nas. Encara hi és. És que em creia que essent tendrum es fonia abans. Però ara veig que no, que és cosa de la pell, dels tels entre els dits, que s’escaguitxen, que s’eslleeixen, com pètals vellutats de lúgubres orquídies estantisses.

Malaguanyats espectres d’un doble meu qui visqué abans que ens engargolessin en aquests barracots on n’hi ha qui sangloten tothora com magdalenes i altres qui, emmagatzemats tan atapeïdament, no saps que són morts fins que la pudor no ultra i trumfa l’habitual.

I tothom camina enrampat. I àdhuc el pixaire fosc, la seua xil·la desnodrida és enrampada i la seua pixera ix enrampadament. Però ara me’n torn mentalment cap al bordell, amb les carns lluents i flonges. Quin món inoït, increïble. I els conys vellutats i els forats dels culs, i les bones sentors. I els escarafalls exactament per no res de les meuques tan abrandades. Diuen: “em vols fer beure a galet!” I: “prens mon nas per una aixeta!” “Capsigrany!” I et trameten a pendre pel cul per menys de res. I tu feliç encara, i donant-els xanguet. Són tan fleumes, pobrissones. I llur engarjolament tan beneït. A quin cel altre que al llur no em voldria per sempre?…

“**Capsigrany, ausades”, que els responc: “amida’m amb les dents la trempada; afegeix amb ton ardor a la meua trempera. Per comptes de malaguanyar tanta de salivera amb les teues collonades” — carallotades d’aqueixes. Coent, roent. “Amb el pinzell qui se m’allargassa enjondre fins a anar a pintar, no pas canons vellutats de xona, ans”, li dic, “enlluny, per la finestra, polsegoses eres on les masoveres no estan mai pas per cançons d’aqueixa mena.”**

Tèrboles ventafocs que a l’enteniment obtús se’m disgreguen. Per l’uix al cuixplec (o el plec entre cuixes) d’un univers ple de forats negres de cul xuclaire, per l’uix vellutat al cuixplec crucial entre universos, sóc el derelicte caga-elàstics qui, a desgrat de totes les creences i dictats, s’estorç dels llaços i, en flagrant delicte descobert, estupra el cel.

O veig pampallugues i fosfès als ulls percudits pels nervis afamegats, d’on amb els crits esfereïts de “mare, mare!” comoneixc ma mare, la seua imatge aconhortadora, com als anys on era infant — encara, que estrany!, la mateixa persona (o l’il·lusió que en sóc).

Espectres de mi mateix, ja elevats als llimbs clarosos, pels qui gruu i em deleixc, com escales a l’infinit, en aquesta nit (qui marejadorament s’apropa i allunya) de vellutades corrupcions.

l) Ah, esportellar les parets de la presó amb la blanor del meu cos. I fugir grevoleda enllà, entre les feristeles. Amb cap altre salconduit que amb aquests bocins de carn lleugerament pensaire que em fan.

—Macrobi! — oïc que em criden—. Vine a l’esbart, maimó!

Uns jocs olímpics molt rudimentaris havien sets organitzats pels encangrinats més emprenedors. Acció apotropaica?… T’allunya del malefici i l’esquírria, el malvoler d’altri. A l’ensems que la salut et reenvigoreix. Rampelluts, els qui adés fórem tan mesells, ens aixequem artístics, joglars renyits amb tot mal presagi. Som optimistes!

Fictament mengem cruixants haguts d’estranquis, sucats en fumosos cafès. O només són llords macs sucats en pixums. Els nostres molt mesquins budells encara ens ho retraurien?… No hi ha perill. Cairats i empedreïts, s’empassarien un trabuc.

“Macrobi?”, em criden, alguns encara sacsats per epilèpsies sobtades, com fures en banastell. Raïa enlluernat per una estella al dit. La nit on em casí també em claví una estella. D’estella a estella, batallant amb les brèndoles de la mateixa gàbia?… Atrapats per la Terra, atrapats per les emocions, atrapats pel temps, i per la pols, i per la solfa genètica a seguir. I pels veïns, pels incessants veïns i llurs incessants injuncions. “Que véns o no?…”

I tant com voldria fugir. Saltant les muntanyes, ja periodònic (ho hauria guanyat tot). Anant directe enlloc. D’on vinc.

18 novembre 2004

Honest rodet de fil (narració adés feta per en Tiberi Guix)

Honest rodet de fil

El general Macià, cap dels exèrcits catalònics, enyorava en aquells cims nevats la primavera. S'esguardava, musós, un bolet de soca qui floria a deshora i volia embrancar's a consirar el destins de les unitats orgàniques, tan aleatoris i precaris.

Me li atansí potser inconscientment a desencaboriar'l. Li diguí: "Heus, la neu ja es fon; voldria (no pas vós?), m'altaria qui-sap-lo púguer pujar (sense relliscar a cap glaç doncs i fotre-me'n trompada rai) als arbres més alts i, mig nu, a la pell, sentir'n l'airecel novell, el ventijol suau i tebi de l'atmosfera transformada, i, ja embrancat, a coll-i-be, sense trempar, gronxar'm a les ràfegues del vent ja més mascle del capaltard."

Féu en Macià: "L'estudiant (com vós) es deixondeix a la primavera. El mestre granat (com eu) caldria que fos un altre Faust i que cometés el desalt elefantí cotranatura de vúlguer's jove novament. La bogeria del sexe reprimit ja no l'ateny. O aesmeu-vos-em que l'atenyés, per qualque tortedat de les hormones, i ja em direu: com creieu que el seu cos ja força claupassat ho enduraria?… No trigava, us ho assegur, no trigava viu enllà d'una altra quinzena."

Li volia dir que belleu exagerava, que a la seua seixantena curta era prou vigorós per a endurar els embats amorosos de mantes jovencelles, però me n'estiguí, car poc volia mancar-li gens al respecte.

A part, és clar, que aquells dies tothom qui neixia, neixia esguerrat. D'on, la majoria de damisel.les, rebregades rai — res a veure, llas, amb les dones molt fermes i ben plantades d'abans la guerra.

La guerra definitiva entre els esguerrats i els productes malreeixits d'una banda (els aparells malfets, defectuosos de fàbrica; no tant deteriorats per l'ús o espatllats pel malús com ja gavanyats a l'origen per les mans i els enteniments esguerrats dels esguerrats) i nosaltres, l'exèrcit catalònic, únics bemparits entre els homínids.

Car els homínids qui ens assetjaven a baix, a vessant i vessant de les muntanyes on fèiem alt niu, vull dir, tant els matalots del vessant de tramuntana, com els titelletes del de migjorn, eren homínids sanguinaris d'ull traïdor. Només jurcaven pel nostre anorreament. L'enveja envers la nostra quasi perfecció era una basa de què es descartaven, nics i fellons, molt atiats; allò, deien, demanava revenja; l'altre atot llur era el de la goludam de posseir allò que posseíem, fet per mans i enteniments segurs, immillorables en llur execució.

Es decantés cap on es decantés, el desenllaç d'aquella guerra mítica, èpica, posaria fi a un món. I n'iniciaria un altre. Inaugurat pels homínids formosos, avinents, generosos i bemparlats… O, tafoi, quin desastre, dut a malcomesa pels homínids més agressius i malfeiners, un món de crim, avarícia i fratricidi constants, titelletes cassigalls molts rapaços i, tot i que greument afectats de volpellatge, molt burxaires i bares i, a l'altre cantó, és clar, sapastrots bàrbars i molt ultracuidats duient ruïna arreu.

Els gèns deleteris amagats al cabal genètic dels homínids tanàtics i malparits devien prou afegir tanmateix qualques avantatges per al portador (no dic gaires, però prou uns quants), pel fet sobretot que (a despit dels indrets gens sans i gens afins a ens fi on es manegaven de viure mercès a llur poca traça quant a la construcció d'hàbitats prou comcals) en servava tanmateix viu l'organisme fins que es podia si més no reproduir, i llavors als gèns tant se'ls valia, i era veritat que els esguerrats es morien ben jovenots. Les mutacions que duien tanta de malaltia eren passades senceres als descendents.

A més, car és ben conegut que tots els polimorfismes fàrmaco-genètics estudiats fins avui difereixen bon tros entre els grups ètnics i racials, allò que a naltres potser ens era beneficiós, com ara el viure net i l'enraonar entenedor, a ells se'ls podia ficar d'allò més traïdorencament, i doncs pelar'ls o dar'ls tota mena de torçons i malsdecap, i malviure doncs rai,

i belleu que per això també ens volguessin anihilats. Un detallet afegit de llur animadversió devers naltres. Què hi farem.

Per llurs carrers tots maldestrement entortolligadots i estrets, transitava, sembrant mort com dama Mort-Seca Flagells, el virus de la violència. Tots se n'encomanaven. Xiquets, de tot se'n ve de mena. Tots aqueixos trets s'hereten i malament rai. Tret que n'hi havia qui, aitan exposats a l'atrocitat i, sobre, sobreviure, queien a l'altra banda de la línia de l'agressivitat i, colpits al pinyol qui se'ls corcava, passaven a la catatònia i a la por paralitzant. Pels foradots sense vidres que els feien de finestra, hi veien tanta de crueltat i mortriment — i ho veien com ara si els actes molt brutals els veien rere el vel calitjós del somni — la lluita entre criminals s'esllavissava dolçament i l'agonia dels morents esdevenia calmant — els homínids més joves i assassins assassinaven desvergonyidament pels carrers, i aqueixos altres esguerrats, tocats per tant d'ultratge i de continu esglai percebut tot a tocar de tremolenc monyó, romanien tot arrugats, arrupidets rere les tàpies foradades. S'arreceraven plegadets, astoradets, esborronats, per ningú reconeguts (i tant com adés durant una estona llarga o curta s'havien també esforçats a esdevindre únics), com aviram anònim de galliner. Només cascú una bufeta de carn, fàcilment traucada i doncs de continent desintegrada, i prou.

Me'n record, alguna vegada que hi havia passat, destacat mig d'espieta a llur camp d'acció, no solament em sobtà l'estranyesa doncs dels cossos (vaig veure, per exemple, pixar enmig del públic una dona rica i altrament prou elegant i ben abillada de blanc, sense despullar's gens, només prement un foradet que tenia al coll per tal que la pixarrada es desviés, és a dir, tenia el meat de baix al cony o, com se'n diu de l'obertureta?, sí, l'uretra, tenia l'uretra al coll!). També trobí d'allò més escandalós la qualitat de les pedres que en amuntegar-les més o menys a la babalà servien per a bastir llurs habitacions. A primer cop d'ull semblaven prou massisses, i nogensmenys aitantost com les batzegaves una mica, o n'agafaves una per a cascar'n una altra, es desfeien en pedruscall mal-lligat per cap argamassa mínimament homologable. A aquella senyora vestida de blanc gairebé impol.lut, i qui pixava damunt els tolls només prement-se el meat adventici al costadet esquerre del coll, el seu nom era Ciril.la Fluu, li demaní: "Dama Ciril.la, com eu cresquí amb aqueixes grapes de felí molt unglut per comptes de mans [car amb

això m'havia disfressat] i vós amb l’uretra al capdamunt, trob que aqueixos qui s’amaguen aitan acollonits que són incapaços gairebé de respirar massa fort, no fos cas que gastessin l’aire — això s’aesmen, sembla, tan curulls de basarda que la basarda els cancel.la tota altra capacitat de sentir altre — com creieu vós que podria hom desabusar’ls d’aital falòrnia, o no penseu pas ni que valgo la pena perdre-hi un instant?"

Feu na Ciril.la Fluu, acaronant-me sensualment el pèl lluent i moixí d’una de les meues molt ungludes grapes, prona damunt el respatller esbiaixat d’una cadira ranca, metre que amb l’altra em gratava ara el mostatx, adés la collonada: "Noi, ací els infants s’exposen del capdavall d’un carrer corrent en acabat fins al capdamunt d’un altre, en un joc de reconeixement, tot fet molt enjogassadament, però recollint alhora no solament els aplaudiments o l’admiració dels vellarres i els impotents amagats rere els parapets plens d’escletxes i portells, ans fent-se d’estrena, de trast en trast, qualque pistrinc o regalet. Saps què? Ningú no els plany, ni els minyons procaços ni els qui els espien tothora flonjament pelant-se-la. Ara, quan passa un escamot de mitgesmerdes assassins, llavors tothom rep. La carxena és indiscriminada: infants i vells, actius i passius, tothom rep, tothom hi rep, tothom ho rep, tothom. Això no s’esdevé al teu poble?…"

L’enganyí que hò i tant. Però que no n’hi havien pas tants al poble meu qui havien dimitit de viure per por de viure massa.

Romanguí guaitant-me el poble enemic. Una conseqüència que tothom hi fos esguerrat i que totes les màquines els sortissin malreeixides era que totes les carreteres hi eren clots, tots els vehicles avaries, tots els edificis torts, mig esbalçats, o ja tot enderroc i runa — defectes de fabricació a cada objecte, productes atrotinats pertot, re doncs que rutllés molla comcal.

Els indrets per a cagar-hi hi eren molt reduïts i sempre curulls de merda. La comuna o canfelip general era situat a la biblioteca. Hi podies pendre de la biblioteca qualsevol llibre per a netejar-t’hi el cul — segons la teua estació a la vida podies, és clar, triar’n un de més antic i valuós. Allò tanmateix era un mendraig o aixopluc de pau. La cosa del cagar tothom se la prenia prou a lloure, sense cap mena de neguit, i a més a més els voltants no eren gens lletjots, una miqueta ajardinats i tot.

La biblioteca mateixa molt espaiosa i plena de llibres i de gent, i hom es veu que hi podia fotre allò que li rotés, és clar, com més amunt en la jerarquia més possibilitats d'acció quant al paper de torcar's, com he dit, i de més a més quant al fet que poguessis pujar a les lleixes i àdhuc als pisos més enlairats on els llibres eren de pell d'homínid de no gaire estonota escorxat.

Tornàrem de cagar i guaitàrem als jardins xonar i xil.lar molta de canalla i homenots de tota alçada amb xicotelles molt impúbers. "Les nostres senyoretes, de zero fins als dotze o tretze anyets, poden cardar pels descosits fins a la purificació dels cossos" — m'havia dit na Ciril.la Fluu bo i fent-me la guerxineta. I més tard m'havia explicat que hom no arriba a la purificació (o purga) fins al primer menstru, i que llavors, amb el cos ja pur o purgat, cardar era molt més reprimit, d'on el jovent es tornava bel.licós i poixèvol a collons. Allò d'un cony pelut era tabú, i doncs tots els soldats esdevenien marietes i molt assassins.

Li feia capcinades de comprendre-ho tot quan de sobte veièrem el príncep passar. Quina providencial casualitat, quina benedicció per als meus ulls d'estrany infiltrat, instantàniament el príncep relliscà en un palter de gos i es trencà el coll. Perí espaterrant una micoia allí mateix.

El que es veu que ningú no s'havia aesmat ni pensaments era que el príncep s'hagués fet moro privadament, però collons si l'era. Ho descobriren els periodistes destacats a l'ultramon.

Ho revelà amb tots els ets i uts *L'Enjondrós* — això era un guaitajorns especialitzat en la vida d'ultratomba; hom hi trametia recollidors de notícies sedassats a l'altre barri, a l'altre segle. Els enviats del guaitajorns eren suspesos en mort i informaven com a les ànimes dels personatges els anava a l'altra banda de la ratlla de la mort. Eren escoltes fantasmals qui escosien pels terrenys infernals molt perillosament recacejant-hi amunt i avall a la percaça dels famosos i notoris recentment traspassats. La mort tan sensacional del príncep, mort sobremés tan èpicament i mítica, en una avinentesa de tan pregon significat, en generà tot un estol famolenc, d'espectrals periodistes d'enjondre, als reialmes metafísics.

L'endemà, i els guaitajorns dels dies ulteriors, ens en descobriren un tou, un niu, un niu tou, de les peripècies del príncep per un palter de gos a terra coll-trencat i doncs mort i perdut per on els morts es perden. Un

article ens altrejava la nova molt insospitada i gens encoratjadora que només un animal per espècie hom permet d'entrar al cel. Així, entre les vaques (a desgrat d'allò que asseguraven els homínids hindús), només la qui es menjà en Patufet hi tenia lloc a la destra de no sé pas qui ben alzinat i presumit. I entre els bacons, només aquell porc de porc qui era tot bo com la verge, segons mossèn Ramon, el carallot de la parròquia del Carme. I això d'animal incloïa els homínids, és clar. La posició de l'homínid l'ocupava, fins que no l'en tregués doncs un postulant amb més "mèrits", en Gregori, un boig qui, després de viure com un boig, els capellans van fotre sant, tot i que es passà la trista vida veient dimonis pertot arreu. Un d'aqueixos dimonis era l'escollit entre els dimonis per tal d'ésser al cel, doncs, aitambé. I així anar fent. Tret que tot això d'aquesta notícia es veu que només es referia al paradís de certa abstrusa i molt falorniosa religió de l'enemic.

Pel que fotia al príncep tan heroicament perit al carrer boterut, els impertèrrits periodistes d'ultratomba en comunicaven com li costava al.lah i ajuda de funambulir sense fer's cap embolic damunt al-sirat — al-sirat era el pont molt llarguerut i aitan primet com un tall de raor, o com un fil de teranyina o com el pèl del cony d'una camella (la descripció depenia de l'"autoritat" consultada quant al tema), pont penjat damunt l'abís del llimb (al-urf) o llimbs (al-araf) al començament, i damunt el pou totlany incendiat de l'infern (o cràter de la jahanna) — d'on una relliscadeta, vós, i boranit!

Rumiant d'aqueixes esdevinences, na Ciril.la i eu (els quals fèiem ja vida si fa no fa marital o mulleral) ens atansàvem (sempre armats no fos cas que ens ataqués cap escamot d'assassins de reprimit jovent) als indrets estratègics del camp enemic. Per tal d'ullar'n la condició, cavà?…

Al port, me n'adoní que no servaven cap possibilitat de victòria marítima. Mals mariners qui sempre han siguts, pobres homínids titelletes i cassigalls. Cadascun dels arbres dels vaixells mig esfonsats queien d'un en un, i sovint queien tots ensems, un bon reguitzell, un arrossegant el veí, i així anar fent. Allò seguit m'havia mès de bona jeia, i aleshores exposava també el meu cul a la riota col.lectiva. De cada casa curulla d'enjogassats servaires de dol per la mort del príncep i, ultra la mort, per la pega que l'afligia a passar fins al capdavall aquell pont

llarguíssim d’al-sirat, sortien a riure-se’n de mon cul tanmateix molt més ben plantat que no el llur.

Vam veure una noieta ja purificada (i doncs amb perill que si xonava i xil.lava gaire esdevingués prenys, i doncs qui, per comptes de cardar, ara s’entretenia a jocs molt més dolents per a la salut), la vam veure caure d’una branca molt alta, on havia pujat a encendre-hi un coet de celebració, i la vam veure estavellar’s al terra pedregós i fer-s’hi bocins. Ningú no la vingué a ajudar ni a escorcollar, ni cap periodista, és clar, fou destacat a deixondir quines vies prenia el seu esperit pel reialme ombrívol a l’altra ratlla del viure. Algú corregué a amagar’n la bicicleta, no fos cas que cap familiar vingués a reclamar-la més tard. A la propera cantonada ja se l’havia venuda per menys del que costava un entrepà de guix.

A l’illa dels nans, àdhuc l’elefant, el pigmeu estegodont, no creixia gaire mica. Quan ens hi arribàrem, amb una barqueta mig plana de fusta maldonada i que feia aigües per mantes clivelles, veièrem que entre els més malmesos homínids n’hi havia d’amputats de fresc a cops de destral. Els demaní, per via de na Ciril.la, qui en xampurrejava el papissot, xafallós dialecte, la causa molt sagnant, i hom em respongué que els calia prou teca per al brou comunal. Podrida il.lusió del viure, estava disposat a tornar, tret que ella me’n desdigué. Ens retiràrem al més fosc de la vall deserta. Al rabeig dels tritons, xuclant nèctars d’escurçó, ennuegats de teranyines, festejàrem flascament.

–Ah, oblit isnell de vagina; hò i tal, les neurones a la vagina són particularment oblidoses –li diguí al general Macià–. Allí érem tots dos, com ara sóc amb vós, general; na Ciril.la i eu, un parell de profans putxinel.lis el vernís dels quals ja es comença d’escrostonar. L’espectre de gairebé la totalitat de les plantes: del vermell dels llums de sodi als blaus metàl.lics subterranis de l’halita, ens era, com ens és, un lleu consol. El plaer tanmateix de viure, per petita i efímera que no sigo la finestreta a l’ésser. I llavors, a sant de re, em retregué que la pervertia. Que el meu balafi era contrari als seus ensenyaments, o als ensenyaments immemorials de la seua tribu d’esguerrats. Que ells només poden viure de residus, de mentida, del reflex robat als perfectes muntanyencs — a naltres, general. Li diguí, amb por que hagués descobert que era un espieta, i doncs que em denunciés i tot als nans, als

amputats, als malforjats en general. "Al.lota, en què et noc ni sé. No vull pas ésser molla llagoter, però noure'm si de cas tu a manguis, car et veig i voldria esdevindre't balba crossa entre cames, que em duguessis d'empertostemps fins travessar amb més opcions i ops (tres cames, tu!) doncs al-sirat; si amb això et noc, tu més encara m'has nogut, car ni esdevinc persona, solament pròtesi de tu, hurí."

–Collons si en sabeu, d'afalagar –em vantà el general.

Reduït als bastigis inicials, els instints de l'abassegament, de col.lecció, d'estalvi, són naturals. Gent grassa, la balena, l'ós, i tots els animals qui eixivernen, més formigues i animals socials, garses, cert simis, etc., els posseeixen, aquests instints d'arroplegar debades. Són manifestacions de la lluita per l'existència, pel sobreviure. Ara, l'escarransiment ferotge posterior dels esguerrats cal considerar'l una perversió. Allò de no vúlguer altrejar la llibertat a ningú qui els caigo part de la vora és d'allò que no hi ha de més dolent. A part que el malcostum d'apropiar's, a tall de lladre, de les obres perfetes d'altri, els han feta perdre tota habilitat a fer re comcal. Llas, afligits per la síndrome del paràsit, inutilitzats de pel que queda. Ara tot els ix a la biorxa. Àdhuc els fills, àdhuc els teratogènics espermatozous. I els seients on posen els culs. Culs de mal seure, cerquen per força de fer mal a tort i a dret. I a pendre-ho tot als qui s'ho guanyaven pel treball per a llavors desar-ho en gàbies on el guany es fa malbé. Ànimes d'uixer, de bidell, de porter. Pixatinters, buròcrates, arxivaires de paperots sense solta ni volta. Els pitjors dels homínids aumon. I tot allò ventís i lliure, i gens estantís, i cada ocell, tudons, xixells i altres pacífics gramívors inclosos, enlleixat i lligat i empatracolat, i a la gàbia, a morfondre-s'hi per sempre pus. Per a davallar una semblança fantàstica de les reals, els esguerrats escarransits foren com ara els auto-zonats en camps de concentració, qui s'aparten dels altres per a viure als femers, on hom hi llença les molt repugnants escombraries, incloses carronyes, és clar, i aquell és llur tresor, d'on ixen, cul enlairat, airós, foten immenses pudors, no solament de romàtic, de tota mena de putrefacció. "De què presumiríeu, lladregots", a hom li ve talent de dir'ls, "féreu el que ha fet la vostra tribu maleita durant centúries i centúries, i l'única raó que sabeu trobar-hi per a la bondat d'aital captindre'us és que així és com suràreu a l'història, i que els vostres mil milions de morts no podien pas anar errats; *sempre robaren, sempre robarem*. Prô donar raó als morts, això és

de debò de capsigrany. Els morts mai no tenen raó, i la prova que anaven errats és que periren — ja us concedim que de camins de faisons aitan heroiques com suara el vostre príncep… Home, si allò que abassegàveu ho covàveu com ho covà el gran en Hòrton, l'estegodont fidel qui covà l'ou de la gran ocella meucarra i mandrosa, escarransida, esguerrada, i féssiu quelcom d'allò que eixorcament coveu, altre que anar a presumir d'una història robada, aleshores rai. Si poguéssiu mai fer descloure i parir cap estegodontet alat del vostre ou figurat… — ah, llavors, tots els qui us vigilem com espectadors al circ us aplaudiríem l'única bona pallassada. Treure profit d'allò robat és lleig; ara, si allò que n'ix és únic i alat i se us escapoleix, llavors la redempció si més no parcial us fóra encara aplicable."

–Pecàrem de massa ingenus –féu el general Macià, per aventura allavòrens pensant en militar–. Tan tard com a *les Homilies*, el concepte de "gasiveria" no existeix encara per a nosaltres: *avarea* (o avarícia) hi vol dir ganes d'heure, és a dir, cobejança i prou, no pas l'afany de pendre i desar allò pres perquè no serveixi religiosament de re, mort en vida, marro roent, coent, estantís, pudent, de puta propaganda i prou.

Al fang, incuses, hi jaquíem, per a un esdevindre molt hipotètic, les petjades. A vora l'estany de l'illa dels nans, damunt l'herbei humit, li cantava fluixetament allò de "by the banks of her own lagoon", "ara es xucla el polze i es perd somiant per les vores del seu estany, ja no pas fent de bòfia ignara; lladra hò i tant, prô no pas robant a mà armada i mortridora, ei, ei…" I allò em duia a l'esment l'eixut d'antanyasses on per aqueixes endreçúries hi havia deixat de ploure per sempre pus, i la mar havia esdevinguda un cresp hermètic de pol.lució, per on fóra de mal entrar-hi, i perillós de perir-hi d'espetec infernalment, car hi bull el brou orgànic molt mefític i qui no pot evaporar's… Li dic: "Quan en Nerva es reposava a la banyera, hi véu l'ombra ominosa d'un ase mort, dalinià; allò li fa predir un món pròxim aitan brut on tothom qui neix, neix esguerrat."

Em respongué, pobra esguerrada, com si com tants dels seus congèneres fos orba o sens ulls: "Prou confii que ja siguem tots morts, com ell si calgués, ans aqueixa avinentesa no prengo lloc — i ai quina por. Fill meu, abraça'm."

"Ets na Ciril.la Fluu, perfecta com la dona-fluix qui inspirà el gran escultor catalònic n'Arístides Maillol. A la seua escultura jaguda dita *La Riera*, et reprodueix tan noblement i oferta com al nostre magí reproduïm en Nerva mort en banyera. Que els seus al.lels i els teus sempre ens sòlcon les venes, car lleig qui cony vol ésser-ho!"

–Llas, llavors una ràfega de metralladora ens interrompé l'idil.li –li diguí al meu general Macià.

Espetegà alhora que li deia, o si fa no fa, car ara tinc la memòria una mica embullada, també una ràfega de trets per a naltres. I com aquell jorn d'espieta en camp enemic na Ciril.la caigué tota cosida de bales, ara el meu general caigué per mà de traïdor cosit de bales. Àdhuc a manguis me'n tocaren prous.

Ens despertàvem a les faldes de la cosidoreta. Ens cus l'ens cosit (o millor descosit). I hi ha part de terra, dins la tenda, il.luminat suaument, un rodet de fil. Re de més honest, els ulls se me n'enllagrimegen. Un rodet de fil, o només, honestament despès, la seua ànima de cartronet. Als dits de la cosidora conformada a una eternitat d'absència. Cosidora qui flueix com flueix la riera. Tan naturalment. Cosint-ns lentament i precisa, perduda en polsims molt remots de galàxies. Gairebé ja com si no hi fos. I aviat, una miqueta més tard, per a no ésser-hi mai més pels segles dels segles. Car gens de fama ni de notorietat, ella, perquè hom hi destaqui cap ensuma-badomies per les boires de l'ultramort.

Me'n riguí i se'n rigué, de veure'm viu. Li diguí, i al general Macià, per si podia sentir'm: "Em venia a l'esment en Kassim Babà, el frare bord de n'Alí, el bon lladre, ell, qui allò que robà ho sabé repartir millor. Quan en Kassim va entrar d'estranquis, un cop d'amagatotis, a la cova, i en acabat que volia'n eixir, no n'encertia de cap manera el mot belluga-rocs: "Obre't ordi", feia, "Obre't fajol", "Obre't comí"; i fins i tot, ja més desesperat i eixelebrat: "Obre't pastanaga", "Obre't albergínia", "Obre't carbassó"…

–Qui és aquest impostor, déu ésser un esguerrat qui vol robar'ns! –s'exclamaren els lladres en sentir'l, i en veure que poc en sabia pas el mot de pas. Digueren "sèsam", es foteren dintre i, sense esperar a explicacions, amb llurs simitarres, amb quatre talls, l'en feren quatre bocins.

"Sort, Marieta (fiu a la meua cosidoreta aimada), de la traça del sastrinyoli Mustafà Babà, bon parent, de qui el nom ens ha restat, i ja demanarem als periodistes de l'ultrason què se n'ha fotut, i qui cosí en Kassim ben cosit tot sencer, novellament. I aquest darrer llavors ben penedit, i no tant oblidós, i cal creure que ben escamnat."

–Mes qui farà escamnar-se'n els escarransits –féu, amb un filet de veu el molt més cosit general.

Ullí llavors, cap al racó, les panòplies. Els dits em pessigollejaven de talent que tenien de tornar a empunyar'n les armes… Plens d'escares lívides, sortirem herois tanmateix a continuar la lluita… Car la vida de tanta de Marieta cosidora, amb el rerefons vital del seu repositori de contarelles i cançons, prou deu valdre quelcom, si més no, hò, mon petit esforç, com devia valdre el molt més magnífic fins llavors del general constant.

Viu que na Marieta plegava el rodet escàpol i se'l ficava faitís, ran de butxaca del davantal. Vulguí tocar'l però els punts molt ressentits dels frescs sargits m'ho impediren. Ninot encar malcosit, només embastat, amb ínfules d'acomplert semidéu del tot ja perfet. Me n'estiguí, també conformat. Confiós, això sí. Car qui sap. Potser qualque altre jorn gloriós… Ah, poguer estirar prou lluny la mà!…

–Moixoni, vols! –em reptà, amatent, la cosidoreta, car es veu que la feia, tant de bellugar per no re, descomptar's de pics d'agulla o la feia cosir'm tortet.

Borinotejà mon cor, els seus batecs s'incrementaren. Que em reptés la Marieta humil, allò em tornava als anys emociants de formació, entre les amables padrines i tietes, entre les minyones i les mares, entre les dones pacients i blanes. "Que faràs amb treps i sets fets uns bunyols!", s'escarafallà d'afegitó. I somriguí, ja al cel. M'imaginí rodet als seus dits tan hàbils, i comencí de fondre'm dins l'esgranar's suau i incessant de les hores. Un altre rodet de fil al fil rodós del temps. Perdudament rodant… Dolcesa abastada… Quin descans.

12 novembre 2004

Història del misteriós

Història del misteriós

Quan el misteriós pujà per la boca del metro totalment transformat, tothom se'l guaitava badant. Cert que semblava una mica un ànec, amb la boca planament becuda i grogosa, els peus plans i eixamplats, de palmípede (ço és, semblants a palmes de palmera), uns braços curts, panxuts, mig plegats cap endintre, un cul tot punxegós… I caminant d'aquella manera tan còmica de va-i-ve. A més a més, és clar, de dur, al capdamunt del cap, per comptes de cabells, un plomallet de plomes escadusseres… Per tant, no dic pas que fos de rucs que se l'esguardessin aitan badocament. Ara, el rum-rum que en corregué llavors, allò no. Allò que deien si era el producte d'un laboratori de boigs, que hom havia barrejats els cromosomes d'un ànec pres al bertrol i qualque captaire raptat i malaguanyat. O allò altre que fos un extraterraqüi. I encara aquells qui deien que allò li esdevingué per haver beguda qualque nova brutícia d'aqueixes que anuncien pels televisors per a refresc (refresc?) de la púrria ignara… No, no. Res de tot això. Car jo aquell bordegàs els anys que no feia que el coneixia.

De fet, de petits havíem anat a estudi plegats. Pel seu nom va haver de patir les burles dels companys. No crec pas, però, que la cosa fos tan traumàtica. Qui no pateix a estudi per les burles dels companys?… Tothom hi pateix per un presumpte defecte o altre; o et diuen gegant, o et diuen nan; o gras, o prim; o massa carallot, o massa llest; se'n foten de ton pare perquè és metge, o perquè és bomber; de ta mare, perquè se't morí de petitet, o perquè va massa "extremada" pels carrers; motius rai.

A ell, com se’n fotien de mi pel meu i, sobre, per a mi, per la meua condició afegida d’estranger, a ell, dic, se li’n reien del nom. Del nom, i del posat seu, una mica desmenjat i barroer, maldestre, sobretot quan corria, i aleshores recordava, justament, un ànec qui peonés a la voreta de l’estanyol, un bri soberg, com solen a fer els ànecs, treient el pit, i ullant-te de dalt, torçant el coll lentament i altívola. Tant se val. La qüestió que es deia: Màgic-Sirià Borrer. Son pare, l’Ignasi Borrer, un home sempre encaboriat en pergamins a la sala d’antiguitats de la biblioteca de la vila, de la minsa Secció d’Antigalles i Troballes de la qual, com dic, n’era l’encarregat molt enderiat i efervescent, quan li va néixer el caganiu i alhora la mare, en produir’l, perí, va voler, per a tal naixença mítica [prou recordava la de nombrosos déus], un nom ben adient i exòtic. Va anar amb el nadó a empadronar’l i, a l’hora de dir com es diria, se n’havia oblidat del nom que havia decidit que volia ficar-li, i per això li deia, a l’oficinista, qualque capdecony, cal suposar, mesell i també apergaminat, acostumat a anar’s migrant en aquella cambreta polsegosa i estantissa, tota resclum antic, com qui diu emmanillat a la tauleta claferta de lligalls i patracols i mammotrectes florits i al.lergògens, li digué:

–Escolteu, mestre, me n’oblid, del nom que li volia ficar. Sabeu què? Veig que sou eixerit. Me n’adon, pel vostre posat punyent i cairat, que sou de mena aventurer –mentí l’Ignasi descaradament–. Que sou dels qui s’hi tiren, sigui l’aigua freda o tèrbola, i treuen el peix amb les dents. Ningú no sou funerari ni viviu cordat per cap paràlisi a cap asil on allò que compta només són les jerarquies dels empedreïts i els qui per comptes de cor hi duen enfonyat al pit escardalenc un rellotge espatllat i minúscul com l’ungla d’un dit. I puc percebre infal.lívolament que tampoc no sou gens llepafils ni escarafallós, que sou capaç, quan el mite mític ho demana [el mite mític? -- tant avesats a les còpies, com més tautològic millor t'entenen], de fer una excepció a la regla adotzenada i somorta; que teniu prou briu i budells, en un mot, per a excavâ’us de qualsevol trampota vescosa com cap aixarop llefiscós, vull dir: que no sou gens buròcratra, i que permetreu el meu fill de dir’s, per amor a sa molt clara mare morta en portar’l a aquest reialme dels nous mutants, Màgic Sirià, no pas, llas, perquè vulgui jo mateix que així es digui sinó només perquè, com us dic, oblidava suara el nom que de debò li volia dir.

–Eh? –degué fer el pixatinters, gens perspicaç.

–Que apuntos, et dic, confrare, tu que no ets gens cagadet ni espantadot, *Màgic Sirià* on hi diu "nom", i *Borrer* on hi diu "cognom", i el ritu irracional romandrà acomplit. Posa-ho si vols entre parèntesi perquè compt d'esmenar-ho, qualsevol jorn que em vago de caure per ací, amb el nom comcal i un altre bitlletet. Quan em veuràs tornar a fer cap, com cap cavaller d'abans, d'aquells qui anàvem per les muntanyes a la percaça de dracs, i els occíem i en tornàvem amb la melsa perfumada que era alhora elixir de vida i pedra filosofal, fotràs un bot de content, car veig que, com tots els herois, tu també ets un sentimental d'aquells qui no compten pas llarguir de per vida dins un catau resclosit i verinós. Sàpigues que, com pardalejàvem amb la dona i concebérem aquest paladí famós de l'esdevenidor, un raig de llum travessà el sostre i il.luminà sa xona. Vam dir: *Quin senyal, jotflic; si això no n'és!…* I ho era, car per donar existència a aquesta unicitat estoica qui, sobre, ens salvarà la pàtria i tot allò, prou hi perí. I hi perí amb desig prolífic de vetllar des del cel per cada camada que l'heroic minyó no emprengo, no fos cas que caigués mai a cap abís ni rellisqués vores abruptes avall del rierol on fan niu secretívol rats i ocells i a les badietes on ve a pondre-hi el xanguet, i on la fada maligna s'hi ofegà per a engrapar'l i endur-se'l dintre, a les regions subaquàtiques infernals. Trobaran de lluny al cel, en avions subsiderals, els pilots havent begudes treta-sis tasses de sidral de magnèsia per culpa del neguit i el cori-mori, les restes estavellades del seu cavall i carrossa, i hi veuran al voltant un formigueig esperançador, i tot el món qui-sap-lo si s'hi enlluernarà de joia, fins que no cristal.litzarà més tard la crua veritat: que no hi ha cap sobrevivent, que aquell moviment de cossos èlfics només eren de baixos lladres qui s'acostaven al derelicte o àdhuc voltors i hienes molt culers i afeccionats a cruspir's el que en quedés. I per això resolguérem, la dona i manguis, bon senyor, que aital figura dels esdeveniments ecdòtics de cent anys envant i comptant, prou necessitava de totes totes un nom ben enigmàtic ans exòtic, que fes les meravelles dels contaires de totes les centúries a vindre, on vós sereu-ne, en part, nota de peu de pàgina o pus, pel fet que ara sou l'artífex d'estampar'n el nom per primer cop. No pas no re, jotfot.

Això li va dir, o si fa no fa, alhora ensenyant-li un bitllet de cent i embotint-l'hi a la butxaqueta de dalt de la brusa; i l'escaguissagargots,

qui era un homenic rapaç i estalviador de mena, això posà al paperot que omplia: *Màgic-Sirià Borrer*. Doncs així, ja hi fórem. Amb aquest nom anà pertot, una mica massa conscient de dir-se'n, el meu amic més tard esdevingut el misteriós Misteriós, sorgit d'una boca de metro enmig de la ciutat amb posat d'ànec i amb fama de mutant molt prometedor — o, alternativament, molt perillós (molt perillós per a qui? Això depenia del talòs capsigrany qui et respongués: n'hi havia qui deien l'església, la societat, el gènere humà, l'univers…, però cap d'ells, com sempre, no en sabia un colló del que s'empatollava).

Quan son pare l'Ignasi Borrer tornà a casa, llençà l'infantó al bres i corregué cap a la llibreta on s'havia apuntat el nom que havia trobat en un pergamí arnat i pollós a la biblioteca. El nom que a l'oficina del pansit escanya-rals se li havia esmunyit de l'esment. Es tractava d'Utnapixtim. N'Utnapixtim havia estat, a la versió del "seu" pergamí de la magnífica èpica d'en Gilgameix, el mag assiri qui havia sobreviscut el diluvi universal — de fet un dels pitjors "diluvis universals", car diluvis universals n'hi ha innombrables a les cròniques i ficcions dels temps més reculats (i aquell de la bíblia un dels més recents i malgirbats); cada vegada que hi havia una inundació prou catastròfica, els poetes de l'indret confegien qualque recitatiu per a commemorar-ho i hi afegien, és clar, per a fer-ho tot més païble i engrescador, notes de la més descordada fantasia. Es veu, per exemple, que, al pergamí que l'Ignasi Borrer desxifrà, n'Utnapixtim, en escaure's aquella maltempsada de l'oratge eixelebrat, diguem-ne la plujota i la riuada qui ofegaren totdéu, ramats inclosos, i feren malbé llogarrets i trossos, ell rai, que se n'escapolí bo i volant com qualque ocell airós, probablement un ànec, el qual no solament vola, neda perfectament, de tal faisó que no el pelareu pas per molta d'aigua que foteu caure, això segur.

Doncs bé, n'Utnapixtim Eixorc (car amb aquest motiu de retrunys heroics és com sempre li'n digué son pare, malgrat que mai no trobà prou lleure per a atansar's a l'oficina de l'escarransit — el qual potser l'havia dinyada, car mala cara prou que en feia, poc en acabat d'aquella entrevista on *Màgic-Sirià* fou "provisionalment" acceptat), o, doncs, en Màgic-Sirià Borrer, que és com el coneixíem tots els companys d'estudi, a poc a poc va anar aprenent tots els trucs de l'ànec — el qual animal cal dir que si a mi qualsevol dia fosc em toqués que heretava cap altra pàtria nova de trinca prou el voldria de símbol heràldic i a la senyera i

tota la punyeta, car prou dóna mil voltes a la gallina dels francesos i, encara amb més raó, a les àligues repugnants dels imperialistes de tota mida, tots plegats amb la malèfica dèria de fotre el bord i el borinot pertot arreu, matant a tort i a dret, vingui a tomb o no, i ficant el nas on ningú no els demana i on hom hi vivia prou plàcidament. Tant se val. N'Utnapixtim Eixorc aprengué a fer l'ànec pertot on anava. Volava, nedava entre dues aigües, se t'esmunyia sense que te n'adonessis, mai no sabies si hi era o no hi era, sempre i arreu feia el mort d'una manera excel.lent, tant al cresp suau com sota el cresp, a l'ombrívol reialme dels fons. I si mai deia re, llavors tothom com enfilava les orelles. Car la seua veu era de tro. Totes les mosques s'aixecaven ensems i fugien sense seny, ensopegant les unes contra les altres, i a les finestres i parets. Més tard, tots els ocells reaccionaren si fa no fa. I quan ja era grandet, tots els avions. L'alarma de la seua veu acollonia el personal, tant el present com l'absent, car les conseqüència es feien sentir milles i milles girientorn.

***"El Borrer ens esborrona quan s'esborrifa"*, fèiem a classe, i era, redéu, veritat. S'asseia a un raconet, s'estarrufava i hauries dit que augmentava de pes (en tot cas d'embalum) dues o tres vegades, i els qui ens el guaitaven en aquell instant efímer (que potser durava dos, tres segons i prou), en romaníem bornis de l'esglai. Ara, cap mestre mai no es va creure els xerretes qui el denunciaren, car a cap mestre mai no li fou dat de presenciar la feta. Què hi farem.**

A fe de déu que quan el coneguí, de tiró, doncs, ja deia coses estranyes: *"Fa cent anys, quan el meu fill se n'anà a l'altre barri…"* Començava, i t'enduies un cop moral. Què?!… Però continuava: *"…, com d'ací a cent anys, quan mon pare neixerà…"* Tafoi, minyó! Allò ens desconcertava de bo de bo. Gairebé ni sentíem què deia després, car el que deia ho deia sempre aitan seriós. De fet, ni un sol malcamí ningú no el va veure somriure, mai. Potser el seu bec no li permetia aqueixes menes de contraccions, vull dir, contorsions. És veritat, parlant de contorsionistes, que una vegada uns lladres de canalla se'l volgueren endur per a vendre'l a cap circ itinerant. Com a monstre, és clar. Això de "monstre" ve de mostrar al circ, a les firetes. Doncs bé, a la primera demostració els va fotre el camp volant: n'hi ha qui diuen que ni les cordes dels funambulistes i equilibristes no va emprar, que aletejà amunt sense

cordes ni res, i que se’ls esquitllà, oliós, pel forat de dalt de tot del tendal.

Gens original, al seu pit de borrissol (o ja plomissol) blanc s’hi va pintar la creu de sant Jordi. Que adoptés el conegut símbol fàl.lic de la creu, tanmateix, l’afirmava de cara al galliner de cavaller trempaire i esforçat. Salvà, de molts de lladres armats, nocturns apotecaris i llunyedans adroguers. El seu foll i molt retrunyent comiat (qüec, qüec!) ressonà a llurs orelles durant mesos sencers, tret que la premsa mai no en féu prou cas. Car les seues proeses eren gairebé sempre només presenciades per ciutadants d’a peu i sol-i-verns. Ni gaires testimonis, doncs, ni cap corraboració que no fos per ebriacs i d’altres indigents, o per malparits freturosos de cap àlibi amanós. També és cert que no volgué mai cap propaganda. "Per a després de mort", el vaig sentir dir, "allavòrens rai. La meua cara, gegantina, multiplicada per mil i escapoló a cada milla i mitja, decorarà cada monument i, enjòlita, surarà per mitjans d’electrònica avançada pels cels de cada capvespre. Només per recordar als malfactors que hi sóc. I als beneits que no cal pregar sinó a mi, imatge supèrflua de llur enyorat paradís d’avant-naixença, on tots eren voladors com personalment, ací, el tit."

I si mai se li atansaren els sicaris de la premsa enemiga amb llurs micròfons d’extermini a fer’l parlar en la molt repel.lent llengua de l’ocupant, llavors només engegava el seu vagit primer. I cada aparell de recepció esclatava com una puta bomba. Els homenots comptaven els pistrincs darrerement robats en llargues llistes de nombres, o es reien de les bromes dels bromistes qui els vantaven d’haver sabuts fotre tants de torts en tants pocs de dies, aprofitant-se dels sords treballadors. Les dones s’arrissaven llurs rulls a l’espill o s’estisoraven els pelets cargoladets del cony o cagaven a la tassa… i *bum!* Bocins de medul.la empastifant cada paret.

La darrera vegada abans que el Misteriós no pugés la boca del metro, d’on causà una certa sensació i en conseqüència fou fotografiat i aleshores retransmesa per tots els mitjans del món la seua imatge volant (i volant, jotflic, mitjançant mitjans només naturals: a força de plantes de peus per a l’embranzida i la revolada i a força de braços per a l’aleteig), me’l vaig trobar als banys públics. Es veu que hi anava cada dia que era a la ciutat (altrament vivia a la voreta d’un estany, dalt a

muntanya), tret que es banyava a un raconet, gairebé d'amagat, en una cambreta que permetia força privacitat. S'escaigué aquell matinot, no fa sinó quatre o cinc mesos o menys, que hagués anat als banys, jo qui no hi anava mai, perquè desolat d'haver incinerat mon pare (amb el senyor Ignasi, l'únic home bo), necessitava contacte humà: i quin millor contacte que tots aquells cossos nus banyant-se damunt davall en aquelles piscinetes caldes i fredes dels banys de la ciutat?…

–Ei, en Màgic! –el cridí, tot i que em semblà que anava molt de pressa.

Es tombà, m'ullà, em reconegué. "Ah, en (…)!" I ací digué el meu nom estrany i estranger, impronunciable. I se m'atansà. Els seu cos, profusament pelut tret de cames i cara, era perfectament pentinat, la densa tofa de pèls totalment llisa. "M'havia deixada la tovallola fora. He hagut d'eixir del recambró tot i que no havia acabat de polir'm prou, com veus, la meua preparació cosmètica jaqueix un munt per desitjar."

–Home, déun'hidoneret, ca? Tens figura de magnífic nedador. Prou podria jo de tu –que l'afalaguí.

Pena perduda, però. "Re no em fa ballar els nans davant els ulls", digué, "les paraules d'altri em bufen (i me la bufen) com vent de perdigons. Hermètic, cuirassat, inencertible. Ni un sol impacte. Car prou sé el que valc. I valc molt, en (…), molt. Sàpigues que mai no vaig de ventre en lloc clos. Sempre faig mes calgudes defecacions fora, enmig de la benavinent natura. Que els morents càgon dintre, entre el resclum i la podridor, als mateixos forats i canfelips on tota la família embruta, sigo jove o vell, molt malalt o per emmalaltir de mantinent, i mutants progressius o rèpliques de l'antigor. No pas eu, el tit. Fuig sempre de l'angoixant estufaó. Com si per comptes de cagalló hi duc cap piula a punt. I si em dius (i encara menys les armades i carrinclones jerarquies qui fan catúfols còmicament per tots els noticiaris tan bords): *Guaita, xiquet, quin pastís, tot per a tu;* o: *Quin bocí més gros de pastís no et toca, n'Utnapixtim Eixorc, queda't ací!…* Saps què els dic: *Mai del món, capsdecony. Caldria molt més que el pastís tuixegós de la vostra societat! Una merdeta de pastís no serà pas allò que m'encadenarà a l'humus vostre, humils homínids de seguida pols*. Afront la fama amb tota la passió i l'ardidesa, i sé que m'apedregareu (no tu, els maleïts buròcrates qui tot ho apunten a la biorxa), sé que us m'agullareu i tirareu, gens encertits, abans no ficareu pertot les meues imatges infinitament

repetides i, com més anireu, més gegantines. Veterà fantàstic, pels núvols sallant. I tot això serà escrit i reproduït pels segles dels segles. Mes ara, perdona'm, que, amb la tovalloleta i tot, haig d'acabar d'arreglar'm."

El viu ficar's al recambró, fimbrós, hò, remenant el culet punxegudet, com qui remena, coquetó, el nasset arregussadet ben cargoladament i ben amunt. I em va caldre la tovallola meua per a tapar'm l'inici de trempera al templet dels banys.

Al cap de quatre, cinc mesos, com dic, el Misteriós féu aparició. I tots els mitjans, poc o molt, en notetes perdudes pel mig, o a mitja plana i tot, n'anaven plens. Alhora, llegint-llegint, a un obituari petitó, tres ratlletes i a córrer, me n'adoní del fet que el senyor Ignasi també havia transit. Tant se val. Com dic, qui més qui menys, tots els mitjans tenien quelcom a dir-hi, del mig-home lleig i enigmàtic… Al començament. De la visió d'aquell estrany personatge aviat fonedís, del qual la majoria asseveraren que era un farsant disfressat, i d'altres, encara més tocats, en feren un dimoni enviat per les forces del mal (humanes, volent dir els metges boigs; o infernals, volent dir les bruixes i els estrangers i els diferents qui calia exterminar), al cap de poca estona ningú no n'enraonà més. Tots els mitjans encara factibles es ficaren a parlar de la pluja. La pluja persistent, inacabable, que amenaçava de netejar-ho tot. De netejar-ho tot. Fins que recordeu, per això vaig emigrar (jo rai, prou ja era estranger), quan la pluja no feia cara d'aturar's. L'història del sobrevivent és la meua preferida. *Quan van maldades fot el camp* – aquesta és l'història. Pel que fa a aquell indret podrit on tothom tant es complaïa a insultar tothom altri, sobretot si semblava estranyet, a hores d'ara no crec que hi quedi res altre que un llac de netedat. Amb qualque ànec que hi fa paradeta i fonda, com qui diu, ara i adés, amb uns qüecs que sonen com el riure cristal.lí, oidà, del més feliç de tots.

(escrit per Mir Cargol)

9 novembre 2004

Conte nou d’en Tiberi Guix

Fabre febrós d’osques i escares

("We were naïve," said Maryvonne Plessis-Fraissard, the World Bank’s transport director. "Who was going to do rural roads in the middle of Africa?" — The New York Times, p. 3; 8-nov.-2004.)

En Morley Girlcrease era un enginyer de rutes rurals enviat a Moçambic (em sembla) a obrir-hi camins asfaltats. Era un home rabassut, amb un lleuger gep, lletjot. La seua pell recordava la del gripau. Si li tocaves el voraviu esclatava gairebé a mossecs, com qualque mena de gosset molt fàcil d’irritar. Allò de què estava més pagat eren els seus rinxolets rossos. Portava a la butxaqueta de dalt de l’americana un espillet i un pinte, i se’ls pentinava adés-i-ara, sense que el preocupèsson les rialletes dels qui l’acompanyèsson, fósson homes o dones. Es treia a qualsevol moment, vingués o no a

tomb, tant espillet com pinte i s’hi guaitava i s’hi pentinava, escopinant ximecs als puells del pinte, perquè els rissos s’enganxifèsson prou.
Enmig de la selva l’altre jorn, cap a migdia, un imprevist fenomen astronòmic o altre (probablement un eclipsi) n’obliterà la llum. Totes les bèsties callaren de cop-descuit. El tim de l’enginyer Girlcrease (format sobretot per nadius sense gaire cultura, per no dir’n gens) s’esfereïren qui-sap-lo. Llençaren pales i instruments i s’esbarriaren pregant selva endins. En Morley romangué sol. Un queixal se li empoixevolí; tantost es ficava nerviós, aquell queixal se li enfurismava, i li treia foc. *No en tenia prou amb perdre el personal i quedar’m pelat i perdut enmig d’enlloc*, es digué, *que sobre el queixal se m’alçura, collons.*

Espellà el periscopi del seu folre de cuir com sovint s’espellava la xil.la del prepuci abans de pelar-se-la recordant la seua dona i els seus múltiples amants, allà a dalt, a Ròtterdam, a casa llur.

Era el seu un periscopi allarguívol. S’estireganyava amunt com qualsevol antena mig-quilomètrica. Sobrepassava les capçanes dels arbrots més alts. Tret que aquell migdia se li havia enferritjat. Les calamitats s’amuntegaven. Obstinat, el periscopi es refusava a desplegar’s. Tot allò, afegit al mal de queixal i al sentiment d’ésser sol i no ben bé, car tenia l’impressió d’ésser vigilat per ulls de fera insospitada, li arrencà gemecs d’impotència. Llavors, damunt, li començà a rodar el cap. *Estic com més anem més feble. Si caic, perdut el*

***coneixement, vés a saber qui se'm cruspirà*. Cercà les provisions en la foscor. Qualque bossa abandonada amb teca dins que li fiqués, en endrapar-se-la, sucre a la sang. Tot seguit se n'estigué. I si a les palpentes tocava un niu de serps molt verinoses?…**

L'enginyer romangué glaçat enmig de la clariana. Tot pudia a quitrà. Consirà que potser el quitrà, la forta sentor que feia, emmascararia la seua, i que cap bèstia, ja desavesada a la por de la nova foscor, no l'encertiria pel fet de no púguer'l ensumar. *Vols-t'hi jugar que això no és cap eclipsi, que és un núvol de pols causat per qualque meteor estrany, o un meteorit que en estavellar's ha feta volar mitja terra, o és l'erupció d'un volcà nou de trinca, o el bolet de qualque bomba atòmica llençada pels curts de gambals teòcrates americans, delerosos d'inaugurar forçadament l'apocalipsi?…*

Es va treure les tres monedes trobades el vespre abans dementre foradaven el terra de la selva per tal d'afegir-hi en acabat grava i quitrà. Eren tres monedes estrambòtiques. Molt més grosses que les corrents, tenien un diàmetre de pam, i devien pertànyer a qualque civilització sebollida d'èpoques — pel que en sabia de l'història del món, no creia pas recordar enlloc que cap civilització n'hagués fetes de tan grosses com plats. Gens amanoses de portar al butxacó. Les duia al sarró en bandolera. Ara se n'adonà, astorat, que relluïen; tenien una fosforescència espectral, daurada, i llavors canviant, ectoplasmàtica, com si criessin focs follets al ventre.

–Collons, doncs. Tres, i cadascuna millor que no pas cap lot. No solament fan llum, te la fan xiroia d'allò més. Estic convençut que això espantarà qualsevol bestiota ganuda o aborigen bruixot o malintencionat.

Va veure que, per a il.luminar's, amb una moneda en tenia prou. S'ensarronà les altres dues i tirà el braç endavant duient la tercera a tall de governall davant per davant. I començà a caminar camí traçat enrere, parant compte de no trepitjar l'asfalt fresc, passant doncs per la vora, pel viarany de sirga, com qui diu, i esperant de fer cap al camp de partida, on hi havien les tendes, amb els vailets ajudants i les dues o tres meuques del bordell del poblet més proper qui per a fer-ho tot plegat més casolà s'hi quedaven dementre que els obrers sortien a pencar. Alfarrrassava que en tenia per a dues o tres hores…

De sobte sentí trets de fusells. Els seus, en escapolir's se'ls havien enduts i l'havien jaquit desarmat. Tret d'un ganivet i prou. Es tregué l'espill i a la llum de la moneda es guaità els trets: fotia cara d'acollonit. Es pentinà una bona estoneta. Això sempre l'apaivagava. Quan es tornà a guaitar els trets va veure que ara feia cara d'aventurer interessant. Allí mateix es transformà en el propi apòleg. *Sóc*, digué, *l'atot del meu gènere. Qui sap si estic salvant l'humanitat. De què? Qui sap.*

Llavors el burxà una idea insidiosa. I si les monedes fossin radioactives? *Vejam si em foradaran el ronyó*. Sentí per autohipnotisme un pessigolleig ratador al costat. Llençà el sarró d'una revolada. Les dues monedes de recanvi foren vessades damunt l'asfalt novell. En una un tauró s'hi passejava amunt i avall com en una peixera folgada, en l'altre una mena de xerri negre i lluent carambolejava en un tapís carmí. *Collons, guaita tu, dues televisions!* La tercera moneda només feia llum. Una llum com la que faria el fanal més vulgaret, o el llum més familiar, com la dels llums tan moderns que comprava la seua dona a l'electrodomèstics de l'altra cantonada.

Els dos televisors no retransmetien altre que el tauró mandrós i menja-sopes, i el billar flasc, gens contundent. *Quin dos programes més cansats!* Els tornà a desar i reprengué, desneguitejat, el camí de tornada al camp.

Quan en Girlcrease hi arribà, per comptes de cap camp s'ensopegà amb un femer. *Què cony és? I prou que en put com un!* A la llum de la moneda vegé que aquell femer n'era un de genuí. Femer de deixalles i de palters d'equins, de cabrum, de ramat. Allò no eren per exemple els cadàvers dels vailets i les bagasses. Res de tan estrany.

Unes cançons molt tènues li semblaren atènyer'l. Digué: *Oïc de per segur les veus de l'aire*. Tret que cap ventijol no s'havia alçat. Pensà llavors que els televisors rodons a més a més d'imatges eren capaços ara de produir so.

No s'hi havia ensarronat pas. *Tinc raó*, féu, cofoi. I, bo i petinant-se, esguardà ensems els dos programes nous. Pipellejaven una mica esquerdadament a la faç d'una moneda un esbart d'ocells de tota mena, i a l'altra orçava un cossiet damunt una badia curull de barrals d'un greix corcat, d'on cucs d'un munt de matisos hi vessaven tot entortolligadament. Les imatges eren curioses. Els quatre programes, se

n’adonà, havien tinguts temes zoològics, inclòs, un pèl escatològicament, el del xerri, subproducte de certs animals, ben útil per a femar.

Els trets de fusell tornaren a retrúnyer. El seu equip d’obrers patint rai, suposà. Pensà aleshores d’espiar què feien a la pantalla de la moneda que emprava de lot. Se l’encarà i se n’adonà que d’allí hi venia part de la musica: un esquelloteig de bestiar anant resignadament cap a l’escorxador. Allò ja no li feia tanta de gràcia. L’enginyer Morley Girlcrease era vegetarià.

Ara es posà a la gatzoneta i afilerà cara amunt els tres televisors damunt el pedruscall del terra net. Esperava que n’eixís tard o d’hora qualque presentador, que hom aturés qualcun dels programes (cap tampoc no era gaire engrescador) i expliqués què s’esdevenia al món, o si més no a llur part del món, car era possible que aquell fenomen de la foscor sobtada només s’escaigués d’escunçar’s justament al voltant d’aquella selva on hom li havia encomanat d’obrir-hi una carretera sense altra solta ni volta. Car qui hi anava a transitar ni qui anava a transportar-hi re que no fos immediatament robat pels bandolers?… Hom no travessa pas cap selva sense pagar-hi un preu. Hom no viola l’hàbitat de tants d’animals secrets sense ésser un criminal a qui cal empaitar i anorrear. Però ell prou s’havia de guanyar les garrofes. Només ho feia pel fet que fos la seua feina. *No sóc cap polític, gràcies a déu. El culpable serà qui mana l’obra, no pas el qui la fa perquè ha de nodrir la seua dona i família, no et fot.* Excuses rai, pobre enginyer.

Li vingué sobtadament a l’esment de guaitar’s a la manoquella el rellotge. Confiava que l’hora marqués la nit. D’on aleshores la foscor hauria estat de seny. S’endugué un esglai, tant la mostra del rellotge com el pany de pell calapetenca del voltant relluïen dauradament, com les monedes ectoplasmàstiques. *Fotrem goig, tres quarts de pixa i encara goteja; redéu, ja em malfiava que tot això no fos radioactiu!* Es despullà d’espetec, llençà sarró, roba, rellotge, tot ben lluny, i romangué nu a la llum espectral, gens apol.lini, pobrissó, i amb la gorra de gairell. Eixams de mosquits li zumzejaren pel voltant, els ostà enèrgicament amb la gorra…, llavors també la llençà al foc de les tres monedes.

Pensar en foc i tindre fred tot fou u. I en eixams de cuïcs i d’abelles també — l’àmec li vingué a l’esment, i la pròpolis, i la mel, i la boca se li féu aigua. La fam el rosegava — queviures, consirà — i on en trobaria

cap rebost?… I de moment no es volia tornar a posar els vestits — havien tocada la cosa radioactiva — perill, doncs, rai. Recordà les novel.les de fantasia pseudocientífica llegides quan era marrec. Recordà aquell ésser fiscornut qui s'enfonsava al marasme per tal de no tindre fred, i qui de casualitat hi trobava tota mena de teca portada per les sèquies afluents: olivetes, aglans, cireretes, confits… Tractà de veure al seu enteniment el mapa d'on havien plantat el darrer camp. Cap estanyol per la voreta?… No. Tot hi era jungla, i, enllà de la jungla, guaret i sabana. Cap roc pertús per on encabir's?… Cap cova amb un cul d'orinal d'aigua encisternada on llepar-hi a gratcient i a betzef?… No, tampoc no recordava cap eminència rocosa que pogués celar cap cova més o menys fèrtil i amatent. *Cul d'orinal, eh?* — somrigué. Allò li recordava vagament aquells hospitalers d'en Rabelais, monjos molt complidors transformats en orinals, sempre bocabadats al cul dels cardinals, quan eren segrestats en conclau electiu o d'empescament de dogmes carallots, per rebre'n les santes relíquies, i els cardinals rondinant que els portaven tothora de geps, amorrats darrere… O potser no era ben bé allò. Només que havien de netejar'n amb la llengua els orinals. Tant se valia, és clar, la qüestió era sàpiguer si allò, aquella foscor, no era provocada per l'ombra de la nau, la nau cosmonauta dels invasors extraterraqüis, oi?…

Els trets que en Girlcrease sentí ara eren molt més atansats. S'esverà. Cobrí la lluentor dels tres televisors aliens amb la roba descartada. Cercà el primer arbre prou faitís per a enfilar-s'hi i ho féu. Romangué nu, perxat leri-leri a la branca, una hora o dues.

Els homes dels fusells feren cap esvalotats al cap d'aleshores. Disparaven a tort i a dret. L'enginyer temia força de rebre cap bala desviada. Volgué cridar-ne cap (de franctirador, qualcun dels quals per la veu li semblà que reconeixia), mes li féu por que el confonguessin per allò que tanta por els feia. L'haurien crivellat abans de demanar-li ni qui era, a l'estil de tanta de bòfia criminal i volpella com hi havia pel món.

Encara esperà estona. I llavors aparegué amb un cert terrabastall el carro qui els acollonia. D'ençà de dalt la branca, ja gens tremolós, en Morley Girlcrease, l'enginyer lleig i vanitós, ho veié tot. Era la deessa n'Isis dalt el seu cotxet rosa, aparionat pels extraterrestres groguets, una

meravella de la mecànica que esquivava (el cotxet rosa) cada arbre i cada roc i cada animal, relliscant-hi suaument, vinclant-se cap ci i cap ça, com si fos mig líquid, sense tocar ningú. Era un cotxet rosa en forma de cor, i bategava dolçament com un cor i s'estrenyia i s'eixamplava molt mal.leablement. Els mecànics menuts i groguets recolliren les tres monedes ectoplasmàtiques i les ficaren dins el carret. N'Isis guaità cap l'enginyer i digué, molt dolça i avinent (*era una deessa amb tots els ets i uts, collons*).

–Pren-me per metge, bufó, i aniràs lluny. Veus aquest cotxet-coret?… Fem que és el teu. Si acceptes allò que et cau amb el mateix delit fimbradís amb què ell s'esquitlla i esmuny dels entrebancs que se li apareixen de cop i volta, també el teu t'anirà lluny. Deixa'm que sigui la meua figura al cel qui t'acondueixi, qui et gomboldi, qui t'acomboïi; duus-me a l'esment i tot serà com cal. Les tres monedes de penyora et mostraren imatges del paradís, on fins ara només allò que en dieu animals han fets prou mèrits per fer-hi cap… Cap humà ni homínid, llas!… Vejam si seràs el primer. Em complau com tractes la teua dona, i m'alta molt el teu tarannà vegetarià — això fa preveure una fi feliç. Mantín-t'hi, fillet, mantín-t'hi… I sàpigues que sempre més val pecar d'ingenu que de malparit.

Quan el jorn es féu i l'enginyer trobà, no gaire lluny del femer, el camp intacte i les tendes sense ni un estrip, i les bagasses i els vailets dins clapant, penetrà a la tenda mestra, es rentà una mica al gibrellet, es vestí tot net, es menjà un entrepà de cacauet i mel, begué un rajolí de vi dolç, tres tasses de te, agafà el cavall, el dugué al cóm i al farratge, prengué comiat dels qui ja es deixondien i tornà amb un dels jeeps a la capital. S'envolà cap a Ròtterdam l'endemà. La dona el rebé prou bé, tot i que la nit d'abans l'havia passada a ca d'un amistançat un pèl rude, i encara doncs la sorrava la son.

–Saps què? –li digué, i la dona badallà–. De debò. Qui vol construir rutes a la selva?… A fe que cal que estigui tocat del bolet. D'ara endavant esmerçaré la meua dubtosa destresa a bastir pontets en paisatges pastorals, idíl.lics, muntanyencs — quatre rocs, una palanca, i envant. Aigües prístines, frescals, amb peixets d'arestats geps al corrent i ivarçosos blauets als cauets dels bancals. No fa?

–Ves –la dona, qui donava un cert rampeu a n’Isis, respongué, gens engatjada–. Si vols.

Fi

8 novembre 2004

El truc del barret

El truc del barret
(conte d’en Fredric Brown, traslladat p’en Tiberi Ç. Guix, també conegut com a Tib o Tiberius Gish)

a)

Ben mirat, allò mai no s’esdevingué — és com una memòria falsa. De fet, si tanmateix s’esdevingué, això només és pel fet que a l’instant que la colla dels quatre eixia de veure la pel.lícula s’havien trobat fora amb una tempesta de caldéu.

Havia estat un film d’horror, allò que havien anat a veure.Un film dels bons, la por que et feia era autèntica, res d’allò de sang a dolls i xerrics de porta i gats llençats de sobte. No; era una cosa subtil que se’t bellugava part de dins insidiosament, de tal manera que ara, l’aire somall de la nit t’era benvinguda, et semblava tot net i benèfic, un alleujament. Si més no els ho semblava a tres dels quatre de la colla. Quant al quart…

Romangueren plantats una estona sota el ràfec del cinema. Na Rossenda xanxejà: "I bé, doncs, la colla, què hauríem de fumbre ara?… Ens fiquem a nedar o cridem un taxi?…" Na Rossi era una rossa bonica, amb un nasset trossadet ben cap amunt per tal de millor ensumar els perfums que venia vora els taulells d'uns grans magatzems.

N'Elseta es tombà cap als dos xicots i féu: "Per què no anem una mica al meu estudi? Encara és aviat, oi?"

El fet que fes inflexió en la paraula estudi és allò que els decidí. N'Elseta no feia sinó una setmana que el tenia, i la novetat de viure-hi per comptes de fer-ho en un piset moblat i d'una sola cambra, allò no sols l'envania, també li donava l'impressió d'haver's convertida en una bohèmia una miqueta trinxeraire. És clar que no hauria gosat de convidar-hi en Pep tot sol, però el fet que fossin dues parelles les qui hi pujaven ho feia tot prou decent.

N'Arnau digué: "Bona idea, som-hi. Pep, serva'ns aquest taxi, que corrc a comprar una mica de vi; vosaltres dues us estimeu més el vinet dolç?…"

En Pep i les noies es ficaren al taxi, dementre que n'Arnau convencé el cambrer a la barra que li vengués una ampolla de vi tot i que ja era passada l'hora de vendre'n. Tornà corrent amb l'ampolla a la mà i es feren menar cap a l'estudi.

Dins el taxi, na Rossi es capficà novament amb la pel.lícula de por; per poc que no els havia demanat que se n'anessin abans no s'acabés. Les esgarrifaós la tornaren a sacsar i n'Arnau li passà el braç per l'esquena, com si la protegís, i li digué:

–Bah, deixa-ho estar, dona. Això només passa al cine.

–De debò? Si això fos veritat… — començà en Pep, i callà de sobte.

–Si fos veritat, què? –digué n'Arnau, guaitant-se'l.

En Pep es féu, lleugerament, el penedit. "No té importància; no re…" Digué, amb un mig somriure estranyot, com ara si el film l'hagués afectat una miqueta diferent que no als altres. Una miqueta massa.

–I com et va a l'escola, doncs, Pep? –demanà n'Elseta.

En Pep tenia els dies ben ocupats. Estudiava premedicina a l'escola de nit. Avui era la seua nit de lleure. Durant els jorns venia llibres en una

llibreria del centre. "Força bé", respongué ara, fent una capcinada.

Mentalment, n'Elseta l'acomparava amb n'Arnau, el xicot de na Rossenda. En Pep era més baixet, però no tenia res de lleig, tot i les ulleres. A més a més el passava bon tros en intel.ligència, i un dia o altre arribaria molt més lluny. Dos anys abans d'entrar a l'universitat, n'Arnau havia deixada l'escola per tal d'entrar d'aprenent a una impremta, i ara era a mig camí d'esdevindre mestre impressor.

Arribats a l'estudi, n'Elseta anà a cercar gots a l'armariet i en tornà amb quatre, tots diferents. Continuà regirant per veure si trobava qualque bosseta amb llesquetes torrades i un potet amb pasta de cacauet, dementre que n'Arnau tregué el suro de l'ampolla i començà a omplir gots.

Era la primera festa que n'Elseta feia a l'estudi i li sortia força reeixideta. Parlaren sobretot del film de por, i mentrestant n'Arnau els omplí els gots un parell de vegades, però tothom ho aguantà prou bé.

Llavors la conversa flaquejà tot i que encara no era hora de retirar. N'Elseta volgué eixorivir la cosa: "Ei, Arnau, abans feies jocs de mans amb les cartes; guaita, en tinc un paquet al calaix; per què no en fas uns quants?…"

I així començà tot, d'aquesta manera tan fàcil. N'Arnau prengué el paquet de naips i en féu retirar un a na Rossenda. Seguidament tallà i l'hi féu tornar a embotir, i li donà el joc de naips i l'hi féu tallar tantes vegades com volgués, i llavors agafà ell el paquet i amb els naips cara amunt va anar escartejant fins que n'ensenyà un: era el nou d'espases.

En Pep anava guaitant sense fer'n gaire cas. Probablement no hauria dir re, si n'Elseta no s'hagués exclamat: "Ei, si en saps, Arnau, això és meravellós; no sé pas com ho fas." Per xò ara en Pep saltà a dir-li: "Re, dona, re. En començar ha guaitada la carta de sota el paquet i quan li ha dit que l'hi tornés a embotir, ha ficat el tall damunt aquesta carta; així sabia que la carta en qüestió hi era sota."

S'adonà n'Elseta de la llambregada gens comcal que n'Arnau enviava a en Pep i tractà de disfressar la cosa dient que calia ésser prou viu per sàpiguer com funcionava el truc, però n'Arnau l'interrompé: "No, calla, però potser el Pepet ens n'ensenyarà una de millor. Em sembla que deu ser parent del Houdini. Un nebot molt dotat seu, deus ser."

En Pep somrigué de pint en ample i li respongué: "Home, si em doneu un barret, us n’ensenyaré una de bona." Tret que cap dels dos nois en portava. Així que la proposició no tenia gaire perill. Però na Rossi assenyalà aquella preciositat de gorreta seua que s’havia treta en entrar i havia penjat al penja-robes. En Pep hi féu mala cara: "D’això en dius un barret?… Bah, escolta, Arnau, perdona’m que me’n fotés, vull dir, que revelés el secret del teu joc de mans. I deixem-ho córrer, fa? La veritat és que no en sé gaire."

N’Arnau s’havia passada l’estona remenant els naips. I potser hauria deixat córrer la cosa, doncs, si no fos que aleshores el paquet li relliscà de les mans i els naips s’esbarriaren per terra. S’ajupí a arroplegar’ls i quan s’aixecà tenia la cara tota vermella, i no pas solament de l’esforç d’ajupir’s. Lliurà el joc a en Pep i li digué: "Si sabies el meu secret, senyal que t’hi coneixes, en això dels trucs de cartes. Per què no ens en fas un, eh?"

Sense gaires ganes, en Pep prengué el paquet; s’encaborià un instant; llavors, sota l’intens llambrec de l’ansiosa Elseta, n’agafà tres, de naips, i servant-los cap per avall, sense que ningú altre pogués pispar-hi, hi féu un cop d’ullet; reposà el paquet damunt la tauleta; tot seguit col.locà els tres naips escollits en un ventall i digué: "En ficaré una damunt, una enmig, i la darrera al cul del paquet. Us dic que són el dos d’ors, l’as i el tres. Veieu? Doncs bé, amb una sola tallada les posaré tots tres juntes."

Tornà a plantar els naips amb l’esquena amunt i començà de col.locar’ls, de primer un damunt el paquet, el segon enmig, i anava a ficar el tercer davall, quan…

Saltà n’Arnau: "Ah, ja ho veig. Buf, psè. El que ens has ensenyat no era l’as d’ors, era el de copes. Només n’hem vist el número entre les altres dues cartes. L’as d’ors ja el tens plantat al capdamunt del paquet!" I somrigué triomfalment.

–Noi, Arnau, ets malparit –li’n féu retret na Rossi–. Almenys en Pep et deixa acabar abans de no dir re.

També n’Elsa es malmirà n’Arnau, i aleshores, tot d’una, se li aclarí la cara. S’aixecà d’una revolada, anà cap a un armari, en badà la porta i, de la lleixa de dalt, n’extragué un capsa llarga. Féu: "Ara me’n

recordava. L’any passat vam fer una funció de ballet al centre social i hi havia de portar aquest barret de copa alta."

Obrí la capsa i féu aparèixer el barret. Estava una mica oscat i, malgrat la capsa, una mica polsegós, però no hi havia dubte que es tractava d’un copalta. Forat del cap amunt, el posà sobre la taula, davant en Pep, i féu: "Ens has dit que saps fer un bon truc amb un barret. Ensenya-li si en saps."

Els tres se’l guaitaven, i en Pep es bellugà com si el cul de la cadira el pessigollés. "Ei, ho deia de per riure. Només ho deia per burxar-lo, dona. No sé si… Fa tants d’anys que no faig el truc, d’ençà de petit. No crec pas que me’n recordi."

N’Arnau somreia satisfet. S’aixecà. Omplí de vi el seu got i el d’en Pep que ja tornaven a ésser buits i n’afegí uns rajolins als de les al.lotes que encara eren mig plens. Agafà aleshores un regle de metre repenjat a un racó i el féu voleiar com si fos el presentador d’un circ. Digué, una mica cridaner: "Entrin, entrin, senyores i senyors, vegin el gran mag en Pep Llonzetes fer el seu immillorable truc inexistent amb el copalta negre. L’immens truc del barret, no en treu pas tres gols, en treu aneu a sàpiguer. Hò, i s’esperin, car, allavòrens, a la gàbia del costat, encara hi poden veure…"

–Arnau, prou! –digué na Rossenda.

Una lluentoreta s’instal.là als ulls d’en Pep. Digué: "T’hi jugues deu cèntims, i…"

N’Arnau furgà a la butxaca i en tregué un grapat de canvi. Agafà deu cèntims, s’arribà fins vora la taula, allargà el braç i deixà caure la moneda dins el barret gep avall. "Aquí els tens", va dir, i tornà a brandar el metre transformat en vara, "Per deu cèntims només, barat, barat! Entrin ensems, gent del carrer, i hi veuran actuar el prestidigitador més aclaparador de la terra!"

En Pep anava bevent-se el vi, i alhora la seua cara esdevenia més i més vermella dementre l’altre es feia ofensiu amb el seu pseudodiscurs. Es posà dret i digué, en una veu calma: "I doncs, Arnau, què et sembla que voldries veure aparèixer pels teus deu cèntims?…"

N’Elseta amb uns ulls enormes l’interpel.là: "Vols dir que li ofereixes de treure del barret allò que millor li sembli?…"

–Qui sap.

N’Arnau s’esclafí. "I una merda", digué, agafant l’ampolla.

En Pep féu: "Tu ho has volgut." Sense tocar el barret, tal com estava, estirà un braç cap al forat, amb força cura i indecisió. Un esgaldiny s’elevà de dins la panxa del barret i de sobte en Pep hi enfonsà la mà i la tregué garratibada a la pell sobrera del coll de qualque cosa peludota.

Na Rossenda avià un esgarip i es tapà la boca amb una mà; feia un ulls grossos com unes taronges. Sense dir re, N’Elsa es desmaià damunt el sofà. N’Arnau s’havia quedat glaçat, amb la seua vara mig enjòlita.

Esgüellà esfereïdorament una altra vegada l’animalot qui en Pep treia del forn del barret. Semblava que es tractés d’una rata negra, molt lletja i grassa. Tret que allò era més gross que no cap rata, més gross i tot que no semblés que hagués pogut haver eixit d’un barret així. Tenia uns ulls que relluïen, encesos com bombetes elèctriques de color vermella, i mossegava d’esglai, amb els seus ullals esbiaixats com simitarres i les seues dents esmolades que feia espetegar després d’obrir una boca de pam. Se sondrollava ferotgement per tal d’estòrcer’s i alforrar’s de la mà tremolosa que li arrapava part darrere la pell sobrera del coll; amb les urpes urpejava amunt i avall — era una bèstia amb un aspecte d’allò més maleït.

No aturava pas de gisclar horrorosament i pudia molt fastigosament, com ara si havia viscut dins sepulcres i s’havia nodrit de les abominacions qui hi havia dins.

Fins que tot d’una, amb la mateixa destresa que l’havia treta del barret, en Pep l’hi tornà a ficar, on la cridòria i els esgaldinys de la bèstia finiren sobtadament. En Pep va treure la mà del barret i romangué astorat, solcat per tremolins, tot esblaimat. Amb un mocador es torcà la suor. Mormolà en una veu ronca i estranya: "No ho hauria d’haver fet…" I corregué cap a la porta, l’obrí i hom pogué sentir’l davallar les escales precipitadament.

Na Rossenda es llevà la mà de la boca i quequejà: "Arnau, si us plau, duus-em a casa."

N’Arnau es va prémer els ulls amb els dits d’una mà. "Increïble…", féu, i s’atansà al barret i hi llambregà. Al fons del dedins del barret rai que hi havien encara els seus deu cèntims, però poc gosà a recobrar’ls.

Amb la veu aquest camí incerta, demanà: "I què en fem, de n'Elseta?… Creus que…"

–Deixa-la clapar, que li passi l'ensurt així –respongué na Rossi.

Durant el viatge de retorn, no enraonaren gaire.

b)

S'havien escolats un parell de dies quan n'Arnau es trobà n'Elsa pel carrer. "Com anem, Elseta?"

–Ves –musclejà ella.

–Tu, quina festeta a casa teua l'altra nit, ca? Devíem estar tots una miqueta beguts…

Una ombra aombrà la cara de l'al.lota; en acabat s'hi sobreposà, somrigué: "I tant, noi. I jo em vaig fondre com un llumí."

N'Arnau li tornà el somriure: "Jo també vaig fer prou el ruc. Em sembla que a la pròxima em sabré captindre."

N'Arnau l'endemà sortí amb la seua xicota, na Rossi. Aquest camí sortien ells dos sols, sense l'altra parella.

Després de la funció on havien anat, n'Arnau li demanà si volia anar a beure a qualque indret. Pel que fos, en sentir això, na Rossenda s'esgarrifà lleugerament.

–Som-hi, però no pas vi, cavà? No en beuré més, de vi. I, escolta, què en saps, d'en Pep; no l'has vist d'ençà de…?"

N'Arnau brandà el cap. "Tens raó, amb això del vi. En Pep tampoc no en pot pendre. Li fa vindre basques, el porta a parir, em sembla; ganes de vomitar, saps? Te'n recordes com va fumbre el camp? Confii que hagués arribat al carrer amb prou temps per a bescanviar la pela."

Això divertí a la xiqueta. "En canvi, vós, senyor Arnau Olives, vós si que sapiguereu servar-vos sobri. Teniu un païdor vellutat i com déu mana… No, però prou fores tu qui t'hi volgueres barallar per una carallotada de joc amb les cartes, no fa?… Ecs, i aquella pel.lícula que vam veure

aquella nit, quina cosa esborronadora; en vaig tindre al llit un malson d'allò més fastigós."

–Un malson? De què tractava? –somrigué ell.

–Era sobre… Renoi, me n'he oblidat. És estrany com els somnis semblen tan sòlids i en acabat ni te'n recordes, tènues com boira, s'esfumen i bonanit.

N'Arnau no tornà a veure en Pep Llonzetes fins que, tres setmanes en acabat de la festa a l'estudi, es deixà caure a la llibreria. Era un moment mort i en Pep, sol a la botiga, escrivia quelcom assegut davant una taula del darrere.

–Què fotem, Pep.

En Pep s'aixecà i amb la barbeta assenyalà cap als papers damunt l'escriptori. "Tesi de psicologia. Per al darrer curs de premedicina."

–Psicologia, dius –n'Arnau es repenjà desmenjadament a la taula–. I de què va?

Abans de respondre, l'altre se'l guaità una estoneta. "És un tema que crec que és força interessant… Tractant de provar que l'enteniment és incapaç d'assimilar allò totalment increïble. Per dir-ho d'una altra manera, vull demostrar que si hom s'escaigués de veure quelcom del tot impossible de creure, hom s'enginyaria a desdir el propi magí. Que per vies raonables, et desdiries d'haver vist allò que de fet havies vist."

–Vols dir, com ara si diguéssim, que veig volar un elefant vellutat de rosa, i que no em creuria pas que el veig?

–Exacte, un elefant, o… Tant se val.

Se n'anà cap endavant, a atendre un client. En tornar, n'Arnau l'interpel.là: "I doncs, què em dius? Cap bona novel.la de misteri entre les que teniu per a llogar? Tinc el cap de setmana balder, i potser me n'empassaria una."

En Pep féu un cop d'ull cap al prestatge on hi havien els llibre de lloguer, s'hi atansà i ditejà amb l'índex la coberta d'un dels llibres. "Aquí en tens un un pèl estranyot. Sobre capsigranys d'altres mons, disfressats d'humans, fent veure que són normals d'allò més."

–Per a què fotre-hi?

–Per què no el llegeixes i ho sabràs. Potser t’enduràs una sorpresa –li respongué rient part dessota el nas.

N’Arnau, una mica nerviós, s’atansà cap al prestatge del llibres de lloguer. Féu: "Bah, no. Me n’estimaria més una de crim normal i corrent. Aqueixes d’extraterrestres em fa que són massa falsotes." Sense sàpiguer per què, en dir això, volgué encertir-se’n del seu company: "Tu què hi dius, no creus?"

–Potser tens raó –féu en Pep, dubtós, amb una mitja capcinada.

Fi

---

2 novembre 2004

que reneixi doncs la secta dels homenets-llumí

Desferra i ferralla de l’armada dels mags

Profetes, sacerdots, astròlegs; copromants, sortillers, àugurs; vestals, sibil·les, bacants, coribants, vampiresses; botxins de sacrifici… Oh, valtres, perfets espècimens dotats per a l’interpretació de les teranyines tentaculars de l’esperit, dels delicadíssims filets d’Isis que ens el lliguen al pinyol del secret qui deu raure sota les aparences…, torsimanys de l’ànima…, **no n’abuséssiu pas**, que semblaríeu dogmàtics! – us deia fa segle i mig.

Els màrtirs, els il·luminats, els alquimistes; els qui debel·leu per potestats extrasensòries, els qui hi veieu de tot ull; els bisbetons, els transvestits; els encucurullits i altrament oldanament cofats, els qui d’abstrusos envitricolls semiòtics per elleixos constituïts troben a triomfar; els gens rovellats filaberquinaires del zodíac; els savis ocults qui passeu, disfressats amb cares lletgíssimes, per ésser els

pecs incorregibles del llogarret; els fetillers, bruixots, somnàmbuls, noctívags, fal·laços i leucips; els harúspexs; els estocàstics, saurins, hipnostes i hipnagogexegètics; els mèdiums, tots els qui romaneu com parracs plens de brutícia a les tenebres procel·loses de la despús-desfeta de l'armada dels mags…, **no en fotéssiu pas cap de gra de massa**, us perempenyia ja doncs llavors, humil.

I ara així mateix, tret que cap a l'adreça oposada. Oh excel·lents mitòlegs de l'alció ja ressuscitat, sou-hi de ferm. Aneu-hi subrepticis com la serp qui reneix de les cendres del volcà. Amb silenci, llivell a llivell de cendra abrusadora, **emergíssiu fins a cúspides enlluernadores i pampalluguejants d'on atraçar el tràfec cosser de les ànimes salvables**. Car…, llas! Del trípode auri on la vostra paraula era oracle… al batibull infecte de les trones de les camandulaires esglésies d'arreu i al dels destarotats falorniaires enfilats a les caixes de taronges i als fanals dels embriacs i, encara pitjor, a les tribunes dels podrits polítics…, ecs! Ecs, vós! Quina davallada abissal!

Víctimes sacres, malaguanyades, del propi sobreeiximent, generositat. Profetitzàreu massa, sovint sense solta ni volta, sense encertir-vos-en cent per cent – l'intuïció una mica somalla, feixuga, per lleterades de l'aliè – sotmesos belleu a influències errònies de pagans en vena, no pas per cap déu o deessa posseïts, ans per qualque substància enruquidora – d'on que, ultra perdre encís i encuriosidora deliqüescència i manca d'agafatall, certes equivocacions inevitables, per profusió massa explícita, us duguessin al capdavall a condició de supernumerari, de superfluïtat – roms resten i no pas doncs esmolats, ara doncs, els vostres instints que endevinaven amb prou sovintesa (fixant-s'hi hom bé, ajustant ací i allà, cargolant i descargolant certs piuets a certs trauets; el git del llast dels mots epactes fet adientment a l'instant necessari perquè la frase molt prenyada tanmateix flotés…), endevinaven, dic, els vostres divinals instints, el misteri doncs on es recolza la carn de l'efímera clofolla damnada, condemnada a fer's malbé rabentment – carn a mig podrir que embolcalla sacrílegament el pinyol immarcescible de l'únic incognoscible, al qual nogensmenys el vostre infós do us duu de dret – valtres, per tant, qui desminyonàveu (amb el forroll teopnèustic que

atia el subjacent molt més veritable), qui esponcellàveu l'himen, com dic, molt amagat de l'autèntic, a poc a poc així us vèieu: bandejats, rebutjats els vostres massa exposats màgics atributs pels científics de quatre rals, de nyigui-nyogui, sense cap mena d'inspiració olímpica, i valtres doncs, esfereïts per llur violència de bèsties mecàniques, apeiròfobes, autòmats sense farida, ni intuïció, ni gràcia infusa, de nas anòfel i embussat, ara vegeteu, sota el cresp on la fètida bromera dels influents sobre el fat del planeta qui ens és també encara gàbia, per comptes de la crema que fóreu, sura. Vegeteu, ai, al rerefons clandestí, amb els llucs i els agalius esmussats, com fòtils arraconats, i en tot cas disminuïts per no emprar'ls sinó en causes fútils, hò.

Ah, el crim de lesa ànima perpetrat pels científics! L'ànima adés inviolable del planeta ara enverinada amb tota mena de pol·lucions que la sorren tant i tan de pressa que tost passarà per ull, forat fosquíssim endins, fins al xemicament absolut.

Piuléssiu ara, ocellets molt vius i tanmateix cuscs de la consciència! Piuléssiu cuscament i tanmateix vivaç perquè les consciències de tothom s'eixoriveixin i desvetllin! El temps perilla, i cal fúmer que tothom sàpigui veure la llum impacient, gairebé supernòvica, qui capllevaria enllà d'un horitzó sense recursos, balb, tentinejant, pitof, massa enfumegat. Demanéssiu, doncs, amb obscurs horòscops i averanys, l'extinció del maleït científic qui pretén sàpiguer res i sap menys que el gos qui assenyala on rauen la guatlla i la perdiu, o el bacó qui descolga la tòfona, el macac qui el desconfeix als escacs, l'ocell qui prediu les saons, la gallina qui cloqueja diferent com l'aire duu, inconfusibles, els agalius del terratrèmol i del copdefibló; menys que les puces qui peucalciguen amb tremolins d'agitació sexual els entrecuixos de les pitonisses, o el llangardaix qui adapta el color de la pell i s'hi empesca clapes a tall de glaçons si s'atansa la pedregada, la pedra qui es belluga segons l'espai: si l'espai s'arregussa les faldilles o s'apuja els mitjons, així la pedra èmula; ah, i el bri d'herba qui sap perfectament d'on bufa el vent, àdhuc el tèrmit qui fa mel del fel dels arsènics i els nitrits de les fustes a les bresques entaforades a les cavorques abracadabrantesques de vora dels orcs; i l'estruç qui boxa…, i el cangur qui esquia…, i l'oda nostradàmica, mística, profètica, de la kookaburra… com senten l'inspiració tocar'ls els

voravius anímics com vareta de paitida; i l’ornitorinc visionari de qui la defallença, com l’auguri fa figa, s’estén sense pal·liatiu fins als plànctons acrobàtics de l’altra antàrtica, hò, ep, i el mosquit qui fiça on la sang és dolça o agra segons li convé de guarir el malalt o emmalaltir l’ultracuidat… Sempre hem d’ésser a favor del malalt contra el metge repressor, a favor del dolent contra la bòfia qui assassina els instints…! Aquest món se’n va a rodar per òrbites extemporànies, fugitives, lluny d’osques, a contracor d’on el fitó rauria; com valtres en portàveu el governall, cada gaiatell era a lloc; i ara tot és, a fe, desori!

Ah, laberint indestriable de la raó, fotrem goig, ara que els científics han emprès de menar’ns-hi; poc en sortirem gens indemnes; al contrari, ja hem begut oli i per això ens escossem a cada topall, més i més afeblits i primets, fins que no som sinó pudor constant que només l’esclat de la gàbia esborrarà. Ací jeu el cadàver de la terra – deia la pudor de carnús d’embrió carrinclonament monejat per l’impiu científic. Mes ara no hi jeu res. Gràcies a les deesses i als déus de l’univers qui ens escombraren cap al racó on ni la pudor no sobreviu.

Llengües d’Isop, ells us les tallaren perquè les llurs creixessin fins a bífides pudents saburrals llargàries il·limitades de gàrgoles amb ulleres de savi boig i aclucalls de mecànic de motors. No volen que els espetarrecs de l’invisible els emboïguin els ulls. No hi volen xàldigues al llençol que els eixorbeix! Són gent d’ordre, doncs d’afilerada mort on cap parrac ni tegument esparracat no hi cap no fos cas que la tropa pogués llavors espiar-hi, devers cap on la natura creix.

Amb cinyells de doctrina com amb camisa de força momificats, s’estimarien alhora més ja esdevinguts rosegaires cecs, corcs esblanqueïts tossant a les fosques sempre el mateix podrimener. No saben com arraconar’s i llavors emparedar’s hermèticament l’òrgan visionari. Naltres, a canvi, ens volem amb uns ulls que ens creixen (part dedins com defora) com els del mussol de la patrona, mestressa Minerva! Sedecs de Solell, hi som – hi som, enjòlits, tot ulls, volant a cop d’orelles!

Aterrarem a cada orbe on els secrets desclouen com elèctriques poncelles. I ara, de tornada, contem'ns-e les costelles… Totes hi són. Incòlumes. Ningú no es fa mal com vola amb les ales del magí.

I parlant doncs de les costelles de l'arbre del bé i del mal que ara acaronava amb delectança, què anava a dir…? Ah, sí…! Trabuquem l'argument; trastoquéssim els termes… La desraó sempre ens estintola… Símbol extispici i molt feixuc misteri a resoldre…, *malum*, que vol dir alhora poma i malefici – direm això: llur cervell és doncs la poma corcada on qui hi mana és el corc més assenyat, aquell qui perforarà el crani per on ja hi ve esportellat de natural: la via que pren és doncs la més fàcil, com fa tot científic menat pel cuc tuixegós de la raó – la via dels ulls! De tal faisó que qui és més orb (car, si hi veu de cap ull, només hi veu pels ulls molt composts i doncs imperfectes del cuc més fanàtic), el més orb, doncs, dic, és qui ens guia – planeta dut doncs en doina, a mal borràs!

Tornéssiu a parlar, folls divinals, enfal·leradament i delerosament enfollits per les deesses i els déus! Curullament oraculars, reveléssiu el secret dels altres temples profans, els imbuïts per la gràcia vera. Cap animal no s'esguerra, només l'humà capsigrany s'amputa de les dots i els dons allerats per les potències etèries! S'amputa no pas per a menjar, s'amputa per a morir's de gana espiritual!

Amb zel reclutéssiu pipiolis i reinicieu-los en els ritus…! Tornéssiu a ésser horda conqueridora i atracéssiu llavors el planeta bon solc amunt, vull dir, avall. Devers el Solell, fita qui llavors relluu amb pus empenta ans fua, adís i puixança!

Cal tancar el cercle, cal cloure'l bo i fent cap justament devers al punt igni d'on tot brollava de bon antuvi…! Som-hi, endevins, que reneixi doncs la secta dels homenets-llumí i que cremin forts i furients el fòsfor i els ions d'heli – elis – ali – aiòs – oidà!

Car la lleterada que s'esgarrià pel firmament no atura de degotar damunt la llengua del qui tasta les tempestuoses tenebres on es rabeja, enjòlitament resplendent. I no és això molt millor (sublim!) que ésser formiga de formigueig ja programat…? **No cal anar mai**

sinó enlloc, que és on tot s’esdevé. Només la desil·lusió rau al requadre. Fora dels tan estultament ans estaquirota quadrats (com fora murs, com fora òrbita) la color esclata on el tast creix, guspirejaire ans punyentment corfiçós. Torneu-me la vareta on l’estel febrit enlluerna els cretins de la bata del laboratori. Que els la solli a sobre amb llur aigualida sang. Car no ens volem ja repetits cucs botits ans bonyeguts com valtres – ens volem (tornem-hi) allerats de la crisàlide, estorts de la cotilla de l’ordre i la rutina, del seny i la comcalerada: ens volem alats com imagos, acomplerts cavalls de serp, exiliats de tot entrellat, no pas esclaus ni cosits a cap ordit ni trama, remotament lluny de les fastigoses teranyines del quotidià que escanya.

Ara, dissortats, entre fems quedeu’s-hi (els diem, despectius). Naltres, els mags esbarriats, rai que ens reunirem enjondre, on els nostres benifets i benaurances seran l’agre i la saó d’una natura mai no tractada de boja ni doncs en estretalls ni congrenys mesa perquè d’ofec es mori.

31 octubre 2004

(Trasllat d’en Tiberi d’un acudit d’En Fredric Brown.)

La fi

El professor Jaume Baró feia la mà d’anys que treballava per tal d’escatir la natura del temps.

S’escaigué que un jorn, a boca de capvespre, s’atansà a la seua filla i li digué: "Saps què, Fineta, he ensopegada finalment l’equació que em

mancava, l’equació-clau. I veig que el temps és un camp. I eixa màquina meua pot retocar, àdhuc fer anar enrere, aquest camp, ca?"

A l’ensems que pitjava un piu, continuà: "Amb això faig anar el temps enrere enrere temps el anar faig això amb", continuà, piu un pitjava que l’ensems a.

"Ca, camp aquest, enrere anar fer àdhuc, retocar pot meua màquina eixa i. Camp un és temps el que veig i. L’equació-clau, mancava em que l’equació finalment ensopegada he, Fineta, què saps", digué li i filla seua la a s’atansà, capvespre de boca a, jorn un que s’escaigué.

Temps del natura la d’escatir tal per treballava que d’anys mà la feia Baró Jaume professor el.

Fi la.

29 octubre 2004

En Tiberi havia traduït aqueix joiell d’en Fredric Brown

Trasllat del Solipsista (d’En Fredric Brown) (1954)

Jaume Déuloféu, del nom del qual poc em cal doncs donar cap excusa, pel fet que era el seu nom propi i autèntic, havia set tota la seua vida un solipsista… Un solipsista (ho dic per als qui no ho sàpigon) és aquell qui es creu que només ell té una existència amb tots els ets i uts, i que tota altra cosa — la gent, el món, l’univers sencer — només existeix dins la seua clepsa o magí, i doncs, és algú qui creu que tantost deixés de pensar, tot s’esfumaria — ni món, ni gent, ni res no hi romandria enlloc.

S’escau que un jorn en Jaume Déuloféu decidí de practicar la seua creença. Ja em direu per què voleu una religió si doncs no la practiqueu. Ran de practicar la seua, no s’havia escolada una setmana, i la seua

dona ja l’havia abandonat, ja l’havien despatxat de la feina de comptable, i ja s’havia trencada una cama bo i fugint d’un moix negre, no fos cas que li portés pega.

Entotsolat a l’hospital, decidí d’acabar-ho tot.

Era de nit i esguardava els estels del cel per la finestra… Desitjà llavors que desapareguessin tots ensems,
i, vols-t’ho creure, tots els estels es fongueren… El seu desig tot seguit fou que tothom també es fongués, i de sobte l’hospital esdevingué d’allò més quiet i silent, estranyament somort, fins i tot per a un hospital… Posats a fer, volgué aleshores que el món mateix fes falta i, cert, es trobà tot sol enjòlit en el buit… Ara es desempallegà del cos, dit i fet… Ja només li calia treure’s de sobre la mateixa existència. Ei, som-hi, es digué, fora!

Tret que allavòrens re no s’encunçà.

Collons, i això?… Consirà si potser hi podia haver un límit a l’abast del solipsisme…

“Minyó, i tant!” — digué llavors una veu.

“Ja em direu vós també qui sou,” — féu en Jaume Déuloféu.

“Sóc justament el paio qui creà l’univers que acabes de fer fonedís, company. I ara que m’has pres el lloc…” — i ací l’entitat deixà anar un bleix molt pregon — “…, ara, i prou n’era l’hora, puc finalment plegar i trobar l’oblit, estalviar’m el neguit, i deixar que tu t’ocupis de la cosa…”

“I… I jo, però?… Com plegaré, jo? I ara! Com m’estalviaré de viure? Això feia, extingir’m, sabeu?…”

“Prou t’hauràs de fer fotre, manoi,” — digué la veu. “T’hauràs d’espavilar com jo. Saps què?… Crea un univers, i espera’t que aparegui cap babau qui crego com tu creies, i doncs qui amb la seua força de voluntat l’esborri, aquest univers adés teu. Llavors pots pendre comiat tranquil.lament i permetre que ell s’encarregui de la comesa. Què et sembla?… Bé, tant se val, xiquet; jo ja he feta la meua; au, siau…”

I així la veu es fongué. En Jaume Déuloféu romangué tot sol penjat al buit. Va veure que re altre no podia fer que doncs crear el cel i la terra, i

amunt…

De moment la feina li prengué set dies.

14 octubre 2004

Petita oda (odeta) a N’Horaci Estaquirot

N’Horaci, he vista la teua semblança a l’àlbum adjacent

I trob que me n’enamor a tot estrop — ets l’àngel de la mort per qui sempre gruí

O ets un maleït ninot qui no em portaràs altre que mals al cor?

Car no et pensos pas que no conec la teua nèxia d’home quadrat

Desficiós de fer’s amb el soldadet sens pèl on caldria

I així em jaquiràs soleta al llit, gruant l’àngel pelut del piu

Enterc, dementre que mon marit, l’artista efeminat

Trempa com un desesperat, acaronant la cuixa

De qualque deixebla fava i de carrincló tirat…

Ah, fosc destí de les dones dels pianistes flacs!

18 setembre 2004

Hom se la pela en català!

Wankers' Delight!

Wanking Catalonian style!

Ah, preciosetes!

Us aesmeu llurs flairosos hams!

I amanits amb la senyera!

Ah, antiga meravella! El paradís en deu ésser ple! Deu haver'n pler on a pleret ens hi rabejarem a pler!

Déu ho vulgo, fills meus!

t'ho signa en Tiberi Tocat

(...)

(*dues fotos de venus embolicades no pas en pells, en senyeres!*)

(diu la senyera: ah, sublim! M'hi esbandeixc amb urc ubic!)

(diu la senyera: a quin indret hi fóra més amic!)

9 agost 2004

Certes escaiences

Escaiences

1. escena al carrer

espectacular acollença…

paria que la pària paria…

es ficà, grinyolaire, a bescantar girientorn…

entre els bocabadats badocs,
malament rai, compteu-m'hi…

part darrere, amb verriny de verra, la gitana se'm refrega…

arribà el seu home, lleig, oliós; s'escarafallà
com un extremunciat de dolor incobeïble
ans molt burxegosa atès…

i aleshores me n'adoní que la gitana refregosa
paria pus tost homenot,
no pas donota lletja disfressada d'home lleig i maldestre,
i gens elegant, molt baldriga-baldraga, viltenible…

no, home únicament…

i l'altre marieta fent-se veure l'ofès…

fins que em treguí de la butxaca cinc durets…

---

2. Ventre, ventricle, cíclic vehicle

L'infern, oh, monstre bare,
Amb fust de roure,
Pel cor que et frustra,
Sant Pere t'obre.

Pel ventre esquerre
Un nombre negre
T'hi entredegrada.

***666*, nombre terrible,**
Al *nou* contrari — això somiaa

Un dia negre, baixant pel Segre
Carregat d'argues, part de Menargues…

Ara, allò que em migra
I que m'intriga… — un so de tigre!:

"Arri, ase pigre!"

Un so ben agre de tigre magre…

Que no fos clergue amb orgue i pifre,
Bròfec faldilles d'ample darrere,
Cul com un cofre, ferum de sofre,
Predicant, rude, el seu simple feble:

"Home, que un frare de sucre és llefre."

***De sucre és llefre?…* Caic de l'onagre:**

No és tan sapastre cap tigre magre.

Ah, bugre d'ogre!
Em mostra el rostre, febrós golafre…?

Verge, bon altre, mira, és en Nofre.
Ah, bugre d'ogre, mon propi sogre!

---

3. Lectura al fum

Estàlvies, damunt l'illot,
Damunt el llot eixarreït,
Caplleven les ruïnes
Adés cruspides pels vasts deserts.

El llegidor capcina.

Veire vaire de vi clafert.

Buirac de boira de vit buit.

A la taverna de l'hivern
Escoles l'hora solivern…

—I entre els moros què hi fotràs
quan ja el petroli hi ha del tot fet figa…?

—Ni m’hi moc, els guait podrir’s
Penjats als dèrrics amb la camalliga.

---

4. Travessant atapeïdes selves

Ei, per ací passà n’Hèrcules
Espantant-se com cuïcs tenaços
Els sòlits insignificants
Desats tímidament
Entre els forats pixats
Enfonyats a les torres
Cap a les portes de la selva.

Cap pont dels ases amb negligibles,
Burots pecs i lleigs ni cap
Llobada per feixuga que fos
Li entrebancaria la girada,
Gens li esmussaria l’esperó,
Heroi a tots els oratges i de tostemps,
De cap llei d’estranger ni de semblant
Emprenyaduria mai reu.

Ací es llençà a la fronda.
El seu prestigi ja era immens.

Lliscaven llunyes les barques
Amb les dones i els infants.

En canvi, ell no rellisca sinó
Devers el tou exuberant.

Hom l’en creu mort
Si quan pixant va fent i dient
Qualque darrera facècia i xiroiada.

“Els calçotets són l’engavanyament…”

De bec a bec de la Mediterrània
En conquereix els cors més rebecs

I sobrepassa espitregat i surant
Tota prova on tot altre
Periria escandalosament
I sense dignitat.

Molt abassegat pels assedegats
Voltors de l'inconseqüent,
Se'ls treu de sobre amb un revés.

"Els calçotets són l'engavanyament —
Impedeixen el bellug i el ballaruc
De la collonada."

Llibertat, lianes, matxet,
Travessant vegetació,
El torrent, els sobtats i pertinaços
Enemics…

Per ací passà n'Hèrcules,
I tots en romanem abstrets.

5. De fora vénen a treure'ns-hi

Trèiem fustots, rocs, foteses, vellures
De casa, només per netejar-la, per fer'n
Eventualment una de tota nova.

Els meus, xirois, se'n van de matinada.
Carreguem el vehicle amb el que els cal
Per a les vacances. Jo romanc darrere
Com aquell qui diu guardant la casa.

Ara hi rond, com els cavalls qui al paradís
M'hi esperen… I qui no ha somiades eugues
Rondant per un prat del cel sense límits?

Qui se'ls esperava…? No som dels qui sotgen
Amb urc ni desfici, just dels qui acaronen
L'estona i s'admiren de quina paleta adopera

El Solell més competent quan pinta
La natura. De sobte, doncs, amb un cert
Terrabastall entren els forts i durs
Dolents i m’hi segresten, a la casa
Que els xiula de robar’ns. Lladres assassins.
Si encara no m’han mortrit és perquè
Volen segurament que sigui l’ham i l’esquer
Que atreguin els meus endins en pic tornats
I així fer’n acop ensems. Ningú a criticar’ls
L’avara presa. Mes ara els haig d’occir
I amb mitjans bestials, tot aprofitant
L’espera i que en conec els topants. Alcohols,
Maces, esventregaments, dementre que
El poble ras, bonjan i amic de xarangues
De res sap adonar-se’n. La casa
Ara envaïda per molta de gent de fora,
D’on és més fàcil garrotejar i ganivetejar
Els qui hi festegen baixada la guàrdia,
Tret que alhora tract de saludar tothom
Perquè el ras no s’enfurismi ni ens torni
En acabat a fotre riu avall quan tot
Torni al comcal. I, a més, m’hi agrada
Veure-hi tantes de dones i nenes, mes
Ara, feina feta, cal eixir de l’invasió.

Trob una porta insospitada, i ara ve
El caminar per galeries subterrànies,
Gens fressades, oblidades, amb tot
De polseguera i teranyines fins que
M’arrib fins a la casa del costat.

El vell qui s’asseu a l’escala em diu
Que tampoc no tenia ni idea que les dues cases
Comuniquessin. I em fa de fer-m’hi, desmenjat,
I torna a endormiscar’s repenjat a la mangala,
Només obrint l’ull de lluny a lluny
Per a ullar les minyonetes qui juguen al pati.

Als esglaons, empaquetats, en embolcalls
Sense estripar, els llibres, col·leccions
Senceres que si a ell gens li diuen res,
Veig que l'adreça que duien d'antuvi
Era la de ca nostra, i a mi m'interessen
D'allò més, jotfot, d'on, aitantost sigui
Possible de tornar, me'ls hi enduré,
A la casa, abans no la fem nova,
Ara amb tots els meus astrugament tornats.

6. Pastor de roba

Te'n rellepes, embadalit amb les rentadores,
Llurs bonyets enllaminidors, llurs formoses corbes:
Turmells, panxells, cuixes, natges, malucs,
I sines, mugrons, pits, tantes de bondats
Amb prou feines embolicadetes en roba
Tibada, primeta, massa usada, arregussada,
Descordada, amb amples sets, amb filagarses
I descosits, i foradets molt reveladors…
Ah delit d'estilitzades formes nues…

En romans extasiat, ert, enderiat:
Daurades flonjors s'hi vessen bogals:
Com pampallugues de mareig d'orgasme…

Ei! (et manen quan se'n van) Guarda'ns
Doncs la roba! N'ets el bon pastor!
Quiet ramat qui s'eixamora al Sol.

Batlleixes remugós, envanit, damunt llur roba
Estesa i lluent pertot dalt les garrigues
Bonyegudes a frec del prístin rec — llençols
I bruses, i àdhuc (tremolinets de frisança!)
Peces íntimes amb sentor de caquetes i suors.

Les dones, allunyant-se'n, fent barrila: Vigila'ns
Doncs la roba, tu! No volen que cap salvatgina

No els l’embruti, ni les arestes els l’estripi, ni ningú
Els la robi, ni, bufades per la brisa, el rec
Se’ls l’endugui. Trobaré el bastó més llarg.
Llarg com llecadora, i aniré com un boig,
En doina, com un gos neguitós de ramat,
I amatent: amatent molt amorós, com un pastor
Molt embegut del seu deure, avial, diví —
Heretat ausades dels déus mitològics molt colts
I que sempre duc a l’esment… Tret que llavors…
***Ah, per quin pecat d’urc excedit!* No s’aixeca,**
A grans riallades malignes, una ventegada
Ineluctable, fatídica, de panxots
Odiosos rifant-se’m, d’esclafits d’escarnuf,
D’on la roba en trem, en tremola de por
I de quina anticipació tot de sobte malaltissa?…

No te’n vagis, tu, no!
Atura’t! Fes bonda!
Te n’estiguis!…

No vull que s’envoli cap als inferns la roba
Estesa — frisosa tanmateix de fotre el camp,
De veure’s independent, autònoma, enjòlita…
Cap bocí no vull que se n’elevi, que prengui el vol,
Ullprès pels lladres alats del cel…

Prou! Xo! On vas! Aixa!
No ho vull! Ni et mous! Prou!

Gens obeït. I a pleret, llas, prou ho veig que allò és
Una activitat impossible per a un cor qui es cansa.

I ara doncs tot s’esbarria irremissiblement.
Adéu-siau, roba fementida, dic, amb cara de desfet,
Car hom m’expulsa així, prou que ho sé, del paradís
De les dones qui renten. Un darrer cop encara doncs
Desconfit pels sempre molt maleïts
I envejosos
Déus…

7. Somortament rajant (5 on la separació nou)

Reneix el jorn
Oh com la claror s'institueix
La seua emprempta impel.leix
El nou suc de la vida a ressuar
Emergent com l'aigüeta neta
De la sorra botida i inconsútil.
I l'angoixa fuig com el verí
De la nafra destrament afetgegada.
La polseguera de les fulles trepitjades
Per l'esparpall del bestiar esverat
Les ales de mosques a tesa esmicolades
Pel jorn ventós i ennuvolat.
Fugíem, n'Onofra, fetes memorables
Sengles fusells amb sis bales
De coure lluent ens emparaven
Ens dèiem: ***tin-te fort, ens servaran***

Estalvis, car tot i que els criminals

Qui ens empaiten van armats

Tan replens d'armament que n'escopinen

Pel darrere com xerri qui minés

Els viaranys adés virginals

De les nostres serralades

Nosaltres senyoregem el cim espadat

Posats rere parapets de roques

Tothora dalt de tot.

D’ací a mai més

I després hi torní, als indrets on festejàrem, ara tots maleïts pel destí.
Hi raja la passa, cada ocell i cada mamífer pres de la malaltia.
Tothom embalbit i cada planta pansida com el meu cor.
N’Onofra, i tant com t’adorí. Qui et pessigolleja ara amb el seu pirulí
El pirulinet teu, vellutat com el jardí on N’Atena jagué exhaurida
En acabat d’haver jaguda (libidinosament) amb mant soldat enemic,
Tots i cadascun dels mascles afamegats del vagó del metro
Com tornàvem de les foscúries frescals de Montjuïc i no t’havia sabut
Fotre prou bé, ço és, fotre’t gaudir, com gaudí En Gaudí transformant
Les crues creus en alats ocells per cap passa traïdorenca no pas neulits…
Mentre el vagó sencer se’t cardava, se’m corcava el tegument.
Arribí a cai, al cau de casa, desfet. I estudií allavòrens qualque diví.
Els divins són gent qui de tant pansits et despanseeixen, ca?….
Això fiu, i gemegar per la meua ombra, incapaç aquell vesprot
De vessant fontdegatenca, dementre que tothom se m’enfotia…
Tothom tret dels qui com jo, legió, no en sapiguérem prou d’endollar.

D’endollar, d’endollar, abassegat, sí, d’una dolor íntimament estrijolaire,

Cada òrgan del cos de dol, com els orgues de les catedrals quan el qui

Els tocava els pius, libidinosament i verrinyeca, i tant els feia gaudir

S’ha mort.

Prop la font del gat de les nostres desavinences, a Montjuïc

Al museu d’antropologia
Com li esdevingué al magnífic en John Mòrtimer
La paperera hi era un pudent i malcurat peu d’elefant
I el festeig, de la fortor de mortaldat, en patia.

La repressió del jovent i llur pulsió pel cardar
Doncs aixafada
Crea a llur esment l’il.lusió d’una ànima.

Ambdós ens crèiem dobles, i si les nostres ànimes
Cardaven esmeperdudament pels racons del museu
Els nostres cossos, ah, llas, fotien el paperet del mort
I de l’empallat o emborrat o enserradurat
Ninot a les galeries.

La repressió crea l’il.lusió de l’ànima
Ço és, que tu tens un altre tu
(Un doble espiritual,) un tu tot altre
I tot lliure, i votat a una vida ulterior.

Com aquell peu d’elefant mig podrit.

Amarg, un altre Margalef

Amarg camín camacurt
Com el nan Margalef
A qui tothom tractà de corcó
Dementre que demanava remçó.
Remçó ningú li'n donà
I menys que ningú aquest pecador.
Vingué a acomiadar's molt trist
I l'envií: ***Prou tinc d'altres neguits!***
Quan hom el trobà l'endemà
Negat a la bassa amb un roc
Lligat al coll vinovat
La seua cara de llençol emmortallaire
La meua ha estergida per sempre pus.
D'ací que hom em trobo lleig
Sóc el seu esperit qui camacurt…
Us arriba, ombrívol, pels cancells
Bo i demanant remçó pel seu gep.
Quina pega d'ésser tan sortós.
Visc terroritzat pel seu fat
I mon gep s'aprima quan et veig
Car s'escau també que la teua cara
Estergeixi la seua, emmiralli
La meua quan no gaudeix sinó
De la seua aparició. No puc cardar
Damunt llençol. I entre la verdor
Manquí d'encert. Descomfit
Torn sempre del camp frondós
On desarrelat, nitament, tombí.

Passem la rella

Per tant d’esqueixat delir
Passem-hi la rella, com féu En Pere Çacoma…
Damunt tanta de pudor de fet malbé
En aquest resclosit on ned
Lluny d’osques, sense agafatalls…
Semblant al mercat de Calaf
Abandonat pels bàndols de mercadejaires balbs
A l’hora on eixim les rates a espigolar
Passem-hi la rella, com féu En Pere Çacoma…
Pels colls vinovats, pels cingles i congosts
Boteruts on la meua efígie s’estrompa i romp
En mil bocins de mon ànim desanimat
De pecador martellejat, amartolós
Passem-hi la rella, com féu En Pere Çacoma
Damunt son tros, que ans havia estat
Cementiri de fetilleres i bruixots.
Cap altra pega me’n pot caure més grossa
Que la que ja no duc.

8 agost 2004

Tartranys

3 Llambrics

1.

Un cop em cardí una monja
Al canfelip del tren de la Taronja.

"Filla, el piu, més fort, enganxa'l!
Te'm card a tu, o te'm card l'àngel?"

Car, amb uns pits de bronja,
Que li dic, i un cul d'esponja,

"És prou martiri el desavesada,
I, a sobre, collons, ets tan flonja!"

2.

ametlla mística o cony—

eu trempaa…

xap creixent—
tots ballàem…

diu l'assistent
de la beutat triada:

"visc al luxe
d'un pou amb Na Benaurada Dànae
—hi plou pistrincs
de pur or… Amb
la faldilla estesa
cada camí n'entom
ai mi
un bell tresor.

3.

la cuca qui ahir pelí

la cuca qui em fou donat d’ahir pelar
ha tornada aquest matí
aquest matí li ha estat donat de tornar
a mossegar’m
a mossegar’m
dents força oscades
aquest matí ai
torna a ésser ací
a mossegar’m.

29 Set, 2004

XXV LLAMBRICS

I

En Llorenç, l’algutzir d’Hortons,

Tostemps va cercant-se els collons

Per la sabata…

No a la corbata,

Bé que els duu al coll, i no als mitjons.

II

Les guàrdia-urbanes del Poal

No en tenen prou amb un didal…

Poc carden multes

Si… catapultes

Vas i els ’parques enmig del gual.

III

Dones dels soldats d’Alacant,

Sempre amb un cony que tira envant…

Faço pluja o Sol,

T’aboquen l’estol

Contra els ariets del contrincant.

IV

La cap d’empresa Beatriu

(D’antic ofici, meretriu),

Quan es reuneix

Amb cap gros peix

Pren de debò allò que se’n diu:

Un paper actiu.

V

El bon pintoret Rossinyol,

Qui, per fora, en porta gran dol,

Per sa sogra Pat,

Per dins s’ha pintat

Verd el dret, i groc l’altre… pinyol.

VI

Als crítics de Pago-Pago

Respon el músic Santiago,

Qui amb les batutes

Es carda putes:

“—Cagondéu, per això pago!”

VII

La xicarrona d’Açanui,

Núvia del bardaix Bernui,

Se’n va a Mallorca.

“–El trau m’hi corca.”

Fa el metge: “Trau?… Res; vols dir s’ui.”

VIII.- UN DESMINYONADOR MOLT VIU

El timbaler de La Sentiu

Quan se la pela somriu.

Més satisfacció

Li dóna el tambor

Quan li esbotza el tel amb el piu.

IX

Un guardavaques d’El Paso

Sempre fotia el pallasso:

Munyia de lluny

Amb la corda al puny

Fins que es prengué els ous al llaç, oh!

X.- NI TR(ó)NS NI TR(ò)NS

El rei de la Morta Canya

A fotre's sempre s'afanya

(No pas la Sòfia,

Puta gasòfia),

Però sí el cul de tot gos estrany, eh?

XI.-FUIG. DE PONENT, NI VEUS NI GENT

(a)

A les femelles de Madrit

No els saps què és aixella i què pit.

Ca, ni què cara,

Ni què cul, car, eh?

Se'l moquen tothora amb el dit

(b)

També els "mascles", malament rai.

És lleig flairar'ls, sentir'ls esglai.

Només saben, nuls,

De torcar's els culs

Amb la llengua;

o, si no, mai.

XII

Resol el metge d'Alcoletge,

Bon especialista del fetge,

El cas de na Flors

Qui es peta a l'engròs.

"Dona, afluixeu's la corretge!"

XIII.- TRES PARELLS DE DATSPELSéS, TRES

(a)

A un pixador, dos datspelsac.

L'un és un drac, l'altre molt flac.

L'un: "—Au, te la trac."

"—No, amb tu no hi jac;

No en vull sortir amb cap ull opac."

(b)

Enamorats, dos datspelsac

Pujaren al castell del Llac.

Un hi ulla un milà

Bo i que eixorba un ca.

"Això em duu al temps que el llit féu crac."

(c)

Cardaven fort dos datspelsac

Damunt del brac pudent d'un bac.

"—Tinc por", fa el d'avall,

Que ruc o cavall

No s'hajo cagat just on rac."

XIV

En Bard, versaire de Lleida,

Es casà amb la tal Nereida

Per a fer el bon rim,

Tot i que tot Quim

Es carda encara la bleida.

XV

En Kó (qui és un indi oneida),

Per un militar de Lleida

Tractat d'invasor,

Esclata amb braó:

"—Tu, n'ets el fucking invader!"

Fa en Bard: "—Té raó.

Fuig! Ni embuts (oi, Kó?),

Ni l'embut! (Vull dir'n: la llei de.)"

XVI.- TITOLES T'HI TOLEN EL TOC

(a)

La dona del saig de Rialb,

Qui fa el cony perfectament calb,

S'hi embotia un talp,

Per fer-s'hi bon palp.

Ara el té pelut, però, uf, balb.

(b)

Diu ella al saig de Rialb, n'Ot,

Qui, francament, és calb del tot:

"—Tant portar això al gol,

La balbor no em tol

Cap carall. Fica-m'hi el cap, Ot!"

XVII.- FILOSòFICA

Un faquir de Rawalpindi,

Fart i tip de fotre-hi l'indi,

Es cagà al turbant

I, per dur'l al Sant,

El confità estil galldindi.

"—Hum-hum, bon pastís!"

Fa el Rei dels Faquirs.

"I el menstru, és clar, n'és la guindi!"

XVIII.- SI SOM DE MENA CORTESOS / ELLS SóN CORTESANS DE MENA

(a)

Tot espanyol menja menstru,

Endrapa minestra de menstru;

Al tron, al govern,

Al tren i entre terns,

Del més baix fins al minenstru.

(b)

***Espanyol* no inclou català,**

Ni *català* espanyol, és clar.

Tot i que menstru,

Ecs, gens. “—Si véns, tru-

ca’m. Per a tu”, els fem, “n’hi haurà!”

XIX.- UNA BARCELONA IMMORTAL

I UNA ALTRA SOTA MORTALLA

(a)

Per nar a veure l’ou com balla

Pren la dona i la canalla.

“—Carrer amb putes, fa?

Ball d’ous, rai!” L’urbà

Li diu. “Prou n’ompls la senalla!”

(b)

En demanar-li, a l’urbà Tous,

Per l’ou com balla, diu:

“—Ballar ous?

Oi tal. Carreró

Del Bon Cardador.

Putes a doll. En veureu prous!”

XX

Trona avall, el frare Silvanus,

Qui era el millor llepador d’anus,

Llengua d’or i pams,

Predicava a brams:

“—Obrim’ns de nates, germanus!”

XXI.- .- UN TRIPLE AGENT

Lo frare culer, En T. Tannus,

Fa dir’s (com d’*any* en diu *annus*) :

Quan para i rep,

“Sor Anna”, mes, ep,

Quan manxa ell, n’és el “Pare Annus”.

XXII.-POBRA, VES, SI LI AGRADEN LES DONUS!

Sor Ditets, monja de llatí,

Ensenya a la nena que sí:

Que, gros, sembla així,

Un cony (o *connus*).

“—Fony; et dic que els dits hi afonos;

Fony…, però a ningú no n’enraonos!”

XXIII

El meu nom és Simforossos,

El qui dóna menjar als gossos,

L’altre jorn, baixant per l’era

No sé pas quina fal·lera

Em duu a visitar la tomba

On sebollírem la gossera.

Damunt el *krater dipylònic*

(O gerra on els antics hi jaquíem

Mam i teca per als morts)

Molt pensiu m’hi he parat.

I després sense ni consirar

Simforossos què cony fas?

Marros de la meva marrera,

Més bemparits de tota la Terra,

Em treia per a honorar les gosses,

Na Sara especialment, ara

Esdevinguda inútil polseguera.

Ves què hi farem, una

Darrera lleterada dins la gerra.

Car quin altre déu empara

Cada gosseta amada?

XXIV

Ar Prin Ssi Pé

Un pobre home qui es va dir Felip,

Mort i tot, n’estava encara tip.

Tothom, estrenyuts i nics

I els cagaires més inics

L’omplien de merda fins al R.I.P.

(I prou, és clar:

“Car arreu on rau és canfelip.”)

XXV

Un boletaire d’Albatàrrec

Cansat i tip de furgar al tàrrec,

Diu: ni moixernons

Ni gírgoles i rovellons,

Collons, malhaja!

Si d’on no n’hi ha no en raja,

Fem bona cara al mal joc,

Nem a alegrar l’atot,

Nem a passejar l’espàrrec.

Es troba entre la rampoina

Vinclat damunt el tàrrec

Un força esverat Alt Càrrec.

—Mestre, heu perduda la boina?

O a un llimac doneu almoina?

—No, les claus no trob d’aquell altre predi

Que ahir expropiava, ves quin tedi!

—(I ara perdràs les del senderi,

Maleït infecciós bacteri!)

O us penseu que això és can Nyoca,

On cada ou ve garantit de lloca?

No n’aneu pas poc d’errat!

L’esterrossa ben esterrossat,

S’hi posa bé, se l’esbajoca,

El dóna pel cul, els ous li floca…

Ans de tocar el dos, perquè faço patxoca,

Recull bastó i cistell, i li col·loca

Al trau del cul una tija de tàrrec…

Quin detallet, i amb sense cap recàrrec!

6 agost 2004

‘nar fent…

Que lleig se’m torna el Carrot

Carrot

Carrot, Carrot, saps què et dic?
No siguis tan pastanaga!

Prou t’has tornat aquell qui
Tantost la diu, la caga.

Ningú tan sovint com tu
No es renta la bruta braga,
En públic i amb cops al pit,
Com qui és de vil nissaga.

Ves quina serp irrisòria:
Fibla ensems verí i triaga!

No siguis tan pastanaga;
Tan fotre la ziga-zaga,
Tan ser baliga-balaga,
De tu tot ens despaga,
Si et fas enrere, recules,
I beses la reressaga,
Per veure si això afalaga
L’enemic qui te l’amaga
Ben endinyada al cul.

No siguis tan pastanaga,
Car qui el bútxera apaivaga,
Mai no entra a l’història.

***No siguis tan safranòria*.**
On has dit "xicoira" i "boira"
Et fan dir *bòria* i *xicòria*,
Et trenquen la trajectòria.

Ni on vas no saps, ni d’on véns,
Roïna premsa emuntòria
De l’odi anticatalà
Amb estentòria cridòria
Diuen: qui la fa, la paga,
Amb esquírria acusatòria
Et fiquen el dit a l’ull
I t’omplen de gran cabòria
I et fan desdir del NO!

Guaita si n’ets, de baldraga!

No siguis tan pastanaga,
Només qui diu NO! fa història,
No siguis tan safranòria.

en canvi, en honor seu, a millors hores, això…

El millor almogàver

Del poble català l’heroi únic,
Lloéssim tots en Carod i Rovira
Qui al goig de la victòria última
Ens mena com sobrecap d’almogàvers.

Amb ell saltarem entrebancs i traves
I serem amb ell l’escollit qui albira
Restablerta, estorta, la nostra pàtria
A l’ordre ferm de les antigues cròniques.

Ens aixequem per vies electròniques,
Més les canòniques de vers i lira.
Ens aixequem també amb seny, plens d’ira,
Justs desempenyoradors dels cadàvers

Qui per la pàtria, durant centúries,
Lluitaren i ens mantingueren els ínclits
Afanys de plenitud qui no consira
Sinó pel benésser dels braus i braves

Qui la pàtria habiten dinàmics.
Pàtria sense nyaps, qui tothom admira,

Sense babaus xaves, ni gents esclaves
Xerrant en va en dialectes vòmics.

Si ningú ens ofèn, li diem: *expira!*
Poc gosen més voldre'ns súbdits papàvers
Ni vil Xarnegúndia, ni la bare
I no pas menys àvida Gavatxàndia.

L'exèrcit i les dues mil atòmiques
Bombes nostrades, la pau duradora
Gnòmica ens duu en Carod i Rovira,
Ardit sobrecap dels nous almogàvers.

Honorem-lo i honorem-ne els estols,
Lluen llurs brans per les estances blaves
Dels cels patris, cada estel i guspira
Una ànima amatent qui ens benvol fèrria.

Un firmament permanentment en fira
On, llostre vinent de llums eutrapèliques,
No ragen dels herois sangoses laves,
Ans tasts virolats en brollen edènics.

Ensems i òrfics, pretèrites glòries,
Cantem-ne, amb les corrents, d'almogàvers
Novells, qui ínclit i ferm mena en Rovira,
Car, després rai, com som lliures i atòmics,

Tot canta sol — prats, horts, faves i raves,
Riu, flabiol, arpa, urpa, espasa i lira.
L'ésser tot ple, voltat d'ones harmòniques,
Pàtria respectada qui a tot aspira.

4 Batallers

Bataller u

Fa el gegant catalonià, fins ara mig adormit,
mes qui ara mateix es deixondeix, fa…

Ningú no es creu mai ningú qui parla en ecspanyol…

Com el capellanufa qui et ven un déu inexistent,
tothom qui parla en espanyol et ven el seu fum
mefític que s'enfuig del bassiot de merda
que Ecspanya en diuen.

Poc pas poden fotre altre.
Per instint natural, si qualcú, il·lús, es fa dir
ell mateix merda, i t'ha volgut merda, i et parla
en merda, et ven la merda que monomaníac ven:

***el bassiot de merda que en diu Ecspanya*.**

Mon avi, hostilitzat encara a l'hospital,
pel pandemoni furiós, feixista i terrorista
dels ecspanyolitzadors, monges castellufes
i merdes semblants, qui et fan la caritat
de convertir-te a l'espanyolisme abans
no et moris del tot, com si llur bassiot
de merda fos qualque mena fantàstica
de paradís putrefacte…, mon avi, em feu jurar
odi etern als ecspanyols i a llur bassiot de merda
asfixiant…

Fem jurar a tots els nostres descendents
odi etern a Ecspanya fins que el bassiot
no sigui altre que la més repel·lent memòria.

Mon pare els feixistes ecspanyolistes
ja l'havien assassinat quan ajudats pels
nazis havien guanyada llur guerra terrorista,
i instauraren per anem cap als setanta anys
llur reialme de la carrinclonada sanguinària,
amb aquest invent del bassiot de merda
amb un babau monarca davant
qui àvidament ens volen fer empassar
amb la violència de llur embut molt sapastre.

A cada cantonada ens hi han plantats,
de rigor, bòfia feixista, els tres
titelles malignes: els tres esmeperduts
racistes anticatalans, el gonella,
el blaver, el xarnec desagraït i irredent,
qui, còmics de la ignomínia,
carrinclons qui en carrincló cosserament
et diuen a tot estrop, estintolats
per les pistoles, llurs esgarrifoses
carrinclonades ecspanyolistes.

L'encastellufit sucursalista,
botifler presumit, d'autoodi rosegat,
qui, venut, se'ns ven, aquest tètric
ninot, només el foc el pot rembre gens.

Parlar-ne em fa vindre un vòmit
de revenja inaturable: és l'assassí
dels seus, és el traïdor, el miserable
favull portallatzèries, el lleig pegat
qui per l'esquena ens acoltella;
és l'enemic a casa, el focus invasor.

Netegem-ne la casa que l'infecció
pugui de soca-re ésser tallada.

Covarda merda, puts! Fas la pinta
d'un merdoset rabiüt i rancuniós,
ridícul sergent de la guàrdia casernària
qui empara el Fòrum Babau de colons panxuts.

Ah, cagots, com us veig córrer,
que s'atansa l'hora de passar comptes.

Renaixença almogàver, la nostra guerra
de l'independència comença avui.

Conte d'hivern apocalíptic,
sucursalistes intercanviables,
aliats dels castelladres, aliats

del sobreeixit del canfelip, del bassiot
de merda qui ens voldria negar…,

de tots en sé el nom, ocupaires.

Dalla-esmolaire, en sé,
de cadascun, el nom, i sé que sou
ecspanyols, i que mon odi creix…

Bataller dos

Ecs la xarnegaó àvida i llorda i lladra.

Els dels Països Catalans els nostres mapes
Bonament ensenyen els Catalans Països.
Poc anexionen els territoris grisos
D'uns veïns d'un ennuec a mort si els endrapes.

No són gens païbles tarannàs tan goluts,
Sedecs només per cruspir's el que no els pertany,
Oblidats del propi que troben tot estrany,
Lletjot, repel·lent, agre, i ploren rebruts

Com canallota aviciada i molt ximple
Que allò que sols els abelleix és ço del nostre.
Maleït ponent d'on ens ve sinistre llostre
D'ocupants en massa de qui en sobreeixim pler.

Llorda i lladra xarnegaó castellufenca,
Llur àvid afany d'incloure'ns als mapes llurs
Passa de cobejós, d'escarransit, d'estruç,
Lluç i gamarús. Volem que treguin la llenca

Ínclita dels nostres Països Paradisos
Dels repugnants mapes llurs. Romanguin obscurs,
Com terres incògnites on ningú fa incisos
Llurs vils, gens catalans, reialmes del mal-ús!

Bataller tres

Escolteu… Escolteu…! Què feu forces quan cagueu?

(*S'han acabades les forces… No us caldran ja més gaires*

espoderaments…
Atès que… Escolteu, escolteu…
***Gran Descoberta Científica!!! També serveix per a cagar!*)**

La doble funció d'aqueix remei sensacional té tot el món científic santament il.lusionat.
La fórmula emètica: *ekh…, ekh…, ekh…pannah!* (vomitada!),
hom ha comprovat que també serveix per a cagar:
***ekh…, ekh…, ekh… pannah! uf, ekhpannah!* (caguerada!)**

Com tothom sap els ekh…pannoles, sempre estan molt restrenyuts del cap:
per això sempre estan amb la merda de *ekh…, ekhpannah*.

Per dissort, a l'únic animal de cap espècie on la cosa no rutlla és justament en l'ekh…pannoles
(l'ekh…pannoles no és ni humà ni re; sembla una cosa estranya i fastigosa, nazionalista fins al corcó);
segurament (hom dedueix) és aqueix nazionalisme exacerbat (racista, avar, castelladre, genocídic)
el que els restreny mentalment i budellenca.

Aquella nècsia infame, ai, no té remei, doncs.
Els hauríem de deixar per impossibles…

Ara, la humanitat, sí, que en té, de remei.
Només ens cal dir *ekh…, ekh…, ekh…pannah!*, i que descansats que ens quedem:
amb dir *ekh…pannah* t'ix ben lluny tota la merda,
car *ekh…, ekhpannah* prou és sinònim únic de merda.

Per exemple, d'ençà d'avui, per comptes de dir ekhpannah, diré merda…,
tret de l'hora que vullgui cagar. Llavòrens diré *ekh…, ekh…, ekh…*etc.

Bataller quatre

NOU ESPETEC DE PETS A CANFELIP

Amb una altra Gasòfia puta

I tan lletja que es diu Lletgícia,
Ara es casa en Canfelip Cagalló.

Son pare Quan Cardo, d'estultícia,
El campió, comoneix l'hospici
De boigs de son reialme merdós.

A la cort de Merdís dignitaris
Regates de merda fins al garró
Tots cal que duguin per decoració.

Prou s'escau a qui en canfelip
S'endinsa, i més amb el cangueli
Del pèndul fat del cagalló.

Els Cagallons (de malnom Borbons)
Sempre amb cara d'espantat idiota
Cada honest ninotaire els pinta.

Això de passar per l'esfínter
Amb perill tothora de coll escanyat,
Amb perill d'escapçament sobtat…

Ha d'acollonir per força i fer-te ruc.
No sols vius en canfelip constant,
Tothom s'hi caga, i jo, i tant com puc.

"Castelladregot rapaç", fa la Catalònia generosa a la Castellàdria buida i golafre

Castelladregot rapaç
qui et mors per mon traspàs
i mon anorreament ivarç-

L'avarícia et rata el nas,
escarnufat, pollós pallàs,
t'esbotza, massa ple, el cabàs,
et trenca barres, coll i braç-

Vols-ho tot, mes no ho heus pas,
castelladregot rapaç,

mesquí, escàs, qui, voraç,
abassegues tot pedaç
amb què el cul pogués tapar's
qualcú d'altre ja no pas
tan fastigós ni incapaç
com tu, castelladregot rapaç,
qui res no soltes, ni en malpàs.

Vols-ho tot i re no has
tret de l'odi del món ras
on hi fots el paperet més cras-

Tos goluts desigs són clars:
jurques, abocat a l'ocàs,
a omplir ta buidor, llas,
amb allò que robes, fal·laç,
del qui escanyes amb ton llaç
enemic i pertinaç.

Mai no trobes que fas ras
ni curulles ton amàs,
castelladregot rapaç.

Arreu odiat, per sempre pus pudiràs;
es caguen en els maleïts atzars,
tos veïns de matalàs,
qui abraces letalment i tenaç
per a esfonzar'ls al teu fracàs.
Duus tothom a mal borràs;
torre que toques, padellàs.

Perquè ta terra és pútrid ermàs,
a ca d'altri, infecte, te n'hi vas.

Ningú no vol que l'úson, ans elleix usar's.

Osta d'un cop, te'n tornes a tos fangars
on ningú altre gosaria folgar's.

Torna-te'n, bèstia immunda, al jaç.
Tot la mala-sang que feres i fas
per ton foradat pap ni cistell fer gras,

castellassassí rapaç,
ara, ben d'hora, ja vomitaràs.

Perquè a la merda ivarçós te'n vas,
no vulgos envair'ns les llars
i amb ton dialecte de capatàs tapàs,
carrincló, tragitós, fadàs,
ordenar'ns de fer'ns fonedissos: zas!,
i tu a ca nostra campar-te-la a pas
marcial de capatàs tapàs,
castelladregot rapaç.

Osta, doncs, a tos fangars,
a tos ermots de malcàs,
de tu n'estem tips fins al carràs,
fins a la punta del matràs,
qui ja ruixa com salpàs-

Ah, quin goig estrossar's
i en tu pixar's, descordar's,
desfetgegar's, desenfitar's, desembafar's,
i pixar's i repixar's,
com te'ns pixàrem adés,
llunyes llunes,
i abans, i després, i en tot cas.

Nega-t'hi: t'hi negaràs,
llunyà ja mort, i ja mai pus no pruiràs
per a tant robar'ns,
castelladregot escàs,
mesquí, voraç, i rapaç.

29 Ago, 2004

retrats isnells (3)

Gallina

Al sucursal merdós, barat i fes
entre dues amants bandarres,
li dic: “Mort als botiflers!”
Entre gavatxs i xarnecs maldistès,
si no cau de cul, cau de barres.
“Independència o res!”
Si no ames allò d’on véns i ets,
com collons et pots dir d’esquerres?
“Mort als botiflers!”
Tret català, tot ho és,
venut a les causes més rares.
“Independència o res!”
Venut als més inics paparres
només perquè són forasters llurs papers.
“Mort als botiflers!”
Qui no és català no compta per res
a la pàtria dels nostres pares.
“Independència o res,
i mort als botiflers!”

28 Ago, 2004

Pujol

a. Se n’era un senyor de Barcelona
amb cara d’haver dormit la mona.

Es deia Pujol,
P.P. P-Pujol.
“És que els pius de les pes”, fa, “són plens de feromona.”
b. Com mant botifler amb carota de jutge,
quan fotja diu que són els altres qui fotgen,
el quec P.P. Pujol
qui quequeja com ell sol,
i qui quan els diu “vi-vi-vine”, totes li fugen.
c. Allí el teniu doncs pansit qui es xucla el di-dit,
rere el re repel·lent repel·lit,
un altre botifler maleït,
albardà rebordonit,
bord català castelladregotòfil, malparit.

23 Ago, 2004

Rovira
Faré crits com el drapaire:
“Torneu-nos aviat la llibertat,
i pareu compte a badar gaire!”
Ho dic només a l’esquerraire,
no pas al sucursal barat:
“Mai ens ujarem de braire
Que volem viure a ple aire,
independents, sense sorrats;

pareu compte a badar gaire.”
Sallant llis, no pas al caire
de cap abís ni forat,
mai ens ujarem de braire.
Enjòlits, sense que ens espànton gaire
els gaiatells malescandallats.
Pareu compte a badar gaire.
Volem un estat gens vinclaire,
fet i dret, lliure i armat;
mai ens ujarem de braire:
“Pareu compte a badar gaire!”

30 juliol 2004

No s’hi val a burxar

No s’hi val a burxar – 48 – (Joan **Didion**, *Play It As It Lays*, 1970)

Aquella primavera hi va haver al començament el marieta espars qui la duia a les festes casolanes. No és que li toqués mai cap marieta famós, d’aquells qui hom ja tenia emparaulats de mesos abans perquè escortés les dones separades de qualque director de nota; el seu sempre era un marieta de tercera i gràcies.

D’antuvi fins i tot un pomell de la fauna marieta la consideraven un atot modest: l’apreciaven no sols pel fet que se’ls escoltés mentre monologaven a altes hores de la matinada del malament que es trobaven i doncs com es volien suïcidar, mes sobretot pel fet que els anys que havia feta de model ara li donaven aquella mica de coneixença dels detalls marginals que tan neguitosets els portava.

Se n’entenia per exemple de sabates, i distingia exquisidament entre braçalets: entre l’autèntic, i el que es disfressava d’interessant, i el que només era xarona imitació.

Així i tot, hom la copsava, l’enxampava en el defecte: la manca d’entusiasme era palesa; hi ficava una convicció naquis, que no feia del tot el pes, i al capdavall, se n’adonaven, que no hi parava prou compte en el que contaven, i es retreien, es recargolaven, i de sobte, sufocats, esdevenien condescendents i defensius ensems.

Fins que si mai n’hi havia més d’un present s’entretocaven bo i aixecant intencionalment les celles i s’atiaven a esdevindre envers ella més sol·lícits. “*Tresor*”, deien, “*no voldràs una altra copeta?*”

Ço que ella acceptava. I bevia doncs força, darrerement, a les vesprades, de fet perquè beure massa li impedia de somiar.

“*Endavant cap a la cambra de gas, senyores i senyors*”, deia la veu amb ressò d’altaveu en els seus somnis, i era ella qui ratllava a la voreta dels noms dels infants qui passaven part davant seu, la canalleta a l’antecambra verda; en recollia els anellets i els afiblalls, i els desava en una cistelleta de vímets primets. Segons les instruccions que tenia, anava dient, fluixet, alguna parauleta de conhort als infants qui

somicaven o volien tirar's enrere, car al capdavall prou eren tots plegats enmig d'un procediment ben humanitari.

14 juliol 2004

Comiat al pare

Comiat al pare

[W. **Shakespeare**, *La Tempesta*]

Comiat al pare

Ton pare s'enfonsava aigües avall,
Escurces l'escandall ans de tocar'l.
Les lluors de perles són els seus ulls,
És tot transformat de coralls i esculls.
És el fill nou de l'oceà fetal,
Reneix incessant vist per rars miralls.

8 juliol 2004

2 cigarrets a la fosca

Dos cigarrets a la fosca

[Lletra de P.F. Webster, melodia d'en Lew Pollack, mes cantat sobretot per l'incomparable Alberta **Hunter**]

Dos cigarrets a la fosca

Dos, dos cigarrets a la fosca
I un llumí que s'encén i osca la foscor.
Caplleven per la clivella
Els trets de qui m'és parella.

Dues, dues siluetes retallades
Per la somorta claror
D'una finestra llosca.

Tan a prop i tan remots
Com filagarses de somni
Trenades per l'atzar.

Allí es reunien en secret
I qui em fou amant sents que li diu, mormolant:
"És a tu a qui vull, és a tu a qui vull."

Dos, dos cigarrets a la fosca
I jo tombant l'esquena com qui tomba el full.
Només recances, només retrets,
I a la foscor dos cigarrets.

17 juny 2004

Duad (0)

En Llucià a l'illa dels Somnis:

"–Érem prop l'illa dels Somnis, i semblava l'illa un somni: com més ens hi atansàvem més feia l'efecte que ens fugia… Fins que al capdavall, ve-li que ja hi érem. Ancoràrem al port de l'illa, que es deia Hipne, no pas lluny de les torres d'ivori dedicades al gall. Era cap al capvespre i s'hi veien força somnis rai, i abillats amb robes rares. Només n'Homer en parlà fa anys, i sense entendre-s'hi gaire, d'on que provaré jo mateix d'explicar com era de debò aquell indret.

"Damunt l'illa s'hi estén un bosc atapeït, amb arbres no pas gaire més alts o més baixos que cascalls i mandràgores, on hi viuen esbarts i esbarts de muricecs (l'únic volaire qui hi veureu). L'illa la travessa un riu que li'n diuen pel nom de Nictípor, o correnits, i naixent ran les torres d'ivori hi ragen dues fonts que en diuen de Negrets, o sense-son, i de Panníquia, o totdenit.

"La ciutat la volta una muralla amb totes les colors que agafa l'arc del cel quan hi ha a l'atmosfera gotes enjòlites de dorment plugim. I hi té quatre entrades, la ciutat, no pas dues com va dir n'Homer. Dues de les portes d'entrada (l'una feta de ferro i l'altra de maons) vénen del prat de l'Indolència – hi entren, diuen, els somnis de por, els que porten sang i fel. Les altres dues portes d'entrada a la vila vénen del port i l'oceà (fetes l'una de banya, l'altra d'ivori, i per aquesta darrera arribàrem nosaltres). Entrant com entràrem, hi veus, a mà dreta, el temple de la Nit – amb el gall, la nit és l'altre ídol sobretot qui els ciutadans adoren. A l'esquerra et

trobes el palau d’en Somne, qui és llur sobirà. En Somne té sota seu dos lloctinents, l’un es diu Taraxió, o desencantat, fill d’en Mateògen, i l’altre es diu Plutocle, o ric-tifut, fill d’en Fantasió. Enmig del mercat central t’hi trobes una altra font que en diuen de Careot, o molta-son, i t’hi trobes també dos altres temples, l’un dedicat al déu Veritat, l’altre al déu Falsedat. Hi ha un oracle qui hi fa la viu-viu, i un tal Antifó, o cantaire-brunzidor, hi fa de sacerdot suprem, i, per la gràcia de l’emperaire Somni, qui li donà aquest alt càrrec, s’hi empesca tota mena de somnis.

“Els ciutadans o somnis així empescats són de totes menes, n’hi ha de llargueruts, vull dir, esvelts, ben plantats, plasents de veure, i n’hi ha d’arronyacats i lletjot i boteruts; n’hi ha de daurats i pròspers, i n’hi ha de mesquins i rebotits i escarransits; n’hi ha amb ales, gegantins, millor que aligots, cerimoniosos i plens de cofis-i-mofis, com si fossin fets per servir déus i emperaires; després, ens en trobàrem alguns que diries que els coneixies de casa teua mateix, anaven de paisà i els tenies vists – de fet, n’hi havia entre aquests qui no sols eren coneguts, eren familiars nostres i tot, i ens vingueren a saludar, i n’hi hagué d’altres que ens convidaren a clapar a casa llur i ens hi van tractar d’allò millor, i ens van omplir de promeses d’un esdevenidor lluent i surant, i n’hi hagué qui ens varen fer viatjar fins al poble d’on venien, on poguérem xerrar una mica amb la família i els amics, i després ens van tornar a casa, en un tres i no res.

“Romangueren en aqueixa bona illa trenta jorns i nits, i ens hi estiguérem d’allò milloret, amb festes molt de luxe, i clapant seguit-seguit. De sobte, ai, una ferotge tronada ens desvetllava, d’on que correguéssim cap al vaixell, on aixecàrem veles i ens endinsàrem a mar.”

12 maig 2004

l·l l·l l·l l·l

9 abril 2004

Holly Cole: Invitation to the blues

Invitació per a patir – cantat per na Holly **Cole**

Amb davantal i espàtula la tens davant les caixes
Repassant els lliuraments d'ahir,
I els rebuts i les rebaixes; et puja un neguit salvatgí
I et sembla tota una invitació per a patir.

Ets sents gallet i alhora incert, i ella fa tanta patxoca
Rere la caixa del magatzem, i et quedes com una soca
Pensant si deu tindre company, o si li abelleix de sortir,
I et dius que ara el que et cal és la paciència d'un saurí.

T'acaba de dir: "Com voleu els ous: al plat, o barrejats?"
Dius: "Tant se val, com me'ls féu seran d'allò més acceptats."
I ella potser pensa: més val anar a pams;
L'home fa cara de trobar's entre estacions,
Les sabates polsegoses, de retorn de massa invitacions.

Els ulls se t'hi encasten, has demanada una altra tassa,
I et vessa el cafè amb aquella gràcia,
I com bromeja amb els clients, i ara diu a algú: "Doncs no!
El meu marit era una màquina atrotinada, i costa de pair
Tant d'esperit de vi, i el somni sols s'eixoriveix així:
Amb una nova invitació per a patir."

Mes és cert que tenia drut, qui a part de drut jugava brut:
Et donava un cadillac rosat i un acompte al banc,
Mes t'abandonava de jorns per dones més comcals,
I sols et ve de nit, trompa i brut, ja no et diu ni bèstia què hi fots aquí,
I ell i l'altra t'ho prenen tot, cotxe i acompte,
I et deixen una invitació per a patir.

I ara tu et dius: Potser sóc un il·lús, ja tenia tiquet
Per a l'autobús, però l'he tornat; vull quedar'm aquí;
Tinc cambra a la dispesa; diuen que lloguen a l'empresa,
O despatxaré benzina… I sobretot ací puc vindre a sopar-hi cada nit;
Ho he anat sospesant, ja ho tinc decidit:
Acceptaré la teua invitació per a patir.

18 març 2004

Vian

(d'en Boris **Vian** – 1955)

El desertor

Ja ho veieu, president;
No us vull fer la punyeta;
Si escric aquesta lletra
Que llegireu, depèn.

Rebia avui mateix
Papers per a la guerra;
Pensar-hi ja m'esguerra,
No sóc dels qui menteix.

No crec haver nascut
Per ésser un pobre brut
Qui mata els qui com ell
Nasqueren passerells.

No ho faig per fer cap mal,
Ni us vull pas disgustar.
Així és com sóc lleial:
Me’n vaig a desertar.

Djuna

Djuna **Barnes**, *Twilight of the illicit*

Capvespre de l’il·lícita

tu, de qui les mamelles pengen
orbes
i de qui el lli llord i les mànigues
destorbes
amb dits ensopits que dibuixen
corbes.

amb genolls que lluny es repel·leixen
gens atrets,
i ulleres fosques sota els ulls
desfets,
dels lòbuls arracades d’ors
estrets.

un ou batut a mà el teu cabell
al cap,
llavis llargs dels mots tostemps morts

al pap;
fas les ganyotes d’un difunt,
quin nyap.

hom t’espia asseguda al sol
clapant,
trenant atributs ja esvaïts
volant;
a hom li reca veure’t sens esme
badant.

pólvora despesa, mullada,
de matí bord;
mare enorme de ramats
de bords;
mentre les estretes s’arronsen,
ets tota ressorts.

amb ulleres fosques sota els ulls
desfets,
als lòbuls arracades d’ors
estrets,
anys jauràs al sol sens recances
ni retrets.

9 març 2004

En Marcial a la seua dona

(La dona d'aquell exuberant català de Roma, en Marcial, se li queixa que per què se n'ha d'anar ell de nits a cardar's jovencells quan ella mateixa posseeix un trau del cul que hom podria emprar per tal d'obtindre la mateixa glòria que no cardant ell els trauets dels tendres al·lotells. En Marcial li diu que el forat del cul d'una dona, llas, és una mena de segon cony, massa balder, no pas un estretall tan estret i deliciós com el culet d'un jovencell.)

"Em pescava quan era dolçament cardant amb els minyons
Aquell collons de donota, i em diu que guaiti:
Que també un botó de sés ella rumbeja. La dona d'en Jou
Mateix així se li queixava, diuen les bíblies d'adés.
Mes quin cas en fotia en Jou? No cap! Car amb el seu minyó
Continuava cardant. Hèrcules fotia el mateix, i no és pas
Que a la seua dona li manqués un segon esfínter més baix.
I doncs, exemples rai, a les bíblies d'adés; en Febus
Rere la xicotella, i tanmateix s'abeura al cul d'un minyó.
N'Aquil·les no es pot cardar la llunyana Briseis, això rai,
Doncs, car amb en Patrocle hi surt guanyant. Fotries bé
De no comparar gaire el que tens amb allò que els mascles tenen,
Muller. Tu el que tens és un cony de parell de conys, i res més."

13 febrer 2004

Riu

És massa fàcil d’anar pel món tocant un guitarrot,
És massa fàcil de dir-se Pep i fer de pagerol,
Fàcil de tocar culs de dones i rebre algun carxot,
D’agenollar’s i d’adorar quelcom, ni que fos lo Sol.

És molt més costós cada jorn d’encar rembre’s del no-re,
De nedar contracorrent pel riu de ferro roent;
Més costós de treure’t de l’infern que et solca sense fre
Com riu de ferro roent que et solca el cos contracorrent.

És fàcil de seguir el seguici, de marxar al so de la marxa;
Fàcil de fer cua a l’hospici, fàcil d’ésser peix a la xarxa.
És fàcil de cantar l’himne i acabar salivall de bomba.

Més costós és fer equilibris cada jorn damunt la tomba,
Clot de buidor d’on véns i hi tornes a pas esbufegat,
Sense genives mastegant despulles de demà-passat.

17 gener 2004

“En Peretdebaix” – escrit per Heinrich Hoffmann, triplement adaptat pel tit

“En Peretdebaix” – escrit per Heinrich Hoffmann, triplement adaptat pel tit.

Der Struwwelpeter
d’en Heinrich Hoffmann

Guita-te’l, ací el tens, Sieh einmal, hier steht er,
A cap de les dues mans An den Händen beiden
Ecs! Aquest Peredebaix Pfui! der Struwwelpeter
Gens no es deixa toldre Ließ er sich nicht schneiden

Les ungles fa un any sencer Seine Nägel fast ein Jahr;
Ni pentinar els cabells. Kämmen ließ er sich nicht sein Haar.
Ecs! Tothom s'escridassa: Pfui! ruft da ein Jeder:
Fastigosíssim Pere Brut! Garst'ger Struwwelpeter!

_____

Veieu doncs en Pere Brut
Ple de brutícia i engrut
Fa un any que no es tol
Les ungles ni es vol
Pentinar els cabells.
Fotrem goig, diuen joves i vells,
Veure aquesta vergonya
D'en Pere Brut, tanta ronya!

_____-

Carall amb en Peretdebaix
Put com cul, maleït bardaix;
Les ungles amb caca, llargotes,
Com les que duen les bubotes;
De les meduses duu el cabell,
Qui sap les puces al clatell.
Si mai el veus prop, això fas:
Estàtua ets, qui es tapa el nas!

_____

Difunt ja en Peretdebaix Brut!

S'ha mort com sempre ha viscut,
Amb un cagalló a mig embut.
El seu carallot gegantí
Se'l trepitja del matí,
Com es llevava, fins la nit.
Tenia, llarga, a cada dit,
Per a gratar's els polls del cap,
Una ungla de pam i eixem.

Dissecat, li troben al pap
Fems a dolls, i al budell un tap:
L’embrió d’un monstre qui trem.